

PREVOD DELA "ROMANS"

Jack Sequeira

R I M L J A N I M A P O S L A N I C A

Prvo poglavlje – Najčistije jevanđelje od svih (Rimljanima 1:1-17)

Nijedna knjiga ili odsek u pismu ne pojašnjava na tako jasan i tako briljantan način plan spasenja, doktrinu o pravednosti verom, kao poslanica Rimljanima. Nije čudo što je Luter opisao poslanicu Rimljanima kao "najčistije jevanđelje od svih." Kroz razumevanje teksta u Rimljanima 1:17, Luter se oslobodio robovanja legalizmu i postao vođa protestantske reformacije.

Ista doktrina koju je tumačio Luter dovela je do obraćenja Johna Bunyana koji se u Engleskoj smatra "besmrtnim misliocem Bedforda." Dok je bio u zatvoru u Bedfordu napisao je čuvenu knjigu "Pilgrims Progress." Tako je i John Wesley, osnivač Metodističke crkve, dok je slušao uvod u Luterov komentar poslanice Rimljanima u večeri 24. maja 1738. godine, osetio "čudnu toplinu" oko srca. To je označilo rađanje velikog probuđenja u 18. veku u Britaniji.

Poslanica Rimljanima ja bila osnova najvećeg broja probuđenja u istoriji Hrišćanske crkve. Možda se pitamo šta to poslanicu Rimljanima čini izuzetnom. Postoje dva razloga, jedan razlog je opšti, a drugi je specifičan.

1. U Delima apostola. 9 glava nalazimo izveštaj o Pavlovom obraćenju. Prve četiti knjige Novog Zaveta predstavljaju istorijski izveštaj o Isusu Hristu. Peta knjiga, Dela apostola, je istorijski izveštaj o tome kako se Bog otkrivao preko svoje crkve. U 9. poglavlju Dela apostolskih nalazimo čudesan izveštaj o tome kako je Pavle, na putu za Damask, pronašao Isusa Hrista. Bog je došao Ananiji i rekao; "Idi i dočekaj ovog mladića, blagoslovi ga, i krsti da mu se oči otvore."

Ananija je mislio kako je Bog možda pogrešio, pošto je Pavle bio veliki progonitelj Hrišćanske crkve. U Delima 9:15 čitamo: "Ali Gospod mu (Ananiji) reče, idi jer je on moj izabrani sud, da iznese Moje ime (ili moju istinu) pred neznabošce, kraljeve i decu Izrailjevu." Rečeno nam je da nakon što se Pavle povratio od viđenja i bio kršten, (20. stih) "odmah je propovedao Isusa Hrista." Pavle je bio izabrani sud. Kad je Hristos došao na ovaj svet, On je došao da bi se jevanđelje moglo propovedati, ali Bog je odabrao Pavla da bude oruđe za tumačenje Jevanđelja svetu.

Pavle uvodi ovu svoju divnu poslanicu Rimljanima 1:1 sledećim rečima: "Pavle, sluga (grčka reč je rob) Isusa Hrista, pozvan za apostola, (zapazi sledeći iskaz) odvojen za Jevanđelje Božje." Pavle je bio teolog Novog zaveta. Gotovo polovinu Novog Zaveta čine Pavlovi spisi. Kao Hrišćanska crkva trpeli bi stašan gubitak kad ne bi bilo njegovih spisa. Pavle je bio Božji izabrani sud, da objasni jevanđelje svetu.

Ono što poslanicu Rimljanima čini naročitom je to što je, za razliku od bilo koje Pavlove poslanice namenjene bilo crkvi ili pojedincima, jedino pismo koje je on napisao crkvi, telu hrišćana, koju nije osnovao ili koju nije posetio. Pavle je, kad je pisao Korinćanima i Efescima, i pisma pojedincima, pisao ljudima kojima je već verbalno tumačio jevanđelje. Na nesreću oni tada nisu imali magnetofone. Ali u Rimljanima, premda je postojalo nekoliko ljudi koje je znao iz svog ranijeg isukustva, pisao je ljudima koji nikad pre nije sreo. Zbog toga on im izlaže sve divne istine Jevanđelja.

Na primer, Pavle nam govori u Rimljanima 1:11 da je svrha pisanja ovog pisma, svrha dolaska u Rim "da vam udelim koji duhovni dar da bi se mogli utvrditi." Zatim u 13. stihu kaže: "Želim da znate, narode moj, (braćo moja) da sam više puta planirao doći k vama, ali do sada sam bio sprečen." U Rimljanima 15:22.23, obaveštava nas zašto je bio sprečen. Bog mu je rekao: "Ne, ne možeš ići u Rim dok ne svršiš posao na Srednjem Istoku. Moraš ući u sva netaknuta polja."

Bog je imao i drugi razlog, a to je što je i nas imao na umu. Da Pavle nije napisao tu poruku jasnim, određenim tonovima, tada je ne bismo imali u pisanoj formi. Pošto još nije bio u Rimu, pisao je ljudima koje nije video. Objašnjavajući jevanđelje u svoj njegovoj jasnoći koje je tako došlo do nas u Reči Božjoj. Luter je bio u pravu kad je rekao: "Ovo je najčistije Jevanđelje od svih."

Pavle napominje u Rimljanima 1:11 da je potpuna namera pisanja ovog donekle dugačkog pisma utvrđivanje hrišćana koji su živeli u Rimu u Hrista, zato što su se suočavali sa progonstvom. Mi se takođe trebamo utvrditi u Isusu Hristu, a najbolji način je, naravno, proučavanje divnih istina otkrivenih u poslanici Rimljanima. Videćemo šta nam Pavle govori o planu spasenja.

Velika tema ove knjige je izražena u Rimljanima 1:15-17. Pavle je već kazao Rimljanima da želi doći u Rim. U 14. stihu on im govori: "Dužnik sam i Grcima i varvarima, mudrima i nerazumnima." Sada on želi propovedati Jevanđelje svima u Rimu. Rim je naravno u to vreme bio priznat kao prestonica sveta i Pavle kaže u 15. stihu: "Tako koliko ja do mene (drugim rečima sa svom sposobnošću koju imam) spreman sam propovedati jevanđelje i vama koji ste u Rimu. (Propovedao sam na Srednjem Istoku, sada želim doći u Rim)." Zatim u 16. stihu daje ovaj iskaz: "Jer se ne stidim Jevanđelja Hristova, jer ono je sila Božja na spasenje svakome koji veruje, ponajpre Jevrejinu, a takođe i Grku."

U Pavlovo vreme bilo je posve uobičajeno stavljati stvari u negativan kontekst kad se želi naglasiti pozitivno. Kad bi Pavle živeo danas, on bi to stavio u pozitivan kontekst, jer je tako u zapadnom svetu. On bi rekao: "Apsolutno sam, potpuno obuzet, i sastim pokrenut jevanđeljem Isusa Hrista. Ne mogu ništa drugo do propovedati ga."

Pavle kaže da se nije stideo Jevanđelja. Rimljani su pravili razliku između klasa; sami su bili građani prve klase. U stvari, prema opštem shvatanju Rimljani nikad nisu razapinjani na krst, zato što je to uvek donosilo sramotu zemlji i naciji. Rimljani su gledali na Jevreje kao na građane drugog reda, ali hrišćani koji su obožavali rassetog Spasitelja, smatrani su građanima trećeg reda. Međutim, Pavle kaže: "Uopšte se ne stidim zato što ne mogu doći k vama s drugom filozofijom."

Rim je bio vrlo ponosan grad. Hvalisao se vojnom silom, arhitekturnom i ekonomskom moći. U tom gradu je bilo filozofa svih vrsta za koje se čulo. Pavle je govorio: "Ne dolazim sa još jednim 'patentom' koji je izmislio čovek. Ne stidim se ovog jevanđelja, zato što je sila Božja!" Rim, sa svim svojim ponosom i svim svojim uspesima, je propustio da učini jednu stvar, propustio je nadvladati greh i Pavle zato kaže: "Postoji samo jedna Sila koja može pobediti greh, Jevanđelje našeg Gospoda Isusa Hrista. Zašto bih se trebao toga stideti? To je jedina sila koja može spasiti čoveka. Sve dok prihvata to spasenje, sve dok veruje, bez obzira na to da li je Jevrejin i Grk, bio mudar i obrazovan ili neobrazovan, bogat ili siromašan, postoji samo jedna solucija za problem greha kod čoveka, a to je Isus Hristos."

U Rimljanima 1:17 Pavle definiše ovo jevanđelje u jednoj frazi: " To je pravda Božja." Pod ovim Pavle podrazumeva:

1. To je pravda planirana od Boga.
2. To je pravda pripremljena od Boga bez ikakvog ljudskog doprinosa.
3. To je pravda koju je omogućio sam Bog. Ovo se mora pojasniti. U Novom zavetu čitamo da je Bog taj koji preuzima inicijativu za naše spasenje. Jevanđelje ne uslovljava dobre vesti. Bog ne kaže svetu, ili nama: "Vi prvo morate biti dobri," ili: "Prvo mi se morate staviti na raspolaganje, onda ću vas spasiti." Kad dođemo do petog poglavlja, otkrićemo četiri stvari: dok smo bili bespomoćni, nesposobni da spasemo sami sebe, dok smo bili bezbožni, dok smo bili neprijatelji, i dok smo bili grešnici, Bog nas je pomirio sa sobom smrću svoga Sina. Bog preuzima inicijativu.

U zapadnom svetu i u crkvi kao celini, mi smo to iskrivili. Mi ulažemo napore i govorimo ljudima: "Dođite u naše dvorane i slušajte jevanđelje." To nije Novi zavet. Nalog koji nam je Hristos dao glasi: "Idite po svemu svetu" i propovedajte jevanđelje. Baš kao što Bog preuzima inicijativu i mi moramo preuzeti inicijativu. Svet očajnički čeka na jevanđelje Isusa Hrista. To je On planirao, to je

On pripremio u svom Sinu Isusu Hristu, i to nam je On učinio dostupnim. On preuzima inicijativu. On zalaže sva punomoćja i svu slavu. Ovo je jevanđelje našeg Gospoda Isusa Hrista. Ono što Pavle pokušava izložiti u ovoj knjizi je neuslovljena dobra vest o spasenju, koje je On pripremio za nas u svom Sinu Isusu Hristu. To je naravno velika tema cele Biblije, Starog i Novog zaveta. Ali nigde to nije izloženo tako jasno i dokazano na tako briljantan način kao u Poslanici Rimljanima.

U ovoj knjizi apostol Pavle nam otkriva ukupnu nameru Božju:

1. On nam predstavlja problem greha; čovekovo grešno stanje.
2. On nam pruža istinu o Hristu, Njegovom životu i Njegovoj smrti kao naše Zamene i naše Sigurnosti.
3. On opisuje veru u Hrista kao osnovu efektivnosti tog spasenja, ili rešenje za naš problem greha.
4. Zatim prelazi na zadatak Svetog Duha u našem posvećenju.
5. On takođe opisuje mesto Božjeg naroda na ovom svetu. Mi imamo zadatak koji treba obaviti u svetu!
6. Napokon, on opisuje praktičnu primenu Jevanđelja u svakodnevnom hrišćanskom življenju.

Sve što nam je potrebno o planu spasenja nalazi se u ovoj knjizi. To je teška knjiga, zato što je on pisao, ne naučnicima, već ljudima koji su tako različito razmišljali u odnosu na ljude danas u 20. veku. U maloj knjižici od 55 strana, "Najčistije Jevanđelje od svih, Rimljanima", parafrazirano na moderan jezik i savremene izraze, a koja je sada u štampi, namera mi je da pokušam probiti i premostiti procep, tako da jevanđelje otkriveno u Rimljanima postane značajno svima.

Proučavaćemo ga duboko zalazeći u detalje, zato što ima najširi pristup ceokupnom opsegu Pisma o presudnoj doktrini pravednosti verom. Đavo ne želi da se mi upoznamo sa svom porukom i imao je ogromnog uspeha držeći nas u mraku. Dok proučavamo poslanicu Rimljanima jasno ćemo uvideti ovu divnu poruku. Naše crkve umiru zbog potrebe propovedanja pravednosti verom.

Dužnost je Božjeg naroda istraživati istinu, uklanjati pogreške. Kad se to izvrši jedna istina će prevladati, jedan predmet će natkriliti sve ostale, "Hristos naša Pravda."

Kad sam govorio grupi studenata medicine na Univerzitetu, bio sam začuđen njihovom glađu za tom istinom. Nisam mogao verovati da se to događa u Americi. Mislio sam da se to može dogoditi samo u Africi. Govoro sam od 10:30 ujutro do 5:30 naveče sa pauzom od svega sat vremena. Postoji nada kad gledamo američke studente medicine kako sede, proučavajući i otvarajući svoje Biblije. Ima mladih ljudi, studenata medicine, koji nisu svetovni, čija želja je poznaveti Božju Reč i objaviti je. Kad smo završili, ovi mladi ljudi i žene su se sabrali i rekli: "Šta možemo učiniti da to objavimo ovde na našem univerzitetu?" Tako postoji nada zato što je ovo sila Jevanđelja.

Sledi kratak rezime o tome šta je doktrina o pravednosti verom, objašnjena u Rimljanima, uopšte. Postoje četiri glavna područja koja Pavle pokriva u ovoj knjizi:

1. Ova doktrina o pravednosti verom je istina koja nam govori šta je Bog već izvršio. Zapazite da je to u prošlom vremenu. Bog je već otkupio, ne izabrane, kako to uče kalvinisti, već čitavo čovečanstvo stoji opravdano u Hristu. To su neuslovljeno dobre vesti Jevanđelja. Na primer, u Efescima 1:3 Pavle nam kaže: "Blagosloveni ste (prošlo vreme, aorist u originalu. Nešto što se već desilo, mi smo već blagosloveni) svakim duhovnim blagoslovom što se neba tiče u Isusu Hristu." To je ono što će Pavle tumačiti u Rimljanima.

2. On dalje nastavlja da nam govori kako se ovo legalno opravdanje, dok je primenjivo na čitavo čovečanstvo, mora učiniti efektivnim. Celo čovečanstvo neće ići na nebo, ne zato što ih Bog nije iskupio, već zato što su odbacili ovo spasenje. Ovo legalno opravdanje je efektivno jedino verom i ničim drugim. Ne verom plus davanje desetka ili držanje subote. Oni su plodovi opravdanja. Gospod univerzuma je onaj koji je umro na krstu da nas spase.

Legalno opravdanje je efektivno jedino verom. To znači da se vernik koji prihvata Hrista, oblači savršenom Hristovom pravednošću, što je poznato kao data pravednost, tako da smo, ne dok to

mislimo o sebi ili dok drugi misle o nama, već dok je Bog uključen, kvalifikovani za nebo sada i na sudu. Ovo je osnova mira. "Budući opravdani verom (govori Pavle) imamo mir sa Bogom" (Rimljanima 5:1).

Jednom sam zapazio nešto što me je zaista usrećilo jer sam video moć jevanđelja kod jednog od naših članova. Ova vernica je izgubila svog dragog muža i to joj je palo jako teško. Oni su živeli kao divan par. Bili su divan primer pravog hrišćanskog braka. Tako kad je on umro, moja suprauga i ja smo išli da je posetimo, i pitali smo je: "Da li želite da neko drugi najavi kapelana? Znamo da je teško." Rekla je: "Bila bih jadan svedok ako bih plakala kao nevernici." Zahvalio sam Bogu što je mogla ustati i obaviti svoj deo programa, jer je imala nadu. Ona nije rekla zauvek zbogom svom mužu; to je samo za jedan period.

A to je sila Jevanđelja, doktrina o opravdanju verom. Pavle kaže u Solunjanima: "Ne moramo žaliti kao nevernici koji nemaju nade." To nam daje hrabrosti da činimo ono što nekad ne bi bili u stanju raditi. Zahvaljujem Bogu za takvog svedoka.

3. Opravdanje verom se tu ne zaustavlja. Ono ide iznad toga. Ono dalje uči da zato što ste postali dete Božje, Bog šalje svog Svetog Duha da nastava u verniku, tako da vi i ja postajemo sudeonici Božanske prirode kako bi mogli izbeći pokvarenost koja je na svetu. A pod pokvarenošću koja je na svetu ne podrazumevam samo pozorišta i sve te druge stvari. Pokvarenost sveta je u nama zato što je naša priroda pokvarena i ostaćemo pokvareni do drugog Hristovog dolaska kad će ova pokvarenost biti zaodenuća nepokvarenošću.

Bog šalje Svetog Duha da nastava u nama. I kao što Pavle objašnjava u Rimljanima 5, zbog toga mi stojimo pod kišobranom milosti. Ne samo što imamo mir sa Bogom, mi smo pomireni sa Njim i imamo na raspolaganju silu Božju kroz nastavanje Duha što znači da sada možemo živeti životom koji je ugodan Bogu. To je moć opravdanja verom ili plodovi opravdanja verom. Kao što je Isus rekao u Jovanu 15: "Nastavajte u Meni, i Ja u vama; bez Mene ne možete činiti ništa. Ali ako nastavate u meni i ja u vama, donećete mnogi rod, i Otac moj biće zadovoljan."

U Mateju 5. glavi Isus govori hrišćanskim vernicima, učenicima, i konstatuje: "Vi (učenici) ste svetlost svetu." Ovde je reč "svetlost" u originalu u jednini, "vi" je u množini. Mi smo mnogi, ali smo jedna svetlost, zato što je ta jedna svetlost Isus Hristos. Kad je Isus došao na ovaj svet, On je došao kao svetlost u tami. Isus nije više ovde, On se vratio na nebo, ali Njegovo telo, crkva, eklesia, pozvani narod, je ovde. Isus nam kaže: "Vi ste svetlost svetu." U Mateju 5:16 stoji: "Neka ova svetlost tako sija da ljudi mogu videti vaša dobra dela i slaviti Oca vašega."

Na početku Drugog svetskog rata naša porodica je prešla okean. Majka i otac su nas povelili da posetimo rođake u Indiji i vraćali smo se za Afriku 1939. Bio sam mali i svi svi smo bili uzbuđeni. Znenada jedne noći, nasred okeana, brodska svetla su se pogasila. Bila je grobna tama. mislili smo da je izgoreo generator, i onda je stigla objava preko razglasnog sistema da je Nemačka objavila rat Velikoj Britaniji, i oni su pogasili svetla da nas ne bi spazio neki nemački brod.

Sećam se kako je moja draga majka uzimala brojanice (bili smo Rimokatolici) i žustro se molila da brod ne bude torpediran. Dok smo putavali sledećih dve sedmice slušali smo predko radija da su drugi brodovi bili torpedirani. Bili su nam sasvim blizu tako da smo se molili. Kad smo stigli u Keniju izdat je zakon da svi domovi trebaju imati zastore tako da se svetlost ne bi videla napolju. Motorna vozila su imala male štitinike iznad prednjih svetala tako da avioni nisu mogli opaziti svetlost. Sve je bilo u mraku. Ali hrišćanin koji prikriva svoju svetlost ispod svećnjaka treba se stideti sebe, jer je Hristos rekao kakva je korist ako se svetlost sakrije pod svećnjak.

Jevanđelje je sila Božja, ali svet to ne zna zato što ne vidi Isusa Hrista u crkvi. Velik procenat svetske populacije danas je pod marksizmom. Jedan od glavnih razloga što hrišćanske zemlje poput Rusije i istocno-evropskog bloka naginju marksizmu nije u samoj marksističkoj ideologiji kako to mnogim izgleda, već što je crkva propustila da otkrije silu jevanđelja. Niče, veliki paganski filozof, ateista, ovako se izrazio o hrišćanskoj crkvi, i to trebamo uzeti ozbiljno: "Ako očekujete od mene da

verujem u vašeg Iskupitelja, vi hrišćani morate mnogo više izgledati otkupljeni." Samo kroz opravdanje verom mi možemo izgledati "otkupljeni."

Opravdanje verom može proizvesti zajednicu vernika, pozvanog naroda. Nije važno koliko je njihov broj, ali može proizvesti zajednicu ljudi koji su tako međusobno povezani u ljubavi da se ponašaju kao da su jedna osoba. To je oglašalo grešnom svetu. Bog može proizvesti ljude koji su tako usko povezani da nema ljubomore, nema prepirke, već da su jedno srce i jedan um. Hristovo jevanđelje može to učiniti i kad se to dogodi, ova zemlja će biti obasjana Njegovom slavom. Ako se prepiremo, nikad nećemo svedočiti o sili Jevanđelja. Takva zajednica ljudi međusobno povezanih u ljubavi jednom je postojala. To je bilo kratkog daha, zbog izopačavanja Jevanđelja. To će se opet dogoditi, i želim da budemo deo toga.

U Delima 4:32 nalazi se ključni iskaz koji otkriva cilj jevanđelja i života crkve: "A mnoštvo onih koji verovaše beše jedno srce: (jedno srce i jedna duša) niti ko govoraše za nešto što imaše da je njegovo, već sve imadijahu zajedno." Diskutovao sam o ovome sa jednim ruskim marksistom u Etiopiji, i rekao sam. "Ovo je pravi komunizam!" Vaš komunizam je putem prinude i pod pretnjom pištolja, ovaj se radio silom Jevanđelja. Vi nikad ovo nećete proizvesti pomoću marksizma – jedno srce, jedna duša." Stih 33: "I sa velikom silom apostoli svedočahu o vaskrsenju Gospoda Isusa Hrista."

To znači da je Hristovo vaskrsenje najveći dokaz da je Bog pobedio greh zato što nas greh odvlači u grob. Ako možemo pobediti grob, mi možemo savladati greh. Ako ne možemo pobediti grob, mi ne možemo nadvladati greh, zato što je konačna sila greha grob. Isus je pobedio grob kao najveći dokaz da je nadvladao greh. A učenici su sa velikom silom svedočili o ovoj isitni. "A velika blagodat (ista sila koja se sada manifestuje) beše nad svima njima." Stihovi 34,35: "Niti beše ko među njima u oskudici, jer svi koji imadijahu zemlju ili kuće prodavahu ih, i donesoše dobit, jer od onog što prodadoše i stavljahu kraj nogu apostola; i deliše svakom kako ko trebaše."

To je sila jevanđelja. To se može dogoditi ovde, u 20. veku, sa svim njegovim materijalizmom zato što je Isus Hristos isti juče, danas, i zauvek. A On je ovo rekao: "Poznaćete istinu, i istina će vas isbaviti." Neka nas Bog blagoslovi i pomogne da saznamo istinu, dok proučavamo ovu odličnu knjigu, Poslanicu Rimljanima.

Drugo poglavlje – Gnjev Božji (Rimljanima 1:18-32)

U prvom poglavlju Rimljanima počevši od 18. pa sve do 32. stiha, Pavle se bavi problemom greha. Možda se čudimo zašto on otpočinje sa grehom, ali moramo zapamtiti da jevanđelje predstavlja dobre vesti od Boga ne za dobre ljude, već za grešnike. Pre svega, Pavle nas mora ubediti da u nama nema ništa dobro. On nas mora osvedočiti da smo, u sebi i od sebe, bespomoćni. On mora uništiti u nama svako poverenje u telo zato što jevanđelje nije za osamdeset posto grešnika, ili devedeset posto grešnika, ono je za sto posto grešnika.

Dok uranja u problem greha Pavle odslikava mračnu, čemernu sliku ljudske rase, kojoj vi i ja pripadamo. To može biti obeshrabrujuće, ali Pavle ima neke divne dobre vesti počevši sa Rimljanima 3:21. U stvari, on počinje jevanđelje sa dve reči: "Ali sada." Ne gubite nadu zato što ima loših vesti. Zvezde najjasnije sjaje u noći, u mrklom mraku. Samo u svetlosti naše pune grešnosti jevanđelje može slavno zablistati. Sledeća dva poglavlja, plus ovo, nisu baš ugodna, ali to je nešto s čime se trebamo uhvatiti u koštac.

Voleo bih, takođe, podeliti malu tajnu koju sam otkrio u svom proučavanju Pavlovih poslanica. Pavle u svom metodu pisanja često nešto konstatuje. Potrebno je da tragamo za tim iskazima, jer kad jednom nešto konstatuje on to pokušava protumačiti, objasniti, ili odbraniti. Konstatacija u našem odlomku je Rimljanima 1:18. Ostatak ovog poglavlja, stihovi 19-32, prosto tumači ono što je rečeno u 18. stihu. Potrebno je da prvo razumemo ovaj iskaz da bi mogli shvatiti šta nam on pokušava objasniti.

U 18. stihu on kaže: "Jer gnjev Božji se otkriva sa neba protiv svih bezbožnosti i nepravdi ljudi, koji guše (prikrivaju) istinu u nepravdi." To je konstatacija. On počinje sa gnjevom Božjim. Sada, kad god čitamo taj iskaz, "gnjev Božji," od toga nam ponekad zadržte kolena tako da je potrebno da pojasnim tu reč. Kad Biblija govori o Božjem gnjevu mi ga ne smemo ravnati sa ljudskim gnjevom. To nije neka emocionalna ljutnja ili gubitak samokontrole, gde se On breca na one koji su protiv Njega. To nije biblijska definicija gnjeva. U stvari, ovaj pasus je jedna od najfinijih definicija Božjeg gnjeva. Mnogi ljudi čitajući Stari Zavet razmišljaju o Bogu kao o Bogu gnjeva, spremnog da spusti oganj na čovečanstvo ili one koji greše. Ali voleo bih pojasniti da Božji gnjev nije poput čovečjeg gnjeva; u stvari Jakov to objašnjava. Čovekov gnjev i Božji gnjev nisu isti. Zato nikad ne smemo pokušavati da razumemo gnjev Božji svojim shvatanjem ljudskog gnjeva.

Postoje dve stvari koje definišu Božji gnjev:

1. Njegova mržnja na greh. Bog mrzi greh zato što voli nas. Bog ne može u isto vreme voleti nas i voleti greh zato što je greh ubica! Pavle nam govori u 1. Korinćanima 15:56: "Žalac smrti je greh." Bog je tako zavoleo svet da je dao svog jedinorodnog Sina da bi mogli izmaći smrti koju greh donosi na nas. Gnjev Božji je mržnja prema grehu zato što nas voli. Ovde postoji problem zato što mi ljudska bića imamo poteškoća u razdvajanju greha od grešnika. Kad neko čini nešto loše mi gledamo na individuu. Ali, Bog pravi razliku između greha i grešnika. On voli grešnika, ali mrzi greh. I On mrzi greh zato što voli grešnika. Mi ljudska bića, kad mrzimo greh mi ponekad mrzimo i grešnika. To je tragedija, to je naš ljudski problem.

2. Gnjev Božji se otkriva sa neba protiv dve stvari. Bavili smo se nepravednošću, što je sinonim za greh. Ali Pavle kaže da se Božji gnjev otkriva sa neba protiv svake bezbožnosti. Dakle, ta reč, "bezbožnost," može imati dva značenja u Novom Zavetu. Na primer, može značiti ono što je Pavle pomenuo u Rimljanima 4:5, u odnosu na Avrama, da mi nismo kao Bog. Grešnici su bezbožni u tom smislu što su oni grešnici, a Bog je pravedan. On je svet.

Ali Pavle ovde ne upotrebljava značenje bezbožnosti u tom smislu. Kontekst nam kazuje da Pavle ovde pod bezbožnošću podrazumeva sračunatu, voljnu, konstantu želju za življenjem bez Boga. On to mrzi. On mrzi bezbožnost. Vidimo i zašto u Jovanu 3:16. Svima nam je blizak ovaj stih koji kaže da "Jer Bogu tako omilje svet da je i Sina svog jedinorodnog dao da nijedan koji ga veruje ne pogine."

Bog ne želi da iko od nas pogine, pa nam je dao svog Sina. U 17. stihu On kaže: "Bog posla svog Sina ne da osudi svet već da se svet kroza nj može spasti." Zatim u 18. stihu nastavlja i kaže da oni koji veruju u Njegovog Sina neće biti osuđeni, već su pod sudom oni koji odbacuju Njegovog Sina. Ali stih koji želimo razmotriti je Jovan 3:36: "Koji veruje Sina ima večni život, a koji ne veruje u Sina neće videti života, već gnjev Božji nastava u njemu."

Postoji jedan greh koji Bog ne može oprostiti, a to je greh neverovanja. Ako odbacujete dar Božji, tada ne postoji način kojim vas Bog može spasti. Stoga, Njegov gnjev je protiv bezbožnosti zato što vas voli. On ne želi da budete izgubljeni. Uviđaćemo ovo sve više i više dok proučavamo. Da sumiramo:

1. Gnjev Božji je Njegova mržnja prema grehu, a On mrzi greh zato nas voli.
2. Božja ljubav je mržnja prema nepravednosti zato što On zna da u trenutku kad odbacite Njega, vi ste odbacili život. On to ne želi. On mrzi bezbožnost zato što nas ne može spasti pomoću naše bezbožnosti.

Nakon ovoga, pogledajmo sledeću stvar koja je krajnje važna u 18. stihu. Božji gnjev, kaže Pavle, se otkrio, protiv dve stvari:

1. Svake bezbožnosti.
2. Nepravdnosti ljudi. Red kojim apostol upravlja svoj prst na čovekov problem je stavljanje "bezbožnosti" na prvo mesto. Zatim u njegovom razmišljanju sledi nepravednost. Za njega je važnija bezbožnost. Ovo je važno za nas da shvatimo, posebno danas, zato što moderni pristup čovekovom

stvarnom problemu preferira nepravедnost. Bezbožnost se teško pominje. Ali nepravедnost je posledica; nepravедnost je plod bezbožnosti. Tako problem nije nepravедnost, to je bezbožnost. Uzrok čovekovog problema nije nepravедnost, uzrok čovekovog problema je bezbožnost.

Ovoga moramo biti svesti, zato što se nažalost, u nekoliko poslednjih dekada, američka nacija postepeno odkreće od Boga, a svetovni humanizam ulazi u društvo. Mi smo zapažali nepravедnost, ali nepravедnost je plod toga.

Ali moramo shvatiti da nije moguće rešiti čovekov problem nepravедnosti, koji vidimo danas, ljudskim naporima. Danas postoje mnogi koji drže da je potrebno više dijaloga. To govore moderni teolozi. "Svet je pocepan," kažu oni, "podeljen u svim oglastima politike, boja, rasa. To je svet raznih vrsta zastora, zastora od bambusa, gvozdениh zavesa, i sve što je potrebno je pomiriti čoveka sa čovekom." Jedva da se nešto pominje u terminima čovekovog odnosa sa Bogom, što je srž problema.

Greh se danas posmatra kao bolest, bolest koju je potrebno da leče ljudi. Na greh se ponekad gleda kao na ostatke naše životinjske prirode i da je samo pitanje vremena kad ćemo se razviti i napredovati u životu toliko da rešimo ovaj problem ali uvek u odnosu čovek – čovek. Međutim, problem nije tu; on je u čovekovom odnosu prema Bogu i to moramo shvatiti.

Pavle govori da Bog mrzi, On gaji odvratnost, Njegov gnjev s neba se otkriva protiv bezbožnosti i njenog ploda, nepravедnosti. Dalje, zapazite zašto je dat ovaj iskaz. To je stoga što je čovek, sračunato (hotimično) u nepravедnosti. Njegovo grešno stanje teži suzbiti istinu. Pavle kaže, čovek ne voli da drži znanje o Bogu zato što on gaji odvratnost prema Njemu. Videćemo da je razlog zašto čovek neće da zadrži znanje o Bogu to što čovek, koji je egocentričan, ne želi prihvatiti činjenicu da ne može učiniti ništa da spase sebe.

Čovek ne voli da bude prošnjak. Ljudi mrze primati poklon kad ga ne mogu uzvratiti. Morali biste živeti u zemljama trećeg sveta da bi ovo shvatili. Oni će prihvatiti vašu inostranu pomoć, ali vas mrze zato što otkrivete da su nesposobni pomoći sami sebi, a to je neugodno ljudskom egu. Stoga se mnogi čude zašto ih narodi trećeg sveta ne vole, dok njihova zemlja toliko ulaže za njih. To je zbog jednog razloga, zato što se otkrivaju kao prošnjaci. Oni su nesposobni spasti sebe, a čovek ne voli misliti kako ne može sebe spasti. On želi nešto učiniti za svoje spasenje. A Isus kaže: "Bez mene ne možete činiti ništa!" I to je bolno.

Ljudska bezbožnost se otkriva sa neba najpre u Bibliji, u istoriji Starog zaveta. Zapazite da od čovekovog pada, tendencija je uvek bila pobeći od Boga. Evo nekoliko primera:

Pre pada, Adam i Eva su radosno dočekivali Boga; oni su s Njime imali svakodnevnu zajednicu. Ali kad je Adam sagrešio i Bog došao da ga poseti, oni su pobešli od Boga. Od tada čovek je uvek bežao od Boga. Rimljanima 1:19,20: "Jer što se može znati za Boga poznato im je, jer Bog im je pokazao." Drugim rečima, Pavle kaže, ako čovek nema znanja o Bogu to nije zato što je neupućen, to je stoga što je on hotimično odbacio Boga iz videokruga. Čovek je otpočeo saznanajem o Bogu. Ako je propustio poznavati Boga danas to je zato što ga ne želi poznavati. Pogledajmo Rimljanima 1:20: "Jer od stvaranja sveta Njegovi nevidljivi atributi se jasno zapažaju razumevanjem onoga što je načinjeno, čak i Njegova večna sila i božanstvo, tako da su bez izgovora." Drugim rečima, Bog je otkrio sebe čoveku:

1. U njima (tj. samim ljudima)

2. U prirodi. Kad su Adam i Eva sagrešili, Božje obličje se nije u potpunosti izbrisalo. U Adamu i Evi, i u ljudskoj rasi, ostalo je još želje traganja za Bogom. Bog je kazao prvim roditeljima: "Staviću neprijateljstvo između Sotone i vas."

Pored ovoga, Pavle kaže: "Priroda, stvaranje mi govori. Kako možete zamisliti da je ovako složen, prefinjen, isplaniran, veoma organizovan svet kao naš, mogao nastati slučajno, mešanjem gasova koji su iznenada proizveli život, koji se postepeno evolutivno razvio i napredovao do ovog što smo danas? Kad bismo uzeli metalne otpatke, stavili ih u torbu i tresli milion godina, ili 50 miliona godina, ne bismo dobili kadilak. Sve što bismo dobili je gomila bezvrednog ispoliranog gvožđa.

Stvaranje ovog sveta je veoma organizovano. Mi se hvališemo svojom tehnologijom, ali siguran sam da nam se anđeli gore smeju. Oni misle: "Čekaj da dođu na nebo i shvate šta sve moraju naučiti." Shvatićemo da ništa nismo znali na ovoj zemlji.

Ali uprkos svemu što je Bog dao kao dokaz, čovek ne želi da zadrži znanje o Njemu. Ono je fundamentalni problem sa grešnim čovekom. On misli da može živeti bez Boga. Rimljanima 1:21 nam kazuje šta on čini kad okrene leđa Bogu: "Jer premda poznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga, već behu nezahvalni."

Dakle, postoje dva problema: prvo, ne samo da čovek odbija priznati Boga, već i drugo, on je nezahvalan za sve što je Bog učinio. U trenutku kad je Adam sagrešio on nije imao zakonskog prava živeti ni sekunde, trebao je umreti. Da je umro, mi bismo umrli u njemu. Ali zato što je Bog planirao način da se to izbegne i, od osnivanja sveta predestinirao sve ljude za iskupljenje u svom Sinu, On je održao Adama i Evu u životu i dopustio im da imaju decu ne zato što nas mrzi, već stoga što nas želi otkupiti. Bog je izvor svakog blagoslova koji dolazi na ovaj svet. Čovek ne samo što je bezbožan već je i nezahvalan. Pavle nastavlja i kaže: "Postavši površni (prazni) u mislima, i njihova nepromišljena srca potamnješe" (21. stih). Kad čovek okreće leđa Bogu i odbaci ga, sve što mu preostaje je tama. Čovek misli da može živeti bez Boga, ali odgovor je, ne može!

Kad smo bili u Etiopiji, godinu dana nakon što smo došli, Etiopija je iskusila ono što se naziva marksističkom revolucijom. Uzdrvalo me je to što je mnogo hrišćana u svim crkvama, posebno obrazovanih hrišćana, potpalo pod maksizam. Oni to nisu učinili radi marksističke prakse, pali su zbog ideologije. Kazao sam sebi da tu mora biti nečeg privlačnog. Tako sam počeo kupovati knjige. Kupio sam Marksove i Engelsove knjige, Manifest komunizma, Kapital, i počeo čitati. Bilo je to teško štivo. Shvatio sam da je srce marksizma ideja da čovek može spasti sam sebe. Suština marksizma je "bezbožnost." To je jedna ateistička filozofija.

Karl Marks je priznao da je problem ljudska sebičnost. On je to nazvao "samo otuđenje," njegov termin za sebičnost. Rekao je da je razlog za njegovu sebičnost u okolini. Naravno, pod okolinom je u velikoj meri pordazumevao "kapitalizam", u skladu sa situacijom u 19. veku u Evropi. On je rekao: "Kapitalizam je ono što nas čini pohlepni. Kapitalizam je taj koji nas uči da moramo živeti za sebe. Zato ja imam jevanđelje, ne jevanđelje Isusa Hrista, već moje, koje može izmeniti okolinu i čovek će biti otkupljen." Naravno mehanizma izmene okoline je:

1. Revolucija. Svrha revolucije je predati imovinu i bogatstvo zemlje u ruke naroda.
2. Kad to jednom zadobiju u svoje ruke, drugi korak je promena okoline iz kapitalizma u socijalizam. Oni koji imaju moraju se prisiliti da dele s onima koji nemaju.

Tako je zadatak socijalizma konfiskovati privatno vlasništvo, banke, poslove i to jednako raspodeliti. Dalje, Karl Marks konstatuje da je to samo prelazni period; ovo je jevanđelje koje će spasti čoveka od ekonomskih i socijalnih nepravdi i zatim kad čovek jednom nauči kako da deli to će postati spontano. Zvuči divno, zar ne? Na koncu, Rusija ja izmenila svoju okolinu za proteklih 70 godina. Pitam se koliko su Rusi nesebični.

Čovekov problem nije njegova okolina; to je njegova priroda. Nauka ne može promeniti moju prirodu. Bog može zameniti moje grešno srce koje je grešno i dati mi mesno srce, ali čovek to ne može. Svaki ljudski pokušaj spasavanja sebe, i humanizam je deo tog programa, na kraju završava neuspehom, zato što je Isus to pojasnio: "Bez mene ne možete činiti ništa."

Pavle ovde pokazuje da čovek ima u sebi tendenciju okretanja leđa Bogu. U Rimljanima 1:22,23 vidimo šta čovek radi: "Gradeći se mudrim poludeše, i zameniše slavu neraspadljivog Boga u obličje smrtnog čoveka, ptica, četvoronožnih životinja i gmizavaca." Možda ćemo sada kazati: "Mi ovo danas ne činimo, mi smo sofisticirani, obrazovani. Mi ne obožavamo četvoronožne životinje." Ne, ne obožavamo, ali služimo sebi samima.

Čak i u crkvi to postaje problem. Ima nešto što se uvlači u našu crkvu što unose liberalni teolozi, a to je istorijsko kritički metod interpretacije Svetog Pisma. To je velik termin. To prosto

znači da ljudski um postaje štap za merenje istine. Ideja da čovek mora interpretirati Pismo u skladu sa onim što mu je racionalno, što ima smisla, što je unutar okvira ljudskog iskustva, je vrlo suptilan oblik bezbožnosti. Mi ne možemo koristiti naučne metode za interpretaciju Pisma! Biblija je nadahnuta knjiga. Sveti Duh je taj koji nas mora prosvetliti. Ali čovek misli da ima rešenje za sve svoje probleme.

Na takve ljude Bog ne izvodi oganj da nas sve zajedno zбриše. Čitajte Rimljanima 1:24,26 i 28. Ovo je najfiniji opis Božjeg gnjeva. Otkrićete da je za razliku od ljudskog gnjeva, Božji gnjev pasivan. Kako deluje Božji gnjev? Kako se on otkriva sa neba? Stih 24: "Zato (što čovek insistira da živi bez Njega) ih Bog ostavi." Stih 26: "Toga radi (zato što čovek odbija Božje blagoslove) Bog ih predade zloj strasti (i nečistoći)." Stih 28: "I kao što ne htedoše sačuvati Boga u svom znanju (čovekov problem je to što ne želi sačuvati Boga u svom znanju) Bog ih predade u unižen um."

Drugim rečima, Bog kaže čovečanstvu: "Pokušavao sam i pokušavao da vas ubedim da ne možete živeti bez Mene, ali vi insistirate da možete. Neću vas prisiljavati, (Bog je ljubav) ostaviću vas. Ako mislite da možete živeti bez mene, samo napred i videćete kakvim ćete učiniti ovaj svet. Kad čovek okreće leđa Bogu i živi nezavisno od Njega, Bog povlači svoju obuzdavajuću silu; nepravednost buja.

Pavle nam ne govori o nečemu što se događalo u njegovo vreme. Ovo nije prosto antička istorija. Ovo je biblijski pogled na ljudsku istoriju. To se dešavalo u vreme potopa. To se događalo u istoriji Izrailja. To se događa u Hrišćanskoj crkvi od Isusa Hrista. Amerika je osnovana na načelu koji je utisnut na njenom kovanom novcu: "Verujemo u Boga" (In God we trust). Ali pre nekoliko decenija, zemlja ja osetila da joj Bog nije potreban. Prvo što se učinilo, u ime odvajanja crkve od države, bilo je da u školama ne sme više biti molitava. Drugim rečima, deci je rečeno da uz nauku i tehnologiju nema potrebe za Bogom. Danas se ide ka tome da natpis na kovanicama nije potreban. Postoje ljudi koji se bore da uklone taj natpis, "In God we trust," sa kvotera (četvrt dolara – prim. prev.). Oni ga više ne žele.

Oni kažu: "Da, našim očevima, koji su bili u depresiji, Bog je bio potreban, ali mi imamo socijalnu sigurnost, mi imamo blagostanje, imamo naftu, imamo tehnologiju, imamo kompjutere." Čudesni izumi! Naravno ljudi zaboravljaju da je nauka takođe izmislila monstruma koji nas sve može zbrisati za nekoliko trenutaka. Ali, nevolja je u tome što tehnologija i nauka nisu poboljšale život u Americi. Zločin raste velikom brzinom. Bez obzira koliko se reformskih pokreta rodilo u Americi ili koliko ima zakonskih regulativa, ili koliko je pravnih olakšica uvedeno u sistem, sve dok ljudi okreću leđa Bogu nema rešenja.

Bog kaže: "U redu, ne želite živeti sa mnom. Idite." Tako čovek počinje živeti bez Boga. Stvari postaju sve gore i gore i oni pokušavaju sve pod suncem ne bi li rešili svoje probleme. Oni pokušavaju sa obrazovanjem; pokušavaju dijalog. Pokušavaju povećati budžet obustavljenjem robe koja se ne prodaje, ali sve se pokazuje kao promašaj. Bog čeka dok ne dignemo ruke i kažemo: "Bože, mi to ne možemo."

Jednom, kad mi je sin imao tri godine, bili smo gotovo spremni da idemo u subotnju školu, žena mi je rekla: "Hoćeš li mu zavezati pertle? Popeo sam se i rekao mu: "Dozvoli mi da ti zavežem pertle." I znate, posmatrao me je i rekao: "Znam to i sam!" Mogao sam upotrebiti svoj autoritet, jer smo kasnili u subotnju školu, ali sam rekao: "Ne, pustiću ga da to učini." Stao sam po strani, a on je pokušavao i pokušavao. Izgledalo je tako lako kad je tata vezao pertle. Podigao je pogled da vidi da li sam otišao, i mislim da je govorio: "Zašto ne odeš?" Ali ja sam čekaao dok je on pokušavao i pokušavao. Konačno, pogledao me je i rekao: "Tata, učini to ti."

Mi smo Božja deca, i Bog je krajnje strpljiv sa nama. On nam dopušta da imamo vlastiti put. On kaže: "Mislite da možete živeti bez Mene? Samo napred." On dopušta da napravimo zbrku od svog života. On dopušta da napravimo zbrku od svoje zemlje i zajednice, od svojih brakova i svega drugog, dok ne dođemo do kraja svojih mogućnosti i kažemo: "Bože, molim te, preuzmi ovo." On ne

kaže: "Jesam li ti rekao. Sada se valjaj u svom smeću." On kaže: "Primiću te raširenih ruku." Amerika stremi u tom pravcu. Amerika je blizu iscrpljivanja svojih resursa. Kad naša socijalna sigurnost doživi kolaps, kad naši resursi presuše, i kad svaki pokušaj da rešimo probleme propadne, i kad se vratimo Bogu, On nas neće odbaciti. Amerika će opet biti spremna da čuje jevanđelje. A vi i ja smo oni koji će im ga propovedati.

Ali pre nego što budemo mogli da učinimo, moramo dospeti u položaj u kojem se Pavle našao. Pavle je bio farisej. On je postigao određeni uspeh u životu. U Filibljanima 3:4-6 čitamo da je bio čistokrvni Jevrejin; bio je obrezan osmi dan, revnovao je za Boga. Što se tiče pravde zakonske, bio je bez mane dok mu Bog nije otvorio oči i greh oživeo, a on shvatio da je zaslužio smrt. Tada je bio spreman držati sve da su trice samo da ne izgubi Isusa Hrista.

Pitanje je: "Da li ste potpuno izgubili poverenje u sebe?" i "Da li ste shvatili da je vaša jedina nada u Isusu Hristu i Njegovoj Pravednosti?" To je svrha izlaganja ovog problema pred nas. Ne moramo se učiti tim teškim putem. Reč Božja kaže da se gnjev Božji otkriva s neba protiv bezbožnosti i nepravednosti. Ne moramo proći kroz taj proces da bi to naučili. Reč Božja nam to kaže. Zašto onda čekamo da to naučimo težim putem? Shvatimo sada da vera ne gleda na sebe, već na Isusa Hrista i Njegovu pravednost.

Neka svako od nas shvati da je Božji gnjev protiv bezbožnosti i nepravednosti zato što nas On voli, a ne zato što se ljuti na nas. On želi da mu se vratimo. On želi da ga prihvatimo kao jedini Izvor nade i spasenja i Pravednosti. Bilo u odnosu našeg stajanja pred Bogom ili u odnosu hrišćanskog življenja, formula je uvek ista: Ne ja, već Hristos.

Treće poglavlje – Greh samopravednosti (Rimljanima 2:1-3:8)

Zamislite da sedite u crkvi u Rimu kad se poslanica Rimljanima prvi put čitala. Starešina, pisar ili vođa čitaju Rimljanima 1:18-32. Dok se čita odlomak gde Pavle opisuje gnjev Božji koji se otkriva protiv svake bezbožnosti i nepravde ljudi i strašne stvari koje oni čine zato što su okrenuli leđa Bogu, zapažate da grupa hrišćana koji sede po strani, jevrejskih hrišćana, klima glavama i šapuću jedan drugom: "Ovaj Pavle pogađa pravo u centar. Uvek smo znali da su oni neznabošci pobunjenici i grešnici."

Onda iznenada čitalac prelazi na Rimljanima 2, a jevrejskih hrišćani načuljenih ušiju slušaju sledeće: (od 1. do 4. stiha): "Zato se ne možeš izgovoriti, o čoveče koji god sudiš! Jer kojim sudom sudiš drugome, sebe osuđujući; jer to činiš sudeći. Ali znamo da je sud Božji prav na one koji to čine. Nego pomišljaš li, o čoveče koji sudiš onima koji to čine, i sam činiš to, da ćeš pobeći od suda Božjega? Ili ne mariš za bogatstvo njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božja na pokanje vodi?"

I Jevreji počinju govoriti sebi: "Svakako, on ne govori nama. Mi smo Jevreji. Kako bi o nama mogao tako govoriti? Sigurno misli na nekog drugog." Pisar nastavlja čitati i dolazi do 17. stiha gde Pavle kaže: "Da, zaista, vama govorim Jevreji. Ti se zoveš Jevrejin, veruješ u Gospoda i hvališ se Bogom" itd.

U prvom poglavlju, Pavle je opisao neznabožački svet, dajući nam strašnu sliku o smrti. Oni su bezbožni, namerno su pogazili istinu o Bogu i načinili vlastite bogove, služeći sebi i vlastitim idejama. Oni žive u grehu, i sada su se iznenada promenili od neznabožaca na Jevreje. On pravi ovu razliku zato što su Jevreji bili u naročitom položaju. Neznabošci su imali znanje o Bogu, ali bilo je to implicitno znanje. Bilo je to znanje o Bogu koje im je otkriveno preko prirode i unutrašnjeg osvedočenja.

Jevreji su, povrh toga, imali direktno otkrivenje Boga. Kao što je Pavle napomenuo u Rimljanima 3:2, Bog im je dao svoja proročanstva. Bog im se bio otkrio kroz Njegov zakon, preko Mojsija i drugih proroka; otkrivši se na naročit i eksplicitan način. Tragedija je bila u tome što su se

Jevreji oslanjali na to. Osećali su da zato što im je Bog dao naročit položaj, uživaju status posebnog naroda. Mislili su da zato što imaju zakon u eksplicitnoj formi, to ih čini boljim od neznabožaca. Mislili su da ih sve to, samo po sebi, čini prihvaćenim od Boga. Ali nisu bili svesni činjenice da ih to ne čini posebnim pred Bogom.

Pre nego nastavimo diskusiju o Jevrejima, voleo bih da kažem nešto što je značajno za nas zato što možete steći utisak da Pavle raspravlja o Jevrejima. Dok smo se bavili naznabožaćkim svetom, primenili smo to na našu naciju zato što danas Amerika okreće leđa Bogu i svedoci smo strašnih stvari koje se događaju zbog bezbožnosti. Ali sada je potreban jasniji pristup. Verujem da ono što Pavle govori Jevrejima ima snažnu primenu na nas kao narod, zato što se nalazimo u vrlo sličnoj poziciji sa njima. Bog nam je dao neke divne istine. On nam je obnovio zakon. Imamo pravu subotu. Imamo jasnije razumevanje krsta, jasno nam je stanje mrtvih. Dat nam Duh proroštva, manje videlo koje nas vodi većem videlu i mi smo u istoj opasnosti kao Jevreji, opasnosti oslanjanja na te stvari. Počinili smo istu grešku. Gledali smo na druge kao da su inferiorni u odnosu na nas. Posmatramo ih i govorimo da oni nemaju subotu, a mi imamo. Mi imamo istinu, oni su Filisteji, Vavilonci; oni su u zbrci. Jevreji su imali isti problem i potrebno je da učimo što to Pavle pokušava da kaže o njima.

Pavle je i sam jednom bio farisej. On zna o čemu govori i pošteno prilazi tom pitanju, pa je potrebno da mu i mi tako pridemo. Šta je bio problem Jevreja i gde su pogrešili? Možemo li se mi čemu podučiti iz njihovih grešaka? Čitam u 1. Korinćanima 10:11: "Ovo pak sve događase se njima, a napisalo se za nauku nama, na koje posledak sveta dođe." Hteo bih dotaći područja vezana za njihov problem i ono u čemu su bili u neznanju.

1. Jevreji su bili u neznanju u odnosu na činjenicu da ih puko posedovanje istine, samo poznavanje zakona ne čini pravednima i prihvaćenima u Božjim očima. Činjenica da poznajete zakon ne poboljšava vašu situaciju. U stvari, ako kršite državni zakon, nađete se pred sudijom, i kažete mu: "Pogledajte zašto me optužujete? Ja poznajem zakon." Sudija će reći: "Činjenica da ste poznavali zakon stavlja vas u teži položaj, zato što ste više znali!"

Činjenica da su Jevreji poznavali zakon nije ih načinila boljim. Zapazite gde Pavle dodiruje srž tog problema u drugom poglavlju 13. stihu: "Jer pred Bogom nisu pravedni oni koji slušaju zakon, nego će se opravdati oni koji ga tvore." Ako se želite spasti pomoću zakona, nije dovoljno reći: "Poznajem zakon." Nije dovoljno kazati: "Imam zakon u eksplicitnom obliku." Vi morate izvršavati zakon u svakom detalju. Pavle to isto ponavlja kad raspravlja o Jevrejima u 10. poglavlju Rimljanima. U 5. stihu on kaže: "Jer Mojsije piše za pravdu koja je od zakona i oni koji tvore ovaj zakon živeće njime." Drugim rečima, zakon vam dolazi i kaže: "Ako želiš živeti, moraš mi se pokoravati." Saznanje o isitni, saznanje o zakonu nikoga ne spasava.

Ali tragedija Jevreja bila je to što su mislili da su, pošto imaju ovaj zakon, bolji od neznabožaca. Posmatrali bi neznabošce i kazali: "Ovi neznabošci, oni ne znaju Božji zakon. Oni čak i ne poznaju pravog Boga. Mi imamo istinu. Oni su izvan zaveta Božjeg, oni su psi. Oni su beznadežno izgubljeni. Mi imamo istinu." Tako se oni hvale. Stih 17 i dalje: "Gle, ti se zoveš Jevrejin, a oslanjaš se na zakon, i hvališ se Bogom, i poznaješ Njegovu volju i biraš šta je bolje jer si naučen od zakona, i uveren si da si vođa slepima, videlo onima koji su u mraku, instruktor bezumnima, učitelj deci, imajući formu znanja i istine u zakonu."

Ali Pavle u 21. stihu kaže: "Ali učeći druge sebe ne učite. Propovedajući da se ne krade, kradete; propovedate ne čini preljube, a činite preljubu." On nastavlja dalje i završava u 24. stihu navodeći citat iz Jezekilja 16: "Jer se ime Božje zbog vas huli u neznabošcima." Vidite, nije dovoljno reći da imamo istinu. Pitanje je, da li nas je istina oslobodila? Beskorisno je hvalisanje o poznavanju istine Božjeg zakona zato što Pavle kaže da dok se hvalimo, činimo isto što i neznabošci.

Legalisti to možda ne čine otvoreno; oni to nastoje uraditi ispod ruke. Mi ljudska bića smo po prirodi legalisti; mi želimo sakriti. Jevreji su izgledali vrlo svet narod, jer čitamo u Mateju 23:5: "Ali sva dela svoja čine da ih vide ljudi." Razlog zašto su činili sva ta dela bio je da pokažu drugim ljudima

kako su dobri, ali iznutra su bili puni mrtvačkih kostiju. Jednostavno nije dovoljno poznavati istinu. Činjenica da nam je Bog dao dodatnu svetlost ne čini nas boljim.

2. Jevreji su mislili da je, držanje zakona najbolje što mogu ili pridržavanje glavnice zakona, dovoljno. Propustili su zapaziti ono što stoji u Jakovu 2:10: "Ako kršite jednu od ovih zapovesti, prekršili ste ih sve." Zakon je celina i ako padnete na samo jednoj tački, dolazite pod osudu zakona. Jedan starešina u Africi mi je rekao: "Znate, pastore, nadvlado sam najveći broj greha i sad živim dobar život, ali imam jedan ili dva problema s kojima se još uvek borim, ali siguran da ih Bog ne može izneti protiv mene kad ih uporedi sa svim dobrim stvarima koje činim." Rekao sam: "Brate, ako zavisiš o zakonu, čak i da ga kršiš samo u jednoj maloj tački, gotov si."

Ilustrova sam mu Matej 19: Mladić dolazi Isusu i kaže: "Kakvo dobro moram učiniti da bih zaradio večni život?" A Isus reče: "Ako želiš ići na nebo pomoću svojih podviga, ima zakon koji je definicija pravednosti." A on reče: "Dobro, Isuse, želim da znaš da još od detinjstva držim zakon." A Isus kaže: "Zaista? Dopusti da te okušam." I pošto nije položio test, otišao je kući žalostan.

Ako kršimo zakon u jednoj tački, sa nam je gotovo, ako o zakonu zavisi naše spasenje. Zakon je strog. On zahveta savršenu poslušnost u svakoj tački. Galatima 3:10: "Proklet je onaj ko ne drži zakon ispunjavajući sve što je u njemu." Jevreji su grešili zato što su bili neupućeni u činjenicu da su morali držati zakon u svim detaljima da bi se spasili pomoću zakona.

3. Treća tačka je posebno važna. Jevreji su bili tačni; bili su eksperti samo po slovu zakona. Oni su propustili uvideti da zakon zahteva poslušnost u srcu, u duhu. Farisej bi stao i rekao ljudima: "Ja nikad nikoga nisam ubio." Isus, u Mateju 5:21 u vezi sa tim kaže: "Ako nekoga mrziš u srcu bez uzroka, počinio si ubistvo u očima zakona." Znamo da kad je Isus držao propoved na gori, Jevreji su već planirali da ubiju Sina Božjeg. To nije samo pitanje slova zakona. Sam Pavle je bio žrtva Judaizma. Ali u Rimljanima 7:7 on kaže: "Ne znadoh za greh dok zakon ne kaza, ne zaželi."

Zapazite, ništa se ne dešava jednim činom. Mi nastojimo definisati greh kao čin, ali Bog ne gleda samo na čin, On gleda na naše motive i svako ko planira činiti dobra dela da bi imao jednu zvezdu u svojoj kruni, greši zato što je motiv pogrešan, iako su dela divna. U 16. stihu Pavle kaže da će u dan suda, prema jevandelj Isusa Hrista, Bog suditi tajnama ljudskim. Nije dovoljna samo spoljšna poslušnost zakonu. Zakon koji je bio dat Jevrejima je otkivenje Božjeg karaktera. Stoga, jedini način da se proizvede Božji karakter, je biti Bog. Zato je Božja namera uvek bila nastavati u ljudima i odražavati svoj karakter kroz njih.

Ali u trenutku kad pokušamo držati Božji zakon u vlastitoj sili, činimo ono što su radili Jevreji. Oni su Božji zakon držali svetim, kao što je sam Bog svet, i oni su ga pomoću pravila spustili na nivo ljudi, onim čini ili ne čini, i držanjem tih pravila mislili su da drže zakon. Mi činimo isto. Jedina razlika je to što u svakoj zemlji članovi crkve imaju vlastiti skup pravila i kad se sastanu, nastaje problem, jer se pravila ne slažu.

Čak iako fizički idemo u crkvu subotom, ako tamo razmišljamo koliko ćemo sutra prodati auto nekom ko je zainteresovan za kupovinu, tog trenutka mi kršimo subotu. I ako se mladići u crkvi subotom pitaju zašto im devojka nije pisala, oni krše subotu zato što zakon zahteva ne samo savršena dela, već i savršene motive. Ovo je bila najveće greška Jevreja, i zato samo kao ključni tekst odabrali Rimljanima 2:28,29: "Jer ono nije Jevrejin koji je spolja Jevrejin, niti je ono obrezanje koje je spolja po telu. Nego je ono Jevrejin koji je iznutra, i obrezanje srca duhom a ne slovima, to je obrezanje; kome je hvala ne od ljudi već od Boga."

Jednog jutra za vreme doručka prelistavao sam crkvene novine i našao jedno zanimljivo pismo pod naslovom "Opasnost od aplauza." Ko god da ga je pisao shvatio je značenje onog što Biblija uči. Jevreji su radili svakojake divne, dobre stvari da bi ih hvalili ljudi. Ali, pravi hrišćanin ne prima hvalu od ljudi nego od Boga, i drži zakon, ne po slovu, već u duhu. Mora nam biti jasno da je nemoguće držati zakon u duhu, a da prvo ne prihvatimo Jevandalje.

Pavle kaže u Rimljanima 7:6: "Ali sada smo se (vernici) oslobodili od zakona (od legalizma; od jurisdikcije zakona) umrevši onom što nas je držalo, da bi služili u novini duha, a ne u starini slova." Legalizam i samopravednost su spoljna religija i Pavle ruši platformu na kojoj su stajali Jevreji koji su zavisili o držanju zakona. Ima još nešto o čemu su Jevreji zavisili, u Rimljanima 2:25: "Obrezanje pomaže ako zakon držiš." Ako se okrenete obrezanju kao sredstvu spasenja, morate držati sav zakon. Imajmo na umu da za Jevreje nije postojalo mnogo razlike između ceremonijalnog i moralnog zakona. Mi pravimo tu razliku; Jevreji nisu pravili. Njima je Tora, svih pet Mojsijevih knjiga i njihovi zahtevi, bila deo zakona i oni su verovali da ga moraju držati u svakom detalju.

Ali, kaže Pavle, ako zavisite o obrezanju da bi bili prihvaćeni pred Bogom, upozoravam vas da ste obavezni držati i sve druge zakone da bi bili spaseni. Pavle opominje i danas na istu stvar, ako zavisimo o nekim stvarima koje smo učinili. Ako zavisite o činjenici da ste kršteni uronjavanjem, ne gledajte na one hrišćane koji su se krstili škropljenjem sa nipodaštavanjem, govoreći u svom srcu: "Oni ne znaju ništa o krštenju, ja sam kršten pravim krštenjem." To ti neće pomoći. Sve to je dobro ako imate ispravan odnos sa Hristom, bez toga je beskorisno. Nemojte misliti da vas to što su vam imena zapisana u crkvenim knjigama ili zato što su vam roditelji ili dedovi i bake stubovi u crkvi, ili čak bili pioniri, kvalifikuje za nebo.

Jednog dana kad sam bio u New Gallery Centre u Londonu, prišao nam je jedan mladić želeći da ga neko iz naše grupe provede okolo. Rekao je: "Usput, želim da znate, ja sam iz Generalne Konferencije." A ja sam mu rekao: "Da li vam to daje neku posebnu privilegiju?" Povukao se. Ja nisam radio u Generalnoj Konferenciji, ali jeste moja žena. Bila je biblijski učitelj. Kasnije sam otkrio da je pomenuti mladić bio vratar u Generalnoj Konferenciji. Dao bih mu posebnu privilegiju, ali mislio sam da je zahtevao pažnju zato što je iz Generalne Konferencije.

Bog ne respektuje ličnosti i to je ono što Pavle objašnjava Jevrejima u 5. stihu i dalje. Stih 14. na primer: "Jer kad neznabošci ne imajući zakona sami od sebe čine što je po zakonu, oni zakona ne imajući sami su sebi zakon. Oni dokazuju da je ono napisano u srcima njihovim, što se čino po zakonu, budući da im savest svedoči, i misli među sobom tuže se ili pravdaju." Bilo je neznabožaca koji su bili bliži Bogu od Jevreja i to je smetalo Jevrejima. Možda u vreme kad se čitala Rimljanima 2,14. stih i dalje, da je Pavle bio tu, oni bi uradili isto što su mu činili prema opisu u Delima apostolskim. Uхватili su ga i rekli: "Ovo je čovek koji je protiv našeg naroda!" Ono što Pavle čini je razaranje svakog poverenja koje, čovek, Jevrejin ili neznabožac, ima u sebe zato što ne može pružiti jevanđelje ukoliko nije uništio to poverenje.

Sećam se serije propovedi na sastancima u Pentekostalnoj crkvi u Adis Abebi (Addis Abbaba), kad mi je pastor jednom rekao: "Zašto ne propovedate o suboti?" Rekao sam: "Želite li da propovedam?" I on je kazao: "Da." Temeljno sam izložio taj predmet, i čitava crkva je počela držati subotu. Oni su sebe nazivali Pentekostalcima sedmog dana. Jednog dana taj isti pastor je došao u našu crkvu u Adis Abebi da me čuje kako propovedam i sekretar subotne škole u našoj uniji se okrenuo i rekao mu: "Čujem da držite subotu." Imali su 800 članova u svojoj crkvi. Pastor je rekao: "Da." I on je pitao: "Zašto ste promenili ime? Sve što je trebalo da uradite je da se pridružite našoj crkvi. Mi držimo subotu." Pastor je rekao: "Ne volim što moram da to kažem, ali biću pošten. Kad naučite kako se voli i pokazuje toplina prema drugim hrišćanima, pridružićemo vam se."

Mi se hvalimo da držimo Gospodnji zakon, zato što volimo Isusa. Ako zaista volimo Isusa volećemo svoje bližnje. Činimo li istu grešku kao Jevreji? Sramotimo li ime Božje? Rimljanima 2:26: "Ako dakle neobrezanje pravdu (zahteve) zakona drži, zašto se ne bi njegovo neobrezanje računalo kao obrezanje?" Bog gleda na srca ljudi. Da li smo iznutra pravi? Spoljašnja doslednost Bogu ne znači ništa. Možete li zamisliti šta su mislili Jevreji kad se čitalo drugo poglavlje? Da li Pavle misli da nije nikakava prednost biti Jevrejin? Odgovor se nalazi u Rimljanima 3:1: "Šta je dakle bolji Jevrejin od drugih ljudi? Ili šta pomaže obrezanje? Mnogo svakojako; prvo što su im poverene reči Božje." Bog je dao Jevrejima istinu kao što je u Hristu. Dao im je istinu koja ih vodi Hristu. Jevreji su primili istinu i

izopačili je. Umesto da im zakon ukaže na njihovu potpunu izopačenost tako da ih odvede Hristu za spasenje, oni su zakon učinili svojim spasenjem. Mi imamo istinu, ali da li nas je istina dovela do tešnje zajednice sa Hristom?

Imajmo na umu da se Pavle s namerom bavi problemom greha, i kod neznabožaca i kod Jevreja. Svrha ovog odeljka, sve do Rimljanima 3:20, je uništiti u svakom ljudskom biću poverenje u sebe, u svoju sposobnost, u svoje poreklo, u sve na šta se oslanjamo, da bismo mogli prihvatiti ništa drugo do Isusa Hrista kao svoju nadu i svoju pravednost. Pavle govori: "Nema veze da li si Jevrejin ili neznabožac. Čitav svet je pod grehom i robuje grehu. Greh kontroliše čitav svet i zato se delima zakona nijedno telo neće opravdati. Formula jevanđelja je "ne ja, već Hristos." Kao što znamo najteži deo ove formule je prvi deo: "Ne ja."

Pavle oslikava mračni, tmurni svet, ne samo neznabožački, već i jevrejski. Bez obzira da li smo u crkvi ili izvan nje, mi smo sto posto grešnici i jednom kad to shvatimo prestaćemo uperivati prste jedni na druge. Ako o sebi razmišljam kao o osamdeset odsto grešniku, a vi ste stopostotni grešnik, mogu pokazati prstom na vas zato što sam dvadeset procenata bolji. Ali ako smo svi stopostotni grešnici, svi pripadamo istoj grupi i zajedno ćemo se okrenuti Isusu Hristu i njegovom jevanđelju kao našoj jedinjoj nadi. To je svrha prvog odseka Rimljanima poslanice.

Pavle mora uništiti naše poverenje u sebe pre nego što može reći: "Ali sada imam dobre vesti." Hristos nije došao da spase dobre ljude već je došao da bi spasao stoprocentne grešnike i mi moramo stići do te tačke pre nego što jevanđelje može postati sasvim delotvorno u našem životu. U Filibljanima 3:3 zapažamo Pavlovu istinsku primenu obrezanja, to je ono što se zove služba Bogu u duhu: "Jer mi smo obrezanje koji duhom Bogu služimo i hvalimo (radujemo) se u Hristu Isusu." Služiti Bogu u duhu znači radovati se u Hristu Isusu. To nije teško ako smo dosegli drugu polovinu. A to je: "a ne uzdamo se u telo."

Zapazite ono "ne ja, već Hristos." Kad nemamo poverenja u telo, tada smo vi i ja spremni za jevanđelje Isusa Hrista. Slika može biti mračna i beznadežna, ali očekuju nas dobre vesti i Pavle nas jednostavno priprema za njih. Moja je molitva da se niko ne uvredi zbog ovog što je Pavle pisao o ljudskom rodu, o vama i meni, i da ćemo se svi složiti s Pavlom. "Pavle, u pravu si; mi smo grešnici. Naša nada je jedino u Isusu Hristu i Njegovoj pravednosti."

Neka nam Bog pomogne da shvatimo svoju potpunu izopačenost, i da smo izvan milosti Božje nesposobni činiti i deo pravednosti u duhu. Mi to možda činimo po slovu, ali ne u duhu. Neka nam Bog pomogne da prihvatimo to što Pavle govori o Jevrejima i primenimo na nas, govoreći: "Pavle, hvala ti što nam otvaraš oči. Priznajemo da nema ništa dobro u nama. Zahvalni smo što možemo prihvatiti dar našeg Gospoda Isusa Hrista." Neka nam Bog pomogne da pozamo ovu istinu i ta istina će nas izbaviti.

Četvrto poglavlje – Univerzalni greh i krivica (Rimljanima 3:9-20)

U Rimljanima 3:9-20, Pavle privodi kraju pitanje greha. Važno je da ovo shvatimo zato što ono što Pavle opisuje u prvom odseku Rimljanima nije samo antička istorija. To je istina i u svetu u kojem mi živimo. Neko mi je dao dokumenat, koji je bio izveštaj jedne kompanije. Ticao se odnosa prema religiji i verskim stvarima. Bio je to pregled pravljen u tri metropole u ovoj zemlji.

Samo na jednom području je bilo oko trećine ispitanika koji su trenutno pripadali nekoj crkvi ili osećali potrebu za Bogom. Nasuprot, većina je verovala da ljudi mogu dobro i prosperitetno živeti i bez formalne verske strukture. Njima bi bilo potrebno čitati od Rimljanima 1:18 do 3. poglavlja. Ovi ispitanici smatraju da kroz odgovarajuće ljudsko sudelovanje i komunikaciju sa prirodom, čovečanstvo može živeti ispravnim i moralnim životom. Pogledajmo da li Biblija to potvrđuje. Prvo ćemo to razmotriti na opšti način, a onda u detalje, jer onda i samo onda kad se suočimo sa ovim odeljkom,

spremni smo za jevanđelje. Beskorisno je da dolazimo Hristu takvi kakvi smo ukoliko ne naučimo to što Pavle kaže – da od glave do peta nema ničeg dobrog u nama; da je spasenje potpuno dar od našeg Gospoda Isusa Hrista. Rimljanima 3:9: "Šta dakle? (kakav je zaključak moje argumentacije). Jesmo li bolji od njih? Nipošto!" Očito je šta znače reči "od njih", na koga se odnose. "Da li smo mi Jevreji, (o kojima smo diskutovali u drugom i prvoj polovini trećeg poglavlja), "bolji od njih (neznabožaca o kojima smo raspravljali u Rimljanima 1:18 do kraja ovog poglavlja)"? Njegov odgovor je: "Jer ranije dokazasmo da su i Jevreji i neznabošci svi pod grehom."

Stihovi 10, 11 i 12 su navodi iz Psalma 14:1-3 i Propovednik 7:20. Zatim 13. stih je citat iz Psalma 5:9, a druga polovina istog stiha navod iz Psalma 104:3. Onda on citira Psalam 10:7 u 14. stihu. Stihovi 15,16 i 17 su uzeti iz dva odlomka u Starom Zavetu, Priče 1:16 i Isaija 59:7,8. Konačno u 18. stihu, Pavle zaključuje sa Psalmom 36:1. U osnovi svi ovi navodi iz Starog zaveta govore o istoj stvari. Stih 10. kaže: "Nema nijednoga pravedna." Stih 12: "Nema ga koji čini dobro, nema nijednog."

Zatim, Pavle zaključuje ovim vrlo važnim rečima u 19. i 20. stihu: "A znamo da ono što zakon govori, govori onima koji su u zakonu, da se svaka usta zatisnu, i sav svet da bude kriv Bogu." S obzirom na to, nijedno telo (nijedno ljudsko ljudsko biće) se neće opravdati delima zakona u Njegovim očima. Nijedno ljudsko biće nikad neće dospeti na nebo, bio Jevrejin ili neznabožac, pomoću vlastitih dobrih dela. Svako ljudsko biće koje bude na nebu biće tamo zbog Isusa Hrista. "Jer se delima zakona nijedno telo neće opravdati u Njegovim očima. Jer kroz zakon dolazi poznanje greha." Pavle nam govori u zaključku u 9. stihu: "Šta dakle? Da li smo mi (Jevreji) bolji od neznabožaca?" Zašto Pavle pravi razliku između Jevreja i neznabožaca? Kao što smo videli u prethodna dva poglavlja, neznabošci su imali poznanje zakona, ali to znanje nije bilo u eksplicitnom obliku. Imali su ga u svojoj savesti.

Rimljanima 2:14 i 15: "Jer kad neznabošci ne imajući zakona (u pisanom obliku) po prirodi čine što je po zakonu, oni zakona ne imajući sami su sebi zakon: oni dokazuju da je ono napisano u srcima njihovim što se čini po zakonu, budući da im savest svedoči, i misli među sobom tuže se ili pravdaju." Bog je usadio u srcu svakog ljudskog bića znanje o zakonu, znanje šta je dobro i šta je pogrešno. Ovde moram napraviti razliku zato što kad uzmemo Rimljanima 2:2 i poredimo sa Jevrejima 8:10, može doći do konfuzije. Tamo stoji da u novom zavetu, "Napisaću zakon u vašim srcima," a to zvuči kao da je ovo dvoje isto. Stoga je ovo potrebno pojasniti.

Ono što Pavle govori u Rimljanima 2:15 se vrlo razlikuje od onog što napominje u Jevrejima 8:10. Kad Biblija uči da Bog u novom zavetu upisuje zakon u naša srca, to se vrlo razlikuje od upisivanja zakona u srca nevernika i pagana. Kod pagana on je u savest metnuo znanje šta je pravo, a šta pogrešno, tako da i u najprimitivnijim društvima postoji predstava o tome šta je dobro, a šta loše. To je upisivanje zakona u savest, ali u novom zavetu kad On upisuje zakon u srce, Bog ne gravira ta pravila u vaše srce. On stavlja Božju ljubav u vaše srce, što držanje zakona čini mogućim.

U novom zavetu, koji se tiče jedino vernika, Bog stavlja svoju neuslovljenu ljubav u srce i ta ljubav je ispunjenje zakona. Nemojte mešati novozavetni zakon ispisan u srcu koji je ljubav Božja izlivena u srce vernika, sa onim što Pavle napominje vezano za neznabošce u Rimljanima 2:14,15. Pavle kaže da neznabošci imaju poznanje zakona, pa ipak to nije eksplicitno znanje već u njihovoj savesti. Oni znaju šta je pravo, a šta pogrešno. Ali povrh i iznad ovoga, Bog je dao Jevrejima eksplicitno poznanje zakona u pisanom obliku i to je trebalo biti prednost za Jevreje.

Ali Jevreji se nisu naučili iz svog znanja. Umesto da im zakon donese blagoslov spasenja u Isusu Hristu, oni su mislili da znaju sve o zakonu, dok su bili totalno neupućeni o zakonu. Ovo treba da imamo na umu, jer smo u istom položaju zbog doktrine o neobaveznosti koja je ušla u hrišćansku crkvu u 19. veku. Ova doktrina je izbacila zakon, ali Bog ga je, usvojoj milosti, obnovio. Pitanje je: "Da li je zakon obavio svoj zadatak u našem narodu, ili jesmo li u istom položaju kao Jevreji? Da li smo postali vrlo ponosan, samopravedan narod i gledamo li na druge hrišćane kao na Filisteje i Vavilonce, i govorimo da smo jedini koji imaju istinu?" Iz ovog razloga moramo obratiti pažnju na

ono što Pavle ovde kaže. On kaže da postoji razlika u tome što su Jevreji imali eksplicitno poznanje zakona, ali napokon, nema razlike zato što su i Jevreji i neznabošci pod grehom.

To je sledeća stvar na koju bih voleo da vam ukažem, jer ranije smo dokazali da su i Jevreji i neznabošci ili Grci svi pod grehom. Dakle šta on podrazumeva u izrazu "pod grehom?" To nije fraza koja se koristi u modernom engleskom jeziku. Ta je fraza bila opšte prihvaćena u robovlasničkom društvu. Rob je uvek bio "pod" svojim gospodarem. Reč "ispod" znači biti kontrolisan ili upravljanečim. Ono što Pavle ovde kaže je da je dokazao da je čovečanstvo, bilo neznabošci ili Jevreji, pod upravom greha. On dalje ističe u Rimljanima 7:14: "Zakon je duhovan, ali ja sam telesan, prodan kao rob grehu."

Mi smo po prirodi robovi grehu i Pavle je to dokazao. Sada to on predstavlja kao činjenicu. Zatim, da bi podupro svoj zaključak, on daje dugačak popis iskaza iz Starog Zaveta koje smo pomenuli. Ovde se Pavle bavi onim što je opšte poznato kao metod dokaznog teksta. Zato možemo reći da se Pavle služi ovom metodom. Iz ovog odlomka vidimo da nije pogrešno koristiti metod dokaznog teksta, ali je pogrešno kad zloupotrebimo tekst. Kad god koristimo metod dokaznog teksta, moramo se držati konteksta, u protivnom, možemo izvući da Biblija kaže sve što želimo. Ovde Pavle, koristeći metod dokaznog teksta, dokazuje da "nijednog nema pravedna." "Nema nijednog koji shvata istinsku pravednost." "Nema nijednog koji traži Boga, " zato što je čovek, po prirodi, protiv Boga.

U Rimljanima 1:21 Pavle kaže da neznabošci, iako su imali poznanje Boga preko prirode, odbijaju da priznaju Boga. Jevreji imaju znanje o Bogu, ali čine upravo istu stvar. Kad posmatramo jevrejsku istoriju vidimo da se Bog otkrio na najdiviniji način, pa ipak oni su okretali leđa Bogu i išli za lažnim bogovima, težeći službi idolima. Bog je morao da primenjuje svakojake stvari da ih popravi, uključujući vavilonsko ropstvo. U čoveku postoji sklonost odlaska od Boga i taj trend zapažamo i danas. Svugde to vidimo, a čak i u crkvi ima ljudi koji misle kako više nemamo potrebu za Bogom. Potrebno je da se suočimo sa saznanjem da je bez Isusa Hrista, čovek nesposoban spasti sebe.

Rimljanima 3:12: "Svi zadoše s puta. Oni postashe nezavisni. Oni žive bez Mene. Oni misle da mogu bitisati bez Mene. Svi postashe nevaljali. Nema nijednog koji čini dobro, niti jednog." Pavle nastavlja dalje i opisuje čovekovo prirodno stanje. Onda u Rimljanima 3:19 kaže: "Ali sada znamo." Mi znamo da: "Što god zakon kaže, on govori onima koji su pod zakonom tako da se sva usta zapuše i sav svet da bude kriv pred Bogom." Pavle govori da je ceo svet pod zakonom. Tako postoje dve stvari pod kojima se nalazimo. Molim da zapazite da imaju dva mesta u ovom odlomku gde Pavle koristi reč "pod." U 9. stihu, mi smo "pod grehom." U 19. stihu, mi smo "pod zakonom." Neznabožac je pod zakonom i Jevrejin je pod zakonom zato što oba imaju poznanje zakona.

Istina je da jedan ima implicitno poznanje zakona kroz svoju savest, a drugi direktno, eksplicitno poznanje zakona kroz Božje otkrivenje na Sinajskoj gori. Ali kad bi terali mak na konac, niti su neznabošci slušali savest u svim detaljima niti Jevreji poštovali zakon u svakom detalju. Stoga su i Jevreji i neznabošci, koji su pod zakonom u implicitnoj ili eksplicitnoj formi, krivi pred Bogom i to uključuje svakog od nas. Da li su dela zakona zapušila vaša usta? Samopravedan čovek, bilo vernik ili nevernik, ustaje i kaže: "U redu, ima nečeg dobrog u meni. Sve što mi je potrebno je odgovarajuća saradnja sa ljudima. Potrebno je samo učiti ljude." Ili kao što kažu marksistički filozofi: "Sve što je potrebno je naučiti ljude da dele kroz socijalizam, putem prinude, i oni će onda automatski deliti." Ako vas zakon nije učutkao, ne možete preći na 21. stih gde Pavle uvodi jevanđelje. Pavle je vrlo jasan da jevanđelje nije za dobre ljude. Jevanđelje nije za ljude koji su polovično dobri ili koji čine najbolje što mogu. Jevanđelje je za ljude koji shvataju svoju totalnu izopačenost, da ne mogu proizvesti ni jednu jotu istinske pravednosti koja nije motivisana svojim ja. Pavle je vrlo izričit da zakon mora zaustaviti našu priču. Jevrejin koji je ustao da kaže: "Hvala Bogu što nisam kao ovaj carinik" nikad neće prihvatiti jevanđelje. Jevanđelje je za njega kamen spoticanja zato što se moli: "Hvala Bogu ja sam dobar čovek. Dajem desetak i dolazim u crkvu."

Niko (osim Hrista) nije tako dalekosežno održao zakon. Zato u tom pogledu Pavle kaže da delima zakona niko neće na nebo. Niti jedan. Hteo bih ovde zastati i postaviti pitanje: Zašto je Bog Jevrejima dao zakon? Zašto je Bog skrenuo Izradilj sa puta? Kad posmatrate mapu Srednjeg Istoka, pitate se da li je Bog znao geografiju zato što je uzeo pogrešan put. On nije išao pravo iz Egipta za obećanu zemlju, On ih je poveo jugoistočno prema gori Sinaju u planine gde im je do zakon.

Braća u Egiptu su me povelu na Sinaj kad sam imao seminar sa njima. Rekao sam da bih voleo kad bi me mogli povesti na Sionsku goru, ali nisu mogli zato što je Sion u Izrailju, a Egipat pripada arapskom svetu. Sve što sam video bile su stene i oblutci po kojima smo se morali peti. Zahvalan sam kaluđeru koji je proveo trideset godina praveći stepenice uz planinu da bi se mogao lakše popeti i njemu je bilo lakše, mislio je, poći na nebo, jer je gradio svoj put ka nebu i sve što je napravio bilo je dosezanje vrha ove planine. Zakon ne proizvodi pravednost, on vam daje poznanje greha. Zašto je, dakle, Bog dao zakon? To je pitanje na koje moramo dogovoriti jer je Bog obnovio zakon u svojoj crkvi. Postoje tri odgovora:

1. Prvi odgovor je u negativanom obliku. Nigde u Psimu ne nalazimo da je Bog dao zakon kao sredstvo spasenja. On je dao zakon da bi mogli imati poznanje greha. Rimljanima 3:20: "Jer kroz zakon dolazi poznanje greha." Bog nikad nije dao zakon kao sredstvo spasenja. Ovo lažno učenje je dispencionalizam. Dispencionalizam uči da je Bog pokušavao sa zakonom od Mojsija do Hrista, i kad je rezultat izostao, On je uveo milost. Ovi ljudi Bibliju dele na odseke ili delove. Ti ljudi su propustili shvatiti da je Biblija celina i da postoji samo jedan način da se čovek spase, od Adama do poslednje osobe: kroz milost našeg Gospoda, Isusa Hrista.

Nema jedan, dva ili tri puta spasenja. Ima samo jedan koji istinski spasava čoveka, kroz jevanđelje našeg Gospoda Isusa Hrista. Moramo biti načisto da zakon nikad nije bio dat da nas spase. Ima još jedan tekst u Galatima 2:16 gde Pavle kaže isto što i u Rimljanima 3:20: "jer se delima zakon niko neće opravdati u Njegovim očima." Dalje, mnogi su krivi što govore da je zakon bio dat hrišćanima da održe svoje spasenje u Hristu. Bog ne dolazi verniku i kaže: "Sada sam ti oprostio, ali moraš držati zakon, u protivnom nećeš zadobiti nebo." Nigde u Bibliji nećete naći ovo učenje.

Pod jedan: Bog nikada nije dao zakon kao sredstvo spasenja.

Pod dva: Bog nikada nije dao zakon da održi naše spasenje u Hristu. Zato postavljamo pitanje koje Pavle postavlja u Galatima 3:17-25. Zašto je Bog dao zakon 430 godina nakon što je obećao spasenje Avramu i njegovom semenu, kao dar. Znamo da nije radi spasenja ili da se ono održi. Sada prelazimo na pozitivan oblik odgovora.

2. Zakon je dat da bismo mogli imati poznanje greha. Greh je varalica. Jeremija 17:9 nam kaže da je srce prevarno, pa nam Bog mora izložiti greh; otkriti šta je greh. On mora kazati samopravednom čoveku da, ako želi saznati pravu definiciju pravednosti i greha, pogleda Njegov zakon. Pavle je ponikao kao Jevrejin sa idejom da možete spasti sebe držanjem zakona. On nije mogao u potpunosti razumeti značenje zakona premda je imao poznanje pisanog zakona.

U Rimljanima 7:9, Pavle kaže: Kad mi je zakon došao, kad sam zaista razumeo značenje zakona, oživeo je greh a ja sam umro i zakon za koji su mi govorili i učili da je sredstvo spasenja postao mi je sredstvo za smrt. Shvatio sam da kad sam u potpunosti razumeo zakon, on mi ukazuje da sam grešnik. Ako biste razgovarali sa neznabošcima, sa ljudima koji nikad nisu poznavali Božji zakon, oni bi definisali greh samo u terminima čina i Jevreji su načinili istu grešku. Sve dok ne izvršiš delo, nisi grešnik. Jevreji su prihvatili Božji zakon i redukovali ga na pravila koja ljudska bića mogu držati. Oni su se pridržavali tih pravila misleći da drže Božji zakon. Ali Pavle kaže u Rimljanima 7:7: "Ne znadoh za greh dok zakon ne kaza: ne zaželi."

Želja nema ništa sa činom. To je želja koja se gaji. Pavle je shvatio da u trenutku kad gaju grešnu želju, on je već sagrašio. To je ono što Isus jasno uči u Mateju 5. Ali to je Pavlu toliko važno da on to nekoliko puta ponavlja u poslanici Rimljanima. Dopustite da vam dam nekoliko primera. U Rimljanima 5, on se na to vraća u 20. stihu. Zašto je Gospod ušao u to obećanje? Zašto je Bog dao

zakon? Odgovor je: "Da se umnoži greh." Bog nikad nije dao zakon da reši problem greha, već da se greh umnoži. Zatim u Rimljanima 7:7-9 kaže to isto.

Bog je dao zakon da bi mogli imati saznanje o tome šta je greh u Božjim očima. To je više od čina. Ako nekog bez razloga mrzite, vi ste ubica. Ako strastveno pogledate ženu, čak iako niste počinili akt, već ste učinili preljubu u Božjim očima i u tom slučaju, nema nade. Čitav svet je kriv. Drugim rečima, Pavle kaže u Rimljanima 3:17, da svako od nas bez izuzetka, pripada čamcu smrti. Tu pripadamo po prirodi i jedini način na koji to možemo izbeći je pomoću Isusa Hrista.

3. Sada prelazimo na treći razlog, koji je vrlo važan. Bog je dao zakon da izvuče greh iz njegovog skrivenog mesta. Duboko u nama je greh. U Engleskoj imamo prijatelje koje smo poznavali devet godina. Tamo se ljudi ne tuširaju svaki dan jer je voda skupa. To je veoma naseljeno ostrvo i oni se umivaju polivanjem ili tuširaju jednom sedmično. Došao sam u Ameriku gde je voda dostupna u neograničenim količinama i ljudi se svakodnevno kupaju, tako da ne moraju koristiti puno parfema. U Evropi se koriste jači parfemi, jer se ljudi moraju kamuflirati.

Tako je i sve što radimo s grehom spoljašnja kamuflaža unutrašnje pokvarenosti. Zakon nas otvara iznutra i pokazuje kakvi smo odista. Jevreji su bili vrlo pedantni u pranju ruku pre jela, ali Isus kaže da spoljašnjost može biti čista, ali nemate pojma da je unutrašnjost puna mrvačkih kostiju, truleži i svakojakih stvari. Rimljanima 7:13: "Dobro li dakle meni bi smrt? Da li je zakon odgovoran za moju smrt? Sigurno ne (NKJV). Nego greh, da se pokaže greh, proizvodio je smrt u meni kroz ono što je dobro, tako da bi greh bio odviše grešan zapovešću."

Da li je zakon otvorio poklopac vašeg samopoštovanja i da li vam je pokazao da ste veoma grešni? Onda možete kazati sa Pavlom u Rimljanima 7:14: "Jer znamo da je zakon duhovan, ali ja sam telesan (čulan), prodan pod greh." Stih 18: "Jer znam da u meni (tj. u mom telu, mojoj ljudskoj prirodi) nema ništa dobro." Ničeg dobrog nema u meni. Da li je zakon izneo vašu veliku grešnost? Ako nije još uvek ćete govoriti: "Ja sam loš, ali ne tako loš." Ne, mi smo tako loši. Naša jedina nada je Isus Hristos. Prema ovom odeljku u Rimljanima 3, mi smo: 1) pod grehom (stih 9) i 2) pod zakonom (stih 19). Kad se ovo dvoje spoji, to je fatalno. Nema ničeg lošeg da ste pod zakonom sve dok imate bezgrešnu prirodu. Adamu nije bio problem što je pod zakonom. Nema problema ni za nepale anđele što su pod zakonom jer je njihova priroda, koja je priroda ljubavi, u skladu sa zakonom kojem podležu. Ali staviti grešnog čoveka pod zakon je fatalno. U 1. Korinćanima 15:56 vidimo i zašto: "Žalac smrti je greh. Sila je zakon." Zakon daje grehu vlast da ubije. Tako ako ste pod zakonom i grešnik u isto vreme, tada ste pod prokletstvom i osudom zakona i to je problem.

Ali postoje neke dobre vesti. U Rimljanima 6, Pavle nam kazuje kako i zašto smo se oslobodili greha. Zatim nam u Rimljanima kazuje kako i zašto smo se oslobodili zakona. Potrebno nam je oslobođenje od oboje. Oslobođeni smo od greha da bi mogli živeti svetim životom. Bez tog oslobođenja mi ne možemo živeti svetim životom. Rimljanima 7:6: "Oslobođeni smo do zakona (od ropstva zakonu) da bi mogli služiti Bogu u duhu, a ne po slovu." Na jednostavnom jeziku to bi bilo: da možemo služiti Bogu iz ljubavi a ne iz straha zato što svako ko živi pod zakonom živi u strahu a evo i najboljeg dokaza.

Svaki put kad vozim gradom i prolazim pored policijskih kola, automatski pritiskam kočnicu zato što živim u strahu od zakona i kazne za prekoračenje brzine. Stoga živeti pod zakonom znači živeti pod strahom. Živeti pod milošću znači živeti sa radošću, ljubavlju i vrednovanjem.

Pavle, u svojoj poslanici Rimljanima 1:16, kaže:

1) "Ne stidim se jevandolja Gospoda Isusa Hrista jer je sila Božja na spasenje svima koji veruju, prvo Jevrejину a onda neznabošću." Jevandelje je sveobuhvatno, ono uključuje čitav ljudski rod jer Pavle kaže:

2) Svi su pod grehom i svi su krivi pred zakonom. Svakom ljudskom biću je potrebno jevandelje i ono je tu, dostupno svakom čoveku, Jevrejину u neznabošću, bez izuzetka – svi su pod grehom.

3) Zakon jednostavno dokazuje ovo pitanje; on nam prosto izlaže činjenicu da smo grešnici od glave do pete. Zato su, drugim rečima, Rimljanima 3:19 i 20 presudni, naša priprema za prihvatanje jevanđelja.

4) Čovek je rob grehu. Čak iako poznaje zakon, on sebe ne može spasti. Pitanje je: Da li je zakon izvršio svoj zadatak u vašem životu? Zahvalan sam Bogu za milost našeg Gospoda Isusa Hrista. Samo kad nam zakon zapuši usta možemo preći na 21. stih i reći: "Ali sada imamo dobre vesti za vas."

Ali sve dok imamo nekakvog poverenja u sebe, nikad se nećemo radovati u Isusu Hristu i moja je molitva da zakon izvrši svoj zadatak u našem životu. Ne samo sada već čitavog života zakon je tu da nas podseća da smo u sebi i od sebe stoprocentni grešnici, spaseni milošću; i hvala Bogu za zakon. Onog trenutka kad napustimo zakon, ne treba nam jevanđelje. Zakon nam je potreban. On nam treba samo zato da bi nam pokazao kako u našoj unutrašnjosti nema ničeg dobrog i da nam je svim potreban Spasitelj, a ne ako sredstvo spasenja. Zato, propovedajmo zakon kako valja, stavimo ga na njegovo pravo mesto. Neka to bude priprema koja nas vodi Hristu, jer to je ono o čemu Pavle govori u Galatima 3. Zakon je naš učitelj, on nas zatvara bez izgleda da umaknemo dok nas ne dovede Hristu i onda nas oslobađa.

Stoga je moja molitva da se svaka usta zapuše i svi budemo krivi pred Bogom i kažemo: "Šta sada da radim?" U sledećem poglavlju videćemo da nam je Božja pravednost na raspolaganju. Neka vas Bog blagoslovi kako biste poznali istinu i istina vas izbavila.

Peto poglavlje – Pravednost verom (Rimljanima 3:21-23)

U prethodnim poglavljima proučavali smo Pavlovo objašnjenje problema greha čovečanstva. On počinje u Rimljanima 1:18 gde kaže: "Gnev Božji se otkriva s neba protiv svake bezbožnosti i nepravde ljudi." Zatim on nastavlja objašnjavati u Rimljanima 1:19 sve do kraja prvog poglavlja, da je problem neznabožackog sveta to što su bezbožni. Čovek ne želi zadržati Boga u svom umu. On želi živeti bez Boga. Najveći broj ljudi misli da može živeti dobrim, moralnim, ispravnim životom bez Boga. Čovek misli da može živeti bez Boga, ali, Pavle kaže, kad čovek okreće leđa Bogu, posledica je nepravednost. Razlog zašto je zločin u porastu u ovoj zemlji je upravo to. Što više okrećemo leđa Bogu greh će sve više rasti.

U Rimljanima 2 do Rimljanima 3:8, Pavle obraća pažnju na Jevreje. On kaže: "Vi Jevreji niste bolji!" Razlog za pravljenje razlike između neznabožaca i Jevreja je to što su neznabošci imali saznanje o Bogu preko prirode i znanje o Njegovom zakonu u svojoj savesti, što je bilo samo implicitno poznanje Boga i Njegovog zakona, dok je povrh toga Jevrejima On dao vrlo jasno, eksplicitno otkrivenje o sebi i svom zakonu. "Njima su," kaže Pavle, "poverene reči Božje" (Rimljanima 3:2).

Ali to ne čini razliku, zato što nas poznanje zakona ne čini pravednim. Kod Jevreja postoji upravo ta ista tendencija okretanje leđa Bogu i pokušaju bogoslužjenja vlastitim bogovima i idolima. Pavle zaključuje u Rimljanima 3:9: "Šta smo, dakle, mi Jevreji bolji od neznabožaca?" Odgovor je: "Ne, ne uopšte!" On je to dokazao i preneo iz svakog mogućeg ugla, da su i Jevreji i neznabošci svi pod grehom. To znači da smo prirodno prodani pod greh. Niko nema, niti od sebe može proizvesti pravednost koja bi ga kvalifikovala za nebo. Nema nijednog pravednog. Nema nijednog koji čini dobro. Pavle zaključuje ovu mračnu, čemernu sliku ljudskog roda u Rimljanima 3:19,20: "Znamo da što god govori zakon, govori onima koji su pod zakonom, da se svaka usta mogu zapušiti."

Svrha zakona je da nas učutka. I neznabošci i Jevreji su pod zakonom. Neznabošci imaju zakon u svojoj savesti. Jevreji imaju zakon u pisanom obliku. Ali na koncu, nema nikog pravednog. Svi su krivi pred zakonom. I jedni i drugi zaslužuju kaznu. "Zato je," kaže Pavle, "čitav svet kriv pred Bogom." Pitanje koje se postavlja je: "Da li je zakon to uradio tebi?"

Nema koristi propovedati jevanđelje ljudima koji misle da mogu postati hrišćani vlastitim dobrim delima. To je gubljenje vremena. Prvi zadatak Biblije, prvi zadatak jevanđelja je zatvoriti naša usta. Možemo kazati s Pavlom: "U meni, tj. u mojoj ljudskoj prirodi, nema ništa dobro." Stih 20: Stoga delima zakona koliko će ih biti opravdano u Njegovim očima? Odgovor je: niti jedan! bilo Jevrejin ili neznabožac. Sve što zakon može učiniti je dati nam poznanje greha.

Zakon zauzima vrlo slavan deo u jevanđelju. Zakon nam prvo mora ukazati da smo potpuno bankrotirali kad se radi o pravdi. Pavle se upravo time bavio u Rimljanima 1:18 do Rimljanima 3:20. Nakon postavljanja ove osnove, nakon što je učutkao svoje čitaoce, i Jevreje i neznabošce, nakon što je naslikao ovu mračnu, beznadežnu sliku ljudskog roda, on kaže: "Ali sada se bez zakona javi pravda Božja, posvedočena od zakona i od proroka."

Jedini način na koji vi i ja možemo doseći do pravednosti, jedini način na koji se ti i ja možemo kvalifikovati za nebo, je kroz pravednost Božju koja nam dolazi samo verom, i samo nakon što shvatimo zašto nam je dat zakon. Bog nikad nije dao zakon da nas spase. On nikad nije dat kao sredstvo spasenja i nikad nije dat kao dodatan zahtev za spasenje.

U Galatima 3:17 i dalje čitamo da je Bog dao zakon 430 godina nakon što je obećao spasenje Avramu i njegovom semenu. Bog to nije učinio zato što dodaje još jedan zahtev, već da bi zakon mogao biti vaspitač koji će nas voditi Isusu Hristu, da bi se opravdali verom. Bog je obnovio zakon baš zbog tog razloga. Vi ne možete propovedati jevanđelje a da prvo zakon ne izvrši svoju zadaću. Nadam se da se to dogodilo u vašem i mom životu i da možemo reći sa Pavlom: "Nemam više poverenja u ovo telo."

Ono što je Pavle do sada izložio je uvod u jevanđelje i njegova definicija jevanđelja u Rimljanima 3:21-31. Bez ikakve dileme, ovih jedanaest stihova su vrlo važni, jer oni sumiraju u kratkim crtama šta je to uošte plan spasenja, kako se spasava ljudski rod, i kako to spasenje postaje efektivno. Na ovaj odlomak potrošićemo tri poglavlja, zato što je u njemu važna svaka reč, svaki iskaz, i potrebno je duboko kopati da bi saznali šta to Pavle govori.

Imajući to na umu počecemo naše proučavanje sa Rimljanima 3:21-23. Pre svega zapazite da Pavle uvodi jevanđelje sa dve vrlo važne reči. Mi nastojimo letimično preći preko njih, ali bolje da to ne činimo. On uvodi jevanđelje sa dve reči: "Ali sada." Ove dve reči su značajne i bitne, zato trebamo proniknuti u to šta Pavle pod tim podrazumeva. Postoje najmanje tri razloga zašto su ove dve reči važne.

1. Ove dve reči, "Ali sada," Pavle koristi kao uvod u jevanđelje, u kontrastu sa mračnom, beznadežnom slikom koju je dočarao o ljudskom rodu, o vama i meni, u prethodnom odeljku, naročito u poslednja dva stiha Rimljanima 3:19, 20. Zatim on kaže: "Ali sada pravednost Božja" je tu. On nas ne ostavlja da očajavamo u tom mračnom položaju. On kaže: "Imam dobre vesti za vas – Ali sada." Ove dve reči su važne kao uvod u jevanđelje. Nakon što je zakon obavio svoj zadatak, nakon što nas je zakon zatvorio u grobnicu tako da nema izlaska, možemo reći: "Ali sada nam pravednost Božja" stoji na raspolaganju.

2. Ove dve reči "Ali sada", dolaze nam kao vremenski faktor. Pavle je pisao Rimljanima nekoliko godina posle rođenja, života, smrti, vaskrsenja i vaznesenja Isusa Hrista. Pavle kaže uvodeći poslanicu Rimljanima 1:1: "Pavle, sluga Isusa Hrista, pozvani apostol, odvojen za jevanđelje Božje." Zatim u 2. stihu on kaže: "Koje (ovo jevanđelje) On napred obeća preko proroka u Svetom Pismu." Spasenje nije bilo neka zakasnela misao. Bog je obećao spasenje od momenta kad je Adam sagrešio. Ali spasenje je bilo samo obećanje za Adama, Noju i Avrama. Pavle pojašnjava da je Avram spasen obećanjem. "Ali sada" to više nije obećanje. "Ali sada" se ono pokazalo. Ta reč je u prošlom vremenu. "Ali sada se bez zakona javi pravda Božja." To je sada istorijska realnost.

Nemci za ovo imaju jednu izvrsnu reč, "heiggeschichte" – istorija spasenja. To nije više obećanje, to je istorijska realnost. Dakle, mi ne živimo u periodu pre Hrista (B.C.), mi živimo u periodu A. D. (te i te godine leta Gospodnjeg – prim. prev.). Ovaj vremenski faktor se mora primeniti ne samo u

terminima istorijskog Hrista, već takođe i u terminima svakog vernika, zato što svaki vernik može podeliti svoj život u dva perioda, pre Hrista (B. C.) i posle Hrista (A. D.). Pre Hrista bili ste pod osudom. Nije bilo nade. Nije bilo mira. Nije bilo sigurnosti. Ali sad kad ste prihvatili Hrista, vi više ne živite u tom periodu. Vi sada živite u periodu A. D. Hristos je sada vaša pravda.

3. Te dve reči "Ali sada" su nam ekstremno važne kao alat koji moramo koristiti kao hrišćani, u terminima naše sigurnosti spasenja. Dopustite da vam postavim pitanje. Pretpostavimo da vam dođe đavo i nakon što vas je oborio svojim iskušenjem kaže: "Sada ne zaslužuješ spasenje! Nisi dovoljno dobar!" Šta činite kad vas on obara? Šta činite dok čitate Bibliju, posebno knjigu zakona i mislite da se sve srušilo? Šta vi mladi činite dok čitate "Poruku mladima" i kažete: "Nikad to neću postići!" Da li nastavite ležati dopuštajući đavolu da vas drži tako dole poražene? Ili kažete: "Da, ja sam grešnik. Nisam dovoljno dobar da bih bio spasen. Ne osećem se pravedno. Da, u pravu si, sotonu. Ali sada pravednost Božja." To je ono što hrišćanin može učiniti, jer je naše spasenje zasnovano na pravednosti Božjoj.

Želeo bih podeliti s vama ovo divno obećanje. "Misao da je Hristova pravednost dodeljena (tj. stavljena na vaš račun. Bog vas tako gleda, ne zbog neke zasluge s naše strane, već kao slobodan dar od Boga) je dragocena misao. Neprijatelj Boga i čoveka ne želi da se ta istina jasno prezentira" (*Gospel Workers*, str. 161). Verujem u ovaj iskaz! Crkve umiru za jasnim razumevanjem ove istine. Naš narod umire! Neprijatelj Boga i čoveka ne želi da se ta istina jasno izloži jer zna da ako je ljudi u potpunosti prime, ne samo ako je nauče već prime, njegova moć bila bi slomaljna jer imamo alat u svojim rukama. Mi mu možemo reći: "Ali sada pravednost Božja."

Kad sotona kontroliše umove tako da sumnja, neverstvo i tama sačinjavaju iskustvo onih koji polažu pravo da budu deca Božja, on ih može nadvladati iskušenjem. Drugim rečima, tajna pobedonosnog života mora se temeljiti na Hristovoj pravednosti. Beskorisno je pokušavati dobiti jabuke sa drveta pomorandže. Podloga je opravdanje verom, plod je posvećenje i ako nismo shvatili opravdanje verom, možemo potrošiti godine, možemo uzvikivati i promovisati, možemo gurati, možemo podsticati, prodati mnoštvo knjiga, ali nikad na možemo doneti rodove sve dok nemamo sigurnost spasenja. Prvo što nam Bog daje je: "Ali sada pravednost Božja."

U Rimljanima 3:21 Pavle objašnjava šta podrazumeva pod "pravednost Božja."

1. On misli da je to pravednost planirana od Boga. Bog je planirao pre nego smo vi i ja rođeni, čak pre nego je Adam stvoren. Efescima 1:4 kaže da: "On nas je izabrao u Njemu pre osnivanja sveta." U Otkrivenju, Isus je nazvan Jagnjetom zaklanim od osnivanja sveta. Bog je znao da bi mogli upasti u strašni ponor greha i pre nego je greh ušao, On je već bio planirao naše spasenje u Isusu Hristu. "Pravednost Božja" znači pravednost planirana od Boga.

2. Nakon što je planirao, Bog ju je obećao ljudskom rodu odmah posle Adamovog pada. Nakon Adamovog pada, Bog je došao da ga poseti. Adam i Eva su mislili da dolazi da ih kazni, da izvrši sud nad njima, ali On je došao da im obeća spasenje. On je ovo obećao Adamu i Evi, Noju, Avramu i preko proroka. To je ono što Pavle misli kad kaže: "Ovo obećanje je posvedočeno od zakona i proroka."

Zakon je Tora, Mojsijeve knjige, a proroci su ostalo. Ali Bog nije prosto obećao. On je ispunio to obećanje u Isusu Hristu. Tako je to pravednost planirano od Boga, to je pravednost koju je pribavio Bog. Mi nismo mogli dodati ni jednu jotu toj pravednosti. Ona je sasvim Božja zato što nakon rečenice "Ali sada pravednost Božja," Pavle dodaje izraz, "bez zakona." Ta fraza je uzrokovala mnogo zabune u hrišćanskoj crkvi. Šta je Pavle mislio kad je rekao da sada imamo pravednost Božju bez zakona? Ili, kao što neki prevodi kažu, "nezavisno od zakona."

Mnogi hrišćani uče da je Isus ili Bog pokušao spasti čoveka kroz zakon kad ga je dao Mojsiju ali zato što to nije uspelo, On je uklonio zakon i uveo milost, pa stoga "bez zakona" znači da je od Hrista nadalje, on uklonjen a mi se spasavamo samo milošću. To je teologija onih koji dele Bibliju u odeljke, na periode, i uče da je Bog u različitim periodima postupao sa čovečanstvom na različite

načine. Oni poriču fundamentalnu istinu Pisma a to je, jedinstvo Biblije. Biblija ne uči da Bog ima različite načine spasenja. Postoji samo jedan način na koji Bog spasava ljude, od Adama do poslednjeg čoveka, a to je kroz Njegovu pravednost koji nam daruje preko Isusa Hrista. Spasenje milošću nije naknadna misao nakon što je zakon izneverio.

Fraza "bez zakona" ne sme biti u kontradikciji sa Rimljanima 3:31, jer tamo čitamo "poništavamo li dakle zakon?" Prestajemo li sa zakonom kroz veru ili kroz ovu doktrinu o pravednsoti verom? Odgovor je vrlo snažan "Sigurno ne" u NKJV prevodu. KJV kaže: "Bože sačuvaj!" To je nezamislivo! Nasuprot! "Mi koji propovedamo pravednost verom utvrđujemo zakon." Znači, Pavle ne misli da "bez zakona" znači da je Bog završio sa zakonom u uveo milost. Imamo dva iskaza koji će nam pomoći da shvatimo šta Pavle podrazumeva pod izrazom "bez zakona." Fraza "bez zakona" je pisana u kontekstu Rimljanima 3:20 gde stoji: "Jer se delima zakona nijedno telo neće opravdati." Ono što on misli je da pravednost Božja dolazi u potpunosti od Njega i da mi ne doprinosimo ni jednu jotu vezano za držanje zakona. Zaključak to dokazuje. Rimljanima 3:28 je zaključak njegove argumentacije: "Stoga zaključujemo da se čovek opravdava verom nezavisno od dela zakona."

Pravednost koju Bog nudi čovečanstvu je planirana, obećana i ispunjena s neba u Hristu. To su nebeske haljine poznate kao Hristova pravednost; to je nebeska odeća bez ijednog konca ljudske zamisli. Ona je sasvim od Boga. Vi i ja nismo doprineli toj pravednosti ni jednu jotu. Drugim rečima, ona je potpuno slobodan dar! To je ono što kazuje stih u Rimljanima 3:24: "Opravdavši se zavadava."

Mi ne možemo ništa doprineti toj pravdi. Zato Pavle u Rimljanima 3:27 kaže: "Gde je hvala (hvalisanje)?" Nema hvalisanja u pravednosti verom, jer je ona sasvim od Boga kao dar. Zato se možemo koristiti sa te dve reči, "Ali sada pravednost Božja." Mi ne možemo koristiti ove dve reči sve dok gledamo na sebe i ono što činimo, pokušavajući se graditi boljim hrišćanima ili popravljajući svoju poziciju pred Bogom. U trenutku kad to radimo, ne možemo koristiti ovaj izraz, "Ali sada pravednost Božja bez zakona" jer nema hvalisanja u pravednosti verom. Ona je potpuno od Boga.

Pavle govori ovde u Rimljanima 3:21 da je Bog sada pribavio za nas pravednost koju je planirao i obezbedio u Hristu bez ikakvog vašeg ili mojeg doprinosa. To je u potpunosti Božji posao. To je ranije obećano, ali sada je istorijska realnost. Sada dolazi pitanje. Kako mogu imati ovu pravednost? Šta moram činiti da ova pravednost postane moja? Moram li dati neki novac? Znači li to ići negde na hodočašće?

Ja ne stičem pravednost verom radeći nešto. Kako onda ta pravednost postaje moja? Pavlov odgovor u Rimljanima 3:22 je: "A pravda Božja koja ja kroz veru u Isusa Hrista svima i na sve koji veruju, jer nema razlike." Zapazite da su reči "koja je" dodate, jer na grčkom stoji: "A pravda Božja kroz veru u Isusa Hrista svima." Zatim sledeći iskaz, u našim Biblijama "i na sve" ne nalazi se u svim manuskriptima. Zato je moguće da Pavle nije upotrebio te reči. Ali bez obzira da li ih koristite ili ne, to nije bitno, jer se govori o istom. Pavle ovde govori da je pravednost Božja naša kroz veru u Isusa Hrista, i primenjiva na sve. Bez obzira da li ste Jevrejini, neznabožac, ili ste živeli u starozavetnom periodu, postoji samo jedan način na koji vas Bog može spasti, a to je kroz pravednost Božju koja je efektivna samo kroz veru, i nikako drugačije.

Ova reč vera se ponekad pogrešno upotrebljava i krivo shvata pa je potrebno da razumemo što ona znači.

1. Preduslov za veru je poznavanje jevanđelja. U Rimljanima 10:17 čitamo da: "Vera dolazi od slušanja a slušanje rečju Božjom (ili propovedanja jevanđelja, ili reči Isusa Hrista)." Mi ne možemo doći do poznavanja jevanđelja racionalnim putem, ili istraživanjem kroz naučni metod. Ono nam dolazi propovedanjem reči, i zato u Rimljanima 10:15 stoji: "Kako su krasne noge onih koji propovedaju jevanđelje i koji donose glas za dobro." To je tajna krasnih nogu u Božjim očima.

Prvo, mora postojati poznavanje jevanđelja. Zato moramo svedočiti! Božja pravednost je dostupna svim ljudima, ali na nesreću svi to ne znaju. Prvi zahtev da bi imali veru je znati istinu. Isus je rekao: "Ovo jevanđelje o carstvu će se propovedati svakom narodu, plemenu i jeziku, i tada će doći

kraj." Bog neće poslati svog Sina drugi put sve dok sve ne budi imao priliku da kaže: "Bože, hvala ti na ovom neizrecivom daru!" ili ga ne odbaci.

2. U Rimljanima 3:22 vera znači verovati u istinu. Mi moramo znati istinu, i mi moramo verovati istinu. Reč "verovati" prosto znači mentalni pristanak uz ono što je pravo. To nije tako lako zato što je jevanđelje kontradiktorno ljudskoj prirodi, kontradiktorno ljudskom rezonovanju i kontradiktorno ljudskoj pravednosti. Bog nam nudi nešto u jevanđelju što je nemoguće da postignemo.

Ako bi Bog došao vama ženama kod kojih je prošlo vreme rađanja dece, i rekao: "Usput, iduće godine imaćeš sina", šta biste rekli? Imali biste dve opcije. Nakon što bi posetili opštu bolnicu, tamo bi vam rekli: "Bojim se da imam loše vesti za vas. Vama je nemoguće imati decu. Kod vas je taj period prošao." Ali Bog kaže da hoćete! Verujete li to? Da li je Avram verovao da bi Sara mogla dobiti dete pošto je bila prešla dob rađanja? Vera je verovanje u nemoguće!

Godine 1961. prodavao sam knjige da bih plaćao školarinu na koledžu, u gradu zvanom Kiruna, 150 milja severno od Arktičkog Kruga u Švedskoj. To je jedino mesto gde sam otkrio više komaraca nego u Africi. Svugde je bilo komaraca, i onih velikih! Šest sedmica sunce nikad ne zalazi iza horizonta. Oni to zovu "zemlja ponoćnog sunca." Tako smo prvog vikenda moj prijatelj John, koji je bio starešina, i ja, čekali da vidimo koliko će se nisko sunce spustiti. Znali smo iz kalendara da bi trebalo biti na najnižoj tački petnaest minuta posle ponoći. Čekali smo i ono se spustilo do najniže tačke u ponoć prema mom satu. Zatim sam fotografisao sunce zajedno sa mojim časovnikom u ponoć.

Kasnije sam ovaj slajd pokazao afričkoj braći na ekvatoru, gde sunce dokom čitave godine zalazi u 18:15. Jedan starac koji nikad nije bio u školi, koji nije znao čitati ili pisati, došao je i rekao mi: "Koga pokušavaš da pravariš? Znamo šta si uradio! Namestio si časovnik na 12 sati i onda fotografisao sunce! Sklonite tu glupost!" Da sam imao novca, kupio bih mu kartu i poslao ga u Kirunu da to vidi svojim očima i kazao bih: "Dakle, šta mislite?" A on bi rekao: "U pravu ste!"

Bog vam kaže da u Hristu nikad niste sagrešili ili da iskoristimo misao iz knjige "Put Hristu" (str. 62) da kad prihvatate Hrista, Bog gleda na vas kao da nikad niste sagrešili. Verujete li to ili kažete: "Nisam dovoljno dobar! Ne osećam se pravedno?" Bog kaže: "Nema veze šta osećeš. Kažem ti da si pravedan u mom Sinu!" A vi kažete: "Dobro." Sara se smejala kad je anđeo rekao Avramu: "Sledeće godine žena će ti imati sina." Bog može učiniti nemoguće i On je učinio nemoguće u Isusu Hristu.

3. Nije dovoljno prosto mentalno pristajanje uz istinu. Potrebna je pokornost srca. Eva nekoliko tekstova. U uvodu Rimljanima, Pavle to iznosi u Rimljanima 1:5. Nakon pojašnjenja o Isusu Hristu, Sinu Božjem i Sinu čovečjem, on kaže da se ovoj poruci mora pokoravati, "u pokornosti verom." Zatim u Rimljanima 6:17, govoreći o hrišćanima u Rimu, on kaže: "Hvala dakle Bogu što iako ste bili robovi grehu, ipak poslušaste iz srca tu nauku kojoj se predadoste" (NKJV).

Hrišćani u Rimu su verovali, pokorili se jevanđelju. Zatim u poglavlju 10:16, obraćajući se Jevrejima, jevrejskoj naciji koju je voleo, ali koja je okrenula leđa Isusu Hristu, on kaže: "Oni svi ne poslušaju jevanđelja." Tako Rimljani, spasenje je vaše; vi poslušaste jevanđelje. Jevreji, ne sramotite Boga. U Hristu vi imate pravednost, ali vi ne poslušaste jevanđelje i to ne zato što ga niste čuli! Čuli ste ga, ali kao što je Isaija kazao: "Ko verova našem propovedanju?"

Slušati jevanđelje ne znači činiti nešto. To znači pokoriti volju istini kao što je u Hristu. Bog nas stavlja u Hrista i nanovo ispisuje našu istoriju. Zato što smo grešnici, bilo je nešto bitno što se moralo dogoditi, a to je da smo vi i ja morali umreti! "Plata za greh je smrt." Isus nije došao da izmeni smrtnu kaznu. On je došao da je ispuni, i u Hristu, ona je ispunjena! Jer, u Hristovoj smrti, nije samo jedan čovek umro umesto svih ljudi. U Hristu su svi ljudi umrli u jednom Čoveku! To je istinska nauka o zameni. 2. Korinćanima 5:14: "Kad Jedan umre, svi umreše." Pokoravati se jevanđelju je kazati s Pavlom u Galatima 2:20: "Razapeh se sa Hristom, pa ipak još živim. Ne, to više ne živim ja, već je Hristos koji živi u meni; a što sad živim, živim verom u Sina Božjega, koji me ljubi, i predade sebe za mene."

Kad smo shvatili istinsko značenje vere, plod je uvek svetost života, jer Hristos je isti juče, danas i zauvek. Životom koji je živio pre 2000 godina, On može živeti u vama. Ali to On ne čini da vam pruži sigurnost ili vas spase, već kao dokaz pravednosti ili opravdanosti verom. Pokornost jevanđelju je kazati: "Ne ja, već Hristos." Ova pravednost je efektivna samo kroz veru, ne kroz veru plus dela. Da, kroz veru koja radi, ali nikad plus rad.

Pavle nastavlja u Rimljanima 3:22, poslednji deo: "Jer nema razlike (između Jevrejina i neznabošca) jer svi sagraše i izgubili su slavu Božju." Reč "greh" znači promašiti cilj, stoga ova reč "greh" znači ispustiti slavu Božju. Pavle daje dve konstantacije u Rimljanima 3:23. Prva je u prošlom istorijskom vremenu. On koristi ono što se na grčkom zove aorist, nešto što se jednom i za svagda desilo u prošlosti. "Svi sagraše."

On ovde ne odgovara na pitanje kad su svi sagrašili, ali to čini u Rimljanima 5. Detaljno ćemo to obraditi u Rimljanima 5, ali odgovor je da su svi sagrašili u Adamu. On koristi istu frazu u aoristu u Rimljanima 5:12: "Smrt dođe na sve, jer svi sagraše." Međutim, Pavle kaže u Rimljanima 3:23: "Pored toga, mi sada neprekidno ostajemo bez slave Božje." Drugi iskaz je u sadašnjem vremenu. Tako ne samo što smo sagrašili u Adamu, već, pored toga, još grešimo.

Dakle, bez obzira posmatrali svoje nasleđe, ili gledali na ono što činimo, nema razlike između Jevreja i neznabožaca, niko od nas nije kvalifikovan za nebo. Jedini način na koji vi i ja možemo stići u carstvo Božje je kroz pravednost verom, pravednost Božju koja nam dolazi verom. To više nije obećanje, to je realnost. Ono postaje naše samo kroz veru. Naša nada je utemeljena ni na čem drugom do na Isusu Hristu i Njegovoj pravednosti. Zato možemo imati nadu! Zato ne moram ostati na podu svaki put kad me sotona obori. U Hristu, Bog nas gleda savršeno i potpuno opravdane. Iz tog položaja mi hodimo hrišćanskim životom sa nadom i sigurnosti, a sve dok se brinemo za svoju večnu sigurnost, nikad ne možemo služiti Bogu iz čistih pobuda, oslobođeni svoga ja. Bog želi da mu služimo bez sebičnih motiva. Mi to ne možemo činiti ukoliko nas On prvo ne oslobodi straha od večne smrti.

On je to učinio u opravdanju verom. Zato je krajnje važno da shvatimo šta Pavle pokušava da nam kaže. Neka nas Bog blagoslovi da, pošto nas je zakon učutkao, možemo reći: "Ali sada pravednost Božja."

Šesto poglavlje – Legalno opravdanje (Rimljanima 3:24-26)

U Rimljanima 3:24-26 otkrićemo da se Pavle bavi jednom krajnje važnom istinom. U 24. stihu Pavle nas upućuje na tri činjenice vezane za pravednost Božju koju nam je sada učinio dostupnom kroz svog Sina Isusa Hrista.

1. Otkrićemo da nas pravednost Božja opravdava. Prva istina koju iznosi 24. stih je da nas pravednost Božja opravdava. Potrebno je da znamo šta Pavle podrazumeva pod rečju "opravdati" jer je to jedna od ključnih reči u Novom Zavetu. Ova reč "opravdati" prvenstveno je imala legalnu (zakonsku) konotaciju; to je temin koji se koristio u sudstvu i među pravnicima.

Treba s ovim da budemo načisto, jer postoje neki naši naučnici koji žele negirati to zakonsko značenje. Kako to jedan od njih kaže, ta reč samo znači "postaviti prave," ali ako uzmete reč "opravdan" u Novom zavetu i prevedete je ili zamenite za reč "postaviti prave" otkrićete da to na nekim mestima daje dobar smisao, a na nekim ne. Vi ne možete ograničiti reč "opravdan" da prosto znači "postaviti prave."

Razlog za ovo je to što, kao što ćemo videti u 25. i 26. stihu, postoje neki, (to se začelo među liberalnim teolozima), koji ne žele prihvatiti legalan okvir pomirenja. Ali reč "opravdan" prvenstveno ima legalnu definiciju. Primer kako se ova reč upotrebljavala u Pismu nalazimo u Ponovljenom zakonu. To je savet koji je Bog dao Izrailju preko Mojsija dok ih je pripremao da budu teokratski ustrojeni u Hananskoj zemlji. Bog daje ovakvo uputstvo zato što je On u teokratiji ne samo njihov

duhovni vođa, već i politički. 5. Mojsijeva 5:21 kaže: "Ako nastane raspra ili sukob među ljudima i oni dođu na sud (zapazite da dolaze na sud; to je pitanje zakona) neka im sudije sude i opravdaju pravog."

Pravedni su opravdani, a zli osuđeni. Ove dve reči "opravdati" i "osuditi" su zakonski termini, to su termini koji se koriste u vezi sa pravom; i kad poštuju zakon, on vas opravdava ili u protivnom osuđuje. Još jedan primer nalazimo u 1. Carevima 8:32: "Ti čuj sa neba, radi i sudi (ovo je molitva Bogu da čuje i sudi) svojim slugama, osuđujući zlog, i obraćajući mu put na njegovu glavu, i opravdaj pravog dajući mu prema njegovoj pravednosti." Zapazite zakonski okvir ovih reči.

U Rimljanima 3:24, pravednost nas opravdava. To znači da one koji veruju u Hrista, (22. stih govori o pravednosti verom) one koji prihvataju Hristovu pravednost kroz veru, Bog proglašava ili gleda na njih kao da su pravedni. Neki će reći: "Ne osećam se pravedan. Nisam pravedan" i u pravu su u oba područja. Bog nas ne proglašava pravednim zato što smo pravedni. Bog nas proglašava pravednim zbog svoje pravednosti. Ovde se radi o Božjoj pravednosti u Isusu Hristu. Božja pravednost nas opravdava.

Ovo je nešto vrlo značajno jer nam je Pavle u Rimljanima 3:19 upravo kazao da je prema zakonu čitav svet kriv pred Bogom. To znači da nas Božji zakon osuđuje ali dolazi pravednost Božja i opravdava nas. Nešto što je važno u Rimljanima 3:24 je da je reč "opravdan" u sadašnjem vremenu – "budući opravdan." Pavle ne kaže da će nas Bog opravdati jednom u budućnosti; on kaže da ste sada, u sadašnjem vremenu, opravdani zbog iskupljenja koje je u Hristu.

Odgovor šta to znači za nekog stajati opravdan pred Bogom nalazi se u rečima našeg Gospoda Isusa Hrista u Jovanu 5. U Jovanu 3:17, Isus kaže Nikodimu da je Bog poslao svog Sina ne da nas osudi već da bi se mogli spasti kroza nj. Zapazite kako je to istaknuto u NKJV Bibliji rečima "najsigurnije", to je ono "zaista, zaista," garancija u Jovanu 5:24: "Uveravam vas (ovo su Hristove reči), da svaki koji sluša Moju reč i veruje Onome koji me poslao ima večni život, (ne imaće, nego već ima večni život) i neće doći na sud (ili neće doći pod osudu) već je prešao iz smrti u život." Da, sami po sebi stojimo osuđeni na smrt, ali u Hristu smo prešli iz osude na smrt na opravdanje na život.

1. Prva stvar u Rimljanima 3:24 je da – u sadašnjoj situaciji, momentu kad verujete, pravednost Božja u Hristu postaje za vas efektivna i vi ste prešli iz smrti u život; vi ste sada opravdani.

2. U Rimljanima 3:24, ovo opravdanje nam dolazi ne zato što smo dali neki novac ili što smo negde išli na hodočašće. Ono nam dolazi slobodno, "budući (da smo) opravdani zabadava." Ta reč znači "besplatno, bez cene" kao što stoji u Isaiji 55. To je više nego slobodan dar. To je "opravdanje zabadava Njegovom milošću." Izraz "Njegovom milošću" daje vrlo određeno značenje reči "slobodno (zabadava)." Reč "milost" poput reči "opravdan" je takođe važna u Novom zavetu. Uobičajeno značenje milosti se objašnjava kao nezasluzena naklonost. Možemo je detaljnije objasniti jednim primerom.

Recimo da je jedan moj prijatelj na službenom putu i ja sam upoznat s tim, pa u njegovom odsustvu dođem i istučem mu ženu ostavivši je u modricama dok dete plače. Zatim uzmem sekiru i polomim mu nameštaj, polupam televizor, ostavim za sobom pustoš i odem. Moj prijatelj se onda vrati s puta i vidi ženu na podu svu u modricama, pretučenu, da krvari i kaže: "Šta se dogodilo? Da nije bio zemljotres?" A ona kaže: "Ne, to je uradio tvoj prijatelj."

I moj prijatelj ulazi u auto žureći k meni, prekoračuje dozvoljenu brzinu i dolazi u kuću. Ja ga gledam sa prozora sa rukama iza leđa i kažem sebi: "Možda ima revolver i dolazi da me ubije za ono što sam učinio." I kažem sebi: "Da li da pobegnem ili ostanem" ili kažem "Ne, biću kukavica ako pobegnem. Pokušaću da ga razoružam pre nego me ubije." I tako polazim i otvaram vrata gledajući ga, a on kaže: "Prijatelju, zašto si to učinio? Ja sam ti prijatelj." Nemam odgovor, a on vadi ruke iza leđa i dok ja očekujem revolver, pruža mi ček na 1.000.000 US\$! Dakle, to je milost.

Evo našeg slučaja: mi smo razapeli Sina Božjeg, a Bog nam oprašta. Šta je Hristos učinio na krstu? On je kazao: "Oče, oprost im." Dakle, to je milost. Milost nije samo biti blagonaklon prema nekome; to je biti naklonjen nekome ko te mrzi, nekom ko ti je neprijatelj. Rimljanima 5:10: "Dok

bijasmo neprijatelji pomirismo se sa Bogom smrću Njegovog Sina." To je milost. Zbog toga je jevanđelje bezuslovno dobra vest. Bog ne kaže: "Prvo se popravi i promeni svoje puteve i opravdaću te." On nas opravdava ne samo slobodno već i svojom milošću.

3. U Rimljanima 3:24 čitamo da smo ne samo slobodno i milostivo opravdani, već i da je to opravdanje "kroz otkupljenje koje je u Isusu Hristu." Ovdje se stvaranje i otkupljenje združuju, jer je isti Isus koji nas je stvorio i Isus koji nas je otkupio, ali postoji i razlika. Sve što je Bog morao učiniti da stvori ovaj svet bilo je jednostavno reče, zapovedi. Sve što je Bog morao uraditi bilo je da kaže: "Neka bude svetlost" i bi svetlost, zato što je dah Božji, reč Božja moć, energija. On može stvoriti nešto iz ništa i sve što je Bog morao učiniti bilo je da kaže reč i to se zbililo.

Naravno da je to mogao učiniti i za nas. Bog nije morao da nas oblikuje od praha i udahne nam dah života, mogao nas je stvoriti jednostavno zapovešću. Jedini razlog zašto nas je stvorio od praha zemaljskoga je zato što je znao, kroz svoje znanje, da bi mogli sagrešiti i da bi nas greh uzoholio pa nas je namerno načinio od blata da bi se nakon pada podsetili ko smo.

Kad samo bili u Africi, otkrili samo da reč za blato ili prašinu ima neke neobične sinonime. Na primer, u Ugandi reč za prašinu ili blato je "fufu;" to je ono od čega smo vi i ja načinjeni. U Etiopiji, reč za blato je "cushasha." To je ono što smo mi i Bog je znao da nam je potrebno podsećanje da je naša slava lepa kao prašina zemaljska.

Ali kad je došlo do otkupljenja Bog nas nije mogao spasti prosto zapovešću. Bog nije mogao reći: "Volim ove drage ljude. Znam da su pogrešili; prekršili su moj zakon ali ja sam Bog i niko nije iznad mene, mogu učiniti što hoću. Volim ih i zato objavljujem da im se oprašta. Oni su opravdani jednostavno zato što ih volim."

Bog to nije mogao učiniti zato što On nije samo ljubav, On je pravedan Bog. On nas nije mogao iskupiti; nije nas mogao opravdati, premošćujući svoj zakon, jer Njegov zakon kaže da duša koja zgreši mora umreti a Bog mora biti dosledan svojoj reči, u protivnom sam bi bio nepravedan Bog.

Kad mi policajac oprostí zbog prekoračenja brzine, on čini nepravdu jer nije dobrovoljac da plati kaznu. On vam može oprostiti ispričavajući vas jer je grešan čovek, ali Bog ne može. On je svet Bog, pravedan Bog. On ne može prosto zapovediti i reći: "Volim vas i zato vam opraštam." Opravdanje verom je slobodno vama i meni ali je Bogu veoma skupo. Kad bi Bog danas svakom od nas dao po milion dolara, to ga ne bi ništa koštalo jer On može stvoriti zlato iz stena. On može jednostavno reći reč i kamenje obratiti u zlato, Njemu to nije problem. Ali, kad nam je dao svog jedinorodnog Sina, dao nam je nešto što nije mogao zameniti. On nam je dao svog jedinorodnog Sina i dajući Njega dao nam je sebe.

Razlog za pretresanje ovog pitanja je što danas postoje mnogi ljudi koji misle i uče da Bog nije morao poslati svog Sina, i da Hristos nije morao umreti na krstu da nas opravda. On je to učinio jer je želeo uticati na nas. Ovo učenje je poznato kao "Teorija moralnog uticaja." Godinama je postojalo mnogo teorija u Hrišćanskoj crkvi vezano za otkupljenje. Postoji "Teorija satisfaksije," "Teorija o otkupnini," "Upravna teorija" i "Teorija moralnog uticaja." Ova "Teorija moralnog uticaja" pojavila se u 14. i 15. veku.

Svaka teorija kaže da je to ispravno značenje otkupljenja, ali otkupljenje je isuviše velik događaj da bi se sveo u samo teoretski okvir. U stvari, nikad nećemo moći shvatiti sve tajne iskupljenja sve dok ne odemo na nebo. Provodićemo večnost diveći se i razmatrajući iskupljenje. Svaka od ovih teorija sadrži jedan aspekt istine, ali postaje pogrešna kad odriče drugi aspekt. Nema ništa pogrešno u učenju "Teorije moralnog uticaja."

Tačno je da je Hristova smrt na krstu demonstrirala Božje ljubav koja treba iz osnova promeniti moj stav prema Bogu. Nema ničig lošeg u tome; to je tačno ali i pogrešno zbog onoga što se poriče. Najveći deo jeresi u Hrišćanskoj crkvi nisu pogrešna učenja već greše u onom što odriču i svako ko odriče zakonsku okosnicu otkupljenja čini nepravdu prema Bogu. Bog nas nije mogao prosto spasti zato što nas je voleo. Božja ljubav i pravednost morale su se sresti i to se dogodilo na krstu. Samo na

krstu Bog je postao legalno pravedan opravdavajući nas i to je ono o čemu se govori u Rimljanima 3:25 i 26: "Kojega postavi Bog očišćenjem Njegovom krvlju, kroz veru, da pokaže Njegovu pravednost, (ili pravdu) jer, u svom podnošenju Bog je prešao preko greha koji su ranije počinjeni da pokaže u sadašnje vreme svoju pravednost, da bi mogao biti pravedan i koji pravda onoga koji ima veru u Isusa."

U Rimljanima 3:24, rečeno nam je da smo opravdani zabadava, ali kroz otkupljenje koje je u Hristu Isusu. Reč "otkupljenje" znači biti otkupljen ispod nečega što nas drži. Na primer, ako čitate Novi zavet otkrićete da smo otkupljeni od đavola. Jevrejima 2:14,15 kaže da smo otkupljeni od smrti, 1 Korinćanima 15:56,57 da smo otkupljeni od greha, Rimljanima 6:22 u kontekstu ovoga što Pavle govori, da smo otkupljeni od prokletstva zakona.

Pavle koristi sličan argument u Galatima 3:10. Zapazite jasan iskaz Svetog pisma: "Jer svi koji su od dela zakona (tj. svi koji pokušavaju zadobiti nebo sopstvenom pravednošću, koja je ono što podrazumevaju "dela zakona"), su pod prokletstvom." Zakon će vas prokleti. Ali, zašto vas zakon proklinje ako pokušavate otići na nebo pomoću svojih dela? "Jer je pisano: Proklet da je svaki koji ne ostane u svemu što je pisano u knjizi zakona, da izvršava."

Dakle, pitanje je: "Da li ste se detaljno držali zakona, neprekidno otkada ste rođeni?" Ako niste, onda ste pod prokletstvom. Zakon tako kaže. Bog nije mogao zaobići ovo prokletstvo zato što je pravedan Bog; On je svet Bog. U Galatima 3:13 čitamo dobre vesti o spasenju: "Hristos nas je (zapazite prošlo vreme) iskupio od prokletstva zakona, postavši kletva za nas."

Postoje tri glavne istine koje otkrivaju krst:

1. Krst pokazuje da je sotona lažov i ubica i da je ljudsko srce užasno zlo. Treba to da znamo. Jovan 8:44.

2. Krst pokazuje Božju ljubav. Rimljanima 5:8.

3. Krst pokazuje Božju pravdu. Kroz Hristov krst Bog je pravedan u opravdanju grešnika. On nas je iskupio, otkupio nas i izveo na slobodu.

Kad sam bio u Africi, imao sam za saradnika jednog američkog crnca, i zajedno smo radili u Odeljenju za propovednike. Bio je dobar čovek i dok smo radili često bi mi pričao jednu priču koja mu je nešto značila jer je govorila o ropstvu. Priča je bila o jednom čoveku, stasitom, snažnom robu. Bio je prodat u ovoj zemlji pre mnogo godina na jednoj aukciji i aukcionar ga je najavio kao "snažnog, sposobnog mladića od kojeg se može mnogo očekivati" i pre nego je iko mogao ponuditi cenu, on je otvorio usta i rekao: "Neću da radim."

Aukcionar mu je rekao da ćuti. Cena je sve više rasla, a jedan čovek u pozadini je prihvatao, odbijajući da se povuče. Podizao je sve više dok mu konačno više niko nije mogao konkurisati i na kraju je aukcionar rekao: "On je sasvim vaš!" Čovek je istupio sa novcem, predao ga aukcionaru a ovaj njemu ključeve od okova. Dok ga je novi vlasnik povlačio za sobom, rob je počeo gundati: "Neću raditi za vas," a vlasnik je samo ćutao odvođeci ga iz gomile. Uzeo je ključ, skinuo okove sa njegovih ruku i nogu i rekao: "Dakle, robe, više nisi rob. Ti si slobodan čovek, možeš ići gde hoćeš. Svet je tvoj!"

Rob nije znao kako da reaguje. Bio je tako zapanjen ovim da je pao na kolena i rekao robovlasniku koji ga je kupio: "Radiću za vas do kraja svog života!"

To je odnos koji mi moramo imati prema Hristu. Hristos nas nije kupio da bi nas koristio; On nas je kupio i iskupio da bi mogli deliti Njegov presto i sudelovati u Njegovom carstvu i svim radostima neba. Za nas je to slobodno, ali Njega je veoma koštalo.

U Rimljanima 3:25 imaju dve reči za proučavanje. Prva je "umirenje." To je reč koja je uzrokovala beskrajne probleme u ovom sukobu oko otkupljenja. Ta reč dolazi od grčke reči "hilasterion" a slična imenica je upotrebljana u 1. Jovanovoj 2:2 i 1. Jovanovoj 4:10. "Hilastos" i ekvivalentan glagol "hilaskomai" nalazimo u Jevrejima 2:17. U novozavetnim vremenima, u paganskim običajima i religiji ova reč se koristila vezano za žrtve koje bi pagani prinostili da umire svoje gnevne bogove. Reč "umiriti" znači primiriti nekoga ko je ljut na vas. To je proisteklo iz ideje

da je bog gnjevan sudija spreman da nas kazni ukoliko neko ne utiša njegov gnjev pa Isus pretpostavimo kaže: "Bože, molim te ne ljuti se na ove jadne ljude, ja ću umreti umesto njih" i Bog bude zadovoljan. To nikad nije cilj umirenja u Novom zavetu.

1. U paganskoj kulturi, uvek je neka osoba, ljudsko biće, bila ta koja je prinostila žrtvu da umiri ljutitog boga. U jevanđelju, nije čovek taj koji je prinostio žrtvu, sam Bog je ponudio sebe za žrtvu. Postoji ogromna razlika između paganstva i hrišćanstva.

2. U paganskoj kulturi, sveštenik nikad nije prinostio sebe, prinostio je životinju, plodove ili neki mineral, ponekad i bebe, ali nikad sebe. Ali, u Jevanđelju, Bog ne samo što prinosti žrtvu, već nudi sebe za naše grehe.

Ova reč se koristila u Starom zavetu za presto milosti koji je bio nad kovčegom zaveta i u Levitskoj knjizi 16:15,16 i Jevrejima 9:5 gde se koriste ove reči, zapazite da reč "umirenje" jednostavno znači da su kroz Hristovu krv naši gresi okajani, poništeni ili uzeti. Drugim rečima, Bog je uzeo naše grehe, našu krivicu i kaznu koja je prati, kroz Hristovu krv i to nas dovodi do druge reči.

U Novom zavetu reč "krv" ne znači Hristova krv u terminima doslovne krvi koja je tekla Njegovim venama. Reč "krv" je simbol, koristi se kao tip koji ukazuje na istinu, a u Starom zavetu, krv simbolizuje život. Levitska 17:11: "Život tela je u krvi i prolio sam ovu krv na oltaru radi pomirenja vaših greha."

1. Krv znači život. Proliti krv znači život koji je položen na smrt. Isus je umro na krstu, ali On nije umro prvom smrću. Jevrejima 2:9 nam kaže da je milošću Božjom, Isus okusio smrt za svakog čoveka. Očito je da On nije mogao okusiti prvu smrt za svakog čoveka iz prostog razloga što vernici koji su prihvatili Hrista i stoje opravdani i dalje moraju umirati prvom smrću, ali nikad neće umreti drugom smrću (Otkrivenje 20:6), jer postoji Onaj koji je okusio drugu smrt za nas.

Na krstu je Isus bio voljan reći "zbogom" životu, ne za tri dana, u tome ne bi bilo žrtve, On je hteo zauvek reći zbogom životu da bi mi mogli živeti na Njegovom mestu. To je bila namera na krstu. To je Božja ljubav i to umirenje, ta krv, koja je prolivena za nas zadovoljila je zakon jer zakon kaže da duša koja greši prema njemu mora umreti. Mi ne smemo odbacivati legalan okvir pomirenja. Isus nas nije mogao spasiti izvan krsta.

"Pravda zahteva ne samo puko opraštanje greha, već i izvršenje smrtne kazne. Bog je, u daru svog jedinorodnog Sina, ispunio oba ova zahteva. Umrevši umesto čoveka, Hristos je iscrpio kaznu (što znači da je svaki greh koji ste počinili ili ćete počinili do smrti već pokriven na krstu, plaćen) i obezbedio oprostaj" (*The Bible Commentary VI*, str. 1099). Jevrejima 9:22 kaže da, prema zakonu, ne može biti opraštenja bez prolivanja krvi. "Hristova smrt objavljuje pravdu Očevog zakona u kažnjavanju prestupnika, u tome što je On sam pristao da podnese zakonsku kaznu da bi spasio pale ljude od njegovog prokletstva" (*Testimonies II*, str. 201). To je novozavetno značenje umirenja.

Nedavno mi je jedan od naših naučnika rekao kako nije verovao u legalan okvir pomirenja. Pitao sam "Šta je sa Rimljanima 3:25,26?" a on je rekao: "Zašto ne čitate taj tekst u Novoj Engleskoj Bibliji?" Na nesreću nisam imao tu Bibliju kod sebe pa sam ga čitao kad sam došao kući i nisam znao šta je mislio jer Nova Engleska Biblija brani legalni okvir više od KJV Biblije! Ona kaže da je Hristova smrt demonstrirala pravdu Božju. Reč "pravda" se pominje dva puta.

Rimljanima 3:25, drugi deo: "Bog je postavio Hrista da bude naš presto milosti, naše okajanje kroz Njegovu smrt (krv), sve dok u to verujemo, da bi pokazao svoju pravdu, (u KJV Bibliji stoji pravednost) jer u Njegovom trpljenju Bog je prešao preko greha koje smo ranije počinili." Ovu poslednju frazu su mnogi pogrešno interpretirali. Pavle ovde ne kaže da kad prihvatate Hrista On vam oprašta prošle grehe. Zamisao da je opravdanje samo opraštenje prošlih greha je nebiblijska. To je jeres zato što vas ostavlja u nesigurnosti; jer kad bi bilo tako, svaki put kad pogrešite to znači da postajete neopravdani dok se ne pokajete. Tada ste na klackalici, u Hristu i izvan Njega. Takav život proizvodi jadne hrišćane u Božjem domu!

Mi živimo pod kišobranom Hristovog opravdanja. To ne znači da mi možemo prikrivati greh kao što ćemo videti kad dođemo do Rimljanima 6. Mi ne smemo zaklanjati greh pod opravdanjem verom. Ali šta Pavle misli kad kaže da je u prošlosti Bog prevideo grehe koji su ranije počinjeni? Evo šta Pavle kaže, a kontekst to podržava:

Reč "prošli" se ovde odnosi pre nego je Isus prolio svoju krv, pre samog krsta. Bog je oprostio greh, ali On nije mogao oprostiti greh na pravedan način. On ga je oprostio iz svoje trpeljivosti, iz strpljenja, iz dobrote, ali ne i iz pravednosti jer Njegov zakon kaže da ne može biti oproštenja bez prolivanja krvi a prolivanje juneće, jarčije i jagnjeće krvi to nije moglo legno obaviti. To je ono što iznosi poslanica Jevrejima, posebno 9. i 10. poglavlje.

Ali u Rimljanima 3:26 se kaže: "da pokaže u sadašnje vreme." Od krsta, Bog više nije nepravedan. On je pravedan u opraštanju grešniku. To je legalno opravdanje, u najmanju ruku jedno značenje legalnog opravdanja. Drugim rečima, od krsta, Bog je apsolutno pravedan pred svojim zakonom u opraštanju nama i to je ono što Pavle misli u 31. stihu. Da li mimoilazite zakon propovedajući opravdanje verom? Da li ova doktrina o opravdanju verom poništava zakon? Pavle kaže: "Ne!" Ona uzdiže zakon jer u Hristu, u Njegovom životu i smrti, Bog je legalno pravedan u opravdanju vernika.

Pred Božjim zakonom vi i ja stojimo savršeno opravdani u Hristu a Bog uzdiže svoj zakon čineći tako. Bog ne ide protiv svog zakona; zakon i Bog su usklađeni u opravdanju vernika i to je ono što Pavle kaže: "da pokaže u sadašnje vreme svoju pravdu da bi sam mogao biti pravedan i koji pravda onog koji ima veru u Isusa." Đavo je mogao, pre krsta, uperiti prst u Boga i reći: "Ti nemaš prava uzeti ove ljude na nebo. Oni su grešnici!" Ali od krsta, đavolu su zapušena usta i Bog će mu kazati: "Prekorevam te. Nije li ovo grana istrgnuta iz ognja?"

Da, po prirodi i delima mi pripadamo ognjenom jezeru; to je mesto gde sami po sebi pripadamo. Ali, Isus nas je istrgao iz ognja i opravdao nas i sada stoji s desne strane Oca, ne da moli pred Bogom, već da zastupa to opravdanje pred optužbama Sotone i On je pravedan u tome. Svrha istražnog suda nije da otkrije da li zaslužujete nebo ili ne; niko od nas ne zaslužuje nebo; spaseni smo milošći. Zbog našeg opravdanja u Hristu ono se mora odbraniti pre nego pođemo na nebo. Na istražnom sudu, Isus će braniti naše opravdanje i odbraniti ga. On će reći Sotoni: "Ti nemaš prava da ih optužuješ, jer su prihvatili Mene i Ja sam njihovo pomirenje. Zato te ukoravam." On će se okrenuti nama i kazati: "Uđite u carstvo Oca mojega koje je pripremljeno za vas od osnivanja sveta."

Pravednost Božja za nas znači sledeće:

1. Vi ste sada opravdani.
2. Vi ste slobodno opravdani.
3. Bog je pravedan opravdavajući vas. Potrebno je da to shvatimo, jer svetu je očajnički potrebno saznanje da je Bog pravedan u opravdanju grešnika i da smo u Hristu potpuno spaseni. Ovo je poruka koju trebamo propovedati svetu koji umire. Neka nam Bog pomogne da razumemo šta je suština ove poruke i zatim da izađemo sa njom u svet i kažemo ljudima bezuslovno dobre vesti. Neka nas Bog blagoslovi da poznamo istinu i istina nas izbavi.

Sedmo poglavlje – Zakon i Jevandelje (Rimljanima 3:27-31)

U ovom veoma važnom odlomku Rimljanima 3:21-31, Pavle nas uvodi i definiše bezuslovno dobre vesti spasenja u Božjem Sinu, Isusu Hristu. Dok zaključujemo ovaj pasus, postoje nekoliko važnih činjenica koje moramo stalno imati na umu:

1. Apostol Pavle definiše Jevandelje kao pravednost Božju. Nikad nemojte zaboraviti da je jevandelje pravednost Božja. Pod ovim Pavle podrazumeva da je pravednost o kojoj je ovde reč sasvim od Boga. On je planirao i On je ispunio u svom Sinu Isusu Hristu. Rimljanima 3:21.

2. Ova pravednost postaje efektivna u životu svakog ljudskog bića, jedino kroz veru. Mi je ne možemo zaraditi svojim dobrim delima i ne možemo je kupiti novcem. Ona je naša samo verom, i stoga se zove opravdanje verom, najveće Luterovo otkriće kad se oslobodio robovanja legalizmu. Rimljanima 3:22.

3. Ova pravednost Božja nas opravdava, kvalifikuje za nebo, za život sada i na sudu. Legalno, mi stojimo opravdani u Hristu. Rimljanima 3:24. U istom stihu Pavle nam počinje objašnjavati da je ova pravednost koja nas opravdava izlivena slobodno i milostivo na nas. Mi je ne zaslužujemo. Ne možemo je zaraditi. Ništa nas ne košta.

4. Zatim u Rimljanima 3:25 i 26, Pavle pokazuje da je Bog pravedan, On je legalno pravedan opravdavajući nas grešnike zbog iskupljenja koje je u Hristu Isusu. Zbog krsta Bog nas može legalno kvalifikovati za nebo. To je nešto krajnje važno. U Jevrejima 9:22 apostol Pavle, pišući jevrejskim hrišćanima, vrlo pojašnjava to pitanje: "I prema zakonu, skoro sve se čisti krvlju, a bez prolivanja krvi nema oprostjenja." Bog nam može legalno oprostiti zbog otkupljenja koje je u Hristu.

Rimljanima 3:27: "Gde je dakle hvala?" Jevanđelje ne ostavlja nimalo mesta za hvalisanje. Pavlov odgovor je: "Isključena je." Razlog za to je: "Pošto naša dela ne doprinose ni jednu jotu Božjoj pravednosti koja nas opravdava, i pošto nam pravednost Božja dolazi jedino kroz veru, nema mesta za ljudsko hvalisanje." Dakle ima mesta za hvalisanje, ali ne za ljudsko hvalisanje.

Pavle daje sličan iskaz u 1. Korinćanima 1:30,31, ali tamo on kaže: "Postoji potreba za hvalisanjem" i postavlja to na drugi način. U 30. stihu Pavle objašnjava da je naša nada u Hristu, a ta nada nam je došla kroz Boga: "Ali od Njega (tj. Boga) ste u Hristu Isusu, koji postade za vas mudrost od Boga i pravednost, i posvećenje, i otkupljenje." Zatim, citirajući Stari Zavet kaže: "Onaj ko se hvali neka se hvali u Gospodu." Da, ima mesta za hvalisanje, ali naše hvalisanje mora biti u Isusu Hristu. U nama nema hvale. Pavle kaže: "Nema mesta za ljudski ponos, nema mesta za ljudsko razmetanje u jevanđelju našeg Gospoda Isusa Hrista, jer to je sasvim Božje delo."

Zatim u Rimljanima 3:29,30, Pavle nastavlja i kaže da je ova istina o opravdanju verom jednako primenjiva na Jevreje i na neznabošce. Ali pre nego to proučimo pogledajmo 28. stih koji je zaključak celog pasusa. To je ključni tekst njegovog dokazivanja koje je počelo u 21. stihu. "Stoga zaključujemo da se čovek opravdava verom (proglašava se pravedan verom, računa se pravedan verom) bez dela zakona." Naše držanje zakona ne doprinosi ni jednu jotu pravednosti koja nas opravdava. Ona je sasvim od Boga. A ova istina, kaže Pavle, primenjiva je na Jevreje kao i na neznabošce. Bog nema jedan način spasenja za Jevreje, a neznabošce spasava na drugi način. Svi ljudi, od Adama do poslednje osobe, spaseni su kroz pravednost Božju u Hristu Isusu, a ovo postaje efektivno jedino verom.

Ova istina je danas važna, jer postoje mnogi koji bi hteli podeliti Božje postupanje sa čovečanstvom u odeljke. Bog nije na jedan način spasao Avrama, na drugi Mojsija, a na sledeći način novozavetni narod. Od početka do kraja mi se spasavamo Hristovom pravednošću koja je samo kroz veru. Bog ima samo jedan način spasavanja Jevreja i neznabožaca i Bog ima samo jedan način spasavanja čoveka u starozavetnom i novozavetnom periodu. Jedina razlika je to što se u starozavetnom periodu čovek spasavao verom u obećanje. U novozavetnom periodu mi se spasavamo stvarnošću tog obećanja koje je u Isusu Hristu. Ali u oba slučaja verom u ono što je Bog obećao i ono što je Bog ispunio.

Pavle shvata da je nemoguće propovedati i učiti da se opravdavamo verom bez dela zakona ukoliko, uslovno rečeno, ne prođemo kroz oganj. Svugde na njegovim misionjskim putovanjima dosađivali su mu Judaisti koji su ga optuživali za podiranje zakona. Optuživali su ga da je lažni učitelj. Optuživali su ga da je samozvani apostol. Upućivane su svakovrsne optužbe na njegov račun. Postoje dva problema u ovom učenju o opravdanju verom:

1. To se dotiče našeg ponosa. Ako se opravdavamo verom, ako se opravdavamo Božjom pravednošću bez ikakvog sopstvenog doprinosa, to upućuje da smo duhovno bankrotirali, da ničem ne

doprinosimo. Čovek ne voli misliti da ne može uraditi ništa dobro. On priznaje da radi loše stvari, ali priznati da nema ničeg dobrog u njemu bolno vređa njegov ego. Ako mi ne verujete, sledeći put kad pođete u trgovinu, predlažem da nekog zaustavite u prodavnici. Prethodno se uverite da je manji i slabiji od vas. Ovo je vrlo važno i kažite mu: "Imam novosti za vas." On kaže: "Kakve novosti?" "Od glave do pete nema ničeg dobrog u vama." Dakle rekli ste njemu ili njoj istinu, ali vi ste uvredili tu osobu. Pošto je ta osoba manja i slabija od vas, neće vas tući. Ali mogao bi vam pribeležiti ime, ili broj tablica i izvesti vas na sud. Vi ste uvredili tu osobu. Čovek neće da veruje da nema ničeg dobrog u njemu. Ali, jevanđelje Isusa Hrista, doktrina o pravednosti verom, obraća svu našu dobrotu u prljave haljine.

2. Postoji drugi problem kad propovedate opravdanje verom. U Rimljanima 3:28, zvuči kao da Pavle potkopava zakon, a to je bila jedna od ključnih optužbi s kojima se Pavle suočio u svojoj službi. Kad ga je zarobila skupina Jevreja u Jerusalimu kako je to zapisano u Delima 21:28, jedna od optužbi Jevreja u Jerusalimu bila je da je on protiv zakona. A to je optužba koja se upućuje svima koji propovedaju opravdanje samo verom. Ne možete to izbeći. Biblija je jasna da se opravdavamo verom bez dela zakona.

Da li ovo znači da jevanđelje, doktrina o opravdanju verom, podriva zakon? To je pitanje koje Pavle postavlja u Rimljanima 3:31. "Kvarimo li dakle zakon? (Da li je to ono što činim u svom propovedanju doktrine o opravdanosti verom?) Kvarimo li zakon kroz veru?" Njegov odgovor je: "Bože sačuvaj! (Sigurno ne! kaže Pavle). Mi utvrđujemo zakon."

Ovo je jedan od onih stihova u Bibliji koji su najčešće pogrešno razumevani. Čuo sam puno razgovora i pročitao mnogo materijala o ovom stihu, ali plašim se da se ne mogu složiti ni sa jednim od njih. Dopustite mi da vam izložim tipičnu interpretaciju 31. stiha koju često čitate i slušate: "Kvarimo li dakle zakon kroz veru? Ne! Verom nam Bog daje svog Duha. On nam daje silu. I mi možemo držati zakon Božjom silom, a držeći zakon, mi ga utvrđujemo." To je tipična interpretacija 31. stiha. Međutim, to je daleko od onoga o čemu Pavle govori. Evo tri razloga:

1. To se ne slaže sa kontekstom.
2. To se ne slaže istorijski.
3. To se ne slaže gramatički.

Trebamo biti poštteni sa svakim tekstom koji čitamo. Pavle ovde ne kaže da mi verom držimo zakon kroz Božju milost, kroz silu Božju, i na taj način utvrđujemo zakon. Dopustite mi da vam to detaljnije objasnim.

1. Kontekstualno. Pavle se u ovom odeljku ne bavi onim što mi pokrivamo doktrinom o posvećenju. On se bavi doktrinom o opravdanju verom. Da, Pavle ima mnogo toga da kaže u Rimljanima o ovoj doktrini o posvećenju od 6. do 8. poglavlja. I Pavle ima mnogo toga da kaže po pitanju hrišćanskog življenja, koje mora biti u skladu sa zakonom, od 12. do 16. poglavlja. Ali ovde u ovom odeljku, on se ne bavi subjektivnom iskustvom jednog hrišćanina. On se bavi istinom o Božjoj pravednosti koja nas opravdava bez dela zakona. Stoga nam kontekst ne dopušta takvu interpretaciju.

2. Istorijski. Nemoguće je da vi i ja utvrđujemo zakon. Ne mislim da je nemoguće za vas i mene da, milošću Božjom, držimo zakon. Ne raspravljam o tome, doći ćemo do toga kad dođemo do odseka o posvećenju i hrišćanskom življenju. Ono o čemu ovde govorim, i ono o čemu Pavle ovde govori, je da je nemoguće da vi i ja utvrđujemo zakon. Nikad se u istoriji čovečanstva nije dogodilo, ili u istoriji Hrišćanske crkve, da je neki vernik utvrdio zakon.

Kad Pavle koristi reč utvrditi to znači da je zakon u potpunosti zadovoljen s nama. Kad je na nama zadovoljen svaki zahtev zakon tada i samo tada mi utvrđujemo zakon. To je nemoguće, jer zakon od vas i od mene traži dve stvari.

1) Zakon od vas i od mene zahteva savršenu pravednost.

2) Zato što smo grešnici, zakon od nas zahteva pravdu. Međutim, istina je da Pavle kaže u Rimljanima 8:4 da: "Ako hodimo u Duhu pravednost zakona može se ispuniti u nama." Ali,

pravednost (righteousness) zakona nije pravda (justice) zakona. Zakonska pravda je: "Duša koja sagreši mora umreti. Smrt koju zakon zahteva od vas i od mene kao grešnika nija prva smrt, to je druga smrt – zbogom životu zauvek. Stoga je nemoguće ispuniti zakonsku pravdu i još uvek živeti, jer kad umremo drugom smrću to je naš kraj.

I tako postoje dva zahteva koje zakon traži od svakog od nas. Ako propustimo da ih ispustimo, mi ne možemo utvrđivati zakon, on će nas osuditi, još uvek smo pod prokletstvom. Ali u Hristu zakon je utvrđen. Hristos je ispunio ova dva zahteva u korist svih ljudi. Svojim savršenim životom On je ispunio pozitivni zahtev zakona koji Biblija naziva pravednost zakona. Svojom smrću On je ispunio pravdu zakona, i tako je Hristovim životom i smrću utvrđen zakon. To je ono o čemu Pavle govori u 31. stihu.

3. Gramatički. Reč "vera" je ključna reč u Rimljanima 3:31. "Kvarimo li dakle zakon kroz veru?" Reč vera ima više od jednog značenja u Novom zavetu. Pavle ovde ne kaže: "Kvarimo li dakle zakon kroz našu veru?" On ne raspravlja o vernikovoju veri, što je jedna od ključnih definicija vere u Novom zavetu. On o tome ne raspravlja jer u originalu, što nemamo u Engleskoj Bibliji, reči vera prethodi određeni član. Ono što Pavle ovde kaže je: "Kvarimo li dakle zakon kroz (the) veru?"

Kad on upotrebljava reč vera sa određenim članom ona može imati više od jednog značenja. Jedan vrlo važan pasus u Galatima doveo je do velikog sukoba, ne samo u Hrišćanskoj crkvi, već i u našoj, pre 100 godina. U Galatima 3:23 i 25, Pavle koristi reč vera sa određenim članom. Stih 23: "Ali pre nego je došla (the) vera, čuvani smo pod zakonom, čuvani za veru koja je imala kasnije da se otkrije." Reč "vera" se ovde ne primenjuje na veru vernika, već na objekat vere, koji je Isus Hristos. Zato ono što Pavle ovde govori, u Galatima 3:23, je da pre nego što je Hristos, istorijski, došao na ovaj svet, pre nego je Hristos došao da nas iskupi svojim životom i smrću, čovečanstvo je bilo zarobljeno. Legalno svi smo bili u okovima smrti, pre nego je Hristos došao.

Čak ni Enoh, Mojsije i Ilija nisu imali prava biti na nebu, ali su bili radi obećanja. da je Hristos propustio da održi obećanje oni bi morali sići dole i umreti. Ali, činjenica je da je legalno čitav svet bio zarobljen, osuđen na večnu smrt, do dolaska Hristove vere. Zato Pavle u 24. stihu kaže: "Zakon nam bi čuvar da nas odvede Hristu." Sada 25. stih: "Ali nakon što dođe vera (u 23. stihu vera još nije bila došla, u 25. On je već bio došao) ali nakon što je vera mi više nismo pod čuvarom (jer nas je Hristos oslobodio)." Stoga se reč vera u Galatima 3 ne odnosi na vernikovu veru, već na objekat vernikove vere, koji je Isus Hristos.

Imajući ovo na umu, kako dakle Pavle koristi reč "vera" u Rimljanima 3:31? Kontekst nam kazuje da on razmatra doktrinu o opravdanju verom. On nas je u 28. stihu izvestio da je pravednost Božja koja nas opravdava verom bez zakona. To znači da naše držanje zakona ne doprinosi toj pravednosti koja nas opravdava. Ali pitanje u 31. stihu je: "Šta je sa Božjom pravednošću? Da li Božja pravednost zadovoljava zakon?" Drugim rečima, da li je Bog pravedan kad opravdava nas grešnike? Može li Njegova pravednost stajati sa zakonom na sudu i odgovor je, "da."

Još jedanput, Pavle ovde brani legalan okvir otkupljenja. Zato ako uništimo legalan okvir pomirenja, što pokušavaju da učine neki naši teolozi, uništili smo jedan od ključnih pasusa, jedno od ključnih učenja u Novom zavetu. Ako bi danas stali pred prestolom Božjeg suda, i zakon vam kaže: "Da li si mi bio pokoran?" Šta biste rekli? "Učili su nam da se zakon više ne primenjuje." A Bog će reći: "Ko ti je to rekao?" "Neki teolog sa zvanjem doktora nauka." A Bog će reći: "Otkad je on tvoj Spasitelj?"

Biblija je štap za merenje istine, a Biblija kaže da bez prolivanja krvi nema oprostjenja (oslobođenja od kazne). Na krstu Isus je ispunio pravdu zakona. Svojim životom, On je ispunio pozitivne zahteve zakona. Kad stanem pred Božjim sudom, i zakon Božji mi kaže: "Da li si mi bio pokoran?" Ja neću reći zakonu: "Dao sam sve od sebe." Zakon kaže: "Nisam te to pitao." "Dobro, uglavnom sam držao zakon." Zakon će reći: "Nisam te to pitao. Da li si mi bio pokoran u svakom

detalju?" "Dobro, imao sam nekoliko propusta." I zakon kaže: "Žao mi je, moraš umreti. Jedanput je dovoljno."

Ali hvala Bogu što tako neću odgovoriti zakonu. Reći ću: "Da, bio sam ti savršeno poslušan." A zakon će reći: "Kad si mi savršeno bio pokoran?" "Kad sam bio u Hristu. Tada sam imao savršenu poslušnost." Ali zakon će reći: "Ti si grešnik, moraš umreti." A ja ću reći zakonu: "Imamo loše vesti za tebe. Već sam umro." A zakon će reći: "Kad si umro?" A ja ću mu citirati Galatima 2:20: "Razapeh se sa Hristom!" A zakon će reći: "Dobro, ako je to tvoja pozicija, onda si slobodan na život." A ja ću reći zakonu: "Hvala ti."

U Hristu je zakon utvrđen u vašu i moju korist. To je ono što kaže 31. stih. Bog ne zaobilazi svoj zakon da bi nas opravdao. Bog je dosledan svom zakonu kad nas opravdava kroz svog Sina Isusa Hrista, zato što je u svetoj istoriji svog Sina ispunio svaki zahtev zakona za vas i za mene. To je dobra vest jevanđelja.

Ovo se mora naglasiti, jer je krajnje važno za jednog hrišćanina da to shvati jer nam je nemoguće iskusiti istinsko posvećenje ako nismo razumeli opravdanje. To je kao pokušavati proizvesti narandže sa jabukovog drveta. Podloga našeg posvećenja je opravdanje verom.

To je nemoguće, jer Jevrejima 2:15 mi kaže da sam rob, tako sam rođen, ja sam rob strahu od smrti. Svako ljudsko biće ima strah od umiranja. Čak se i ateisti boje umreti kad dođe vreme za to. Zato se kaže; "Nema ateiste u lisičjoj jazbini," jer se boje umreti. Dakle, ukoliko me Bog ne oslobodi od tog straha, nemoguće mi je iskusiti Božju ljubav. Nemoguće je za vas i na mene živeti hrišćanskim životom, nemoguće nam je držati zakon ako još uvek robujemo strahu. Bog ne gleda na čin, On gleda na srce. U trenutku kad činimo ispravno delo iz pogrešnog razloga, Bog to posmatra kao prljave haljine.

Bog može proizvesti narod koji će mu služiti, bez straha ili bez želje za nagradom. Međutim, samo onda kad ga utvrdi u opravdanju verom i da mu mir. A ako nemate mir danas, ako niste sigurni da u Hristu stojite savršeni pred Njegovim zakonom, nema načina da vas Bog oslobodi straha od smrti. Postoji samo jedan način – kroz smrt našeg Gospoda Isusa Hrista. Tako stoji u Jevrejima 2:14,15: "Budući da smo načinjeni od tela i krvi, tako i On uze del u tome, da bi nas kroz smrt oslobodio straha smrtnoga kojemu u svemu životu bismo robovi."

Ima tu jedno vitalno pitanje. Za svojih više od 25 godina u crkvi otkrio sam da je najveći broj članova nesiguran za svoje spasenje i zato što smo nesigurni, za ovu denominaciju je vrlo teško slati misionare u zemlje gde su im životi u opasnosti. Zatvorili smo naš koledž na Srednjem Istoku, jer je bio previše vruće. Imali smo poteškoća u pronalaženju doktora za Ugandu, jer je život bio na kocki u trenutku kad stupite u tu zemlju, pod Idi Aminom. Plašili smo se zato što nismo mogli reći sa Pavlom: "Jer je meni život Hristos, a smrt dobitak." Ako to možete reći iz srca onda se ne bojite umreti.

Sećam se posete jednom bračnom paru koji je znao da sam iz Kenije. Trebalo ih je prebaciti u Kandu bolnicu (moj sin je tu rođen) i žena mi je rekla: "Ima li tamo zmija?" Imao sam dve mogućnosti, da je slažem, ili da joj kažem istinu. Rekao sam: "Da. Bojim se da ima puno zmija u Kandu." A ona je pitala: "Da li su otrovne?" Šta sam mogao reći? Tamo ima mambasa, i crnih i zelenih, kobri i gabun otrovnica. I kazao sam: "Tamo postoje neke vrlo otrovne zmije, ali ne znam ni za jednog misionara koji je umro od ujeda zmije u Kandu bolnici." Ona se okrenula mužu i rekla: "Uvek postoji prvi put. Bolje je da ne prihvatimo poziv."

Ako se bojite umreti, ne govorim o fizičkoj smrti, jer ljudska bića su ljudska bića, već iznutra, u duhu, možete li kazati: "Jer meni je smrt dobitak." Ukoliko nemamo taj mir, Bog nas ne može upotrebiti da rasvetlimo zemlju Njegovom slavom.

Godine 1980., Saddat je ubijen u Egiptu. Održavani su neki sastanci i teško je bilo naći govornika. Čovek koji trebao govoriti plašio se za sebe, jer to je bilo samo sadam dana nakon ubistva. Ljudi, naročito Amerikanci, ginuli su u Egiptu. Misija nije imala govornika. Pokušavali su i pokušavali, i konačno dobio sam poziv iz Bejruta. Bio sam u Keniji, i oni su rekli: "Molim vas, da li

biste išli?" I ja sam kazao: "Svakako." Sećam se da su mi drugovi misionari govorili: "Ti si budala." Pitao sam: "Zašto?" Zašto rizikuješ svoj život?" A ja sam rekao: "Vidi, brate, jedina osoba koja rizikuje svoj život je osoba koja nije umrla. A ja sam već umro." I uputio sam ih na Kološanima 3:3. Mi smo mrtvi, a naš život je sakriven u Hristu i niko ne može ubiti taj život, jer je večan.

Verujete li da u Hristu stojite savršeni pred Bogom? Verujete li da ako neko dođe i ubije vas sada, nebo je vaše ne zato što ste dobri ili ne zato što živite hrišćanski život, već zato što je u Hristu zakon utvrđen? Opravdanje verom je najveća poruka koja je potrebna svetu zato što ljudi žive u strahu, u nesigurnosti. A jedina nada koju im možemo pružiti je da je zakon utvrđen doktrinom o opravdanju verom.

Zato je za mene i za Pavla nemoguće govoriti o posvećenju, ili o hrišćanskom životu, ukoliko prvo nismo utvrđeni u istini o opravdanju verom. Moja je molitva da zapamtite da imate mir koji vam vaša zemlja, vaš novac i vaša hrana ne mogu dati. On je samo u Isusu Hristu. Želim da podelite taj mir, sa onima koji ga nemaju. Dok idem naokolo i posmatram sve te divne domove pitam se: "Koliko ih ima mir? Koliko ih ide u crkvu?" Znaju li ljudi da je Isus Hristos utvrdio zakon za nas i da ga u Njemu ne moramo posmatrati čiljeći shvatajući da nas zakon u Hristu ne osuđuje već opravdava?

Zapamtite ove tri činjenice.

1) Bog je na vašoj strani; 2) Isus je na vašoj strani; 3) Njegov zakon je na vašoj strani.

Jedino ko je protiv vas je đavo, i on nema načina da vas obori, ako ste utvrđeni u opravdanju verom.

Zapamtimo da kad vi i ja stanemo pred Istražnim sudom, Bog se ne bavi istragom da bi otkrio da li vi i ja zaslužujemo da idemo na nebo na osnovu onoga što činimo. Svrha Istražnog suda je zastupanje našeg opravdanja verom od strane našeg Advokata, Isusa Hrista. Znam šta će Hristos reći Sotoni na tom sudu: "Ukoravam te, Sotono, jer je ovo grana istrgnuta iz ognja." To je ono što nam Pavle govori: "Stoga zaključujemo da se čovek opravdava verom, bez dela zakona." Ovo opravdanje verom može stati nasuprot zakonu Božjem. Zakon je utvrđen u svetoj istoriji Isusa Hrista. Ovo je najveća novost koju vi i ja ikad možemo prihvatiti.

Neka nam Bog pomogne da se možemo radovati, i imaćemo mir, i od sada nadalje nećemo više biti zabrinuti: "Šta da činim za nebo?" To pitanje je rešeno. Od sada pa ubuduće: "Jer meni je život Hristos." I ako moram umreti u tom procesu, to je samo san do vaskrsenja kad ću videti svog Gospoda. I reći ću: "Hvala Bogu za ovakvo spasenje!"

Osmo poglavlje – U odbrani opravdanja verom (Rimljanima 4:1-25)

1. Pavle definiše jevanđelje kao pravednost Božju. On je to učinio u uvodu Rimljanima 1:16,17, a sada u svojoj definiciji jevanđelja u Rimljanima 3:21 kaže: "Jevanđelje je pravednost Božja." To znači da je ona u potpunosti Božji čin. On je planirao, On je ispunio, i On nam je čini dostupnom bez ikakvog ljudskog doprinosa. Ona je u potpunosti Božja.

2. Ova pravednost, koju je Bog pribavio, ne samo za nas, već za sve ljude je efektivna odnosno postaje naša, jedino verom. Mi je ne možemo zaraditi sopstvenim delima, i ne možemo je kupiti novcem. Ona postaje efektivna jedino verom nezavisno od ičeg drugog. Rimljanima 3:22, 28-30. Iz ovog razloga se naziva – te dve reči su sinonimi na grčkom – opravdanje ili pravednost verom.

3. Premda postoje mnoge druge metode koje se danas uče u svetu opravdanje verom je jedini metod, jedini način na koji se čovek može spasti, bio Jevrejin ili neznabožac, bez obzira da li je živeo u starozavetnom ili novozavetnom dobu. Bog je Jedan, i On ima samo jedan način spasavanja čoveka. To je kroz opravdanje verom.

4. Opravdanje verom nas kvalifikuje za nebo, sada, i na sudu zato što je reč opravdanje legalan (zakonski) termin. To je termin koji se primenjuje na one čiji slučaj sudija opravdava. Opravdanje

verom je jedini smer koji nas kvalifikuje za nebo sada i na sudu. Rimljanima 3:24, i takođe Isaija 55:1,2. Dalje, ono se slobodno i milostivo nudi. Posvećenje je plod opravdanja verom. Posvećenje će se koristiti na sudu, nikad kao sredstvo opravdanja, već kao dokaz opravdanja.

5. Zbog iskupljenja u Hristu, pravednost Božja nije samo obećanje, to je istorijska realnost. Ona je naša zbog Hristovog života i smrti, ili kao što to Pavle postavlja u Rimljanima 3:24: "kroz iskupljenje koje je u Hristu." Bog je legalno pravedan opravdavajući nas grešnike. Bog ne pretpostavlja našu pravednost, On je legalno pravedan proglašavajući grešnike pravednim u Hristu. Ovo je krajnje važno; Pavle to brani i ističe u stihovima 24-26. Ovo se takođe iznosi u Jevrejima 9:22-26. Životom i smrću Hristovom Bog ima legalno pravo. On može uzdići svoj zakon i istovremeno nas opravdati.

6. Opravdanje verom ne ostavlja mesto za hvalisanje, za ljudsko razmetanje, jer ne doprinosimo ni jednu jotu k tome, to je sasvim milostivi Božji čin. Mi to ne zaslužujemo, nismo ga zaradili, ne doprinosimo mu, čak mu ni naša vera ne doprinosi. U 1. Korinćanima 1:30,31 ima hvale, ali samo Bogu. Ali Rimljanima 3:27 kaže da nema hvale sve dok je čovek zabrinut, jer vera, opravdanje verom znači da sam opravdan onim što je Bog učinio, a ne onim što ja činim. Vera nikad ne doprinosi našem opravdanju, ona je prosto prihvatanje. Mi se spasavamo verom ili kroz veru ali nikad zbog vere.

7. Opravdanje verom u potpunosti zadovoljava ili utvrđuje zakon. Pravednost Božja koja nas opravdava, i koja postaje efektivna verom, potpuno utvrđuje zakon. Posvećenje, naše držanje zakona koje je plod opravdanja verom, ne utvrđuje zakon. Ono što je Hristos uradio utvrđuje zakon. Njegov život, Njegova smrt ispunjava sve zahteve zakona. Vi i ja nikad ne možemo utvrditi zakon. Da, moguće je, kroz nastavanje Duha, dok hodimo po Duhu, da se pravednost zakona ispuni u nama, ali nikad da ga utvrđujemo. Da bi utvrđivali zakon mi moramo ispunjavati svaki zahtev zakona, ne samo pozitivne zaheve, već i njegovu pravdu. Zakonska pravda kaže: "koja duša sagreši mora umreti," a niko ne može umreti drugom smrću i još uvek živeti. Stoga zapamtimo, Hristos je jedini koji je utvrdio zakon. Kad propovedamo opravdanje verom mi ne odbacujemo zakon već ga uzdižemo, jer u Hristu stojimo savršeni pred zakonom Božjim, kako u odnosu na njegove pozitivne zahteve tako i u terminima zakonske pravde.

Ovo je fundamentalna definicija opravdanja verom i ono ima plodove. Gde god je Pavle to propovedao tokom svoje službe, bio je pod vatrom. U 4. poglavlju on se još bavi opravdanjem verom. On još uvek nije prešao na posvećenje, što će učiniti u 6. poglavlje. Ali u Rimljanima 4 on brani opravdanje verom od trostruke opozicije s kojom se suočio u svojoj službi. Ova opozicija je uglavnom dolazila od Judaista, jevrejskih hrišćana koji su ga svugde pratili. Evo kratkog pregleda te trostruke opozicije, a zatim ćemo ići u detalje:

1. Prva opozicija bila su dela. To nalazimo u Rimljanima 4:1-8. Jevrejski hrišćani su zahtevali, insistirali, da su naša dela bitna za opravdanje verom. Preciznije, ono što su oni mislili je da Bog zahteva od nas dobra dela da bi bili spaseni. Pavle dočekuje ovu primedbu jer je rekao: "Mi se opravdavamo bez dela, samo verom."

2. Druga je bila obrezanje, nešto vrlo važno za Jevreje, ali na sebe to možemo primeniti u drugačijem obliku. Obrezanje je za Jevreje bilo vrlo važno, to im je značilo sve. Jevrejski hrišćani, judaisti, su insistirali da ne možete biti spaseni ukoliko se ne obrežete. Pavle se ovim bavi u Rimljanima 4:9-12.

3. Treća koju možemo primeniti i danas je držanje zakona. Pavle se time bavi u Rimljanima 4:13-17. Jevrejski hrišćani su govorili: "Nije dovoljno jednostavno verovati, mi moramo držati zakon da bi se spasli." Judaisti su govorili da su dela bitna za opravdanje, obrezanje je zahtev za spasenje, i držanje zakona je nužno da bi bili spaseni. I na sve troje Pavle kaže: "Ne!"

Vrlo je važno razumeti da Pavle nije protiv dela ili obrezanja; on je obrezao Timotija. On nije protiv držanja zakona. Problem je što se ovo troje nikad ne smeju koristiti kao sredstva spasenja. On je za to kao način života. Ali je protiv njih kao sredstva spasenja.

Pavle ne raspravlja o delima ili o obrezanju ili o držanju zakona kao plodovima posvećenja, već diskutuje o njima kao sredstvima opravdanja. Pavle je protiv spasenja verom plus dela, ali je za spasenje verom koja deluje, a to su dve različite stvari. Stoga imajmo na umu kontekst u kojem pretresamo Rimljanima 4. Pavle ima mnogo da kaže o delima, on ima mnogo da kaže o posvećenju, o hrišćanskom življenju, i o držanju zakona. Ali ovde on govori o tome kako se čovek opravdava pred Bogom? Jedino verom! Naša dela, obrezanje (umesto toga koristimo krštenje jer mi danas ne praktikujemo obrezanje – u Kološanima 2 Pavle nas upućuje da su krštenje i obrezanje sinonimi u svom značenju) i naše držanje zakona ne doprinosi našem opravdanju.

To je pitanje. Pavle ne kaže da mi ne moramo činiti nikakva dela ili da ne moramo držati zakon. On brani doktrinu o opravdanju verom, kao naš položaj pred Bogom. Pošto je to jasno, prelazimo na detalje.

Kako se Pavle bavi Jevrejima on mora upotrebiti nekog ko im je vrlo poseban, Avraama. Avraam je otac jevrejske nacije. U zapadnom svetu, otac je jednostavno neko ko vas proizvodi. Ali u istočnjačkom umu, u umu jednog Jevrejina, otac je bio više od nekog ko vas instrumentalno donosi na ovaj svet. On je bio vaš primer, vaš prorotip. Zapamtite to i stavite se u njihov položaj. Za Jevreje, Avraam je bio njihov otac; on im je značio sve. Zato Pavle koristi Avraama kao model.

Rimljanima 4:1: "Šta ćemo dakle reći za Avraama, oca svojega, da je po telu našao?" Razmotrićemo ovu frazu: "u odnosu na ili po telu." Na engleskom reč "flesh" (telo) znači meki deo tela. Ono što Pavle kaže ne odnosi se na Avraamov meki deo u ovom tekstu. Pavle misli "prirodan čovek." Najbolje objašnjenje reči "flesh" je u Filibljanima gde Pavle upotrebljava reč "flesh" na isti način kao u Rimljanima 4:1. U Filibljanima 3:3 Pavle nije protiv obrezanja kao istine, jer kaže: "Jer mi (tj. mi vernici) smo obrezanje." On je protiv obrezanja kao sredstva spasenja. "Jer mi smo obrezanje koji služimo Bogu u Duhu, i radujemo se u Isusu Hristu, i nemamo poverenja u telo (flesh)."

Obrezanje zavisi od Boga, a ne od nas samih. Zato Jeremija 4 i Mojsije u Ponovljenom zakonu kažu obrežite svoja srca. To znači ukloniti nevrestvo, ukloniti telo. Radujemo se u Hristu i nemamo poverenja u telo. Zatim u Filibljanima 3:4-6 on objašnjava šta podrazumeva pod rečju telo: "Premda bi se i ja mogao uzdati u telo, ako ko drugi misli da se može uzdati u telo, ja još većma." Ako ste ovisni o sebi za svoje spasenje, želim da znate, Filibljani, da imam više poverenja od vas.

U 5. stihu on govori o svojoj prošlosti, i to je ono što on podrazumeva pod telom: "Obrezan sam osmi dan." "Koliko je vas, neznabošci, "kaže on, "obrezano osmi dan? Ja ne samo da sam obrezan prema Mojsijevom zakonu, već sam obrezan osmi dan!" Ja sam čistokrvni Jevrejin. Imam pedigre. Nema mešane krvi u meni. Ja sam od roda Izrailjeva, od plemena Venijaminova, Jevrejin od Jevreja. Tako što se Avraama tiče mogu polagati pravo da sam stoprocentno od njegove krvi, njegovih gena. Vezano za zakon bio sam farisej." Danas reč "farisej" znači nešto negativno. Ta reč označavala je nekog ko je bio vrlo revan u držanju zakona u svakom detalju. Da je danas živ, takav čovek bi pripadao "klubu svetosti." To je reč farisej značila ljudima Pavlovog vremena. "Tako ja revnovah za zakon." Filibljanima 3:6: "Po revnosti (tj. revnosti za Boga) progonih crkvu."

Čak iako je progonio hrišćansku crkvu, njegov motiv nikad nije bio loš. On je zaista mislio da služi Bogu dok je progonio hrišćansku crkvu. Njegovo srce bilo je pravo i Bog je to znao, zato ga je sreo na putu za Damask. Njegove akcije bile su pogrešne. Imajte ovo na umu, jer mnogi hrišćani imaju pravo srce. Njihova dela su možda pogrešna ali srce im je ispravno, možda pravije nego nekom od nas. Pavlova revnost za Boga navela ga je da progoni crkvu. Mislio je da je to što čini Bogu ugodno.

"Po pravdi zakonskoj (što je za njega značilo praviila i uredbe koje mu je propisala crkva) bio sam bez mane." Prelazići na Filibljanima 3:7 i dalje, on sada naravno kaže: "Sve ovo što sam stekao u

telu, ostavih Hrista radi." Kad Pavle kaže: "Šta ćemo reći za Avraama po telu?" on misli da šta god da je istina o vama u odnosu na rođenje, rodoslov, na poreklo, na ono što činite, kakva god da je istina od koje zavisite, bilo delimično ili u potpunosti za svoje spasenje, je "telo."

Pogledajmo Rimljanima 4:2: "Jer ako se Avraam delima opravda, ima hvalu (tj. ima nešto s čim se može hvaliti), ali ne pred Bogom." Kad je Bog rekao Avramu: "Ostavi svoju zemlju, ostavi svoj narod, i idi u zemlju koju ću ti Ja dati", on je poslušao. To su bila dela. On je morao pešačiti ili jahati na kamili. Avraam je učinio mnogo dela, mnogo više nego što ih mi radimo. Kad nas crkva danas šalje u misionarsko polje, plaća nam putne troškove i sve druge pogodnosti. Ali, kad je Bog poslao Avraama u Izrael, nije mu platio odsustvo, nije mu ponudio nikakve naknade. U Jevrejima 11:8 čitamo: "Verom Avraam iziđe, ne znajući kuda ide."

Avram je učinio mnogo dela, ali ona nisu doprinela njegovom opravdanju. Da jesu, mogao bi se hvaliti: "Bio sam poslušan Bogu, zato imam prava da idem na nebo." Ali Pismo kaže, u Rimljanima 4:3: "Verova Avraam Bogu, i primi mu se u pravdu." U 4. stihu: "A onome koji radi, plata se ne računa kao milost, već kao dug." Ako biste na kraju meseca pošli da podignete platu za koju ste radili, i šef vam kaže: "Usput, ovo je poklon od mene," vi ćete reći: "Radio sam za ovo! Ako mi to ne date kao platu predaću vas sudu!" O tome Pavle ovde govori. Da je Avraam radio za svoje opravdanje, onda ono više ne bi moglo biti stečeno milošću. Bog bi mu ga dugovao. To je značenje reči "delo" ili rad. Rimljanima 4:5 kaže: "Ali onom ko ne radi, već veruje Onoga koji opravdava bezbožnika (grešnika, nepravednika), veru mu se računa za pravednost." Avraam je opravdan verom bez dela. Avraam je radio, ali ne za svoje opravdanje, već je njegov rad bio plod opravdanja verom, a nikad sredstvo.

Sada Pavle u Rimljanima 4:6-8 dodaje jednu vrlo važnu osobu pored Avraama, nekog po njihovom mišljenju vrlo velikog, ko je bio Božji prijatelj, čoveka po Božjem srcu, a to je car David. Pavle kaže da se David opravdao na isti način na koji je Avraam bio opravdan. Stih 6: "Baš kao što i ("i" znači pored Avraama) David govori da je blago čoveku kome Bog dodeljuje pravednost bez dela." Ovaj tekst je jasan, čak mu i ne treba objašnjenje. Zatim on navodi Psalam 32:1,2: "Blagosloveni (srećni) su oni kojima se opraštaju dela bezakona, i čiji gresi se pokrivaju. Blagosloven je čovek kome Gospod ne pripisuje greha (zla)" (NKJV). Ako ste opravdani verom vi ste blagosloveni, možete biti srećni.

Pojasnivši da dela ne doprinose našem spasenju, Pavle se okreće obrezanju. Rimljanima 4:9: "Da li ovo blaženstvo (blagoslovi opravdanja verom) dolazi na obrezane ili i na neobrezane?" Da li se moramo obrezati da bi bili opravdani? Ili da li se trebamo obrezati da bi bili prihvaćeni pred Bogom i spaseni? Judaisti su govorili: "Da." Pavle nije protiv obrezanja; on je obrezao Timotija. On je u Filibljanima 3 govorio o obrezanju na pozitivan način i čini to isto u Kološanima 2. U Delima 15:1 vidimo u čemu je bila stvar: "I dođoše neki ljudi iz Judeje (što znači da su bili Jevreji) i učahu braću, (vernike u Antiohiji) 'ukoliko se ne obrežete prema običaju ili zakonu Mojsijevu, ne možete biti spaseni.'" Zapazite da pitanje nije "obrezanje." Pitaje je "obrezanje – bitan zahtev za spasenje." Poslušajte šta kaže 2. stih: "Zato Pavle i Varnava imadoše ne malu raspravu sa njima." Pavle nije dopustio da ovo prođe, niti Varnava. Varnava je, međutim, bio blag čovek. Pavle je bio agresivan. Pavle i Varnava nisu hteli podleći. Borili su se svim čime su raspolagali. Konačno su braća rekla: "Razmotrimo ovo pitanje na Saboru." I to su učinili.

U Delima 15:6 pominje se prvi Jerusalimski Sabor. Razlog za sazivanje Sabora nalazimo u 5. stihu: "Ali podigoše se neki od sekte farisejske koji verovahu." Oni su bili jevrejski hrišćani, ali su još uvek revnovali za zakon. I danas ih imamo u crkvi. Nema ničeg lošeg u revnovanju za zakon, ali moramo biti revni za zakon na pravi način. To je cilj Pavlovog izlaganja. Ovi fariseji su revnovali za zakon na pogrešan način. Oni u 5. stihu kažu: "Potrebno je (to je zahtev) da ih obrežemo, i zapovedimo im da drže zakon." Pored obrezanja oni moraju držati sav zakon, i ceremonijalni i moralni da bi bili spaseni. Reč "potrebno" znači zahteva se da bi se spasli.

Sporno pitanje na ovom prvom Saboru bilo je da li se to zahteva. Strana koju su vodeća braća zauzela zapisana je u preostalom delu Dela 15 i otkrićemo da su Petar i Jakov, stubovi crkve, rekli: "Pavle je u pravu. Mi ne smemo stavljati bremena na ove neznabožačke hrišćane koja sami ne mogasmo poneti, niti su mogli naši oci."

Pavle kaže u Rimljanima 4 da obrezanje ne doprinosi ni jednu jotu našem spasenju, kao ni krštenje. To je spoljašnje priznanje naše vere. Rimljanima 4:1: "Šta ćemo dakle reći za Avraama, oca svojega, da je po telu našao?" Postoji razlog zašto je Bog bio dao obrezanje čak iako ono nema ništa sa našim spasenjem; ono je u Rimljanima 4:11: "I on primi znak obrezanja, pečat pravednosti vere dok još bijaše neobrezan, da bi mogao biti otac svima koji veruju, iako su neobrezani, da se i njima primi u pravdu." Bog je dao obrezanje kao znak. To je bio pečat. Reč "pečat" znači nešto potvrditi, overiti nešto što je već tu. Da bi potvrdili dokument, stavljamo pečat. Dokument koji se ovde potvrđuje je opravdanje verom.

Dolazi vreme kad će Bog pustiti četiri vetra razdora i hrišćanska crkva zapasti u veliku nevolju i vreme pečaćenja Božjeg naroda. Mi kao crkva učimo da je znak tog pečata subota i u pravu smo ako ispravno razumemo subotu. Zato želim upotrebiti obrezanje kao model Božjeg pečata, jer to moramo na isti način primeniti u odnosu na subotu u poslednje vreme. Kako je i zašto obrezanje bilo pečat pravednosti od vere?

Da bi ovo razumeli potrebna nam je istorijska pozadina tri oca Izrailja: Avraama, Isaka i Jakova. Pozivanje Avraama nalazimo u Postanju 12:1-4. Bog dolazi Avraamu i kaže: "Napusti dom svoj, svoju zemlju i idi u zemlju koju ću ti Ja dati. Načiniću od tebe velik narod, i u tebi ću, Avraame, blagosloviti ceo svet." To je bilo obećanje o spasenju Avraamu. U Jovanu 8:56 stoji: "Avraam vide moj dan, i obradova se."

Avraamu je bilo 75 godina kad je dato ovo obećanje. To je jasno iz Postanja 12:4. Ali on nije imao dece. Kako je Bog mogao blagosloviti svet, kako je mogao od njega izvesti velik narod ako Avraam nije imao nijedno dete. Zato mu Bog obećava sina i u tom obećanju bio je sin. Prošlo je osam godina. Za ljudska bića treba devet meseci da bi dobili dete, ali proteklo je osam godina a sina nije bilo. Tako u Postanju 15 Avraamova vera počinje da stagnira. Počinje se kolebati. I Bog kaže Avraamu: "Zašto si se napunio straha? (što na jevrejskom jeziku znači: Zašto sumnjaš u moje obećanje?)" A Avraam je rekao: "Bože, to je zato što nisi održao obećanje. Jedini sin kojeg imam u porodici (za Jevrejina je to bila šira porodica) je ovaj dečak Eliezer moj rob. Da li je on obećani sin?"

I Bog je rekao: "Ne. Sin kojega sam ti obećao izaći će iz tvojih bedara." Zatim ga je izveo napolje. Kad imate problema s Bogom, izidite s Njim u šetnju. Bog je rekao: "Avraame, pogledaj zvezde." Na Srednjem Istoku nema mnogo kiše i nebo je obično vedro i bistro. I On je kazao: "Prebroj zvezde." A Avraam je rekao: "Gospode, čak i da sam doktor prirodnih nauka, to bi bilo nemoguće." "Toliko ćeš dece imati," rekao je Bog Avraamu. I tu nalazimo taj čuveni iskaz koji Pavle voli, koji više puta navodi u Novom Zavetu, Postanje 15:6: "Verova Avraam Bogu, i uračuna mu se to u pravednost." Nije bilo nikakvog dokaza. On nije imao nijednog sina, ali je verovao Bogu da će imati milione dece još dok u stvari nije imao nijedno. To je vera.

Dve godine kasnije, u Postanju 16, Sara dolazi Avraamu: "Da, ti zavisiš od Boga, ali mislim da On očekuje da ti uradiš svoj deo. I pošto sa mnom ne možeš imati dete, dopuštam ti da ideš k mojoj robinji i pokušaš s njom." To je bilo uobičajeno u ono vreme. Surogativno materinstvo nije nešto novo. Metod je nov, ali ne i sistem. I Avraam je rekao: "Da, znaš Sara, mislim da si u pravu." Prošlo je deset godina, jer kao što nalazimo u Postanju 16:3 i 16, Avraam je imao 85 godina kad mu je došla Sara s tim predlogom, a 86 kad je Ismailo rođen.

Deset godina nakon ovog obećanja, Avraam je počinio akt neverstva. On nije želeo biti loš ili grešan, on je pokušao pomoći Bogu da održi obećanje, to je sve što je Avraam učinio. I tako Avraam kaže Bogu: "Evo obećanog sina." A Bog kaže: "Ne, nije on." Bog je čekao još četrnaest godina nakon tog incidenta. To je strpljenje. U Postanju 17, Avraamu je sada 99 godina, i Bog mu nešto kaže. Vrlo

često slušamo ovu reč, ali je koristimo u pogrešnom kontekstu, zato treba da je razmotrimo u njenom pravom kontekstu, jer je ona deo čudesne istine o opravdanju, ili pravednosti verom. Postanje 17:1: "Kad Avraamu bi 99 godina javi se Gospod Avramu." Zapazite da on još nije Avraam već Avram. Tek nakon obrezanja nazvan je Avraam. "I reče mu: 'Ja sam Bog svemogući. Po mojoj volji živi i budi pošten (ili besprekoran – to je značenje te jevrejske reči).'" Besprekoran u delima, ili besprekoran u veri. To je pitanje. Pravednost je Božji deo, bilo da je data ili uračunata. Naš udeo od početka do kraja je vera. Bog kaže Avraamu: "Tvoja vera nije sazrela, još nije dostigla savršenstvo. Želim da budeš savršen u svojoj veri." I Avraam je pitao: "Šta moram činiti da bih bio savršen?"

"Želim da se obrežeš. Ukloni svaku sumnju; ukloni neverstvo." To je značenje obrezanja. U Postanju 17:9-11, Bog mu je dao zavet obrezanja, kao obeležje. Reč "obeležje" se nalazi u 10. stihu: "Ovo je moj zavet koji ćeš držati, ti i tvoji potomci, svi muškarci između vas će se obrezivati. I ti ćeš obrezati okrajak svog tela, i to će biti znak (KJV Biblija koristi reč "obeležje" u 11. stihu) zaveta između mene i tebe." "Od sada pa ubuduće, Avraame, moraš hoditi samo verom." I Avraam je rekao: "Da."

Sedamnaest godina kasnije, kao što nam je rečeno u Jevrejima 11:17-19, ta vera koja je bila zapečaćena imala se testirati, i Avraam je prošao strašan test. "Uzmi svog sina, u kojem je obećano spasenje, i ubij ga." I Avraam je verom poslušao Boga jer je verovao da "Ako mi je dao sina kad ga biloški nisam mogao imati (gledano sa naučnog, medicinskog ili ljudskog stanovišta) verujem da ga On može podići iz smrti. Žrtvovaću ga." Kad se naša vera zapečati, mi ćemo se i testirati.

Obrezanje nije spaslo Avraama. Bio je to samo znak, pečat. Nas ne spasava subota; ona je znak, pečat. U Izlasku 31:13, čitamo da je Bog i subotu dao kao znak. Obrezanje nije Avraama učinilo pravednim. Ono je prosto zapečatilo, potvrdilo, verifikovalo ono što je već tu, pravednost verom. Ono je potvrdilo sada, i od sada nadalje. Avraam je i posle toga pravio greške, ali je hodio samo verom.

Zato što je Avraam opravdan verom, on je postao "otac svih koji veruju" (Rimljanima 4:11), ne samo Jevreja već i neznabožaca; on je "otac obrezanja," (Rimljanima 4:12) i neobrezanja, koje su neznabošci. On je otac sviju koji veruju, koji hode po veri Avraamovoj. U Galatima 3:29 Pavle nam kaže da oni koji su Hristovi, koji su u Hristu, što se postiže verom, seme su Avraamovo, i naslednici po obećanju.

Što se zakona tiče, dokazivanje je isto. U Rimljanima 4:13,14 Pavle kaže: "Baš kao što se Avraamu dade opravdanje verom pre obrezanja, tako se on opravda verom pre nego Bog dade zakon." U stvari zakon je dat oko 400 godina nakon što je Avraam bio opravdan verom. Zakon nije bio dat kao neki dodatni zahtev već iz razloga koji se navodi u Rimljanima 4:13: "Jer obećanje Avraamu ili semenu njegovu da bude naslednik svetu (ne naslednik Hananu već svetu, tj. novoj zemlji) ne bi kroz zakon, već kroz pravednost verom. Jer ako su naslednici oni koji su od zakona, propade vera i pokvari se obećanje."

Ovde Pavle kaže da su legalizam, pravednost delima zakona i opravdanje verom dva suprotstavljena sistema; ne možete ih spojiti niti združiti. Mi se ne spasavamo verom plus dela, već isključivo verom. Ta vera proizvodi dela, ali ne kao doprinos našem opravdanju. Ovo dvoje su u opoziciji, jer zakon kaže: "Čini ovo ili ne čini ono ako želiš živeti!" Milost kaže: "Opravdavaš se verom bez dela." Mi ih ne možemo združiti ili napraviti sintezu. Kvarimo jevanđelje kad to činimo.

Zatim u Rimljanima 4:15 Pavle prelazi na sledeću tačku zakona: "Jer zakon gradi gnjev." U trenutku kad se pokušavamo spasti pomoću zakona, mi dolazimo pod gnjev. U momentu kad se spasavamo verom, dolazimo pod mir. Mi dolazimo pod gnjev jer zakon kaže: "Ako mi se ne pokoravaš u svakom detalju, osuđen si." Pogledajte 15. stih: "Jer gde nema zakona, nema ni prestupa." Pavle je vrlo sistematičan teolog. On je veoma pažljiv u odabiranju reči. Pavle ovde ne razmatra greh; on raspravlja o prestupu. Mi možemo grešiti bez poznanja zakona, ali nikad ne možemo prestupiti bez poznanja zakona jer je greh promašaj cilja, a prestup znači voljno kršenje zakona.

Pavle kaže da je Bog, kad je dao zakon, obratio greh u prestup. To znači krivicu za svako zlo, jer ranije nismo znali za mnoge stvari da smo krivi. Arapi u Saudijskoj Arabiji koji krše subotu ne znaju da su krivi što krše četvrtu Božju zapovest. Ali u trenutku kad im damo subotni zakon, postaju krivi jer greh postaje prestup. Ovo se iznosi u Galatima 3:19. Bog je dao zakon ne da bi rešio problem greha, već da bi nas napravio gorim, da bi spasenje verom postalo poželjno.

1. Zakon nas ne spasava.
2. Zakon pogoršava stvari.

U Rimljanima 4:16,17 on to iznosi na pozitivan način: "Zato (pošto nas zakona ne može spasiti) od vere da bude po milosti, da obećanje tvrdo ostane svemu semenu." Naše spasenje se garantuje, čak i pored naših nedostataka, čak iako smo grešnici, jer ono nije od dela već od vere u Isusa Hrista. Ono se garantuje jer je Avraam otac svima koji veruju.

Vrlo je važno znati kako vera radi. Odbranivši opravdanje verom Pavle se tu ne zaustavlja. On završava Rimljanima 4, od 18. do 25. stiha, kazujući nam kako vera radi. Stih 18: "On verova na nad kad se nije bilo ničemu nadati da će on biti otac mnogim narodima, kao što mu beše rečeno: tako će ti biti seme tvoje."

Ako hoćemo biti seme Avraamovo, ako hoćemo biti deca Avraamova, i prema tome naslednici po obećanju, mi moramo imati veru koju je Avram imao. Njegova vera mora se realizovati u našim životima. Dakle, kako ona deluje? Stih 19: "I ne oslabivši verom, ne pogleda ni na svoje već umoreno telo (pošto je već imao sto godina), ni na mrtvost Sarine materice." Zapamtimo da je ovo bilo posle obrezanja. "I za obećanje Božje ne posumnja se neverovanjem, nego ojača u veri i dade slavu Bogu."

Sada Rimljanima 4:21: "Budući potpuno ubeđen (ubeđen u dve stvari) da što On obeća kadar je i učiniti." Zapazite da je Bog taj koji vrši obećanje u ovom tekstu. Bog je taj koji vrši čin u ovom tekstu. Oboje je uradio Bog, obećao i ispunio. Avraam je verovao, i to je sve. Sada u Rimljanima 4:22: "Za to se i primi njemu u pravdu. Ali nije pisano samo za njega jednoga da mu se primi, nego i za nas." To je način na koji vi i ja moramo živeti.

Dakle, da sumiramo: Vera drži Boga za reč. Bog mi kaže: "Ja sam stvorio ovaj svet za šest dana." Za ne kažem Bogu: "Molim daj mi naučni dokaz." Ne kažem Bogu: "Dokaži mi to naučnim metodama." Vera to ne dozvoljava. Vera kaže: "Verujem da je Bog stvorio ovaj svet bez ikakve prapostojeće stvari." Ako zavisimo o naučnim metodama, nećemo verovati u Hristova čuda. Voda je postala voćni sok, On je ustao iz mrtvih. On je mogao nemoguće. Mi to verujemo i to je vera – držanje Boga za reč.

Deveto poglavlje – Plodovi opravdanja verom (Rimljanima 5:1-5)

Treba da imamo na umu celu sliku koju smo do sada proučavali. U Rimljanima 3:21-31 Pavle nam definiše opravdanje verom; to je pravednost Božja, stečena u Isusu Hristu, koja postaje efektivna u našem životu jedino verom.

Ova poruka je donela Pavlu mnoštvo problema. Bio je pod vatrom gde god je propovedao i na nesreću oni koji su se protivili ovoj poruci, prekinuli su sve odnose s Pavlom; to se i danas dešava. Nemoguće je propovedati ovu poruku o opravdanju verom bez protivljenja.

U Rimljanima 4, Pavle brani ovu poruku od tri protivargumenta, koji su dolazili uglavnom od jevrejskih hrišćana njegovog vremena, koji su bili poznati kao Judaisti. Ovi Judaisti su insistirali da su dela, obrezanje i držanje zakona bitni za naše opravdanje. Pavle je potrošio čitavo poglavlje braneći činjenicu da se opravdavamo jedino verom, bez dela, bez obrezanja i bez držanja zakona. Ali zapamtimo da Pavle nije protiv dela, on čak nije ni protiv obrezanja, i definitivno nije protiv držanja zakona kao načina života, kao roda opravdanja. Ali u momentu kad su to zahtevali, bilo kao sredstva spasenja ili faktor koji doprinosi opravdanju, on ih u korenu saseca. Imali smo primer u Delima 15.

Postoje dva teksta koja su upravo primer kako se Pavle odnosi prema delima u terminima našeg spasenja i hrišćanskog življenja. U Efescima 2 Pavle to vrlo pojašnjava u tri stiha gde se reč "dela" pojavljuje dva puta, jednom u negativnom a drugi put u pozitivnom smislu. Efescima 2:8-10: "Jer milošću (milošću tj. Božjim činom) ste spaseni kroz veru (vera čini efektivnim to spasenje); i to nije od vas (mi nismo dopirneli ni jednu jotu svom spasenju, to nije od nas, zatim dodaje u poslednjem delu ovog stiha) dar je Božji."

Postoji velika zabuna oko reči "to." Grčka gramatika uključuje reč "to" u odnosu na milost a ne veru. Spasenje koje nam dolazi milošću je dar Božji. Zatim on dodaje u 9. stihu, kao podršku onom što je rekao: "Ne od dela da se niko ne pohvali." Naša dela ne doprinose tom daru, milost je ta koja nas spasava, "da se neko ne bi hvalio." Pavle je vrlo jasan da naša dela nisu sredstva, niti doprinose našem spasenju. Ali, sada pogledajmo Efescima 2:10: "Jer smo Njegov posao, sazdana u Hristu Isusu za dobra dela."

Tako nas je Hristos ne samo spasao da bi išli na nebo, već nas Bog nanovo stvara u svom Sinu da bi mogli činiti dobra dela. "Jer smo Njegov posao, sazdana u Hristu Isusu za dobra dela koja Bog napred pripravi (On ih je pripremio u Hristu) da u njima hodimo." To je plod opravdanja verom.

U poslanici Titu 3:1-3, on govori o nama kakvi smo, grešnici, neposlušni i tako dalje. Sada pogledajmo 4. i 5. stih: "Ali kad se dobrota i ljubav Boga našeg Spasitelja pokazaše prema čoveku, ne za pravedna dela koja mi učinismo (ne zato što smo uradili nešto dobro što zaslužuje spasenje), već prema svojoj milosti spase nas banjom preporođenja i obnovljenjem Svetim Duhom." Objavivši nam dobre vesti on nastavlja u 8. stihu: "Istinita je reč, i ovome hoću da utvrđuješ, da se oni koji verovaše Bogu trude i staraju za dobro delo." Pavle sada govori vernicima u Boga o potrebi za dobrim delima. S jedne strane, dela nas ne spasavaju ni jednu jotu, čak i ne doprinose spasenju. S druge strane, istinsko opravdanje verom uvek donosi dobra dela. Ona su dokaz opravdanja verom.

Poslednji deo 8. stiha: "Ovo je korisno ljudima i dobro." Ona možda nisu korisna vama, ali su korisna ljudima. Drugim rečima, dobra dela hrišćanske crkve trebalo bi da uvek budu na blagoslov čovečanstvu. Kad pomatramo današnji svet, mi mnoge blagoslove koji su došli na njega uzimamo kao gotove činjenice. Vaspitanje i školstvo su prvo uvedeni od strane hrišćanske crkve. Pojedinci koji su stajali iza mnogih divnih društvenih projekata bili su ljudi i žene koji su vođeni jevandjeljem Isusa Hrista.

Pavle brani opravdanje varom od ove tri primedbe. On kaže da dela, obrezanje i držanje zakona ne doprinose ni jednu jotu spasenju. Kao primer koristi Avraama, jer su Jevreji imali vrlo visoko mišljenje o njemu. Avraam je bio proto-tip. Koristeći Avraama, Pavle je učio da je jevandjelje jedini način na koji se čovek može spasti, bilo u starozavetnom ili novozavetnom periodu.

Nakon odbrane opravdanja verom, Pavle nastavlja da objašnjava kako vera radi u životu vernika, takođe koristeći Avraama kao primer. Nakon pokazivanja kako je vera delovala na Avraama, Pavle je rekao: "Takvi i vi trebate biti kao deca." Drugim rečima, svaki vernik mora dopustiti veri da deluje u njegovom životu kao što je to bilo kod Avraama. Kako je ona delovala u Avraamu? Bog je došao Avraamu kad mu je bilo 99 godina i rekao mu: "Sledeće godine održaću svoje obećanje i tvoja žena će imati obećanog sina."

I Avraam se okreće Bogu i kaže: "Obećavao si mi sina za proteklih 25 godina. I kad mi ga nisi mogao dati dok mi je žena još mogla zatrudneti, kako očekuješ od mene da verujem da ćeš mi ga dati sada?" Da li je on to rekao? Ne. Da je to rekao bio bi dobar naučnik, ali Avraam nije bio naučnik, on je bio vernik.

Avraamova vera se nija zasnivala na naučnim metodama, i želeo bih objasniti šta podrazumevam po tim, jer nisam protiv naučnih metoda. Zahvaljujući naučnim metodama danas imamo divne izume. Ne razumem se u kompjuter, ali to je čudesna stvar. Medicinska nauka, tehnologija, sve to je rezultat naučnih metoda. Problem je u tome što naučni metod deluje samo u granicama prirodnog. On se ne može baviti natprirodnim. Vera se bavi natprirodnim.

Bog mi dolazi i kaže: "Ja sam stvorio ovaj svet za šest dana, samo svojim dahom; nisam imao prapostojeću tvar." Ovo je izneseno u Jevrejima 11. Mi to prihvatamo verom. Kad bih koristio naučni metod, rekao bih: "Govoriš gluposti." Ako bih zavisio o naučnim metodama, ne bih više verovao u Hristova čuda. Ali On je stvarno pretvorio vodu u voćni sok. On je stvarno ustao iz mrtvih. Učenici nisu izmislili vaskrsenje. On je stvarno činio čuda. Sve ovo je natprirodno, i mi to verujemo. To je vera; držanje Boga za reč.

Avraam nikad nije dovodio u pitanje ono što Bog kaže. On nikad nije rekao: "Pokaži mi kad je u istoriji neka žena dobila dete nakon što je prošla dob rađanja?" On nikad nije rekao Bogu: "Dokaži mi naučno da Sara može roditi dete." Uprkos svemu on je verovao. Čak se nije ni kolebao, kaže Pavle. On je verovao da Bog može učiniti nemoguće i to je vera.

Vera ide izvan okvira prirodnog i kad mi Bog dođe i kaže: "Ako hodiš u Duhu, pravednost zakona će se ispuniti u tebi," ja to ne dovodim u pitanje. Verujete li to ili kažete: "Pokaži mi jednu osobu koja je to učinila." Da, prirodno to je nemoguće. Sam Bog kaže: "Delima zakona se niko neće opravdati." On kaže: "Nema ni jednog pravednog." Ali mi ne govorimo o prirodnom, mi govorimo o opravdanju verom. Bog vam kaže: "Ti si grešnik, ali te gledam kao da si savršen u mom Sinu, kao da nikad nisi sagrešio." Ali vi kažete: "Ne osećam se pravednim." To pitanje nema ništa s vašim osećanjima. Verujete li šta Bog kaže? Verujete li da hodanjem u Duhu, ili oslanjanjem na Gospoda Isusa Hrista, mi ne pothranjujemo telo? Verujete li da se ovo grešno telo može u svakom trenutku potčiniti verom? Takva je bila Avraamova vera. On je verovao u nemoguće.

Definisavši i odbranivši opravdanje verom, u Rimljanima 5 Pavle počinje prvih pet stihova sa plodovima opravdanja verom. Opravdanje verom donosi plodove. Ne jedan ili dva, već tri. Ali potrebno je da znamo poredak ovih rodova. Ne možemo im menjati mesta; oni slede upravo onako kako ih Pavle navodi. Prvi rod je trenutni, drugi je trajan, a treći konačan. To je red kojim se moramo kretati, u protivnom, ako pokušamo doseći poslednji rod a da nemamo prvi, gubimo vreme.

Ova tri roda se nalaze u Rimljanima 5:1-2: "Opravdavši se dakle verom, imamo mir sa Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista, kroz kojega i pristup nađosmo verom u ovu blagodat u kojoj stojimo, i radujemo se u nadi slave Božje."

1. Prvi rod, trenutni rod, je mir sa Bogom.

2. Drugi rod, trajni rod, je da stojimo pod "milošću." To znači da imamo pristup milosti Božjoj. Ovo se nalazi u prvom delu 2. stiha.

3. Treći rod, ili konačni rod, je pristupanje (dolaženje) k slavi Božjoj. Izvor ova tri roda je vera, opravdanje verom. Jevrejima 11:6 kaže: "Bez vere je nemoguće ugoditi Bogu." Nijedan od ovih rodova ne može doći kroz dela ili kroz držanje zakona, samo verom.

Razmotrimo prvi rod, trenutni rod: "Opravdavši se dakle verom imamo mir." Mi možda nemamo mir sa sobom, sa bližnjima ili vladom ali Pavle ne govori o tom miru u tom opštem smislu. On govori o miru sa Bogom; ako imamo mir sa Bogom, sve drugo je sporedno. Mi možemo podneti sve na svetu, sve dok imamo mir sa Bogom. Ako imamo mir sa Bogom mi imamo budućnost koju nam niko ne može oduzeti. Naša stradanja na ovom svetu su samo privremena.

Šta znači, "Imam mir sa Bogom?" Pre svega, razmotrimo svaku fazu. Prva faza je "opravdavši se." Glagol je u aoristu; to je nešto što se već dogodilo.

Tako je opravdanje "posao trenutka." Ova fraza nam je bliska. Događa se promena u našem statusu, u odnosu između nas i Boga u trenutku kad verujemo. Ova promena statusa se zove "opravdanje." Imamo vrlo dobar tekst u Jovanu 5:24, reči Isusa Hrista, gde On kaže: "Ako zaista verujete u Oca koji me poslao, ako zaista verujete u Mene kao svog Spasitelja, tada više ne dolazite pod osudu jer ste prešli iz smrti u život (ili prešli ste sa osude na opravdanje)."

Tako je reč "opravdavši se" u aoristu, istorijskom ili prošlom vremenu. Ali druga fraza, "Imamo mir sa Bogom," nije u prošlom vremenu, nije čak ni u budućem. Ona je u sadašnjem trajnom

vremenu. U trenutku kad stanemo pod kišobran opravdanja verom, mi imamo mir od početka do kraja. On je trajan, i to je čudesan plod opravdanja verom. Ovo je prvi rod, "Mir sa Bogom."

Pre nego smo prihvatili jevanđelje naša situacija sa Bogom bila je ista kao Adamova i Evina. Kad je Bog došao u vrt nakon što su Adam i Eva sagrešili, oni su se sakrili od Njega. Pavle nam odgovara zašto u Rimljanima 1:18: "Jer se gnjev Božji otkriva s neba na sve one koji su bezbožni i nepravedni."

Rimljanima 2:8-9: "A onima koji su sebični (suprotstavljeni veri) i ne pokoravaju se istini, već su pokorni nepravdi (poslušnost istini je poslušnost jevanđelju, što je pravednost) nemilost i gnjev, nevolja i tuga." Ovaj svet je pun ljudi koji su u mucu. Rečeno nam je da je devet desetina naših bolesti rezultat krivice i tuge. Ovaj svet nema mir. To je zato što nisu otkrili dobre vesti jevanđelja. Ali u trenutku kad poverujete jevanđelje i opravdani ste, vi imate mir. Vaše iskustvo može varirati, ali odnos sa Bogom je mir.

Tragedija je kad srećemo hrišćane koji su prihvatili jevanđelje ali još uvek nemaju mir. Ima mnogo onih koji pokušavaju dohvatiti konačan plod opravdanja, koji je nad slave, da bi imali prvi plod, koji je mir. To nije put jevanđelja. Mi nikad ne možemo doseći konačan cilj opravdanja verom ukoliko prvo nemamo mir jer ako nemamo mir, nikad nećemo doseći taj konačan cilj. Moramo slediti pravi redosled.

Možemo dodati još jednu činjenicu vezanu za ovaj prvi rod. Jednom kad se opravdamo verom, istorijsko ili prošlo vreme, imamo traj mir. Ali zapazite šta je izvor tog mira. On ne dolazi kroz naša dobra dela ili kroz držanje zakona, već kroz našeg Gospoda Isusa Hrista (Rimljanima 5:1). "Kroz našeg Gospoda Isusa Hrista" znači kroz otkupljenje koje je u našem Gospodu Isusu Hristu. Hristov život i smrt je ono što donosi mir, ne naša dostignuća. Ono što mi činimo varira, ponekad postignemo ogroman uspeh, ponekad doživimo poraz. Čak i kad nam Bog daje potpunu pobedu, mi to ne znamo.

Postoje trenuci kad nam dolazi đavo i utiče na naša osećanja, govoreći da nismo dovoljno dobri da bi bili spaseni. A mi možemo reći: "U pravu si, bolje je da ne idem u crkvu." I mi možemo prestati dolaziti u crkvu, jer smo poverovali đavolu. Imam dobre vesti za vas. Đavo ima dve osobine: pod jedan, on je ubica i pod dva, on je lažov (Jovan 8:44). Rimljanima 5:1 je istina: "Opravdavši se dakle verom imamo mir sa Bogom kroz Gospoda Isusa Hrista" – ne kroz ono što On čini u vama, već kroz ono što je uradio pre 2000 godina. Niko vas ne može lišiti tog mira osim vas samih ako kažete Hristu zbogom. To je vaša privilegija. Ali sve dok hodite verom pod kišobranom opravdanja, vi imate stalan mir sa Bogom. To je prvi rod.

Pavle nastavlja u Rimljanima 5:2: "Kroz kojega i." Kroz kojega se odnosi na Hrista koji je rekao svojim učenicima: "Mir svoj ostavljam vam, mir koji svet ne može dati, mir koji prevazilazi razumevanje." Ovo je isti mir koji nam dolazi kroz Hrista i postaje efektivan verom. Na isti način kroz veru, i kroz Hrista, "imamo pristup Božjoj milosti."

"Kroz kojega i pristup našosmo verom u ovu blagodat u kojoj stojimo." Pavle ukazuje na nešto specifično kad koristi izraz "ovu blagodat." Znamo da kad je Isus bio na ovom svetu On je živeo savršenim životom u svojoj ljudskoj prirodi. Ali kad čitamo jevanđelje, ako pažljivo čitamo Novi zavet i Pavlove spise, otkrićemo da to Hristos nije činio u vlastitoj sili, kao ljudsko biće, kao čovek. On je to činio milošću Božjom. Dopustite mi da vam dam jedan primer.

Kušanje smrti, ne prve već druge smrti, za sve ljude je najveća stvar koju je Hristos ikad učinio. Čak i vernici umiru prvom smrću, ali oni neće umreti drugom smrću, jer je nju Hristos iskusio. Zapazite kako je On okusio tu smrt i šta mu je dalo silu. Jevrejima 2:9: "A umaljenoga malijem čim od anđela vidimo Isusa koji je za smrt što podnese venčan slavom i časti, da bi po blagodati Božjoj za sve okusio smrt." Ova milost koja je omogućila Hristu da ispuni volju Božju sada je dostupna verniku koji je opravdan verom i to je ono o čemu Pavle govori. Reč "milost" ima više od jednog značenja u Novom zavetu, ali njeno primarno značenje je naklonost Božje ljubavi prema nama, kroz koju je poslao

svog Sina da bi nas kroz Njega mogao spasti. To nalazimo u Efescima 1:7: "U kome imamo iskupljenje krvlju Njegovom, i oproštenje greha, po bogatstvu blagodati Njegove."

Ali reč "milost" takođe znači silu Božju koja je dostupna verniku koji je opravdan verom. Ali ovde ima nečeg jako važnog. Mi ovde raspravljamo o plodovima opravdanja verom. Jevanđelje, koje je pravednost Božja, je dobra vest za svakog čoveka. Ono se treba preneti svakom ljudskom biću, jer je jevanđelje dobra vest za sve ljude. Ali plodovi opravdanja verom nisu za sve ljude; oni su samo za one koji veruju. Nema mira sa Bogom ukoliko prvo niste opravdani verom. Zato bi se trebalo zauzimati za svakog ko nije prihvatio Hrista: "Ne oklevaj, jer bez vere je nemoguće iskusiti mir."

Ovi rodovi o kojima ovde diskutujemo su za one koji su stupili u čudesnu svetlost Božje spasonosne milosti. Ako niste prihvatili Hrista, čitajte Marko 16:15,16 gde je Hristos rekao: "Idite po svemu svetu i propovedajte jevanđelje, i oni koji uzveruju i krste se spašće se." To su oni koji će primiti ove rodove.

Što se tiče tekstova u odnosu na milost kao Božju silu, otpočecemo sa 1. Korinćanima 15. Mi sada koristimo reč "milost" kao "Božju silu" dostupnu verniku. Koristićemo sve Pavlove spise jer je Pavle jedini koji upotrebljava reč "milost" u terminu sile. U 1. Korinćanima 15:9 Pavle kaže: "Jer sam ja najmanji od apostola, koji nisam vredan nazvati se apostolom, jer progonih crkvu Božju."

Drugim rečima, Pavle misli da nema prava biti apostol zbog svoje prošlosti. Međutim, ima "ali" u 10. stihu: "Ali po blagodati Božjoj jesam što jesam." Pavle kaže, ja sam apostol, ne zato što zaslužujem, već zbog milosti Božje, ali dodaje: "I blagodat Njegova što se izli na meni ne bi uzalud; (on nije protraćio tu milost) nego se potrudih više od sviju njih."

Druga reč za potrudih je radih. Pavle nije protiv dela. "Potrudih se više od sviju njih." Kontekst nam kazuje da se "sviju njih" odnosi na ostale apostole. "Radio sam više od ma kojeg apostola ili čak više od svih zajedno." Zvuči kao da se hvališe pa se ispravlja da ga ne bi pogrešno shvatili: "Ali ne ja nego blagodat Božja koja je sa mnom." Blagodat Božja je proizvela ta dela, jer sam u domenu te milosti; nisam je protraćio; iskoristio sam je. Bog želi da ti i ja činimo isto. Isus je rekao u Mateju 5:16: "Neka sija vaša svetlost." Neka ova milost koju ste primili sija u vama i neka ljudi vide vaša dobra dela i slave Oca.

Naučnici špekulišu šta je bio Pavlov problem; neki kažu da je to bio njegov slab vid; drugi da je imao govornu manu zbog suženja usana, ali nam Pavle to ne kaže, kaže samo da je imao problem i zašto ga Bog nije uklonio. 2. Korinćanima 12:7: "I da se ne bih poneo." Pavle je bio ljudsko biće, i žrtva ponosa baš kao vi i ja. Tako je Bog, da bi ga održao u poniznosti zbog mnogih otkrivenja koja su mu data, imao da ga sačuva od ponosa. "Dade mi se žalac u telu, vesnik Sotonin da me ćuša da se ne ponosim." To je došlo od Sotone a Bog je dopustio da bi ga održao u poniznosti. Ali osećao je da ga to ometa u njegovoj misiji pa se u 2. Korinćanima 12:8 moli Bogu: "Zato tri puta preklinjah Gospoda da to odstupa od mene." Gospode kad bi Ti jednostavno uklonio ovaj problem bio bih veći radnik za Tebe. A Gospod je rekao: "Ne, više bi radio za sebe. Zato će moj odgovor biti ovakav: Dosta ti je moja blagodat: jer se moja sila savršava u slabosti. Ne treba mi tvoja podrška, Pavle. Sve što mi treba si ti, bez obzira kako si slab. Moja milost je dovoljna."

U 2. Korinćanima 12:9 Pavle kaže: "Stoga ću se najradije hvaliti svojim slabostima (u svojoj nemoći, nesposobnosti, problemima; proslaviću se u tom) da počine na meni sila Hristova." I ovde je reč "sila" sinonim sa rečju "blagodat." Tako se ovde reč milost upotrebljava u terminu moć. Nemojte kazati: "Nisam sposoban govoriti ljudima. Ja sam stidljiva osoba." Šest meseci sam se borio s pozivom na službu, jer sam povučen. Ali blagodaću Božjom jesam što jesam. A ta milost je dostupna svima, jer svako ko je opravdan verom stoji u milosti; on ima pristup ovoj blagodati Božjoj. Nema opravdanja zašto neki od nas ne svedoče za Hrista, izuzev ako još niste opravdani verom.

Imaju još dva druga teksta koja kažu isto. Efescima 3:7: "Kojemu postadoh sluga, po daru blagodati Božje koji mi je data po činjenju sile Njegove." 1. Timotimju 1:14: "Ali se još veoma

umnoži blagodat Gospodnja, sa verom i ljubavlju koje su u Hristu Isusu." Dakle, pošto stojimo pod milošću, kaže Pavle, imamo nadu, možemo se radovati da ćemo dostići slavu Božju.

Mi razmišljamo o Božjoj slavi u terminima glorifikacije i Pavle to ovde uključuje. Ali on ovde ne govori primarno o glorifikaciji koja će se dogoditi prilikom drugog Hristovog dolaska, "kad će se ova propadljivost obući u neraspadljivost." Pavle govori o drugoj slavi, slavi Božjeg karaktera. Kontekst je jasan u Jovanu 1:14: "Reč postade telo, i videsmo Njegovu slavu, slavu jedinorodnog Sina." Pavle kaže da je ovo ta slava koju se nadamo dostići.

Slava koju su učenici videli bila je Božja samopožrtvovana ljubav u Njemu; "agape," безусловna ljubav koja "ne traži svoje." Pavle ovde govori o ovoj slavi, istoj slavi koju pominje u Kološanima 1:27: "Hristos u vama, nad slave." Ova slava je ljubav Božja izlivena u naša srca. Bog može proizvesti narod koji može voljeti kao što je Hristos voleo. Isus je tako rekao, On je čak zapovedio svojim učenicima u Jovanu 13:34,35: "Novu vam zapovest dajem, da ljubite jedan drugoga kao što ja ljubih vas, da i vi ljubite jedan drugoga. Po ovom će svi ljudi poznati da ste moji učenici, ako imate međusobnu ljubav."

Ovo je ta nada koju moramo imati na umu; ovo je cilj koji Bog ima za svakog ko je opravdan verom. Ova blagodat nam dolazi kroz Svetoga Duha. Tekst koji to pojašnjava je u 2. Korinćanima 3:17,18: "A Gospod je Duh: a gde je Duh Gospodnji, onde je sloboda (tj. sloboda od tela, sloboda od ropstva grehu). Mi pak svi koji otkrivenim licem (bez prepreke, jer imamo mir sa Bogom) gledamo kao u ogledalu (ima jedan tekst u Jakovu, zakon je ogledalo koje nam pokazuje kako smo prljavi, ali sada je Isus Hristos to ogledalo) slavu Gospodnju, (ne našu slavu), preobražavamo se (ili menjamo) u to isto obličje iz slave u slavu, kao od Duha Gospodnjeg."

Pavle, govoreći o Jevrejima i neznabošcima pre opravdanja verom, kaže dve stvari u Rimljanima 3:23: "Svi sagrešiše; (pored toga on upotrebljava sadašnje trajno vreme) svi su uskraćeni (neprekidno) slavom Gospodnjom." Greh je strašna stvar; on ne samo da nas lišava neba, već nam oduzima slavu Božju. Bog je stvorio čoveka, da bi mogao biti Njegova svetinja. Konačno mi smo hram Božji i Bog želi nastaviti u nama; On želi da Njegova slava blista kroz nas. To je bio Njegov plan za Adama i Evu i za nas, ali pad nas je lišio slave Božje. Divno je to što nam opravdanje verom ne daje samo pravo na nebo; ono nam ne daje samo mir sa Bogom, već obnavlja Božju slavu u nama.

U Rimljanima 5:3 Pavle nam izlaže korake. Kad Hristos živi u nama, i otkriva svoju slavu, mi telu moramo reći ne, i na nesreću to je bolno. "I ne samo to nego se hvalimo nevoljama (patnjama)." Iako Božja milost proizvodi pravednost u nama, naša grešna priroda će uvek ostati grešna. Stoga uvek postoji ovaj sukob i kad Sveti Duh nadvladava i potčinjava telo, mi stradamo u telu. "Znajući da nevolja trpljenje gradi (ili istrajnost ili postojanost kako to stoji u NKJV Bibliji)." Ovo su koraci: nevolje ili patnje, postojanost, a postojanost gradi iskustvo. KJV Biblija kaže "iskustvo," ali ta grčka reč znači "karakter" i noviji prevodi se normalno služe tom reči.

Tako, pošto imamo Hrista u nama, naše telo će stradati, jer se lišava njegovih želja. Mi ćemo podneti iskušenja Sotone, sumnje, baš kao što je Avraam podneo. On nije napustio svoju veru čak i kad je njegovoj ženi prošla dob rađanja. Ali konačan rod je karakter i kad se reprodukuje karakter Božji, nećemo biti "razočarani." To je grčka reč u Rimljanima 5:5. KJV kaže "posramljeni." "Nada nas neće razočarati, jer je ljubav Božja obilno izlivena" (NIV). To je divno, apsolutno svojstvo (karakter) opravdanja verom.

Božji plan je da se Njegovo delo ne obavlja polovično. Božja namera u nama i meni kroz opravdanje verom je konačno spasenje. Kad smo ušli pod kišobran opravdanja verom, naše konačno spasenje je zagantovano. Kao što Pavle kaže u Rimljanima 8:30: "Koje opravda, one će i proslaviti."

Naš udeo, od početka do kraja, je vera. Nikad ne kažite zbogom veri, jer sve dok hodimo verom, zajamčen nam je svaki od ova tri roda:

1. Mir sa Bogom;
2. Stajanje u milosti;

3. Nada dolaska u slavu Božju.

Ima mnogo ljudi koji su zabrinuti za konačan rod, otkrivanje slave Božje, bez sticanja mira. Mi otpočinjemo sa mirom. Ako nemamo taj mir, nikad nećemo moći iskusiti slavu Božju jer nam je nemoguće osloboditi se od straha, straha od smrti, straha od suda, ukoliko nismo shvatili opravdanje verom. Ako nismo oslobođeni od straha, mi ne možemo voleti.

U 1. Jovanovoj 4:17,18: nam je rečeno: "Savršena ljubav izgoni strah." Strah od suda i muka, ako se nismo oslobodili tog straha od suda, to je loša vest za nas. Nikad nećemo iskusiti Božju ljubav u svojim srcima. Uvek ćemo biti žrtve bola, uvek se pitati: "Hoću li to postići?" Moja je molitva da shvatimo ljubav Božju. Pre svega jevanđelje nas mora osloboditi straha od smrti, straha od suda. Moramo imati mir. I samo tada možemo imati drugi i treći rod. Neka nas Bog blagoslovi da poznamo tu istinu i ona nas izbavi.

Deseto poglavlje - Bezuslovna ljubav (Rimljanima 5:6-10)

Opravdanje verom ima tri aspekta:

1. Pre svega ono nam donosi mir sa Bogom. Ovo je prvi rod. Pavle kaže u Rimljanima 5:1: "Opravdavši se dakle verom, imamo mir sa Bogom." Ovo je zato što se naš status menja kad prihvatamo Hrista kao Spasitelja. Bog ne samo što nam oprašta, ne samo da smo pomireni u Hristu već nas Bog kroz Isusa Hrista gleda kao da nikad nismo sagrešili. Bog gleda na vas i na mene baš kao što gleda na svog Sina, Isusa Hrista. Setimo se šta je On kazao o svom Sinu: "Ovo je Sin moj ljubazni koji je po mojoj volji."

I On upravo to kaže vama i meni. U opravdanju verom, Bog ne gleda na ono što činimo; On nas gleda kao da smo u Njegovom Sinu, a u Njegovom Sinu imamo mir sa Bogom. Možemo ga zvati "Ava," Oče. Ovo je prvi, trenutni rod opravdanja verom. To je prvo iskustvo, i ako nemamo taj mir, tada nismo razumeli ili iskusili opravdanje verom. Ali ono tu ne staje.

2. Opravdanje verom nam takođe donosi iskustvo Božje milosti, Njegove sile. Pavle nam kaže u Rimljanima 5:2 da onima koju su opravdani verom, ta ista vera koja im donosi mir, takođe im omogućava pristup Božjoj blagodati. Kao što smo videli, ta blagodati je sila Božja, sila koja nam omogućava da ispunimo Božju nameru za svakog od nas, sila da možemo podneti iskušenja, sila da se možemo ponašati kao deca Božja. Pošto stojimo u milosti, pošto nam je dostupna ova sila, koju nevernici nema, Bog ima treće iskustvo za nas.

3. Konačan cilj opravdanja verom je da se ljubav Božja rasprostrani u našim srcima, kroz našeg Gospoda Isusa Hrista. Ovaj treći konačni cilj je tako radikalno, tako revolucionarno, tako različit od ma kojeg ljudskog iskustva, da Pavle troši čitav pasus Rimljanima 5:6-10 govoreći i objašnjavajući ovu ljubav Božju. Božja ljubav koja se izliva u srce vernika Svetim Duhom nije nalik ljudskoj ljubavi, jer je čovečja ljubav egocentrična.

Pavle objašnjava ovu ljubav, ne poređenjem već, u kontrastu sa ljudskom ljubavi. Mi ne možemo porediti ljudsku i Božju ljubav, ali ih možemo suprotstaviti, jer su ove dve "ljubavi" u opoziciji. U stvari kad novozavetni pisci opisuju Božju ljubav, oni koriste vrlo nejasne reči u grčkom jeziku koje bi se teško mogle upotrebiti u obliku imenice. Jednoj takvoj je dato značenje koje su izvukli iz Hristovog krsta. Ta reč je "agape." S obzirom da je to najveći oblik ljubavi u grčkom jeziku, prema Platonu to je bio "nebeski eros," novozavetni pisci su odbili da se posluže tom rečju. Ona se nigde ne može naći u Novom Zavetu.

Da bi shvatili i vrednovali ovaj pasus, pre svega obratimo pažnju na još jedan pasus gde se Pavle bavi istom stvari, kako bi razumeli važnost poimanja ljubavi Božje. Efescima 3 je jedno od Pavlovih pisama iz zatvora. On je bio u podzemnoj tamnici kad je pisao Efescima. Efeska crkva mu je bila vrlo draga; proveo je skoro tri godine u Efesu. Ali uvukao se jedan problem: Pavlovo zatočeništvo

donelo je veliko obeshrabrenje hrišćanima u Efesu. Oni su rezonovali: "Kad je Pavle, veliki sluga Božji, Hristov apostol dopao zatvora, a Bog ga nije zaštitio, čemu se mi možemo nadati?"

Pavle je čuo za ovo. Pišući im, u Efescima 3:14, on ih rasterećuje ove brige: "Toga radi (zbog vašeg obeshrabrenja) preklanjam kolena svoje pred Ocem Gospoda našega Isusa Hrista." Treba da imamo na umu da su se u Pavlovo vreme ljudi obično molili stojeći, otvorenih očiju, i često su dizali ruke prema Bogu. Ali kad god bi se neko u to vreme ozbiljno molio, kleknuo bi. I Pavle jednostavno kaže Efescima: "Vrlo se ozbiljno molim i brinem za vas." Njegovo veliko breme, njegova velika želja zapisana je u Efescima 3:16-19: "Da vam (Bog) da silu po bogatstvu slave svoje, da se utvrdite Duhom Njegovim za unutrašnjeg čoveka, (želim da budete jaki za Hrista), da se Hristos useli verom u srca vaša; da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni." Jedini način da vaša vera bude jaka i da Hristos trajno u vama nastava, je da budete ukorenjeni i utemeljeni u ljubavi Božjoj, ljubavi Hristovoj.

Pavle koristi dve metafore, jednu iz botanike - duboki koreni, a drugu iz arhitekture - čvrsti temelji. Nedavno su se desili strašni zemljotresi u različitim područjima sveta i neke građevine su izdržale, a razlog zašto su se mnoge porušile bio je taj što je korišćen jeftin materijal i temelji su bili slabi. One nisu mogle izdržati tresenje. Na isti način, ako je naše poznanje Božje ljubavi slabo ili nekompletno ili pogrešno, nikad nećemo moći podneti krize. Pavle kaže da trebamo biti ukorenjeni i utemeljeni u ovoj ljubavi. Zatim dodaje u Efescima 3:18: "Da biste mogli razumeti (ili dokučiti) sa svima svetima (što uključuje vas i mene) šta je širina i dužina i dubina i visina, i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu."

Mi ne možemo doći do poznanja Božje ljubavi jednostavno kroz ljudsko rezonovanje ili racionalnim putem, jer je ona iznad toga. Božja ljubav je potpuna kontradikcija ljudskoj ljubavi. I kad shvatimo Božju ljubav, kad nam se srca ispune tom ljubavlju, Pavle kaže: "Ispunjeni smo puninom Božjom." To je Pavlova briga ovde u Rimljanima 5. On želi da razumemo ljubav Božju iz dva razloga:

1. Kad shvatimo Božju ljubav, samo tad imamo potpuno razumevanje opravdanja verom. Tada iz iskustva shvatamo mir sa Bogom, jer podloga našeg opravdanja je Božja ljubav, a podloga mira sa Bogom je biti ukorenjen i utemeljen u toj ljubavi.

2. Pavle od nas želi više od puke govorancije; on želi da se ta ista ljubav horizontalno razaspe na naše bližnje, kako bi i svet mogao videti tu ljubav kroz vernike, tj. crkvu.

Imajući ovo u vidu, sada prelazimo na Rimljanima 5:6. Stihovi od 6. do 10. se bave ljubavlju Božjom. Sedmi stih se bavi ljudskom ljubavlju, i vidimo da postoji kontradikcija između ljudske i Božje ljubavi. Postoji razlika; one su suprotstavljene. Dok se bavimo Božjom ljubavlju, potrebno je zapaziti četiri reči. Dve se nalaze u 6. stihu: "Jer još kad bijasmo bez snage." "Bez snage," ta grčka reč jednostavno znači "bespomoćni." Ono što Pavle ovde govori je da kad smo još bili nesposobni spasti sebe, u odgovarajuće vreme ili u pravo vreme, ili u određeno vreme Hristos je umro za bezbožnike. Hristos je umro za nas:

1. Dok smo bili bespomoćni.
2. Dok smo bili bezbožni.

Ovo je tako radikalna, revolicionarna zamisao da Pavle kaže: "Želim vam pokazati da je ovo u potpunoj kontradikciji sa ljudskom ljubavi. Tako on u sedmom stihu opisuje konačan izraz ljudske ljubavi. On kaže: "Jer jedva ko umre za pravednika; za dobroga može biti da bi se ko usudio umreti." Ljudi ne daju svoj život za nepravednika. Ali, kaže on, to je moguće i ima ljudi koji bi se usudili umreti za dobroga čoveka.

Ima jedna priča koja je bila vrlo bliska ljudima Pavlovog vremena. Ona je deo grčke mitologije, i vrlo je verovatno da Pavle ovu priču ima na umu u sedmom stihu. Ali mi živimo 2000 godina kasnije, i vama ta priča nije bliska ukoliko niste proučavali grčku mitologiju. To je priča o dvoje ljudi, Alcestiji i Admetiju. Admetije je bio mladić koji je bio dobar čovek. Lažno je optužen i osuđen na smrt. Alcestija je bila njegova devojka i znala je da je on dobar čovek. Znala je da je nevin i

da ne zasluži smrt. Ali je takođe znala, prema državnom zakonu, da ne može opozvati presudu. I tako pošla je sudiji i kazala: "Ne mogu vas ubediti da je Admetije dobar čovek i da ne zasluži da umre, jer ste već doneli presudu, ali bih htela ponuditi sebe umesto njega." I sudija je prihvatio.

A Grci su rekli: "Ovo je spomen istinskoj ljubavi. Evo Alcestije koja je voljna umreti za dobrog čoveka, Admetija." A Pavle kaže: "To je moguće. Poznato je da su ljudska bića davala svoj život radi dobrog uzroka, ili za nekog koga su voleli, ili za dobru osobu. To nije tako često, ali se dešava." "Ali," kaže on u Rimljanima 5:8 Božja ljubav je potpuna kontradikcija ovoj ljubavi. Isus nije umro za nekog dobrog, "već Bog pokaza svoju ljubav prema nama još dok bijasmo grešnici, Hristos umre za nas."

Bog ne kaže: "Ako ste dobri, umreću za vas." On to nije učinio. Dok smo bili grešnici, dok smo bili bespomoćni, dok smo bili bezbožni; ovo troje treba da znamo o sebi, On je umro za nas. Pavle kaže: "Bog nas je bezuslovno voleo." Zatim u Rimljanima 5:9 on kaže: "Mnogo ćemo dakle većma biti kroza nj spaseni od gnjeva kad smo se sad opravdali krvlju Njegovom."

Deveti stih se bavi vernicima, onima od nas koji su prihvatili opravdanje verom. On kaže: "Ako nas je Bog volio i umro za nas dok smo bili grešnici, bezbožni, bespomoćni, zašto hrišćani uvek sumnjaju u ljubav Božju, zašto sumnjaju u svoje opravdanje?" Ako nas je Bog voleo dok smo bili grešnici, onda nas On još uvek voli kad smo ga prihvatili i vratili mu se. Zamislite Božju ljubav koja sumnja. Koliko više trebamo imati sigurnosti da će nas Bog spasti sada kad smo prihvatili opravdanje verom? Zašto sumnjamo?

Tragedija je kad hrišćani kažu: "Nisam siguran da ću zadobiti nebo." Ono što oni kažu je: "Nisam siguran da me Bog voli." To je stoga što smo projektovali ljudsku ljubav na Boga, i kad tako činimo, mi izopačavamo karakter Božji; jer je ljudska ljubav uslovna. Ona se mora probuditi, mora se podstaći. Ljudska ljubav ne voli ljude automatski, oni moraju biti dobri prema nekome da bi zauzvat bili voljeni.

Zato na našem svetu mi uvek pokušavamo proizvesti uzajamnu ljubav putem pobude, nagona čineći dobra dela. To je ljudski problem, ali hvala Bogu što nas voli uprkos tome što smo. On nas voli bezuslovno. On nas voli zato što je On ljubav, ne zato što to zaslužujemo. Pavle kaže, sada kad ste prihvatili opravdanje verom kroz Njegovu krv, možete biti mnogo više sigurni da će On sve učiniti da vam osigura mesto s Njim na nebu. On nastavlja u desetom stihu: "Jer dok još bijasmo neprijatelji." To je četvrta reč. Bili smo bespomoćni, bili smo bezbožni, bili smo grešnici, a sada čak i neprijatelji, još gore. Dok smo još bili neprijatelji, to je ono što on misli, dok bijasmo neprijatelji "pomirismo se sa Bogom kroz smrt Njegovog Sina, i mnogo ćemo se većma spasti životom Njegovim kad smo se pomirili."

Ima jedna Osoba na nebu koja je na našoj strani. On je bio na našoj strani čak i prije nego smo se okrenuli k Njemu. Dok smo bili neprijatelji, Bog je rekao svom Sinu: "Sine, znam da je ljudski rod u pobuni, okrenuli su se protiv nas, ali želim da siđeš tamo dole ne da ih osudiš, već spaseš." A Sin je rekao: "To je najveća želja koju i sam imam, Oče. Želim da ih spasem." Sveti Duh je kazao isto, i Oni su zajedno sišli da nas spasu, Pavle kaže: "Ovakvu ljubav Bog ima za nas."

Ali sada pošto smo objasnili ovaj pasus, ogledajmo kontekst. Pavle tumači Božju ljubav jer je ovo rod ljubavi koji Sveti Duh izliva u naša srca. Rimljanima 5:5: "A nada neće razočarati, jer se Božja ljubav izli u naša srca Svetim Duhom koji nam se daje." Ovo nas se dotiče na dva načina:

1. Mi imamo Boga koji nas bezuslovno voli, Boga čija ljubav je nepromenljiva. Ljudska ljubav se razlikuje od Božje ljubavi na tri načina.

a) Ljudska ljubav je uslovna; Božja ljubav je bezuslovna.

b) Ljudska ljubav je promenljiva. Činjenica da me volite danas nije garancija da će te me voleti sutra. To je tragedija ljudske ljubavi. Ali činjenica da me Bog voli danas, je garancija da će me On voleti i sutra. Jeremija nam kaže da nas Bog ljubi večnom ljubavlju (Jeremija 31:3). U 1.Korinćanima

13:8 gde Pavle definiše i objašnjava ovu agape-ljubav, on kaže: "Agape nikad ne prestaje." Mi imamo Boga čija ljubav je nepromenljiva.

c) Ljudska ljubav je sebična. U središtu svake ljudske ljubavi je svoje ja, jer smo takvi zbog pada. Mi imamo grešnu prirodu koja je egocentrična. Ali Božja ljubav daje sebe. I zbog te svoje osobine, On ima samo jednu želju, da živi za vas. Hristos je imao dve mogućnosti na krstu. On je mogao birati između sebe i sveta (palog čovečanstva). Đavo je rekao: "Ne budi lud, siđi i spasi sebe." A Hristos je kazao: "Ne! Volim svet veše nego sebe." Takvu ljubav On ima. Sada kad to razumete, imaćete mir sa Bogom.

2. Ovo je ljubav koju Bog želi da pokažemo prema bližnjima. Svetu je potrebno da vidi ljubav Božju. Oni su je videli u liku Isusa Hrista, ali Hristos nije više na ovom svetu, On je na nebu. Ali Njegovo telo, crkva, je ovde, i to je Njegova želja. Ono što Pavle čini u Rimljanima 5:6-10 je prosto kazivanje onoga što je Isus učio u Propovedi na gori. Zapazite da je ono što je Isus učio u Propovedi na gori identično sa onim što smo upravo prešli. U Mateju 5, Hristos čini isto. On suprotstavlja ljudsku i Božju ljubav i kaže: "Ovakva ljubav, Božanska ljubav, je ono što hrišćani trebaju odražavati u svakodnevnom životu."

U Mateju 5:43,44 vidimo vrstu ljubavi kojoj su Judaisti učili narod. To je ljubav koju ljudska bića mogu proizvesti. Isus je rekao: "Čuli ste da je kazano, ljubi bližnjega svoga a mrzi na neprijatelja svojega (to je tipično ljudska ljubav). Ali (ista reč koju je Pavle upotrebio u Rimljanima 5:8, nasuprot onom čemu ste učeni), Ja vam kažem, (ovo je istina, ovo je ono što zaista trebate činiti), volite svoje neprijatelje (nemojte mrzeti neprijatelje, volite ih), blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji vas mrze, i molite se za one koji vas zloupotrebljavaju i progone."

Ovo nije prirodno i ako pokušate to činiti, to je nemoguće. Isus ne traži da pokušate jer čak i da pokušate vi to ne možete. Čovek ne može snagom svoje volje ili uz napor voleti svoje neprijatelje. To je u suprotnosti sa njegovom prirodom. Ova ljubav dolazi samo onima u kojima živi Sveti Duh, i koji dopuštaju Svetom Duhu da izlije svoju ljubav u njih. Zatim u Mateju 5:45 Isus objašnjava da kad činite tako, vi se ponašate kao deca Božja, "da budete sinovi Oca svojega na nebesima." Onda On opisuje Očevu ljubav: "Jer On zapoveda svom Suncu te obasjava i zle i dobre, i daje dažd pravednima i nepravednima." Sledeći put kad vas Bog blagoslovi, nemojte misliti da je blagoslovio vas ili crkvu zato što ste dobri. On nas je blagoslovio zbog svoje ljubavi.

Evo jedne ilustracije. Za vreme Izlaska Bog je blagoslovio Jevreje, štitio ih i hranio na čudesan način. Godine 1975. prešao sam istu rutu kao Jevreji, osim što sam išao autom; nisam pešačio. Trebalo mi je osam sati da pređem taj put. Njima je trebalo 40 godina. Dnevne temperature su vrlo visoke, a noći hladne. Kad sam polazio na put ponio sam samo laganu odeću. Ali egipatski pastor mi je rekao: "Nemoj to ni slučajno učiniti." Insistirali su da ponesem toplu odeću. Rekao sam: "Zašto? Pa mi smo u pustinji." A oni su rekli: "Sačekaj i vedećeš."

I bili su u pravu. Bilo je strašno hladno. Zna li da im je Bog dao oblak, prekrivač, rashladu u toku dana; dao im je oganj noću da ih greje. On im je davao dnevni obrok. Da li zato što su bili dobri? Šta je Bog mislio o Jevrejima za vreme izlaska? Čitajte Jevrejima 3 i 4. Bio je vrlo nesrećan s njima, ali ipak ih je blagoslovio, zato što je Božja ljubav bezuslovna.

Tako kad sledeći put budete imali problem, nemojte reći da vas Bog kažnjava. Bog nikad ne kažnjava na način na koji kažnjava čovek. Bog vas voli, On je tu da vas blagoslovi, i zato Isus kaže: "On daje dažd pravednima i nepravednima. Njegovo sunce obasjava i zle i dobre."

Zatim Isus nastavlja u Mateju 5:46 i 47: "Jer ako volite one koji vas vole, kakvu platu imate? Ne čine li to isto i carinici?" Za ljude Hristovog vremena i za jevrejski um, poreznici su izjednačavani sa grešnicima. Ono što je Hristos govorio je da ako volite samo one koji su dobri prema vama, ne razlikujete se od grešnika. Ne smem biti hrišćanin da bih volio svoje prijatelje jer čak i grešnici, ateisti, vole svoje prijatelje. Stih 47: "I ako pozdravljate samo svoju braću šta činite više od drugih? Ne čine li

isto čak i poreznici?" Stoga, rekao je Isus, ne ponašajte se na prirodan način. Od hrišćanina se traži da voli svoje neprijatelje. Od hrišćanina se traži da se moli za one koji ga kunu.

U 48. stihu On kaže: "Budite dakli savršeni, kao što je savršen Otac vaš na nebesima." Mi pogrešno primenjujemo tu reč "savršen." Isus ne kaže: "Budite bezgrešni." On ovde kaže: "Kao hrišćani vi morate voleti na isti način na koji Otac vas voli, bez razlike, bezuslovno." To je istinsko hrišćanstvo, i to je ta ljubav o kojoj Pavle govori. Ovo će se dogoditi kad se Božja ljubav razlije u našim srcima.

U Jovanu 13:34, Isus kaže: "Novu vam zapovest dajem." On govori svojim učenicima. Reč "novu" ne znači sasvim novu. Grčka reč "kainane" znači "obnovljena zapovest." Ta zapovest je već data u Ponovljenom zakonu, a i u Levitskoj knjizi. Ali Jevreji su izopačili Božju ljubav u Starom zavetu i zato Hristos sada kaže učenicima: Ja obnavljam tu zapovest. Ona u Bibliji nije nova ali je nova vama, a to je: "Morate voleti jedan drugog na isti način na koji sam vas Ja volio." Jovan 13:35, sledeći stih: "Po ovoj ljubavi (kaže Isus), svi ljudi će poznati da ste moji učenici." Kad je Isus kazao: "Budite savršeni," On je mislio: "Morate voleti kao Bog što voli."

Ima jedna jeres poznata kao "perfekcionizam." Najbolji opis perfekcionizma koji sam ikad čuo dao je jedan naučnik. Rekao je: "Perfekcionista je osoba koja navlači beskonačne patnje da bi sledio slovo, i koja daje beskonačne patnje svakom drugom dok pokušava postići tu perfekciju." Ali pravi hrišćanin će voleti čak i ako ta osoba to ne zaslužuje, čak i ako se okrenula protiv njega. Najveća potreba koju svet ima je da vidi ljubav Božju kako se manifestuje u crkvi. Zato je Isus rekao: "Svet će me poznati kad vidi Moju ljubav otkrivenu u vama."

Treba da znamo kako se ovo može sprovesti u praksi i koji su koraci u tom sprovođenju. Potrebno je da uvidimo kako to deluje u stvarnosti.

1. Pre svega moramo biti načisto da vi i ja ne možemo proizvesti agape. Ova ljubav je dar. 12., 13. i 14. poglavlje 1. Korinćanima se bavi duhovnim darovima. 13. poglavlje se bavi ovim agape darom. Pavle kaže da je to "najveći dar Svetog Duha." Stoga nam je u Galatima 5 rečeno da je pre svega "rod Duha ljubav."

Vi i ja ne možemo proizvesti ovu ljubav. Mi ne možemo napreći svoju moć volje i reći: "Od sada pa ubuduće voleću svoje neprijatelje." Mi možemo imati želju, doneti odluku, dati obećanje, ali to ne možemo ispuniti. Niko od nas to ne može učiniti. Kad prihvatamo dar Božji, Sveti Duh dolazi da nastava u nama i donosi nam ovu ljubav. Treba da znamo da nam ova ljubav prvo daje mir pa tek onda pobedu.

U 1. Jovanovoj 4:17 i 18 čitamo: "Ovim se ljubav među nama savršila, da imamo slobodu na dan sudni; jer kao što je On i mi smo na ovom svetu." Ova ljubav nam daje mir, sigurnost, slobodu suočavanja sa sudom ne zato što ste dobri, ne zato što su vam dela iznad proseka, već stoga što ste na ovom svetu kao On, kao Hristos što je. Bog vas posmatra kao da ste u Njegovom Sinu, a pošto je Sin po Božjoj volji, tako ste mu i vi po volji. Stih 18: "U ljubavi nema straha, nego savršena ljubav izgoni strah napolje; jer strah ima muku."

Sve dok se plašite suda, suočavanja sa konačnim sukobom, sve dok niste sigurni za svoje spasenje, Božja ljubav se nikad ne može savršiti u vama. "A ko se boji nije savršen u ljubavi," kaže Jovan. Tako sve dok ste nesigurni za svoje spasenje, sve dok se izjedate i govorite: "Pitam se da li ću podneti sud," Božja ljubav se nikad ne može savršiti u vama zbog straha koji ne može stajati pod istim krovom sa Božjom ljubavlju. Oni su suprotstavljeni. Vi i ja smo rođeni kao žrtve straha. To je rečeno u Jevrejima 2:14 i 15. Konačan strah koji svi imamo je strah od smrti. Svaki drugi strah je ogranak tog jednog straha. Ali hrišćanin se ne boji smrti, jer ima zalag života. Hrišćanin koji je prihvatio Hrista i koji je opravdan verom je "prešao iz smrti u život" (Jovan 5:24).

Božja ljubav čini još nešto. Pogledajte 1. Jovanovu 4:7: "Ljubazni, da ljubimo jedan drugoga; jer je ljubav od Boga (izvor ljubavi je Bog). I svaki koji ljubi (svako ko manifestuje ovu agape dokazuje da je on) rođen je od Boga i poznaje Boga." Hrišćanska ljubav nije sredstvo opravdanja, ali

je dokaz opravdanja verom. Stih 12: "Boga niko ne vidje nikad." Hristos je došao da pokaže da je Bog ljubav, ali sada je On na nebu i za pokazivanje te ljubavi zavisi od nas.

"Ako imamo ljubav među sobom, Bog u nama stoji, i ljubav se Njegova savršu u nama." Vi ste prihvatili Isusa Hrista kao svoju pravednost. On je vaša pravednost, vi ste opravdani verom. Bog vam daje Svetoga Duha, i prvo što Sveti Duh čini je davanje mira.

Svi mi znamo da su Deset zapovesti standard pravednosti. Ali problem je što da bi vi i ja držali deset zapovesti, potrebna nam je primesa. Ta primesa je agape. Isus je to pojasnio u Mateju 22:35-40. Jedan mladić je došao Isusu i pitao: "Koja je najveća zapovest?" a Isus je tu zapovest podelio na dva dela. Prve četiri zapovesti bave se našim odnosom prema Bogu. Poslednjih šest bave se našim međusobnim odnosom, našim bližnjima itd. Isus je rekao ovom mladiću: "Voli svog Boga svim svojim srcem, i svom svojom dušom i svim svojim bićem, to je prva zapovest. Druga je kao prva, voli bližnjeg svog kao samog sebe." Upravo onako kao što prirodno, spontano, bezuslovno volite sebe, to je način na koji sada morate voleti svoje bližnje.

"Na ovim dvema zapovestima stoji sav Zakon i Proroci" (Stih 40). Problem je što ako nemam ovu agape, ako je prirodno ne mogu proizvesti, onda ne mogu voleti svog Boga ili bližnje na prirodan način. Ali ako mi Bog daje ovu agape kao dar da bih mu zauzvrat mogao vratiti držanjem prve četiri zapovesti, predstavljao bih sebičnog Boga. Kad bi bilo tako, On bi vam pružao ljubav da bi mu se ona opet vratila. Stoga se gotovo nigde u Bibliji ne može naći da nam je rečeno da držimo prve četiri zapovesti.

To ne znači da Bog ne želi da držimo prve četiri zapovesti. Ali način na koji držimo te zapovesti je verom. Pogledajte 1. Jovanovu 3:23. Dve stvari se zahtevaju od vas: "Verujte u ime Sina Njegova Isusa Hrista." Ovako vi i ja možemo držati prve četiri zapovesti. Drugim rečima, osnova držanja prve četiri zapovesti je vera. Ako imam veru, neću se oslanjati na svoja dela, ili na vladu, ili na socijalnu sigurnost; oslanjaću se na Gospodara subote, Isusa Hrista. Ako držite subotu bez verskog motiva (da vera nije pobuda) vi ne držite u skladu sa zapovestima. Jedini način na koji vi i ja možemo držati prve četiri zapovesti je isključivo verom. To je sve što Bog želi od vas. Zato je Isus rekao u Mateju 6 u Propovedi na Gori: "Tražite prvo carstva Božjega i Njegove pravednosti." Stavite svoje poverenje u Bogu, u Njegovo spasenje, i On će zadovoljiti sve vaše potrebe.

Tako vam Bog daje agape ne da bi mu se ona mogla vratiti. Sve što On želi od vas je vera. Bez vere nemoguće je ugoditi Bogu. On vam daje ovu agape, ne da bi se ona vraćala vertikalno, (ona se vertikalno spušta), već da bi se vraćala horizontalno prema našim bližnjima. Zato Pavle može reći da se sav Zakon ispunja kad se međusobno volimo. Bog vam daje ovu agape kako bi se ona mogla horizontalno izliti na vaše bližnje. Kad to svet vidi, oni će reći: "Sada znamo da je jevanđelje sila Božja na spasenje." Zato je potrebno da svet vidi, ne kako smo dobri, već ljubav Božju izlivenu kroz Svetog Duha. Kad to svet vidi, zemlja će biti obasjana Njegovom slavom. Ljudski rod, ateisti, čak i naučnici koji traže dokaz i demonstraciju će reći: "Istina je, sada videsmo, ovi ljudi vole kao što nijedno drugo ljudsko biće ne može voleti, osim ako je Bog sa njim."

U Delima 4:32 i dalje vidimo kako se ova ljubav jednom pokazala u ranoj crkvi, i neprijatelji hrišćanstva, Cicero, Celsus, istoričari koji su mrzeli hrišćanstvo, morali su priznati: "Mi smo protiv njih, ali moramo priznati, ovi ljudi znaju kako se uzajamno voli." Kad su govorili o agape svetkovini, oni nisu razgovarali o divno ukrašenim stolovima sa svećama. Oni su razgovarali kako gospodar i rob sede zajedno deleći isto jelo i to je bila agape; potpuna kontradikcija njihovoj kulturi.

Ovo je otkrivenje koje je potrebno da svet vidi danas. I zato najveći rod opravdanja verom koji svet treba da vidi nije podizanje naših ruku i hvala: "Hvalite Gospoda, ja sam spasen!" Svet ne želi da zna da ste spaseni. To imamo unutra. Ono što svet treba da vidi je: "Imate li ljubav Božju?" jer je to jedini način na koji mogu poznati Gospoda, preko Njegovog tela crkve. Moja je molitva da nas jevanđelje preobrazi.

1. Da imate mir sa Bogom; da se možete suočiti sa bilo čim zato što znate da je Bog na vašoj strani.

2. Da svet oko vas uvidi ovu ljubav Božju, ovu bezuslovnu, nepromenljivu ljubav koja daje sebe i koja je otkrivena u Isusu Hristu.

Kad se to dogodi delo će biti završeno, svet će biti rasvetljen Njegovom slavom i doći će kraj. Neka nas Bog blagoslovi da poznamo tu istinu i ona će nas izbaviti.

Jedanaesto poglavlje - Adam, Hristova prilika ili tip (Rimljanima 5:11-14)

Sada ćemo obratiti pažnju na najvažniji pasus, ne samo u čitavoj poslanici Rimljanima već u celoj Bibliji. Ovo je pasus koji nam zaista otvara oči za jevanđelje našeg Gospoda Isusa Hrista i polaže temelj za razumevanje pravednosti verom.

Veliki švedski teolog Anders Nygren, dobro poznati biblijski naučnik napisao je jednu divnu knjigu, *Agape and Eros*. On je napisao odličan komentar poslanice Rimljanima u kojem komentariše Rimljanima 5:12-21: "Najbolje mesto da se otpočne sa jednim sveobuhvatnim uvidom u značenje poslanice Rimljanima je poređivanje Adama i Hrista u petom poglavlju. To je ključ za celu poslanicu. Mi smo već etiketirali ovaj pasus kao najveće pitanje u Rimljanima.... Kad dosežemo do njenih visina, sve što prethodi i sve što sledi pruža se pred nama u jednom sveobuhvatnom pogledu i mi vidimo kako se jedan deo direktno uklapa u drugi, kako se Pavlove misli korak po korak kreću pod njenom prisutnom prinudom. Sa ovim pasusom kao tačkom za orijentaciju, možemo sa sigurnijim razumevanjem slediti poslanicu od početka do kraja" (*Agape and Eros*, str. 20 i 27).

Ovaj čovek daje ispravan iskaz! Ako razumemo ovaj pasus shvatili smo jevanđelje i pravednost verom! Sada bih dodao dva iskaza.

1. Ovo je vrlo težak pasus prvenstveno zato što su misli koje Pavle ovde prezentira u potpunoj kontradikciji sa zapadnjačkim umom. Zato ćemo se morati staviti u kožu jednog Jevrejina dok razmatramo ovaj pasus. Tekst koji će pomoći je 2.Timotiju 2:7 gde Pavle daje mladom Timotiju neki savet koji i mi takođe možemo prihvatiti. Pavle je Timotiju pisao o nekim teškim stvarima i ono što on kaže je: "Razmisli šta govorim; i neka ti Bog da razumevanje u svemu."

Dok razmotramo šta nam Pavle govori u Rimljanima 5:12-21 neka nam Gospod da razumevanje. Mi to želimo pokušati pojednostaviti ali bilo bi dobro za nas da uklonimo svaku predrasudu jer one su najveća prepreka u proučavanju Biblije. Mi želimo otkriti ne ono što mi mislimo da Pavle govori, već šta Pavle zaista kaže. Nije pitanje ko je u pravu a ko u krivu. Pitanje je šta Pavle govori, jer je Pavle taj koji je bio nadahnut da napiše ovaj pasus. Mi jednostavno moramo prihvatiti šta Bog govori kroz Pavla.

2. Ovaj pasus ne samo što je težak već je i vrlo kontraverzan zato što je to ključni pasus koji koriste oni što propovedaju doktrinu o "prvobitnom grehu." Danas postoje mnoge definicije "prvobitnog greha" i kad uzmem sve te definicije i procenim ih na osnovu Pisma, dolazim do zaključka da je ova doktrina mešavina istine i zablude.

Ali naša briga je šta Pavle kaže u ovom pasusu. Postoje tri stvari koje možemo učiniti sa komplikovanim pasusom. Rimljanima 5 do Rimljanima 8 sadrže neke teške odlomke i mi ćemo koristiti isti metod za svaki od njih. Mi možemo ignorisati te pasuse kao neki što čine i reći: "Dakle, to je isuviše komplikovano i neću govoriti na tu temu." Jedva da sam čuo neku propoved zasnovanu na Rimljanima 5:12-21. Kad je Pavle pisao ovaj pasus, on nije nameravao da bude komplikovan. On je nameravao preneti jednu poruku koja je krajnje važna za nas. Ona nam neće biti na blagoslov ako je jednostavno ignorišemo. Drugi metod je naravno letimično preći preko toga tako da ne bude protivrečnosti ali ni to nije rešenje.

Preferiram treći metod a to je uhvatiti se u koštac sa ovim pasusom i verujem da se trebamo sučeliti sa njim kao Jakov što se borio sa anđelom i nije odustajao dok ga je Bog blagoslovio! Nosio sam se sa ovim pasusom pet godina i volio bih podeliti sa vama šta sam otkrio. Bio je to veliki blagoslov za mene i želio bih da i vama bude veliki blagoslov!

U ovom poglavlju proučavaćemo Rimljanima 5.11 do 14. koji daju osnovu za sledeća dva poglavlja. Od ova četiti stiha želim se usredsrediti na jedan koji je problematičan tekst. To je Rimljanima 5.12: "Zato kao što kroz jednog čoveka uđe na svet greh, i smrt kroz greh, i tako se smrt proširi na sve ljude, jer svi sagrešiše."

Pavle kaže tri stvari u ovom jednom stihu:

1. On kaže da je greh ušao na svet kroz jednog čoveka. Reč "svet" (grčka reč je "kosmos") ima više od jednog značenja. Ima najmanje šest značenja za ovu jednu reč. Kontekst vam kazuje šta je značenje te reči a ovde reč "svet" ima isto značenja kao u Jovanu 3.16: "Bog tako zavole svet." Ovde reč "svet" znači ljudski rod, ili čovečanstvo kojemu svako od nas pripada. Ono što Pavle kaže u ovoj prvoj konstataciji je da je greh postao naše nasleđe! On je postao deo nas kroz jednog čoveka.

2. On kaže da je ovaj greh koji je ovaj jedan čovek počinio doneo istom smrt. Razlog za ovo je očit jer je Bog kazao našim praroditeljima da će u dan kad pojedu zabranjeni plod, dan kad sagreše zasigurno, ili kako to jevrejska reč postavlja, "izvesno" umreti. To nije problem. Problem je u trećem iskazu.

3. Ova smrt nije samo došla Adamu, već se širi na čitav ljudski rod, koji smo vi i ja svako od nas. Ova smrt je postala univerzalna.

Pavle je bio bivši farisej i ekspert za zakon. On je znao šta je kazano u Ponovljenom zakonu 24:16 i Jezekilju 18. On je znao da legalno ne možete preneti krivicu i kaznu. Nijedan zakon to ne dopušta. Ovo zato što on zna da napravi iskaz. On kaže: "Ova smrt se proširi na sve ljude jer svi sagrešiše." Poslednja fraza koja je jedan nepotpun iskaz je uzrok problema. Mogu zamisliti na nebu neke od onih velikih naučnika koji su se borili sa ovim kroz vekove Hrišćanske crkve kako dolaze Pavlu, rukuju se sa njim i kažu: "Pavle, zašto nisi završio rečenicu! Zar ne znaš kakve si nam glavobolje uzrokovao?" I znam šta će on reći: "Zašto niste čitali kontekst?"

Postoje samo dva načina na koji vi i ja možemo završiti tu rečenicu. Da li je Pavle mislio da svi umiru zato što su svi sagrešili u Adamu ili je mislio da svi umiru zato što su svi sagrešili kao Adam? Mi ne možemo dobiti odgovor na ovaj problem u 12. stihu. Moramo razmotriti kontekst i moramo mu prići iz svih uglova. I želim vam reći koji sam položaj zauzeo. Uveren sam da nam Pavle ovde kaže da svi umiremo zato što smo svi sagrešili u Adamu a ne kao Adam. I daću vam par razloga. Četiri su biblijska a jedan je istorijski jer mi takođe moramo uzeti u obzir i istoriju. Preći ćemo ovih pet razloga kako bi razumeli šta Pavle govori.

Razlog 1: Istorijski, nije istina da svi umiru zato što su sagrešili kao Adam. Na primer, beba umire od tri meseca, ali ona nema lični greh. Ona nije sagrešila kao Adam, pa ipak umire. Zato je to kontradiktorno onom što Pavle kaže jer Pavle kaže da se smrt proširila na sve ljude - bez izuzetka.

Razlog 2: je gramatički razlog. Pavle koristi aorist što je prošlo istorijsko vreme, stoga to podrazumeva jedan čin za sve koji se desio u prošlosti. Da je Pavle imao na umu da su to naši lični gresi koji nam donose smrt, onda bi upotrebio sadašnje trajno vreme ali on to ne čini. U Rimljanima 3:23 Pavle daje sličan iskaz izuzev što tu dodaje nešto drugo. U Rimljanima 3:22,23 Pavle kaže da je jevanđelje o pravednosti verom primenjivo na sve ljude, Jevreje i neznabošce. Razlog je to što nema razlike između Jevreja i neznabožaca jer svi sagrešiše. Ovo je upravo isti iskaz koji on koristi u Rimljanima 5:12 takođe u aoristu: "Svi sagrešiše." Ali on dodaje: "I pored toga svi sagrešiše i ostadoše bez slave Božje." Tu u drugom iskazu on koristi sadašnje trajno vreme.

Ostati uskraćen za slavu Božju je drugi način da se kaže "grešiti" jer "greh" jednostavno znači "promašiti cilj". Cilj je uvek slava Božja koja je ljubav Božja. Kad promašujemo agape, mi grešimo. Tako kad Pavle kaže u 1. Korinćanima 13: "Ako razdate sve imanje svoje siromasima, i ako predate

telo svoje da se spali, a nemate agape, ništa ste" - to znači da grešite. Tako je ono što Pavle kaže u Rimljanima 3:23: "Svi sagraše u prošlosti, plus što svi sada osobno greše." Da se drugi iskaz odnosi na naše lične grehe, prvi iskaz bi morao biti šta se dogodilo u Adamu. Pavle kaže da smo sagrašili u Adamu, ali i da imamo osobne grehe. Mi sada grešimo i stoga aorist podrazumeva čin koji se desio u prošlosti.

Argument 3: U Rimljanima 5:13 i 14, što je objašnjenje 12. stiha, Pavle pojašnjava da su ljudi koji su živeli od Adama do Mojsija umirali čak iako njihovi gresi nisu bili identični ili poput Adamovog prestupa. Oni su umirali čak iako njihovi gresi nisu bili kao Adamov greh, što je u kontradikciji sa idejom da svi umiremo zato što smo svi sagrašili kao Adam. Pavle kaže upravo suprotno. Oni su umirali čak iako nisu napravili greh kao što je bio Adamov prestup.

Argument 4: U Rimljanima 5:15-18, što je deo konteksta, Pavle vrlo jasno kaže po četvrti put da smo osuđeni i moramo umreti zbog Adamovog greha, a ne zbog naših greha! Tako nam kontekst kazuje da se Adamova smrt proširila na sve ljude jer su svi sagrašili u Adamu! Ili da budemo što tačniji, bliži izvornom tekstu, "i utoliko svi sagraše," i završavamo ovu rečenicu sa kontekstom "u Adamu".

Argument 5: Peti razlog je najvažniji argument. Ovaj peti argument je tako krucijalan da je važno da jasno shvatimo šta Pavle ovde radi. U Rimljanima 5:12-21, Pavle poređuje Adama sa Hristom. Razlog zašto raspravlja o Adamu i našoj situaciji u Adamu od 12. do 14. stiha je to što želi iskoristiti Adama kao Hristov obrazac ili tip. On kaže: "Ono što nam se događa zbog Adama na isti način nam se događa zbog Hrista." Postoji paralela. Nakon razmatranja naše situacije u Adamu, a zato on i raspravlja o njemu, Pavle kaže: "Adam je tip Onoga koji je imao doći." On je obrazac, prilika Onoga koji dolazi. Ono što je istina za nas u Adamu mora biti istina i u Hristu! To je obrazac! To je paralela.

Da smo kazali da svi umiremo zato što smo sagrašili kao Adam, da bi bili korektni prema ovom pasusu morali bi učiti da se spasavamo, da se opravdavamo zato što smo poslušni kao Hristos. Niko nije poslušan kao Hristos i stoga se niko od nas ne spasava, i ovaj tekst više ne bi bio dobra vest, bio bi loša vest. Ako smo izgubljeni zato što smo sagrašili kao Adam, onda bi morali insistirati, da bi bili fer prema Pavlovim spisima, da se spasavamo zato što poslušni kao Hristos. Ne samo da je ovo u kontradikciji sa ovde prisutnom Pavlovom mišlju i preostalim delom Rimljanima, već bi bili krivi zbog učenja o legalizmu, što je daleko od poruke spasenja u Hristu.

Ima još iskaza koji će nam pomoći. "Što se tiče prvog Adama, ljudi dobijaju od njega samo krivicu i smrtnu presudu" (*Bible Commentary, vol.6, str. 1074*). "Imamo razloga za beskrajno zahvaljivanje Bogu što je Hristos, svojom savršenom poslušnošću (ne vašom poslušnošću poput Njegove, već Njegovom savršenom poslušnošću) povratio nebo koje je Adam izgubio kroz neposlušnost. Adam je sagrašio i Adamova deca (koja su svi mi) dele njegovu krivicu i njene posledice. Ali Isus je poneo Adamovu krivicu, i sva Adamova deca koja će pribeći Hristu, drugom Adamu, mogu izbeći kaznu prestupa" (*Faith and Works, str. 88*). "Blagoslovena je duša koja može kazati kriv(a) sam pred Bogom, ali Isus je moj zastupnik. Prestupio (la) sam Njegov zakon, ne mogu spasti sebe, ali dragocena krv koja je prolivena na Golgoti je sva moja nada (sve sa čime mogu izaći pred Boga). Izgubljen(a) sam u Adamu, ali obnovljen(a) u Hristu" (*Sons and Daughters, str. 120*).

Naš završni argument je iz Pisma. Sada će neko reći: "Da, to je istina. Mi svi umiremo zbog Adamovog greha ali to je samo prva smrt. Druga smrt je zbog naših ličnih greha." To možda zvuči kao dobra teologija, ali ona ne može izdržati proveravanje Pisma jer se reč "smrt" pojavljuje dva puta u 12. stihu. Ako analiziramo i napravimo egzegezu ovog teksta - pogledajte gramatiku, glagole i sve drugo u originalu - otkrićemo da se ista smrt koja je došla Adamu proširila na sve ljude.

Stoga, ako bi kazali da je smrt koju smo primili od Adama samo prva smrt onda bi takođe morali učiti da je sve što je Adam primio kad je sagrašio kad je pojeo zabranjeni plod, bila prva smrt. Pitanje je: "Kada je ušla druga smrt?" Šta je Bog mislio kad je rekao Adamu i Evi: "U dan kad pojedеш

ovaj zabranjeni plod umrećeš!" Da li je mislio na prvu ili na drugu smrt? Svi znamo da je mislio zbogom životu zauvek. U stvari, ovo je zvaničan stav crkve i takođe ispravan stav.

Rekao bih da je prva smrt bila zahtev, neophodnost zbog jevanđelja. Poredim prvu smrt sa bolničkom čekaonicom. Imam zakazano kod doktora gde je termin sastanka vremenski određen. Ne prigovaram doktoru jer je samo čovek. On nije u stanju da predvidi, nema predznanje koje bi mu omogućilo da zna da će se prethodni pacijent zadržati tačno dvadeset minuta. Tako ako je za prethodnog pacijenta trebalo 25 minuta, ja sedim u čekaonici 5 minuta. Često je to znatno duže.

Ali ako bi ovaj svet, zbog jevanđelja, nastavio ovako šest hiljada godina, onda bi ljudi koji umiru morali čekati sud. Sud je na kraju vremena pa je prva smrt čekaonica do suda. Ali da nije bilo jevanđelja, Adam je zakonski trebao umreti istog dana kad je sagrašio jer jevrejski tekst kaže da u isti dan kad sagrašite, izvesno ćete umreti upravo tog istog dana. Tako u trenutku kad je sagrašio, Adam je stvarno pripao oblasti smrti. A da je umro tog istog dana, pitam vas, gde bi mi bili? U grobu! Tako smrt koja nam dolazi kroz Adamov greh nije samo prva smrt; to uključuje drugu smrt. Mi se rađamo u izgubljenom rodu zbog Adama.

Ukupna namera paralele u Rimljanima 5:12-21 između Adama i Hrista počiva na zamisli o solidarisanju čovečanstva u Adamu i Hristu. Većina od 510 puta, koliko se reč "Adam" koristi u Starom Zavetu, ona se ne odnosi na jednu osobu. Odnosi se na sve ljude u jednom čoveku. Reč "Adam" znači čovečanstvo, ne samo jedinku.

U istom smislu, Hristos se pominje kao poslednji ili drugi Adam u Novom Zavetu. Tako kad Novi Zavet naziva Hrista drugim ili poslednjim Adamom, to se ne odnosi na jednog čoveka među mnogim ljudima. Odnosi se na opšteg čoveka, Isusa Hrista. Razlog zašto nas Bog osuđuje na smrt zbog Adamovog greha nije prenošenje krivice, već što sudelujemo u Adamovom grehu. Mi smo uključeni, ili da se poslužimo jezikom Jevreja, bili smo u Adamovim bedrima kad je sagrašio.

Taj život koji je Adam preneo na svoju decu je život koji je već sagrašio; to je život koji stoji osuđen i zato život koji mora umreti. Jedini način na koji Hristova pravednost može biti naša nije putem prenošenja, već zato što sudelujemo u Hristovoj poslušnosti, tj. uključeni smo u nju a jedini način na koji se to može desiti je tako što je Hristova ljudska priroda morala postati zajednička priroda palog roda kojemu je bilo potrebno iskupljenje, u protivnom mi propovedamo neetičko jevanđelje. To je ono za šta se danas optužuje Hrišćanska crkva - legalna fikcija.

Pavle je diskutovao sa nama u Rimljanima 5:6-10 o čudesnoj, bezuslovnoj Božjoj ljubavi. U 11. stihu on kaže: "I ne samo to (ne samo da smo srećni što je Božja ljubav bezuslovna) već se mi (hrišćani) radujemo u Bogu kroz Gospoda našega Isusa Hrista jer smo već (još jednom aorist, prošlo vreme, već smo) primili pomirenje."

Nema prepreke između vas i Svetog Boga. U Hristu Bog vas posmatra kao da ste savršeni, kao da nikad niste sagrašili. Vi možete slobodno dolaziti Bogu, kroz Hrista, bez ikakve sumnje, sa čistom savešću ne zato što je ono što činite dobro već što u Hristu stojite savršeni.

Pavle nam ovo kaže u svojoj konstataciji u 11. stihu. Ali sada on to želi pojasniti i smesta se okreće Adamu. Adam nema ništa sa našim pomirenjem, ali ga on želi upotrebiti kao obrazac, kao model i zato opisuje našu situaciju u Adamu kako bi mogao na kraju 14. stiha reći: "Na taj način, Hristos nas je spasao, baš kao što su svi ljudi zahvaćeni Adamovim grehom, isto tako su svi zahvaćeni Hristovom poslušnošću." Konstatovavši u 12. stihu da svi ljudi umiru, Adamova smrt se proširila na sve ljude jer su svi sagrašili u Adamu, ili utoliko su svi sagrašili, (i ja kažem u Adamu, jer smo to razmatrali u našem zaključku) Pavle nastavlja to dokazivati u Rimljanima 5:13 i 14.

Njegov dokaz je takođe težak pasus, zbog naših predubedenja o zakonu. Mi verujemo da je zakon uvek postojao što je tačno. Pavle to ne poriče ali on ovde ne raspravlja o postojanju zakona. U Rimljanima 5.13 on kaže: "Jer do zakona greh bi na svetlu." On ovde daje nagoveštaj da je postojalo vreme kad nije bilo zakona. "Do zakona" znači pre nego je Bog dao zakon. On koristi reč "zakon" vezano za Deset Zapovesti, kao legalni kodeks. Zakon je postojao od ranije ali Bog je postavio svojih

Deset Zapovesti crno na belo da ljudi vide na Sinajskoj gori. Ljudi su grešili pred Bogom pre nego je On stvarno dao zakon u pisanom obliku jer Pavle kaže u 13. stihu: "Jer do zakona greh bi na svetu" tj. u ljudskom rodu. Ljudski rod koji je živeo od Adama do Mojsija je grešio. "Ali se greh ne primaše (uračunavaše) kad ne beše zakona."

Legalno Bog nije mogao reći tim ljudima: "Prekršili ste Mojih Deset Zapovesti, zato morate umreti." On to nije mogao uraditi jer još nije bio postavio Zapovesti. Ako bi sutra vlada SAD odlučila da opozove zakon o saobraćaju i ograniči brzinu na 55 milja na sat, nijedan policajac me ne bi smeo dirnuti dok ne zamene znakove za ograničenje brzine. Sve dok stoji 65 milja na sat, čak iako bi federalna vlada izdala zakon, ne mogu me sankcionisati dok ne promene zakon na oznakama. Tako ih Bog nije legalno mogao dirati radi njihovih greha pošto je Bog pravedan Bog. On to nije mogao učiniti pa ipak Pavle kaže u Rimljanima 5.14: "Nego carova smrt od Adama do Mojsija."

Ovi ljudi su umirali. Ako nisu umirali zbog svojih ličnih greha, onda je jedini razlog to što su prestupili u Adamu. To je Pavlov argument. Igra reči je takođe važna. Stih 14: "Nego carova smrt (to znači da su svi umirali) od Adama do Mojsija, čak i nad onima koji nisu sagrešili prestupivši kao Adam." Ovde imamo negaciju, oni nisu sagrešili; oni su grešili ali nisu sagrešili.

Da, oni su grešili, ali njihovo grešenje se razlikovalo. Nije bilo isto kao Adamov prestup. Zapazite igru reči. U Bibliji postoji dvanaest reči za greh, u Starom i Novom Zavetu, i svaka ima specifično značenje. Reč "greh" je promašiti cilj. Reč "prestup" znači voljno, hotimično kršenje zakona. Vi nikad ne možete prestupiti bez poznanja zakona. Preduslov za prestup je poznavanje zakona. Ljudi od Adama do Mojsija su grešili ali nisu prestupali zato što Bog nije bio izrazio zakon u jasnim odrednicama. Oni su imali određeno shvatanje u svojoj savesti kao što smo videli u Rimljanima 2 ali nije bilo jasnog Božjeg iskaza: "Ne ubij. Ne kradi." To je došlo na Sinajskoj gori.

Adamov greh bio je prestup zato što je on voljno prekršio zakon. Kad mu je Eva donela taj plod on je znao da je to zabranjeni plod. On je znao da im je Bog zapovedio da ga ne diraju. Tako kad je Adam sagrešio on je voljno kršio zakon. On je prestupio a Bog mu je rekao da će "u dan kad prestupi umreti." Ovi ljudi su grešili, ali nisu prestupili pa ipak su umirali. Bog nije bio nefer ili nepravedan prema njima. Oni nisu umirali zbog svojih ličnih greha. Oni su umirali jer su sudelovali. bili su uvučeni, ili da se poslužimo jezikom iz Jevrejima 7, bili su u Adamovim bedrima kad je Adam prestupio.

Znam da će neki sada reći: "Šta je sa potopom?" Petar nam govori zašto su ljudi izginuli u potopu u 1. Petrovoj 3:19-21. Oni su umrli zato što su bili neposlušni jevandjelju, ne zakonu. Bog je rekao Noju: "Napravi barku i pozovi ljude u nju!" A ušlo je samo osam duša. Ostali su bili neposlušni. Čitajte u Novom Zavetu o kraju vremena. Jasno je da čovek neće biti izgubljen zato što je loš ili je kršio Božji zakon. Čovek je izgubljen iz samo jednog razloga. On je hotimično, voljno odbacio dar Božji, Isusa Hrista. Jovan 13:18: "Oni koji veruju neće biti osuđeni, ali koji ne veruju biće osuđeni jer ne verovaše (prihvatiše) u jedinog Sina Božjeg, Isusa Hrista:"

Marko 16:15: "Idite po svom svetu i propovedajte jevandjelje. Ko uzveruje i krsti se biće spasen; ali ko ne veruje osudiće se." Čovek je izgubljen jer hotimično, voljno odbacuje ovaj dar. Da bi nas spasio Bog je uzeo vas, uzeo je mene, uzeo je opšteg čoveka, ljudski rod i stavio nas u Hrista.

1. Korinćanima 1:30: "On nas postavi u Hrista" a u Hristu je nanovo ispisao našu istoriju. U toj istoriji mi imamo spasenje, potpuno i kompletno; u toj istoriji, ljudski rod stoji legalno opravdan. To je bezuslovna dobra vest jevandjelja. Ali sada će te reći: "Zašto se svi ne spasavaju?" Zapazite u Rimljanima 5:15-18 dve stvari koje Pavle kaže o nama u Hristu a koje ne pominje za nas u Adamu.

1. On naš položaj u Hristu naziva darom. Svi znamo da se u daru nikad ne može uživati dok ga ne primimo. Taj dar je za sve ljude. "Bog tako zavole svet da je dao svog Sina." On nije dao svog Sina izabranima. Dao ga je svim ljudima. "Koji god poveruje neće poginuti, već imati večni život." Ko god veruje užiće taj blagoslov. Nema ni pomena o daru u terminima o Adamu, jer je naš položaj

u Adamu prirodan položaj. Mi u Adamu imamo urođeno pravo. To je nešto što nam pripada po prirodi. Naš položaj u Hristu je dar i kao svaki drugi dar moramo ga primiti da bi uživali.

2. Pavle koristi jednu frazu za Hrista koju nikad ne upotrebljava za Adama. Ta fraza je "mnogo više." Pod tim on podrazumeva da u Hristu primamo mnogo više nego što smo izgubili u Adamu. Bog prosto ne povlači situaciju ljudskog roda u Adamu. On nam daje mnogo više nego smo izgubili u Adamu, najviše što može.

Dvanaesto polavlje – Dva Adama (Rimljanima 5:15-18)

Istina o dva Adama je jedna od najviše zanemarivanih doktrina u Svetom Pismu, ipak jedna od najvažnijih vezanih za jevanđelje. Kad bi Božji narod jasno shvatio ovu doktrinu i primenio je, verujem da bi se desile tri stvari.

1. Hrišćanstvo bi se izlečilo od legalizma i svih njegovih oblika – vekovnog problema.

2. Ova poruka, jasno shvaćena i primenjena, izlečila bi nas od svakog antinomianizma (doktrina koja uči da moralni zakon ne obavezuje hrišćane – prim. prev.), libertinizma (doktrina o slobodoumlju – prim. prev.) i jeftine milosti koja se u poslednjoj dekadi infiltrira u crkvu i sličnih stvari. Jeftina milost i antinomianizam jednostavno znače da pošto je Hristos sve završio možemo živeti kako nam se sviđa. Ako zaista shvatimo jevanđelje, otkrićemo da nam ono nikad ne daje tu slobodu.

3. Kad bi razumeli i primenili ovu doktrinu, došlo bi do probuđenja i reformacije u crkvi koja bi obasjala zemlju Božjom slavom. Zato je potrebno toliko naglašavati ovaj pasus.

Ako želimo shvatiti ovu doktrinu, moramo prići ovom pasusu otvorenog uma. Moramo biti voljni da odbacimo sva predubeđenja i predrasude, u protivnom nećemo biti u stanju da shvatimo šta Pavle pokušava kazati. On je nadahnuti pisac, ne mi. Ne smemo umetati u tekst ono što mi mislimo da Pavle kaže, već se moramo zapitati: šta Pavle tačno kaže?

Mi moramo primiti savet iz sledećeg iskaza. Podnaslov je "Istraživanje doktrine," i to je ono što ćemo raditi – istraživati doktrinu o dva Adama. "Nema opravdanja da iko zauzima poziciju kako nema više istine za otkrivanje, i da je naše izlaganje Svetog pisama bez greške. Činjenica da su neke doktrine godinama smatrane istinom... nije dokaz da su naše zamisli nepogrešive. Godine neće načiniti istinu od zablude, i istina je dosledna sebi. Nijedna prava doktrina ništa neće izgubiti temeljnim istraživanjem" (*Counsels to Writers and Editors*, str. 35). To je ono što ćemo primeniti na ovaj pasus – posebno istraživanje.

Otkrili smo da Rimljanima 5:12-14 postavljaju temelj ovom značajnom proučavanju o dva Adama. Postoje dve tačke koje ćemo pregledati.

1. Pavle raspravlja u Rimljanima 5:12-14 o situaciji čovečanstva u Adamu da bi pokazao da je Adam tip, prilika, uzor Hristov. Ovo otkrivamo u poslednjem delu 14. stiha, gde Pavle kaže da je Adam "tip Onoga koji je imao doći (tj. Hrista)." Treba da se zapitamo, u kom smislu je Adam tip ili sličan Hristu. U stihovima 15-18 nalazimo da je Adam Hristova prilika samo u jednom smislu. Ono što je Adam učinio zahvatilo je čitavo čovečanstvo, isto tako, ono što je Hristos učinio zahvatilo je čitavo čovečanstvo. To je istina samo za Adama i Hrista. Zato je u Novom zavetu Hristos nazvan "poslednjim Adamom," jer jevrejska reč "adam" znači čovečanstvo. U tom smislu su Adam i Hristos paralele, ali otkrićemo da su takođe i suprotnosti u ovom što su učinili, i stoga suprotstavljeni po onome kako su obuhvatili čovečanstvo. Adam je sagrašio, Hristos je bio poslušan. Adam je doneo osudu i smrt, Hristos je doneo opravdanje i život. Postoji razlika u onom što su učinili.

2. Ovo je takođe krucijalno zbog hrišćanske crkve, pošto je reformacija optužena od nehrišćana i čak rimokatoličkih teologa za legalnu fikciju što je termin koji oni koriste. Tako je ovo važno rešavanju tog problema. Razlog zašto je Adamov greh doneo smrtnu osudu na čitavo čovečanstvo nije

to što Bog prenosi Adamovu kaznu na nas. Da je to učinio, Bog bi postao nezakonit zato što je On sam rekao u 5. Mojsijevoj 24:16 da ne možete prenositi krivicu i kaznu. Imamo mnogo tekstova u Bibliji koji se time bave. 2. Carevima 14:6 to iznosi. Jezekilj 18:1-20, naročito 5. i 20. stih, bave se ovim pitanjem. Krivica i kazna se ne mogu legalno prenositi.

Ako bi majka ubice otišla sudiji i kazala: "Volim svog sina. Ne želim da ga vidim mrtvog. On je mlad. Želela bih da umrem umesto njega. Dobrovoljno ću umreti umesto svog sina." Sudija ne bi mogao kazati "da." On ne bi imao zakonsko pravo da tako postupi jer legalno, bilo da je reč o državnom ili Božjem zakonu, krivica se ne može prenositi.

Svi umiru jer su svi sagrešili u Adamu. Mi smo sudelovali u njegovom grehu. Bili smo uključeni u njegov greh. Svi verujemo da nas je Bog stvorio. Tu nema problema. Pitanje je: "Kad vas je Bog stvorio? Kad me je Bog stvorio?" Ima samo dve mogućnosti. Ili kad me je majka začela ili kad je Bog stvorio Adama.

Ako bih kazao da me je stvorio Bog kad me je majka začela, onda bih morao uperiti prst na Boga što me stvara grešnoga, sa izopačenom prirodom, i to bila hula. Biblija to ne uči. Na primer, u Postanju 2:7 gde je Bog udahnuo Adamu dah života, tu je reč "život" u jevrejskom tekstu u obliku množine, ne u jedini. On je udahnuo u Adam dah "života" (mn.). Dela 17:26 kažu da je iz jednog Bog stvorio sve ljude da nastavaju na ovoj zemlji. Drugim rečima, mi smo množina Adamovog života a život koji nam je Adam preneo bio je život: 1) koji je sagrešio; 2) koji je osuđen; 3) koji legalno nema prava na život. U Adamu svi mi pripadamo oblasti smrti zato što smo sudelovali u njegovom grehu, jer smo bili u njemu. Isto tako, sjedinjavanjem Hristovog božanstva sa opštom ljudskom prirodom čovečanstva kojemu je bilo potrebno iskupljenje, Hristos se kvalifikovao da bude drugi, poslednji Adam. Njegova poslušnost nam se može legalno pripisati vama, meni, svakom ljudskom biću. To se može legalno izvršiti zato što je čitavo čovečanstvo bilo poslušno u Hristu. Mi smo sudelovali u Njegovoj poslušnosti. Bili smo uključeni u Njegovoj poslušnosti zakonu i Njegovoj poslušnosti na smrt.

Evangelističko jevanđelje uči da je na krstu jedan čovek umro umesto svih ljudi. To je neetički. Zato je hrišćanska crkva došla pod vatru legalne fikcije; protivreformatori su optužili reformatore za legalnu fikciju. Danas muslimani optužuju hrišćanstvo za legalnu fikciju.

Jevanđelje nije legalna fikcija. Mi smo stvarno umrli u Hristu. 2. Korinćanima 5:14 ne kaže da je jedan čovek umro za sve. Tekst se nastavlja i kaže da su zbog onoga što je Hristos uradio, svi ljudi umrli u Hristu. Na krst nije jedan čovek umro za sve ljude, već su svi ljudi umrli u jednom čoveku. To je jevanđelje Isusa Hrista i to je razlog zašto mnogi ljudi ignorišu ovaj pasus, jer ne mogu dokučiti kako su svi ljudi mogli umreti u jednom čoveku, sve dok odvajaju Hristovu ljudsku prirodu od čovečanstva kojemu je potrebno otkupljenje. Zahvaljujem Bogu što moderni naučnici otvaraju oči i što Međunarodni kritički komentar (International Critical Commentary) sada zauzima stav da je Hristova ljudska priroda morala biti opšta ljudska priroda čovečanstva.

Zahvaljujem Bogu što se Nygren, čak i Karl Barth, Cranfield, svi ovi ljudi kreću ka poziciji da Hristova ljudska priroda mora biti čovečanstvo kojem je potrebno iskupljenje, u protivnom mi propovedamo neetičko jevanđelje. Kad što stoji u 1. Korinćanima 1:30, Bog vas stavlja, On stavlja mene u Hrista i Bog je Hrista učini našom mudrošću, našom pravednošću, našim otkupljenjem, On je naše sve.

I zato ovaj pasus u ovom poglavlju, dva Adama, temelj Hrista naše Pravednosti Hrista u osnovi svega, što mnogi naučnici danas priznaju da je centralna tema Pavlove teologije. A to je srce poruke o opravdanju verom.

U Rimljanima 5:15-18 imaju dve stvari koje Pavle kaže o Hristu i o našoj situaciji u Hristu, koje ne primenjuje na Adama. Osim činjenice da su ova dva čoveka učinila različite stvari, postoje dve stvari koje Pavle primenjuje na Hrista koje nisu istina o nama u Adamu.

1. Kad pomnije Hristovu poslušnost koja nas opravdava, on koristi frazu "slobodan dar." Ovu frazu "slobodan dar" on primenjuje u odnosu na Hrista ali nikad u odnosu na Adama. Ovo je vrlo važno jer se slobodan dar nikad ne može uživati dok ga ne primimo. Ono što je istina o nama u Adamu nije slobodan dar. To nam pripada prirodnim pravom. Mi po stvaranju, po prirodi i urođenom pravu pripadamo Adamu. To je naše zakonsko pravo, dakle, nije dar. Mi smo građani zemlje gde smo rođeni; to je naše pravo. Mi nismo prirodno u Hristu; to je dar. Mi možemo odbaciti taj dar i videćemo šta se tada dešava.

2. Drugo što treba zapaziti u ovom pasusu o Hristu što nije istina o Adamu, je fraza "mnogo više," izraz koji Pavle voli primeniti na našu situaciju u Hristu. To znači da je ono što primamo u Hristu mnogo veće od onoga što smo izgubili u Adamu. Kad počnete otkrivati šta primamo u Hristu, to je divno otkrivenje.

Sada pogledajmo Rimljanima 5:15: "Ali slobodan dar nije kao sagrešenje." Hristos nije uradio isto što i Adam. Reč "sagrešenje" se odnosi na Adamov greh. Zapazite da je u jednini. Odnosi se na onaj greh koji je Adam počinio u Edemskom vrtu; greh koji je doneo smrt svim ljudima. Zatim on kaže: "Jer kad kroz sagrešenje jednoga umreše mnogi, (kad je jedan čovek sagrešio mnogi su umrli) mnogo se više (tu imate frazu, mnogo više) blagodat Božja i dar izli izobilno na mnoge milošću jednoga Čoveka." Ono što nam je Bog dao nije samo slobodan dar, već to On definiše i kao milost. Ako deci nešto poklonite za Božić ili za rođendan, to nije milost. To je slobodan dar; oni ga nisu zaradili, ali nije milost.

Evo jedne ilustracije. Pođem kući svog prijatelja znajući da je on odsutan i istučem mu ženu, polomim nameštaj i zapalim mu kuću a on se vrati i vidi kuću u pepelu, ženu gde leži pretučenu i u modricama, sve ispremetano i polomljeno i pita: "Šta se dogodilo?" I ona mu kaže: "To je učinio tvoj prijatelj." On uskače u auto i juri mojoj kući. Vidim ga gde dolazi i kažem: "Pitam se imali pištolj iza leđa." Ima nešto iza leđa. Ne znam šta je to i drhteći držim nemačkog ovčara uza sebe u slučaju potrebe; otvaram vrata i on mi pruža ček na hiljadu dolara! To je milost!

Milost čini nešto vrlo posebno prema vašem neprijateljstvu i Rimljanima 5:6 i 10 kažu: "Dok bijasmo neprijatelji, grešnici, bezbožni, pomirismo se sa Bogom smrću Njegovog Sina." To je milost, i Pavle kaže da je blagodat našega Gospoda, taj milostivi dar koji je od jednog čoveka, Isusa Hrista, mnogo izobilnija od Adamovog greha. Ono što je Adam učinio donelo je smrt mnogima. Ono što je Hristos uradio, kao dar, izobiluje u mnogima. Stih 16: "I taj dar nije kao onaj što dođe kroz onoga što sagreši. Jer sud koji dođe od jednog greha donese osudu." Kad je Adam sagrešio, smrtna osuda je došla na sve ljude. "Ali slobodan dar koji dođe od mnogih greha, donese opravdanje."

Sada ćemo ovde zastati i razmotriti reči, "mnogo više." Fraza "mnogi gresi" u 16. stihu je vrlo važna. Pavle nam je već izložio dva problema u Rimljanima 3:23. Pavle je rekao da nema razlike između Jevreja i neznabožaca u 22. stihu, a razlog je što su svi sagrešili – što je u prošlom vremenu. Svako od nas je sudelovao u Adamovom grehu, mi smo sagrešili u Adamu; ali pored toga imamo i vlastite lične grehe. Nama nedostaje slava Božja. Fraza "nedostaje" ili "izgubiti slavu Božju" je drugi način da se kaže "grešiti," jer reč greh znači promašiti cilj.

Ono što Pavle kaže u Rimljanima 3:23 je: svi sagrešite i svi greše. Mi smo sagrešili u Adamu, plus što imamo vlastite lične grehe. Da je Hristos umro; da je izbrisao samo Adamov greh, mi bi još uvek imali problem. Bio bi nam potreban još jedan Spasitelj za naše lične grehe. Ali Hristos je učinio mnogo više od brisanja Adamovog greha. Njegova smrt nije samo smrt koju nam je Adam doneo, Njegova smrt je i smrt koju smi mi zaslužili zbog vlastitih ličnih grehova. Krst je izbrisao Adamov greh, plus naše grehe, prošle, sadašnje i buduće. To je preizobilje.

Ali to nije sve, jer čak i da je Bog izbrisao moje grehe plus Adamov greh koji me osuđuje, to me još uvek ne bi spaslo jer Biblija kaže da samo pravednik može ići na nebo. Precrtavanje mojih greha i Adamovog koji me osuđuje, ne čini me pravednim. Jednostavno me čini neutralnim.

Ali Hristos je uradio mnogo više od prostog brisanja greha svojim životom, svojom poslušnošću i svojom smrću. Pored toga, On je doneo opravdanje. Kado što vidimo u 18. stihu, On je doneo opravdanje na život. Drugim rečima, On se nije samo pobrinuo za problem greha, već nas je načinio, u Hristu, pozitivno pravednim tako da vi i ja u Hristu stojimo savršeni pred Bogom i Njegovim svetim zakonom, ili kao što Pavle kaže u Rimljanima 10:4: "Hristos je svršetak zakona za pravednost onima koji veruju." To je mnogo više od onoga što smo izgubili u Adamu. Iz tog razloga je Pavle voleo frazu "mnogo više."

Ali to nije kraj ovog pitanja. Stih 17: "Jer ako za jedan čovečji greh carova smrt kroz jednoga." Pavle ovde kaže da Adamov greh nije prosto doneo osudu na smrt. On je doneo smrt kao osvajača! Reč "carovati" znači vladati nad nekim; car vlada nad narodom. Kad je Adam sagrašio, smrt je došla kao osvajač; što znači da niko od nas nezavisno od jevandolja, ne može izbeći smrt.

Sećam se kad sam bio u Ugandi, koja je nekad bila pod protektoratom Britanske vlade, Idi Amin je uzeo četvoricu Engleza i naterao ih da ga nose do jednog od njegovih prestola. On je seo na vrh dok su ga ova četvorica držali. On je to nazvao breme belog čoveka. Imao je majicu koja se pravila za sve ljude tako, a na majici je bila njegova slika sa natpisom: Idi Amin, osvajač Britanske imperije. Nekoliko meseci kasnije, počeo je da sluša bombardovanja i neke strašne eksplozije koje su dolazile od tanzanijskih vojnika. Oni su došli vrlo blizu njegove palate i premda je bio, po mišljenju mnogih, idiot, bio je dovoljno pronicljiv da zna da ne može pobediti smrt. Prvo je pobegao u Libiju, zatim u Saudijsku Arabiju gde je u egzilu.

Niko ne može pobediti smrt. Ali ima jedan čovek koji je pobedio smrt! Isus Hristos. I on je pobedio kao opšti čovek. Znači smrt je došla kao osvajač kad je Adam sagrašio. Nijedno ljudsko biće nije moglo izbeći smrt. Druga polovina Rimljanima 5:17 kaže: "Mnogo više će oni koji primaju izobilje milosti i dara pravednosti carovati u životu kroz jednog, Isusa Hrista."

Potrebno je da razumemo značenje "vladaće u životu mnogo više." Adam je doneo smrt. Ako ju je Hristos samo zamenio sa životom, to bi bio suprotan efekat. Ali Hristos je uradio mnogo više. On kaže da ćemo u Hristu carovati u životu. Pavle ovde kaže da smo u Hristu "mnogo više" bogatiji nego smo ikad bili u Adamu. Srodan tekst je u Rimljanima 8:17 gde nam je rečeno da smo sunaslednici sa Hristom.

Mi znamo da zajednički račun znači da obe strane imaju legalno pravo na taj račun. Dakle, sunaslednici sa Hristom znači da Hristos deli s nama, ne samo svoj život već i Njegov presto što je mnogo više od onoga što smo izgubili u Adamu. U Otkrivenju 20:6 čitamo: "Blagosloveni su oni koji imaju dela u prvom vaskrsenju." Znamo iz Solunjanima poslanice i drugih pasusa da hrišćani, vernici, imaju prvo vaskrsenje. "Nad njima druga smrt nema moći" iz prostog razloga što su već umrli drugom smrću u Hristu i to prihvatili.

Ali mi nećemo prosto imati večni život. "Carovaćemo s Njime hiljadu godina." Nakon toga Hristos će premestiti svoj presto s neba na ovu zemlju a u Otkrivenju 22:5 nam je rečeno da kad se to dogodi, carovaćemo s Njime zauvek. I to je preobilje.

Najbolje što imamo u Adamu je trećerazredno građanstvo u univerzumu. U Bibliji nam je rečeno da je Bog broj jedan, On je stvorio anđele ispod Njega, a mi smo stvoreni malo nižim od anđela. Kad nas Hristos iskupi, On nas ne vraća samo od našeg izgubljenog stanja, što bi bilo divno da je učinio, već je uradio mnogo više od toga. U Efescima 2:6 nam je rečeno da nas je uzvisio iznad anđela, "da nas posadi s Njime na nebeskim mestima u Hristu Isusu." Delićemo Njegov presto. Mi smo mnogo bogatiji u Hristu nego smo ikad bili u Adamu. Dakle, odbaciti Hristov dar je ludost. Ne trebamo se nikad žaliti što je Bog dopustio da greh dođe na ovaj svet. On je dopustio greh da bi nas mogao uzvisiti u Hristu. Hvala Bogu za to.

Stih 18: "Zato dakle kao što za greh jednoga dođe sud na sve ljude, tako (na isti način) i pravdom jednoga (njegovim činom poslušnosti) dođe slobodan dar na sve ljude rezultirajući u opravdanje života." Znači, ne jednostavno opravdanje, već opravdanje života. To znači da smo

kvalifikovani za život u Isusu Hristu. Jedan čovek je legalno osudio sve ljude. Jedan čovek je legalno iskupio sve ljude. To je ono što Pavle ovde govori. U Adamu, čitav svet je legalno stajao osuđen. U Adamu, ceo svet je legalno pripadao oblasti smrti ali hvala Bogu za Njegov dar. "Bogu tako omilje svet da je i Sina svog jedinorodnog dao nijedan koji ga veruje ne pogine." U Hristu, ceo svet stoji legalno opravdan na život. Rimljanima 5:17 drugi deo: "oni koji primaju izobilje blagodati." Mi to moramo primiti, u protivnom nema efekta.

Zaključak ovog proučavanja o dva Adama je:

1. Adamov greh je doveo čitavo čovečanstvo pod smrtnu osudu. Ovde je jasno da je to prva i druga smrt. Obe smrti nam dolaze kroz Adamov greh. Prva smrt postaje neophodnost zbog ostvarivanja jevanđelja, druga postaje stvarna plata za greh. Da nije bilo jevanđelje, ne bi bilo ni prve smrti. Ako to posmatramo iz jevrejskog teksta, Postanje 2:17, čitamo da je Bog rekao Adamu: "U dan kad sagrešite, vi ste mrtav čovek i mrtva žena." Naši starozavetni naučnici ovo potvrđuju.

Razlog što Adam i Eva nisu umrli taj isti dan je taj što je postojalo Jagnje koje je zaklano od osnivanja sveta. Legalno, Adam nije imao prava živeti ni minuta više što znači da je umro, vi i ja bismo umrli u njemu. To je mesto gde legalno pripadamo u Adamu. Stvarna smrt koj ja došla Adamu zbog neposlušnosti bila je druga smrt. Bog nije raspravljao sa Adamom o dve smrti. Adam nije znao ništa o prvoj smrti ili o drugoj. On je znao samo za jednu smrt: "Zbogom životu zauvek." To je jedina smrt za koju je znao kad mu je Bog zapovedio da ne jede zabranjeni rod. Zato se veruje da je Adam imao uslovnu besmrtnost. Uslov je bio: "Ako slušaš živećeš, ako ne slušaš umrećeš zauvek."

2. Hristova poslušnost je učinila dve stvari za čitavo čovečanstvo. Prvo, spasla je čitavo čovečanstvo samo od druge smrti. Hristov krst nas nije spasao od prve smrti, jer prva smrt nije plata za greh. Plata za greh je druga smrt. Tako kad Pavle konstatuje: "On ponese kletvu zakonsku za nas," to znači da je On poneo drugu smrt.

Kad se u Jevrejima 2:9 kaže: "On je okusio smrt za sve ljude," to se odnosi na drugu smrt jer u 2. Timotiju 1:10 stoji: "A sad se pokaza u dolasku Spasitelja našega Isusa Hrista, koji ukide smrt i donese život i besmrtnost na svetlost kroz jevanđelje." kad je Hristos došao, On je učinio dve stvari: 1) On je ukinuo smrt i 2) On je obasjao besmrtnost i život.

On je ukinuo drugu smrt na krstu. Najveći dokaz koji možemo dati je činjenica da čak i kad prihvatimo Hrista, kao hrišćani, mi još uvek moramo umreti prvom smrću. Hrišćani imaju sahrane ali ne moraju žaliti kao nevernici jer je prva smrt samo san. Ali Otkrivenje 20:6 kaže da oni koji prihvataju Hrista, koji imaju udeo u prvom vaskrsenju, nad njima druga smrt nema moći jer je Isus ukinuo tu smrt! On je ukinuo da mi ne bi umirali izvan Hrista. Mi smo umrli u Hristu i to ćemo proučavati u Rimljanima 6.

3. Imaju dve stvari koje su vrlo važne. Spasenje od druge smrti i objava o opravdanju na život su najveći Božji dar čovečanstvu, u Hristu. Kad svetu govorimo o Božjem daru, ove dve stvari su se ispunile u svetoj istoriji našeg Gospoda Isusa Hrista. On nas je oslobodio od druge smrti i dao nam opravdanje na život. To sačinjava dobru vest jevanđelja. Ovo je zadatak koji je Isus poverio svojim učenicima da idu i kažu svetu. "Kažite svetu da sam nanovo ispisao njihovu istoriju u svom Sinu, i u toj istoriji su oslobođeni od druge smrti i primili večni život." Ali, kao svaki dar, on se mora primiti da bi se uživao. Kad dobijete dar uvijen u paket, taj dar je bezvredan ukoliko ne otvorite paket. Dar Božji je za sve ljude, ali ako odbijate taj dar ne možete ga uživati.

To nas dovodi do najvažnije tačke. Oni koji hotimično, voljno i uporno odbacuju Božji dar spasenja u Hristu namerno izabiraju drugu smrt umesto večnog života. A pošto je Bog pravedan Bog, On će im na sudu dati ono što su odabrali. Ali oni više ne mogu optuživati Adama jer je Hristos ukinuo smrt koja je pripisana Adamu ili čak našim ličnim gresima.

Jedina osoba koju mogu optuživati su oni sami. Oni ne mogu optuživati Adama; oni ne mogu optuživati Boga, jer Bog će reći: "Sve sam učinio da vas spasem u svom Sinu a vi ste odbili." Znači ako namerno, voljno, hotimično i uporno odbijamo jevanđelje, nema nade za nas. Jedini razlog zašto je

čovjek izgubljen je zbog neverstva što je jedini greh koji Bog ne može oprostiti jer je neverstvo hotimično, voljno i uporno odbacivanje dara Božjeg. Jevrejima 2:3: "Kako ćemo izbeći (sud) ako zanemarujemo toliko spasenje, koje prvo počne Gospod propovedati, i koje nam potvrdiše oni koji su ga čuli."

Tekst koji ovo jasno izlaže je Jevrejima 10. poglavlje. Mnogima od nas je teško razumeti ovaj tekst zbog pogrešnih koncepcija o "dva Adama" i o jevandjelju. Reč "greh" nam obično znači prestup zakona ali ovde se reči "greh" mora dati ista definicija kao što je Hristos dao u Jovanu 16:9 gde On definiše greh kao neverstvo. Sveti Duh će osvedočiti svet o grehu zato što ne veruju u Njega.

Jevrejima 10:26: "Ako hotimično grešimo nakon što smo došli u poznanje istine, (ako sada voljno, namerno odbacujemo poznanje istine, a ta istina je u Isusu Hristu - Ja sam Put, Istina i Život) nema više žrtve za grehe." Jevrejima 10:14: "Jer jednom žrtvom savršio je zauvek one koji bivaju posvećeni. Oni koji ulaze u Božje počivanje, kojeg je znak subota su oni koji bivaju posvećeni. "Počivanje" je verovanje, jer to pojašnjavaju Jevrejima 4:2,3: "Jer mi koji verujemo ulazimo u Njegovo počivanje." Ako namerno odbacujemo tu žrtvu, nema druge žrtve koja može uzeti naše grehe.

U Jevrejima 10:27 nam je rečeno šta preostaje: "Nego strašno iščekivanje suda, i revnost ognja koji će da pojede one koji se suprote." Ovo je treći anđeo, koji kaže: "Ako primete znak zveri (koji je neverstvo) tada ćete primiti gnjev Božji koji se nepomešano izliva (bez milosti) jer ste namerno, voljno, uporno odbacivali jevandjelje." Ostaje samo "strašno iščekivanje suda."

Jevrejima 10:29 to vrlo pojašnjava: "Koliko mislite da će goru kaznu zaslužiti onaj koji Sina Božjeg pogazi, i krv zaveta kojom se posveti smatra običnom, i uvredi Duha blagodati."

Bog nas je spasio u Hristu po beskonačnoj ceni. To spasenje je savršeno, kompletno i potpuno. Ako ga namerno, voljno odbacujemo, nema nade za nas. Zato je Isus rekao da će se ovo jevandjelje o carstvu propovedati po svemu svetu za svedočanstvo pre nego dođe kraj.

Reč "svedočanstvo" znači da više nema opravdanja za izgubljenost jer kad nam jednom dođe jevandjelje, poznanje istine, i mi ga voljno odbacimo, ne možemo se opravdati, jer je to spasenje dar. Mnogo je lakše biti spasen nego izgubljen jer odbaciti taj dar znači izabrati drugu smrt umesto večnog života i vladanja sa Hristom.

Bog nam je poverio da izložimo jevandjelje svetu i zato treba da razumemo dva Adama, jer da li smo spasoni ili izgubljeni zavisi od toga kojem čovečanstvu pripadamo, čovečanstvu u Adamu, ili čovečanstvu koje je uvedeno u Hristu.

Kad prihvatimo naš položaj u Hristu, moramo Adamu kazati zbogom. Ne možemo istovremeno biti u Adamu i u Hristu; oni pripadaju suprotnim taborima. Kad izabiramo naš položaj u Hristu, moramo reći zbogom svom položaju u Adamu i kad kažemo zbogom Adamu, mi ne kažemo samo zbogom smrti već i zbogom grehu. Kad izabiramo Hrista, mi ne samo što prihvatamo život već odabiramo, prihvatamo pravednost. Mi moramo razumeti suštinu, jer je Isus rekao: "Poznaćete istinu i istina će vas izbaviti."

Trinaesto poglavlje – Vladavina greha i blagodati (Rimljanima 5:19-21)

S vremena na vreme primam male paketiće koji dolaze iz Palo Alto-a, Kalifornija. To su novine koji se zovu "Discovery Papers" i to su ustvari prepisi biblijskih propovedi raznih evanđelističkih propovednika koje sabira čuveni evanđelistički naučnik. On to čini zato što ima ogroman teret da obnovi propovedanje Biblije Sa govornicama Severne Amerike. To je vrlo vredan zadatak jer očajnička potreba crkve je biblijsko propovedanje.

Otkrio sam u jednom pakovanju propoved na temu Rimljanima 5:12-21. Bio sam vrlo radoznao jer najveći broj propovednika obično izbegava ovaj pasus zato što je isuviše kontraverzan i sadrži puno poteškoća. Mislio sam: "Evo nekog ko to pokušava propovedati, pitam se šta ima da kaže." Pročitao

sam bilten, ali na nesreću propovednik je pokušao sažeti čitav pasus u jednoj propovedi. Ne može se takav pasus obraditi u jednoj propovedi ali bio sam impresioniran njegovim uvodom. Rekao je: "Od čitave poslanice Rimljanima nalazim da je ovaj tekst (Rimljanima 5:12-21) najteži za proučavanje. U stvari plašio sam ga se." Želeo je da ga zaobiđe, ali je osećao da mu savest to ne bi dopustila. "Godinama sam izučavao ovaj materijal ne otkrivši jasnu konturu niti shvatajući Pavlov dokaz. Ali dok sam ove sedmice razmišljao o ovoj istini shvatio sam da naša poteškoća leži u činjenici da ne prilazimo ovom pasusu sa Pavlovim umom. Zato što ne mislimo kao on što misli mi ne možemo potpuno shvatiti misli Božje. Promenom svog načina mišljenja (ne promenom Pavlovog načina mišljenja, što mnogi čine) značaj i slava Hristovog dela otkrivenog u ovom pasusu postali su veći nego ikada ranije." Zatim on završava: "Molim se da se ovo i vama dogadi."

Ubeđen sam da je bitno da shvatimo ovaj pasus kao "Hristos naša Pravednost" i "Hristos u suštini" što je centralna tema Pavlove teologije. Nephodno je da razumemo ovaj pasus da bi razumeli Rimljanima 6,7 i 8, ključne pasuse u poslanici Rimljanima.

Moramo se ostaviti naših predubedenja i prići ovom tekstu sa otvorenim umom. U prethodnom poglavlju u Rimljanima 5:15-18 otkrili smo da zbog Adamovog greha primamo osudu i presudu na smrt, a zbog Hristove poslušnosti zalog o opravdanju verom. Hristos je poništio ne samo Adamov greh već i naše grehe svojim životom i smrću.

Ovaj pasus Rimljanima 5:12-21 prvenstveno koriste oni što uče doktrinu o "prvobitnom grehu." Avgustin je bio onaj koji je izmislio termin "prvobitni greh" što je mešavina istine i zablude. Na primer, on je učio o "prvobitnoj krivici" što je nebiblijski jer krivica u svom legalnom smislu uključuje odgovornost; ona uključuje htenje i Bog nas ne smatra odgovornim ili krivim za Adamov greh. Biblija to ne uči. Mi smo sudelovali u njegovom grehu pa podnosimo posledice, ali nismo krivi. Mi smo krivi, prema Novom zavetu, samo ako voljno, namerno odbacujemo dar Božji Isusa Hrista. Tada postajemo odgovorni.

Avgustinovo učenje bilo je mešavina istine i zablude. On je učio da se svaka beba rađa sa mrljom greha koja se mora ukloniti krštenjem. To je nebiblijski. Krštenje ne uklanja ni jednu mrlju greha, Adamovog ili našeg. Krštenje je javno priznanje vere. Ali kao što je Avgustin imao pogrešaka tako je i Pelagije, koji je bio Avgustinova opozicija i učio da se bebe rađaju nevine, imao svojih. Njegovo učenje je takođe bilo nebiblijsko. Mi se moramo okrenuti Svetom pismu i upitati Boga: "Šta ti kažeš?"

U Rimljanima 5:19 otkrivamo da Pavle dodaje još jednu dimenziju našem problemu u Adamu i takođe još jednu dimenziju rešenju u Hristu. Rimljanima 5:15-18: "Kao što neposlušnošću jednoga čoveka mnogi postaše grešnici." Pavle kaže da Adamov greh ne samo što donosi osudu na smrt već nas je Adamov greh načinio grešnicima. Ali mnogi to ne vole. Mnogi misle da se bebe rađaju nevine i da kad sagraše postaju grešnici; zato ne vole reč "postaše." Grčka reč u stvari znači "postaše sastavnim delom," ali kakvo god značenje joj dali moramo joj dati isto značenje kad se koristi u odnosu na Hrista i nas; jer Pavle upotrebljava upravo taj isti glagol. On ne koristi različitu reč, vreme je različito ali je glagol identičan. Ista reč se koristi u odnosu na Adam i nas i u terminima o Hristu.

Ovo se mora naglasiti jer ako ga pogrešno primenimo u odnosu na Adama, pogrešićemo i u odnosu na Hrista. Novi i Stari zavet vrlo malo govore o spasavanju beba. Međutim, znamo jedno iz Svetog Pisma da je svakom ko se rodi na ovom svetu potreban Spasitelj bio beba ili odrastao čovek, muškarac ili žena, Jevrejin ili neznabožac, bilo da je živio u starozavetnom ili novozavetnom periodu, nijedno ljudsko biće neće dospeti na nebo nezavisno od spasonosne milosti našega Gospoda Isusa Hrista. To je jasno učenje Svetog Pisma.

Sada dolazimo do sledećeg pitanja koje je nastavak prvog. Šta je istina? Grešimo li zato što smo grešnici, ili nas naš greh čini grešnicima? Ili da parafraziram: kad jabuka postaje jabuka, od kada je zametnula, od trenutka kad se seje, ili kad počne donositi rod? Ako bih pošao u uzgajalište da kupim jabuku i rekao prodavcu: "Treba mi jedan izdanak jabuke." "U redu," odgovara on, "ovaj izdanak liči

na jabaku ali ne mogu vam garantovati da jeste. Čekaćete dok donese rod i onda ćete znati da li je jabuka ili nije." Mislite li da bih kupio tu sadnicu? Rekao bih prodavcu: "Treba da naučite svoj posao pa onda prodajte stvari za koje ste sigurni." To je mogla biti divlja jabuka, a ja ne volim divlje jabuke.

Prema ovom pasusu mi smo postali grešnici Adamovim grehom, zato smo rođeni grešnici a naši gresi su jednostavno plod onoga što već jesmo. Dakle ako to preokrenem onda moram preokrenuti svoju situaciju u Hristu. Da li me moja pravednost čini pravednim ili je moja pravednost dokaz ili rod onoga što već jesam u Hristu? Da li vas Bog gradi pravednim pre nego vas proglašuje pravednim? Pogrešna je teologija kazati da vas Bog natapa milošću, gradi pravednim a zatim proglašava svetim.

U 1. Korinćanima, u Pavlovom uvodu, on govori svetima u Korintu. Oni su bili sve samo ne sveti po svom ponašanju ali on ih naziva svetima jer smo u Hristu pravedni. Pravednost koju Bog proizvodi u meni je samo dokaz, rod onoga što sam već u Hristu. Ovo je zaključak kako ja shvatam Rimljanima 5:19: "Jer kao što neposlušnošću jednoga čoveka mnogi postaju grešnici tako će i poslušnošću jednoga mnogi postati pravednici."

Postoji razlika između ova dva iskaza, naročito u reči "postaju" i u vremenu. Pavle koristi ono što na grčkom zovemo aorist kad govori u odnosu na naš položaj u Adamu. On upotrebljava buduće vreme kad govori o našoj situaciji u Hristu. Svako od nas se već rodio kao grešnik jer nas je Adam načinio grešnicima prilikom pada – prošlo vreme. Ali još nismo načinjeni pravednicima. Postaćemo pravednici prilikom drugog Hristovog dolaska kad se ova propadljivost obuče u neraspadljivost. Tada i samo tada svi mi koji prihvatamo Hrista postaćemo pravedni. Do tada pravda će živeti verom a tako i opravdanje i posvećenje – jedino verom.

Imamo tekstove i na drugim mestima koji pokazuju da je to ono što Pavle uči. U 1. Korinćanima 15:49 Pavle kaže to isto ali iz različitog ugla. Stihovi 48 i 49 daju nam celu sliku: "Kao što je bio čovek od praha, (Adam) tako su i oni koji su načinjeni od praha. (Adam je bio načinjen od praha i vi i ja se rađamo načinjeni od praha.) I kao što je nebeski Čovek tako i oni koji su nebeski (oni koji prihvataju Hrista)." Sada u 49. stihu vidimo kad će se ovo dogoditi: "I kao što nosimo (rađamo se sa) obličje zemljanoga, (to nije budućnost, to je nešto što je već istina o nama) tako ćemo nositi (budućnost) i obličje nebeskoga Čoveka."

Pavle nastavlja da objašnjava da je ono što je posejano u propadljivosti podignuto u nepropadljivosti. Prilikom vaskrsenja bićemo podignuti nepropadljivi. Čitajte celo 15. poglavlje 1. Korinćanima i zapazite da se 1. Korinćanima 15:21-28 bavi ovim istim pitanjem, dva Adama. Stihovi 21 i 22 sadrže ključni iskaz ovog odlomka u Korinćanima: "Jer budući da kroz čoveka (jednina) dođe smrt, (ista ideja kao u Rimljanima) kroz Čoveka (opet jednina) dođe i vaskrsenje mrtvih (U NKJV Bibliji prvi čovek je sa malo "m" (man), a drugi sa veliko "M" i odnosi se na Hrista). Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će (buduće vreme) u Hristu svi oživeti."

Mi ćemo oživeti u Hristu; mi ćemo postati pravedni, (budućnost) ali sada smo pravedni samo u Njemu verom. Naš položaj u Njemu je verom ne stvarnošću. Ovo ne znači da ne možemo živeti pravednim životom ali čak i kad nam Bog daje potpunu pobedu nad grehom mi smo još uvek grešnici po prirodi. Naša priroda se neće promeniti sve do drugog Hristovog dolaska, i to je ono što Pavle misli kad kaže da smo postali ili načinjeni grešnicima kroz Adamov greh.

Kad je Adam sagrešio, njegova priroda je postala nagona, ljubav je iščezla, sebičnost je zauzela njeno mesto i mi smo rođeni, svako od nas, sa sklonošću prema grehu što je od Sotone a ne od Boga. Vidi drugo poglavlje knjige "Put Hristu" (*Steps to Christ*, str. 17-22).

U Rimljanima 5:20 Pavle dokazuje ono što kaže u 19. stihu: "A zakon dođe uz to da se umnoži greh." Reč "doći" ili "učiti" se koristi kad ulazimo u svoju kuću ili u crkvu. Šta je Pavle mislio kad je rekao da je zakon ušao? Bog je došao Avramu i dao mu obećanje. To obećanje je bilo o Mesiji koje je On ranije dao Adamu i Evi prilikom pada. Četiri stotine godina posle Avrama, Bog nije došao Mojsiju i rekao: "Mojsije, mislio sam dati zakon Avramu ali sam zaboravio i zato ga moram dodati." Zakon nije dodatni ili ekstra zahtev za spasenje koji je On zaboravio dati Avraamu.

Ono što Pavle podrazumeva po rečju "uđe" je da je zakon uveo obećanje. Bog nije dao zakon kao neki ekstra zahtev uz veru. Zakon je ušao da bi greh mogao izobilovati. Ako bi posmatrali ovaj iskaz prema njegovom zvučao bi strašno. Izgleda kao da je Bog dao zakon da poveća greh, ali to nije ono što Pavle kaže. Pogledajte reč "sagrešenje." Ona je u jednini i stoga se u svetlosti konteksta ovog pasusa od 15. stiha pa nadalje uvek odnosi na Adamov greh.

On nam je kazao u Rimljanima 5:19 da nas Adamov greh čini grešnicima. "Jer kao što neposlušnošću jednoga čoveka mnogi postase grešnici." Ova reč "mnogi" uzrokovala je problem mnogima. Oni kažu da svi nisu načinjeni grešnicima, samo "mnogi." KJV Biblija izostavlja jednu reč koja je u originalu, a to je određeni član. Ono što Pavle zaista kaže u 19. stihu je: "Jer kao što neposlušnošću jednoga čoveka mnogi" i kad on upotrebljava određeni član to znači "ljudski rod, čovečanstvo." Ovo je istina i u 15. stihu. Pavle kaže u 19. stihu da je Adamov greh načinio ljudski rod grešnicima. Zatim u Rimljanima 5:20 kaže kako je Bog dao zakon da dokaže da je Adamov greh načinio ljudski rod grešnicima. Svi smo mi rođeni grešnici, a svi grešnici proizvode greh, ali nam zakon kazuje da smo grešnici. Bog je dao zakon da dokaže da su svi pripadnici ljudskog roda nastali od Adama grešnici. Zato Pavle u Rimljanima 7:7 kaže: "Ne znadoh za greh osim kroz zakon."

Adam nas je načinio grešnicima a zatim nam je Bog dao zakon da nam otvori oči i dokaže da smo grešnici kako bi mogli prihvatiti Njegovu milost, Njegovog Sina Isusa Hrista. Pavle nastavlja u drugoj polovini 20. stiha: "Gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." Mi smo po prirodi grešnici, zato sve što vi i ja možemo proizvesti je greh. Mi ne možemo proizvesti pravednost iz greha; to je nemoguće.

Kad smo bili u Keniji dva sjajna mladića sa Oksfordskog univerziteta došla su na naš koledž. Pošto sam je bio zadužen za verska pitanja pitali su me da li bi mogli prikazati film o moralnoj obnovi. To je pokret koji danas izumire ali po toj teoriji kad bi se svako ljudsko biće naoružalo sa tri fundamentalna principa: ljubavlju, čistoćom i poštenjem na ovom svetu bi vladao mir i ne bi bilo potrebe za ratom. Imali su divan film. Pokušavali su dokazati mladima da ako se naoružaju sa ova tri fundamentalna načela Afrika bi bila divno mesto za življenje.

Bila im je potrebna moja dozvola da bi prikazali film pa sam rekao: "Nemam ništa protiv ovog filma, cenim vašu brigu ali vi pokušavate dobiti banane sa pomorandže." Pitali su me šta sam time mislio da kažem pa sam im rekao: "Od grešnika možete proizvesti samo greh a vi pokušavate proizvesti pravednost od grešnika. Vi to ne možete učiniti, samo Bog može. Ono što trebate da naučite je da se morate ponovo roditi. To je Isus učio Nikodima. On je rekao: 'Ono što je rođeno od tela uvek će ostati telo.' Telo može proizvesti samo greh. Ono može proizvesti samopravednost ali u Božjim očima i samopravednost je greh. Možda ona to nije u vašim očima ali u Božjim jeste." Zakon je jednostavno dokazao da smo mi ljudska bića grešnici, on nas nije načinio grešnim on je prosto skinuo poklopac našeg samo respektovanja i pokazao nam kakvi smo iznutra – truli.

Čitamo u Rimljanima 5:20 drugi deo: "Jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." Ono što je Bog uradio u Hristu je preobilje. On ne samo što je izbrisao Adamov greh već je poništio i naše grehe, prošle, sadašnje i buduće (stih 16). Ali povrh toga, On ne samo da je izbrisao greh, što bi nas učinilo neutralnim, podmirilo naš dug, već je i doneo punomoćje o opravdanju na život za sve ljude. I ne samo to; On je uradio mnogo više. Osudio je greh u telu. Tako gde greh izobiluje, milost je još izobilnija. On je to uradio za nas; za celi ljudski rod.

U tom pogledu Pavle kaže u Rimljanima 5:21: "Da kao što greh carova u smrti (vi ste rođeni kao grešnik i ako dopustite da greh vlada u vašem životu to će se završiti večnom smrću) tako sada uđe i blagodat da bi mogla carovati kroz pravednost na večni život kroz Gospoda našega Isusa Hrista." Adam je doneo ovom svetu vladavinu greha. Vi i ja smo rođeni pod tom vladavinom. Nismo imali izbora baš kao što nismo mogli birati u kojoj zemlji ćemo se roditi.

Pavle ovde kaže da smo rođeni pod vladavinom greha i smrti i ako bi tu ostali to bi se završilo večnom smrću. Ali on kaže da nije potrebno da se tu zadržavamo jer je došla nova vladavina koja je

uspostavljena u Hristu Isusu, i ako se premestimo u to carstvo, dopuštajući da vlada nad nama, proizvođači u nama pravednost, kraj je večni život.

Postoji jedno mesto koje nije sasvim jasno u Rimljanima 5:19-21 ali koje Pavle pojašnjava u 1. Korinćanima 15. Ovo poglavlje je važno jer nam pomaže da shvatimo vladavinu greha i vladavinu milosti. Pavle upotrebljava dva termina vezano za Hrista u 1. Korinćanima 15:45 i 47: "Tako je i pisano, prvi čovek Adam postade živo biće. Poslednji Adam postade životodavni Duh ... Prvi čovek je bio od zemlje, načinjen od praha; poslednji Čovek je Gospod sa nebesa."

Jedan termin primenjen na Hrista je u 45. stihu. On je nazvan "poslednjim Adamom" a u 47. stihu "drugim Čovekom." Ova dva termina, "poslednji Adam" i "drugi čovek" su vrlo značajni, posebno kad pročitamo deo pasusa. Kao poslednji Adam, Hristos je pribrao za sebe sve što je prvog Adama i završio sa Adamovim rodom na krstu jer život od Adama mora umreti, tu nema izbora. Gospod se nikad ne menja i Hristos nije došao da izmeni zakon ili da ga ukloni; On je došao da ga ispuni.

Zakon kaže (Jezekilj 18:4): "Život (to je značenje reči "duša") koja sagreši mora umreti." Mi smo sagrešili u Adamu plus što imamo svoje lične grehe, tako kako god to gledali, mi moramo umreti. Na krstu, ljudski rod je umro u Hristu kao što Pavle kaže u 1. Korinćanima 5:17: "Kad Jedan umre, svi umreše."

Hristova smrt nije bila umiranje jednog čoveka umesto svih ljudi, što je lažno učenje o zameni. Svi ljudi su umrli u Jednome, što je biblijska definicija zamene. Mi smo svi umrli, Adamov rod je završio na krstu ali u vaskrsenju Bog je podigao ljudski rod u Hristu sa novim životom, životom svoga Sina, koji je večan i koji je besmrtan. To čitamo u 1. Jovanovoj 5:11: "Ovo je svedočanstvo, da smo primili večni život, a ovaj život je u Njegovom Sinu." Hristos je ustao sa novim ljudskim rodom koji je otkupljen od starog. U tom smislu Pavle može kazati u 2. Korinćanima 5:17: "Ako je neko u Hristu, novo je stvorenje. Staro prođe."

Sada da napravimo kratak rezime. Adamov greh doneo je smrt "mnogima." U originalu ispred te reči stoji određen član, i "mnogi" se odnosi na čovečanstvo; to je jasno iz konteksta. Adamov greh je doneo smrt mnogima, tj. čovečanstvu. Tako je i Hristova poslušnost donela dar milosti, tj. život, mnogima. Reč "dar" se ne koristi vezano za Adama, ona se upotrebljava u odnosu na Hrista.

Rimljanima 5:16: Adamov greh je doneo osuđenje čitavom čovečanstvu. Hristova poslušnost učinila je mnogo više. On nije samo izbrisao Adamov greh već i naše lične grehe, prošle, sadašnje i buduće. U odnosu na nas sve je to bila budućnost jer je On umro pre 2000 godina. Zato Pavle koristi reč "mnogi gresi." On ne samo što ih je izbrisao već i doneo dar opravdanja čitavom čovečanstvu.

Rimljanima 5:17: Smrt vlada ili caruje nad čitavim čovečanstvom zbog Adamovog greha. "Mnogo više" će oni koji primaju dar Hristove izbilne milosti i pravednosti vladati sa Hristom kroz večnost.

Rimljanima 5:18: Zbog Adamovog greha čitavo čovečanstvo se suočava sa večnom smrtnom kaznom. Svi se rađamo u oblasti smrti; tu pripadamo po prirodi. Imamo još jedan tekst u Efescima 2:3. Mi smo po prirodi deca gnjeva, što je ista stvar. Pavle kaže da je na isti način Hristova savršena pravednost donela punomoćje o opravdanju na život čitavom čovečanstvu. Ovo sačinjava dobre vesti jevanđelja.

Rimljanima 5:19: Adamov greh je rezultirao da se svi ljudi rađaju kao grešnici, tj. sa grešnom prirodom, što Pavle naziva grehom u Rimljanima 7. On govori o grehu koji nastava u njemu; zakon greha je u mojim udima. Hristova poslušnost će rezultirati pravednošću u svim novorođenim hrišćanima, tj. proslavljenom prirodom prilikom dugog Hristovog dolaska.

Rimljanima 5:20: Zakon jednostavno dokazuje da je Adamov greh načinio od ljudskog roda grešnike. Zakon nas ne pravi grešnicima, on prosto dokazuje što smo već u Adamu. Ali povrh toga Hristova spasonosna milost ne samo što je iskupila čovečanstvo iz greha već legalno opravdala sve ljude u Hristu.

Rimljanima 5:21: Stoga, baš kao što greh vlada svim ljudima od rođenja i vladao bi do smrti, neka sada zavlada milost, kaže Pavle; to je ono što on podrazumeva pod rečju "mogla," i dominira vašim životom, donoseći pravednost, dok večnost uđe sa Hristovim drugim dolaskom. Ovo su činjenice, ali prosta egzegeza nekog pasusa nije propovedanje, to se mora i primeniti. Imamo tri vrlo važne smernice:

1. Svaka beba se rađa pod vlašću greha, osude i smrti, zbog pada. Pavle ovde jednostavno dokazuje ono što smo već prešli u Rimljanima 3:9-20. Svi su pod grehom, nema ni jednog pravednog, nema nijednog koji čini dobro zbog pada. Nastaviti živeti pod ovom vladavinom znači okončati večnom smrću. Nema razloga da ostanemo pod ovom vladavinom jer je Hristos napravio put za izlazak i namerno ostajanje pod ovom vlašću znači tražiti večnu smrt. To znači da više ne možemo optuživati Adama zato što više nismo izgubljeni zbog Adamovog greha. Hristos ga je izbrisao, ali mi smo izgubljeni ako namerno, voljno, uporno odbijamo dar Božji.

2. Vi se rađate u Adamu ali ne možete izabrati da ostanete u Adamu a u isto vreme prihvatiti verom da budete u Hristu, jer ova dva čoveka predstavljaju dva suprotna tabora. Jedan predstavlja greh, Drugi predstavlja pravednost. Jedan predstavlja smrt, a drugi predstavlja život. Mi ne možemo na dve strane. Ne možemo reći: "Prihvatću Hrista jer želim ići na nebo, ali istovremeno želim uživati u grehu." Rimljanima poslanica vrlo jasno iznosi da prihvatiti Hrista, Začetnika pravednosti, znači reći zbogom Adamu, začetniku greha. U 1. Korinćanima 15:45 i 47 čitali smo da je On završio sa Adamom i podigo nas u novoj prirodi pa ako hoćemo prihvatiti Hrista, moramo napustiti naš položaj u Adamu.

Na ovom svetu počinjemo sa životom koji smo nasledili od Adama i završavamo ga smrću, jer život koji nam je on preneo je život koji je osuđen na smrt. Mi započinjemo sa životom na ovom svetu, i završavamo sa smrću. U jevanđelju je obrnuto, započinjemo sa smrću a završavamo sa životom. Nema života ukoliko prvo ne umremo. Mi ne možemo pripadati Adamu i Hristu u isto vreme.

Pre nekoliko godina bio je jedan čovek koji je emigrirao iz Nemačke u Ameriku. Bio je vrlo pametan, i postao je odličan fotograf i milioner. Nekoliko godina kasnije, odlučio je da poseti svoju domovinu gde se rodio. Zato što je bio slavan i bogat, pisao je caru Wilhelmu. U pismu on je rekao: "Verovatno ste čuli o meni, ja sam Nemač-Amerikanac. Želim posetiti svoje rodno mesto, i želeo bih da me službeno primite."

Car Wilhelm je uzvratilo vrlo lepim pismom. Rekao je: "Znam Nemce i znam Amerikance, ali Nemce-Amerikance ne poznajem. Ako ste bili Nemač i postali Amerikanac, više nemate prava zahtevati da budete Nemač." Kad postajemo hrišćani, mi više nismo "Adamiti," mi smo hrišćani. Naše građanstvo je na nebesima. Mi živimo na svetu, ali više nismo od njega. Ne možemo biti istovremeno u Adamu i u Hristu, moramo načiniti svoj izbor. To je jasno učenje Novog zaveta.

3. Naša večna sudbina zavisi od toga koju smo prirodu odabrali. Kad Biblija koristi reč "neverstvo" kao greh koji donosi večnu smrt, ili kao neoprostivi greh u Novom zavetu, to znači nameran izbor ostajanja u Adamu i vlasti greha. Nakon što nam dođe jevanđelje, ako namerno izaberemo da ostanemo u Adamu i pod vladavinom greha, onda ne bi trebalo ni ići u crkvu jer bi to bilo gubljenje vremena. "Jedimo, pijmo i veselimo se, jer sutra ćemo umreti" bio bi naš slogan. Zato ne očekujte da uživate u grehu i idete na nebo u isto vreme.

Ova borba nije ta o kojoj govorimo, već borba izbora. Neverovanje je namerno voljno odabiranje ostanka pod vladavinom greha koji je u Adamu. Verovanje znači voljno odabiranje nastavanja u Hristu, i u vladavini pravednosti. Mi moramo služiti gospodaru kojega smo odabrali; grehu na smrt, ili pravednosti na život; ne možemo imati oboje. Zato je ovaj pasus presudan da bi razumeli 6., 7. i 8. poglavlje.

Pavle nam kazuje da postoje dve ljudske prirode, jedna koja je uvedena Adamovim padom, i druga primljena Hristovom poslušnošću, Njegovim životom i Njegovom smrću. Mi smo po prirodi u Adamu, rađamo se u Adamu, stoga smo po prirodi deca gnjeva. Ali, koji god veruje u Isusa Hrista neće poginuti već će imati večni život. Moguće je za svakog od nas da se premesti sa te pozicije u

novu prirodu, jer je u Hristu Bog to već ispunio kao dar. On nas je stavio u Hrista pre 2000 godina, i nanovo ispisao našu istoriju u Njemu, tako da u Hristu stojimo savršeni. Bog gleda na nas kao da nikad nismo sagrešili. On nam je dao novi život, novi položaj, i novu sudbinu i On nas pita: "Hoćeš li to prihvatiti?" Ako kažemo "da," tada će nam Isus reći ono što je rekao u Jovanu 5:24: "Koji veruje u Onoga koji me posla ne dolazi pod osudu jer je prešao iz smrti u život."

Moja je molitva da na ovoj platformi gradite svoje hrišćanstvo. Hrišćanstvo nije prosto priključivanje jednoj denominaciji. To što ste član crkve neće vas spasti. Hrišćanstvo nije čin krštenja jer čin ne spasava nikoga; istina o krštenju je ono što spasava. Ta istina je – umreti u Hristu, kazati zbogom Adamu, zakopati se u Hrista, i vaskrsnuti u novinu života u Hristu. Zato je važno da propovedamo istinsko značenje krštenja.

A što se tiče mene i moje porodice mi smo odabrali Hrista, da bude naša Pravednost, naš Spasitelj i naša Nada. Izgubili smo svako poverenje u telo. Zato gradimo na platformi, "Ne ja, već Hristos."

Četrnaesto poglavlje – Kršteni u Hrista (Rimljanima 6:3-6)

U nekim slučajevima naše prvo krštenje nije bilo pravo. Neki od nas su naterani na to, drugi su bili pod pritiskom prijatelja, treći kršteni jer su i njihovi drugovi uradili to isto, ali svi mi imamo nešto zajedničko, nismo razumeli značenje krštenja. Ima mnogo hrišćana, u svim denominacijama, koji su kršteni, ali koji su "sahranjeni živi." Zločin je sahraniti nekog ko je živ. Pastor ima ovlašćenja da sahranjuje samo ljude koji su umrli.

Potrebno je da razumemo značenje krštenja a najjasnije objašnjenje njegovog značaja dato je u Rimljanima 6:3-6. Čak iako imamo ispravan način krštenja to ne znači da imamo istinu. Način je ispravan samo kad ukazuje na istinu. Mnogi hrišćani nisu shvatili istinsko značenje krštenja. Čuli smo da je krštenje memorijalna služba ali nema ni jednog teksta koji kaže da jeste memorijalna služba. Ono je javno priznanje jednog vrlo posebnog iskustva vernika. U ovom poglavlju želimo razmotriti, ne način, već istinu krštenja. Jer Isus je rekao u Marku 16:15-16 gde je dao veliki nalog: "Idite po svemu svetu i propovedajte evanđelje. Koji god uzveruje i krsti se biće spasen."

Krštenje kao čin obavlja pastor. On nas krsti u ime Oca, Sina i Svetog Duha. Krštenje kao istinu ne obavlja pastor, to radi Sveti Duh. U 1. Korinćanima 12 Pavle definiše pravo značenje krštenja. Razbojnik na krstu, kojemu je Hristos obećao nebo, nije mogao proći čin krštenja, ali je svakako morao proći kroz ovo iskustvo, jer je Isus mislio da je iskustvo to koje spasava. Čin ne spasava nikoga; istina spasava. Čin postaje važan samo kad je udružen sa istinom.

1. Korinćanima 12:13: "Jer jednim Duhom (ne jednim čovekom, reč "Duh" ima veliko "D" i odnosi se na Svetog Duha) svi se krtismo u jedno telo (telo se odnosi na Hrista) – bili Jevreji ili Grci, robovi ili slobodni, i svi se jednim Duhom napojismo." Ovo je istina o krštenju, ali osnova se nalazi u Rimljanima 6:3. Tekst počinje iskazom: "Ne znate li?" Tragedija je što mnogi hrišćani ne znaju. "Ne znate li da se svi mi krtismo u Hrista Isusa."

To je prvo: krštenje je uvek u Hrista Isusa. Nije u crkvi ili nekoj denominaciji, jer nas ne može spasti nijedna denominacija. Pastor krsti u ime Oca, Sina i Svetoga Duha, ali istina o krštenju je uvek u Hristu Isusu.

U Galatima 3:27 vidimo šta Pavle podrazumeva pod krštenjem u Hrista Isusa. Ovde Pavle objašnjava šta znači biti kršten u Hrista Isusa, jer upotrebljava istu frazu, ali se i nadovezuje na nju: "Jer svi koji se krtiste u Hrista, (zapazite istu frazu), u Hrista se obukoste (obukoste se sa Hristom, postaste jedno sa Hristom). To znači biti kršten u Hrista.

Dopustite mi da ovo objasnim. Da bi nas Hristos spasao, da bi bio naš Spasitelj On se morao identifikovati sa nama. On nas je morao preuzeti na sebe. Da bi to spasenje postalo efektivno, u vašem

slučaju, u mom slučaju, mi se moramo identifikovati sa Hristom. To mora biti recipročno, jer Bog je ljubav. Čak iako je On iskupio sve ljude u Hristu, to otkupljenje može postati efektivno samo kad prihvatamo tu identifikaciju sa Hristovom svetom istorijom jer je Bog ljubav; On nije marksista. Marksizam veruje u deljenje, ali deli pod pretnjom oružja. Bog vam ne daje svog Sina pod pretnjom oružja. On kaže: "Dao sam ti svog Sina po beskonačnoj ceni za Mene, ali tebi je to dar. Imaš dve solucije, možeš ga prihvatiti ili odbaciti." Zato Isus kaže u Jovanu 15 hrišćanima: "Budite u Meni i Ja ću u vama." Ovo dvoje kompletira sliku.

Dok je istina da su svi ljudi opravdani u Hristu i da su već pomireni u Isusu Hristu, to spasenje postaje efektivno verom i krštenjem. Krštenje je jednostavno javno priznanje zajednice u veri sa Isusom Hristom. To znači biti kršten u Hrista.

U Rimljanima 6:3, druga polovina stiha, vidimo da naša zajednica sa Hristom u krštenju nije u nekom nejasnom postupku. On je vrlo specifična: "Ne znate li da svi koji se krstismo u Hrista, u smrt Njegovu krstismo se?" što znači da prihvatamo Njegovu smrt kao svoju smrt. Presudno je ovo znati, u protivnom nema efektivnog opravdanja.

Pavle obajšnjava vrstu smrti kojom je Hristos umro u Rimljanima 6:10: "Jer smrt kojom On umre, umre grehu jedanput za sve." Znači Njegova smrt je bila za greh i mi želimo znati šta to znači. Božji zakon kaže: "Plata za greh je smrt" i tragično je da neko pokušava ukloniti legalan okvir pomirenja. Zakon zahteva smrt. Jevrejima 9:22: "Bez prolivanja krvi (smrti) nema oprostjenje greha." Duša koja zgreši mora umreti. To je jasno učenje Svetog Pisma.

Hristos nije došao da izmeni smrtnu osudu jer da je to učinio prekršio bi sopstveni zakon. On je došao da ispunji smrtnu osudu i na krstu On je umro za greh. On je ispunio zakonsku pravdu i kad je opet ustao ostavio je greh u grobu, ne na tri dana već zauvek. Zato Pavle kaže da je On umro jedanput. Ne može se dvaput umreti drugom smrću jer to znači zbogom tom grešnom životu zauvek.

Pavle kaže u Rimljanima 6:10 za Hrista kad je ustao: "Ali život kojim sada živi (život vaskrsenja) živi Bogu." Naši gresi, jer vlastitih nije imao, odvojili su Hrista od Boga. To je ono što je greh učinio Hristu. Greh nas odvaja od Boga što znači da nas odvaja od Izvora života, mira, radosti i sreće. Zato je Hristos vikao u agoniji, u krvavom znoj: "Oče, Oče, zašto si me ostavio?" On je iskusio prokletstvo zakona. Ali Hristos se nikad više neće odvojiti od svog Oca!

Tekst u Rimljanima 6:10 se bavi Hristovom smrću i podsetimo se, hrišćanin se krsti u Njegovu smrt. Stoga, u Rimljanima 6:11 Pavle kaže: "Tako (na isti način; to znači ta grčka reč) i vi držite sebe da ste mrtvi grehu." Drugim rečima, baš kao što je Hristos poneo greh do kraja na krstu, sada pošto ste kršteni u Hrista, kazali ste u svom srcu zbogom grehu. Ostavili ste ga na krstu.

To je ono što je prikovano na krstu. To je bilo protiv nas, to nas je osuđivalo, to je prikovano sa Hristom i vi ste ga, krštenjem, ostavili tamo po sopstvenom izboru. Rekli ste: "Ovaj grešni život zaslužuje da bude na krstu i nigde drugo." Sada možete živeti Bogu jer u drugoj polovini 11. stiha stoji: "Ne samo što zaista umreste grehu, već ste živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem." Bog se nikad neće odvojiti od vas koji ste kršteni u Hrista. Nikad neće biti odvajanja. Da, biće odvajanje za one koji konačno, trajno odbacuju Hristov dar na kraju milenijuma. Bog će odstupiti, i kad to učini, nema izvora života.

Rimljanima 6:4: "Tako se s Njim pogrebosmo kroz krštenje." Neko ko umre može ostati s nama neko vreme, ali na kraju mora se sahraniti. "Novorođenje je retko iskustvo ovog vremena na svetu. To je razlog zašto ima toliko poteškoća u crkvama. Mnogi koji uzimaju Hristovo ime su neposvećeni i nesveti. Oni su se krstili ali su sahranjeni živi" (*Bible Commentary 6*, str. 1075). Mi nemamo prava da nekog sahranimo živog. On se prvo mora suočiti sa Hristovim krstom. On može kazati "da" pitanjima doktrine, ali ako kaže "ne" Hristovom krstu nemate prava da ga krstite. Ja nije umrlo i zato on ne ustaje na novinu života u Hristu. Znači, u 4. stihu zapažamo:

1. Mi smo umrli sa Hristom.
2. Mi smo sahranjeni.

Postoji jedno vrlo interesantno društvo u Engleskoj koje sprečava sahranjivanje ljudi koji nisu umrli. Oni govore o nekoliko incidenata. Jedan od njih bio je u Kaliforniji. Sahranili su čoveka i zatrpali grob, i usred noći čovek koji je bio zadužen za čuvanje groblja šetajući okolo čuo je neke buku. Šumovi su dolazili tačno sa mesta gde je ta osoba bila sahranjena. Požurio je u policiju i otkopali su ga ali bilo je prekasno. Otvorili su sanduk. Bio je isčupao kosu jer je bio poludeo. Bio je sahranjen pre nego je umro.

To je bila tragedija. Ali još je veća tragedija sahraniti ljude koji nisu duhovno umrli. Oni ne ostaju u tom grobu. Oni izlaze ali nevolja je u tome što zadaju glavobolje pastoru i drugim članovima zajednice. Iz knjige Evangelizam, str. 319: "Povećanje broja članova zajednice koji nisu obnovljeni u srcu i reformisani u životu je izvor slabosti u crkvi. Zanimaruje se činjenica da mnogi pristupaju crkvi a da se prvo nisu sjedinili u Hristu." Možemo se upitati da li je naše krštenje bilo zajednica sa raspetim, sahranjenim i ustalim Hristom.

Rimljanima 6:4 nastavlja i kaže da ne samo što umiremo sa Hristom, ne samo što se zakopavamo s Njime, već: "kao što usta Hristos slavom Očevom iz mrtvih, tako i mi da hodimo u novini života." Svaki pravi hrišćanin mora kazati sa apostolom Pavlom ono što on kaže u Galatima 2:20: "S Hristom se razapeh" ne lažni koncept zamene: "Hristos je umro umesto mene." Hristova smrt bila je opšta smrt. Jedan čovek ne može umreti umesto drugog čoveka. Zakon to ne dozvoljava. Ukoliko ne umrete sa Njim, ta vam smrt ne postaje legalna. Mi smo umrli s Njim, sada ustajemo u novini života. I Pavle kaže: "Razapeh se sa Hristom, ali još uvek živim! No ne živim više ja, već Hristos živi u meni. A život koji sada živim, živim verom u Onoga koji me ljubi i predade sebe za mene."

Rimljanima 6:7: "Jer koji umre oprost se od greha." KJV Biblija kaže "oslobodi se" i ta reč se ponavlja tri puta u Rimljanima 6, prvi put u 7., drugi u 18. i treći put u 22. stuhu. Ali u 18. i 22. stihu koristi se jedna reč, a u 7. sasvim drugačija. Ako želimo u svojoj Bibliji reč koja je identična sa rečju koju Pavle upotrebljava u 7. stihu, u Delima 13:39 u KJV ta reč je "opravdan." "Koji umre opravda se od greha." Tako reč "dikaiouno" koju Pavle koristi na grčkom, ili "opravdan" ne znači slobodan u nekom drugom smislu. Prevod "slobodan" je ispravan, jer reč "opravdan" znači "slobodan" ali slobodan u sledećem smislu:

1. Slobodni ste od vladavine greha. U Rimljanima 3:9, gde Pavle izvodi zaključak o problemu greha, on kaže: "Čitav svet je pod grehom, pod upravom greha, svi su robovi grehu." To se iznosi i u Rimljanima 7:14. Ali sada vi i ja više nismo pod vlašću greha jer je greh umro. Greh koji vlada nad nama je razapet sa Hristom.

2. Potrebno je da znamo još jedan smiso u kojem Pavle koristi reč "opravdan." Zakon kaže: "Duša koja sagraši mora umreti." U trenutku kad se rodimo na ovom svetu, čak iako naši roditelji, rođaci i posetioci kažu: "Ti si divna beba," zakon je već rekao: "Ti moraš umreti." Mi se rađamo u oblasti smrti zbog pada (Rimljanima 5:12-21). Rađamo se pod osudom zakona zbog greha jednog čoveka. A zakon je nepopustljiv, neće odustati dok ne umremo. Kad umremo zakon kaže: "Sada sam zadovoljen."

Ako ukradem 10.000\$, uhvate me i pošalju u KP dom na 5 godina, nakon tih 5 godina u zatvoru kad izađem, nijedan zakon me ne sme dirati za taj zločin. Ako bi neki policajac to pokušao, ja mogu reći: "Ja sam sada slobodan čovek." Znači greh vas više ne može uništiti, ne zato što ste dobri, već zato što ste već umrli u Hristu.

Rimljanima 6:5: "Jer kad smo jednaki s Njime jednakom smrću." Reč koju Pavle koristi je ona koju mi danas upotrebljavamo za kalemljenje. kalemljenje je spajanje dve grane u jednu i krštenje je to isto. Ono je naše kalemljenje u raspetog, sahranjenog i vaskrslog Hrista. "Jer ako smo postali jedno s Njim, u prilici Njegove smrti, (što se odnosi na greh) izvesno ćemo biti i u prilici Njegovog vaskrsenja." Ako je vaše krštenje istinsko, Bog vam kaže ono što je Hristos rekao razbojniku: "Danas, nebo je tvoje!" Vaše vaskrsenje je zagantovano.

Imamo nešto što se mora vrlo pojasniti u Rimljanima 6:8: "A ako umremo s Hristom, verujemo da ćemo i živeti sa Njim." Dobro pazite šta ovde Pavle kaže jer to nije u potpunoj kontradikciji sa našom prirodnom situacijom. Na ovom svetu mi otpočinjemo sa životom a završavamo sa smrću; to je prirodan poredak stvari. U jevanđelju je suprotno. Mi otpočinjemo sa smrću a završavamo sa životom i reč "ako" znači da ako ne umremo nećemo ni živeti.

Sledeći tekst koji je mnogo jači dat je u Timotiju poslanici. Pavle je uputio Timotiju te reči zato što je Timotije bio mladić a mladi ljudi misle da nikad neće umreti, međutim i deca mogu umreti. Čitajte Pavlov iskaz u 2. Timotiju 2:11: "Istinita je reč, ako umremo s Njim, to ćemo i živeti sa Njim."

Ako odbijate umreti sa Hristom nećete živeti sa Njim. Ako ste živi sahranjeni, ne morate opet proći kroz taj čin. Otkrio sam značenje ovog pasusa deset godina nakon svog krštenja. Već pet godina sam bio propovednik. Šta bi se dogodilo ako bi propovednik bio ponovo kršten? Bilo bi ogovaranja: "Pitam se šta je zgrešio?"

Ne, nisam uradio ništa loše, upravo sam otkrio istinu. I tako u Ugandi nisam tražio ponovo krštenje. Stao sam ispod jedne smokve, vrlo simbolično, i rekao: "Bože, otvorio si mi oči, od sada pa nadalje želim se pokoravati istini." Rekao sam: "Gospode, ne više 'ja' već Hristos koji mora živeti u meni." To mora biti cilj.

Rimljanima 6 se bavi stanovištem. Pavle shvata da premda ste u svom srcu umrli grehu, još uvek se borite, još uvek padate, ali u svom srcu rekli ste zbogom grehu. Ali jedno je jasno, nema vaskrsenja sa Hristom ukoliko prvo ne umrete sa Njim. To je tako prosto.

Poslednji stih koji pokrивamo u ovom poglavlje je Rimljanima 6:6: "Znajući ovo, da se naš stari čovek razape s Njim." Podsetimo se da "stari čovek" znači vaš stari život. Zato u NIV Bibliji stoji "vaš život sebi samome" tj. vaš stari život kojim ste rođeni, koji je stajao osuđen, koji je morao umreti, razapet je sa Hristom. Ovde Pavle koristi reč "stari čovek," "stari život samome sebi," ali u Galatima upotrebljava reč "ja" za stari život samome sebi. "Da bi se grešno telo moglo pokvariti (ili uništiti)." Ali to nije ono što Pavle kaže pa je potrebno da objasnim. Ono što Pavle stvarno kaže u grčkom originalu je da bi se grešno telo moglo lišiti svoje moći ili učiniti nemoćnim.

Grci su verovali da je telo zlo ali Biblija to ne uči. Ovo naše telo nije zlo. Problem nije naše telo, lopov je onaj ko upravlja njime. Na primer, ako bi išli autobusom odavde do udaljenog grada, imali bi dva vozača. Jedan vozi pola puta a drugi preostalu polovinu do našeg odredišta. Prvi vozač je vrlo nepažljiv, hvata krivine na dva točka i svaki put kad to čini srce vam je u ustima. Nemate mira, problem nije autobus, problem je vozač, jer u obližnjem gradiću on silazi a drugi vozač preuzima autobus. Ovaj je vrlo pažljiv i vi sedite opuštено govoreći: "Ovo je dobar vozač."

"Telo" je naš stari vozač. Ono je umrlo na krstu u Hristu ali samo verom, a vera nije realnost. Sve dok se brinemo za svoj svakodnevni život ono je još živo i ima priliku da pomoli svoju ružnu glavu. Najjači oblik njegove ružne glave je pojava pod maskom religije. Ono deluje kao veoma "sveto" ali je telo. Podsetimo se Isusovih reči Nikodimu: "Ono što je rođeno od tela uvek je telo." Ono možda može činiti mnoge dobre stvari. Ono možda može raditi mnoge verske stvari ali je uvek motivisano svojim ja. Znači, naša dela su oskvrnjena; prljave haljine u Božjim očima. Samo Duh, novi vozač, je taj koji može proizvesti pravednost u nama. Tako svaki dan morate ponavljati: "Ne ja već Hristos." Pavle kaže: "ne hodite po telu već hodite u Duhu" jer je telo razapeto. Galatima 5:24: "Mi koji pripadamo Hristu razapesmo telo sa svim njegovim željama."

Stari čovek se razapinje, stoga je ovo ljudsko telo, koje po sebi nije grešno, lišeno svoje moći greha. Vozač je mrtav. "Da ne budemo više robovi grehu." Niko ne može reći: "Bespomoćan sam. Imam grešnu prirodu." Potrebno nam je krštenje jer nisam više "ja" već Hristos koji mora hodati u nama. Onaj Hristos od pre 2000 godina se nije promenio. On je isti danas, sutra i zauvek i život kojim je On živeo, život ljubavi, život staranja, život samopožrtvovanja, On može živeti danas u vama. Svetu je potrebno da to vidi. Biblija predstavlja ovu istinu iz mnogo različitih uglova pa imamo više primera. Prvi primer je iz 2. Mojsijeve. U 1. Korinćanima 10, Pavle uzima iskustvo Jevreja i povezuje ga sa

spasenjem. U drugom stihu čitamo da su Jevreji koji su prešli Crveno more bili kršteni u Mojsija. Mojsije je Hristova prilika. Stihovi 3 i 4: "Svi jedoše istu duhovnu hranu, i svi piše isto duhovno piće."

Taj se simbolizam zapaža i u Gospodnjoj večeri. Oni su jeli i pili duhovnu hranu. Zatim Pavle definiše šta pod tim podrazumeva: "Jer oni piše od duhovne stene koja iđase za njima, a ta stena beše Hristos." Peti stih: "Ali većina ih ne ugodu Bogu." Izlazak iz Egipta bio je simbol spasenja. Egipat predstavlja svet. Faraon predstavlja sotonu, Božjeg neprijatelja, a prelazak Crvenog mora krštenje. Sada se kreću ka Hananu, obećanoj zemlji i dok putuju tako oni žive o duhovnoj hrani, hlebu i krvi Isusa Hrista. Ali pojavio se problem jer nisu kazali zbogom egipatskom životu. Tako dok su fizički bili izvan Egipta, njihova srca bila su u Egiptu. Govorili su: "Oh, želeo bih da se mogu vratiti. Nedostaju nam krastavci, praziluk, a posebno piletina."

Stoga je njihovo krštenje bilo privid i pomrli su u pustinji. Postoje tri vrste ljudi koji će umreti: oni koji su nevernici, oni koji su vernici i oni koji su u pustinji. Od njih su najgori ljudi pustinje. Oni koji su u svetu napokon i uživaju u njemu pre nego umru. Oni koji su hrišćani će umreti, ali potom sledi vaskrsenje i večni život. Ali u pustinji, nemamo nijedno od ove dve grupe. Oni ne uživaju u svetu u potpunosti, jer svaki put kad to čine, ispunjeni su krivicom. Oni čak ne uživaju ni nebo jer su sahranjeni živi.

Bog ih nije mogao vratiti u Hanan dok se ponovo ne krste. On ih nije mogao provesti lakšim putem, proveo ih je kroz Petru i vi koji ste nekad tuda putovali znate koliko je to uistinu neravna i gruba staza. Prošli su Petru i stigli na Jordan. U knjizi Isusa Navina, Bog kaže Isusu: "Uradi dve stvari, kad pređete Jordan (što je bilo njihovo ponovno krštenje) uzmi dvanaest kamenova iz pustinje i stavi ih nasred reke. I uzmi dvanaest kamenova iz reke, i odnesi ih u obećanu zemlju i načini oltar."

Tih dvanaest stena predstavljali su crkvu. Bog je u stvari kazao Isusu: "Život Egipta, koji su poneli sa sobom, ne može ići sa njima u Hanan. Moraju ga sahraniti u Jordanu. Moj život, koji morate vaskrsnuti, mora se poneti u obećanu zemlju." Jordan postaje istinsko krštenje. Zato je Isus kršten, ne u Crvenom moru, već u Jordanu. Isus je rekao Jovanu Krstitelju: "Moraš me krstiti da se ispuni svaka pravda." To je istinsko krštenje.

Godine 1975. prelazio sam Jordan sa svojom porodicom. Oni sada imaju most, pa ne morate čekati da opadne vodostaj. Zauštaivo sam se nasred mosta i posmatrao prljavu vodu. Ona je vrlo čista na izvoru u Golanskim uzvisinama, ali kad dođe do mesta gde su Jevreji prešli prilikom izlaska sasvim je prljava. Prišao mi je jedan Izrailjski vojnik s puškom i bajonetom i kucnuo me u slabinu. Skočio sam i rekao: "Šta je bilo?"

Rekao je: "Šta tražiš?" Mislio je da sam možda Arapin ili neko drugi. Kazao sam: "Ne, tražim kamenove." A on je rekao: "Kakve kamenove?" Reкао sam: "Biblija kaže da su ovde do današnjeg dana. Zar ne znate svoju istoriju? A on je rekao: "Oh da, majka mi je verovala u tu besmislicu. Ja ne verujem." I ja sam rekao: "Jako loše! Zato gubite rat." Povikao je: "Sklanjaj se!" A ja sam kazao: "Da, gospodine." Jako je loše što je ostaivo istinu kao što je u Hristu.

Godine 1981. uzeo sam sedmicu molitve na Middle East koledžu i jedan od mladića je zahtevao krštenje. Bio je Marionit, što je religija Srednjeg Istoka, jedna hrišćanska crkva. Njegovi roditelju su bili apsolutno besni. Tako je otac došao do mene i rekao: "Znate li šta radite?" Reкао sam: "Da, krštavam vašeg sina." On je rekao: "Dozvolite da vam kažem, kad mi je sinu bilo dva meseca, vozio sam uz ogromni rizik po sebe celim putem do Jordana."

On je bio Libanac, Arapin, u arapskom logoru ali nikad jednog Libanca ne zovite Arapinom, jer oni su Feničani. Reкао je: "Vozio sam čitavim putem do Jordana, zahvatio barel jordanske vode i krstio svog sina baš u vodi u kojoj je Hristos bio kršten, a sada ga vi krstite u ovoj prljavoj vodi kod Middle East koledža. To je nazadak." Reкао sam: "Možda ste ga krstili u vodi, ali mogu li nešto da vas pitam?" Odgovorio je: "Da." Dali je vaše dete, ovaj dečak plakao?" "Da, vrištao je i tresao glavom." Reкао sam: "Reći ću vam zašto, odbacivao je to krštenje sada ga prihvata. To je ta razlika." Objasnio sam mu tu istinu ali nije prihvatio.

Važno je da znamo istinu o krštenju. Želeo bih napraviti zaključak sa jednim iskustvom koje sam imao u Etiopiji. Nadam se da niko neće morati da prođe kroz to iskustvo. Ja posebno govorim mladim ljudima. Uzeo sam sedmicu molitve na koledžu u Etiopiji, i dao mladim ljudima vremena za pitanja. Imali smo jednog Jananskog Egipćanina koji se zvao Dahoud, i bio je stariji student mehanizovane agrikulture. Očito je da je na času imao raspavu sa učiteljem "trebaju li hrišćani nositi oružje?"

U Egiptu morate dve godine služiti armiju a oni nemaju medicinski korpus. Moraju nositi pištolje. Tako me je ovaj Egipćanin pitao: "Da li je greh za hrišćanina nositi oružje?" Znao je šta mu je učitelj govorio, da to nije u redu ali želeo je da mu to dokažem iz Svetog Pisma, što je bilo njegovo pravo da pita. Rekao sam mu: "Dahoude, svaki Egipćanin koji se ne bori za svoju zemlju treba se stideti samoga sebe." Svidelo mu se to ali sam rekao: "Hteo bih te nešto upitati. Da li si hrišćanin?"

Rekao je: "Da." Onda sam kazao: "Dali si ikad video mrtve Egipćane koji se bore za svoju zemlju?" Rekao je: "Ne." I ja sam kazao: "Ako si hrišćanin, ti si mrtav tom starom životu koji je pripadao Egiptu i ustao na novinu života u Hristu." Ovo vama možda ne bi ništa značilo, ali njemu je nešto značilo. "Usput," rekao sam, "Hristos je bio Jevrejin." Ako kažete Arapinu da Jevrejin, on to ne voli. Rekao je: "Ne, nisam mrtav!"

Kazao sam: "Dobro, ne želim da se raspravljamo. Mogu ti dati čitavu gomilu tekstova. Dozvoli mi da ti dam samo jedan. Dao sam mu Kološanima 3:3. Rekao sam: "Molim te čitaj ga iz tvoje Biblije, arapske Biblije." Čitao je i Pavle tu kaže: "Ti si mrtav, i tvoj život je sakriven u Hristu Isusu."

Odbio je da to prihvati. Rekao sam: "U redu Dahoude, neću se raspravljati." Tako sam otišao i vratio se u Addis Abebu, 150 milja odatle. Dve sedmice kasnije, tačno dve semice nakon sedmice molitve, on i jedan njegov instruktor testirali su traktor "John Deere."

Najveći broj naših koledža u Africi je u brdima. Volimo da ih gradimo na brdima. Isprobavali su ovaj traktor, spuštajući se niz padinu, i otkazale su kočnice. Dahoud je sedeo na blatobranu, a vozač, njegov instruktor, na sedištu. Kad su otkazale kočnice, traktor je dobio inerciju jer je bila strmina. U panici pokušao je usporiti traktor prebacivanjem na manji prenos brzine. Brzine nisu bile sinhronizovane, pa kad je postavio menjač u neutralni položaj, nije mogao ušaltovati manju brzinu. Inercija se povećala, i išli su sve brže i brže a vozač je bio pobledeo od straha. Iskočio je i viknuo: "Spasavaj se." Dahoud se bio sledio na blatobranu. Bio se isuviše uplašio i trebo je skočiti ali nije. Traktor je udario u drvo, prevrnuo se i priklješti Dahouda ispod. Trebalo im je 20 minuta da podignu taj teški traktor i izvuku ga.

Tamo smo imali bolničarku i ona je ispitivala kuca li mu srce i rekla je: "Plašim se da je mrtav." Čitav grudni koš bio mu je polomljen. Bolnica se nalazila tri milje dalje i hitno su ga prebacili tamo. Mladići su ušli u kapelu i počeli se molitvi. Ispitivala su ga dva doktora, jedan Šveđanin, a drugi Etiopljanin, obučeni u Americi, i obojica su se složila da je mrtav. Potom su zamolili bolničarku da se pobrine za telo, i ona je donela čaršav da prekrije njegovo telo. Dok mu je prekrivala glavu njegove oči su trepnule i ona je povikala: "Živ je!" Švedski lekar je reko: "Pretpostavljam da vam se priviđa." Doktor Etiopljanin je kazao: "Dopustite mi da ga opet pregledam." Koristio je stetoskop i opet ga pregledao, i osetio slabašne otkucaje srca. Nisu imali adekvatnu opremu pa su radio vezom obavestili naš štab gde se nalazio avio misije. Poslali smo naš misionarski avion, i prebacili su ga, u nesvesnom stanju u našu bolicu u Addis Abbaba-i. Tu je ležao, nesvesan, oko dve sedmice, sav u zavojima. Izvršili su hirirški zahvat i sve što je bilo potrebno. Nakon dve sedmice došao je k sebi pa sam pošao da ga posetim.

Lice mu je bilo potpuno prekriveno zavojima. Samo su mu usta i oči bili otvoreni. Posmatrao me je, i ja sam njega, zatim sam se sagnuo i rekao mu na uvo: "Dahoude, kako si?" Prošaputao je: "Dahoud je mrtav. Razgovaraš sa jednim hrišćaninom." Kasnije mi je pričao da ga je Bog na teži način naučio istini kao što je u Hristu. Vratio se u Egipat i odbio da nosi oružje jer je bio hrišćanin.

Nadam se da ne morate proći kroz to iskustvo. Bilo je gorko! Nosio je ožiljke čitavog života. Ali ako ste sahranjeni živi, vaše krštenje je varka. Moja je molitva da se sada pokorite krstu.

Petnaesto poglavlje – Opasnost od Libertizma (Rimljanima 6:1-13)

U ovoj studiji Poslanice Rimljanima proučavanje o krstu i njegovom punom značenju u našem hrišćanskom iskustvu je neophodno za jasnije razumevanje Pavlovog izlaganja. Tri studije o krstu (dostupne u knjizi ili na kasetama, *The Cross of Christ*) čine tri stvari za nas:

1. Doprinosite da zaista cenimo Isusa Hrista, da je bio voljan umreti, kazati zbogom životu zauvek da bi mi mogli zauzeti Njegovo mesto.
2. Proizvedite u nama mržnju prema grehu zbog onoga što je učinio našem Spasitelju.
3. Doprinosite boljem razumevanju pravednosti verom što će nam pomoći u našem proučavanju poslanice Rimljanima.

Pavle je pisac logističar i neophodno je da pregledamo ono što nam je već kazao u prvih pet glava Rimljanima. Pavlova tema ove poslanice je "Jevanđelje Božje." Nakon predstavljanja, upućivanja dobrodošlice, on se bavi univerzalnim problemom greha čovečanstva od poglavlja 1:18 sve do 3:20. Zatim završava sa dve činjenice:

1. Prva činjenica se nalazi u Rimljanima 3:9, a to je da smo svi mi, Jevreji i neznavošci, bez izuzetka, pod grehom. To znači da smo pod kontrolom greha, mi smo mu robovi, a greh je naš gospodar.

2. Druga činjenica, Pavle nam to kazuje u stihu 3:19, je da smo mi takođe pod zakonom, i zato što smo grešnici, biti pod zakonom znači biti kriv i biti osuđen. Pavle slika vrlo mračnu sliku ljudskog roda u tom odseku.

Zatim u trećem poglavlju sa one dve divne reči, "ali sada," on uvodi jevanđelje, stihovi 21-31. Postoje dve stvari koje nam on kazuje o jevanđelju:

1. On definiše jevanđelje kao "pravednost od Boga." Pod tim podrazumeva: a) to je pravednost potekla od Boga, b) planirana od Boga, c) ispunjena od Boga, d) ona je sasvim od Boga.

2. On nam kazuje da je ova pravednost nešto čemu nismo doprineli ni jednu jotu. Ona je sasvim od Boga, ispunjena u Hristu, vez ikakavog doprinosa s naše strane. Stoga nam je on dar tako da se spasavamo milošću. Kad prihvatamo taj dar verom, to se zove pravednost ili opravdanje verom.

Zatim u 4. poglavlju Pavle nastavlja da brani ovu divnu istinu od trostruke opozicije koja je uglavnom dolazila od Judaista:

1. Naša dela,
2. Obrezanje, što je bilo od ogromnog značaja za Jevreje,
3. Držanje zakona koje ni na koji način ne doprinosi opravdanju verom. To je u potpunosti Božje delo.

U 5. poglavlju on se okreće subjektivnom iskustvu, plodovima opravdanja verom koji su takođe trostruki. Prvi plod je mir sa Bogom. Ovo je očajnička potreba mnogih; oni nemaju mir. Zapamtimo, mir dolazi kroz opravdanje verom, ne onim što Bog čini u nama, već onim što je već ispunio u Hristu, što ste prihvatili verom. Ali to nije sve.

Drugi rod je to što stojimo u milosti, što znači da smo sada u poziciji gde možemo zahtevati Božju silu kroz nastavanje Duha da živimo životom koji Bog želi od nas.

Treći rod je da postoji nada koju nam donosi opravdanje verom, a ta nada je dvostruka:

- a) Sada možemo iskusiti Hristovu ljubav i širiti je oko sebe, ljubav "koja ne traži svoje", ljubav koja je sila jevanđelja, ljubav koja je ispunjenje zakona.

- b) Ali ta nada je iznad toga; ona je takođe proslavljanje, kad će se ova raspadljivost obući u nepropadljivost prilikom drugog Hristovog dolaska.

Zatim u drugoj polovini Rimljanima 5:12-21, što je vrlo težak pasus, Pavle polaže temelj našeg spasenja i naše osude. On se bavio univerzalnim problemom greha; on se bavio pravednošću Božjom, i sada kaže da je izvor toga u Adamu i Hristu. Mi smo izgubljeni u Adamu na isti način na koji se spasavamo u Hristu. Drugim rečima, naša večna sudbina se zasniva na delima ta dva čoveka. U Adamu svi umiremo, u Hristu svi će oživeti.

Šesto poglavlje Rimljanima se bavi opasnošću koje dolazi od propovedanja večnog jevanđelja. Ta opasnost dolazi od ljudi koji iskrivljuju tu poruku.

1. Jasno razumevanje ljubavi Božje. On ne želi da znate ili shvatite da je Božja ljubav bezuslovna, da je večna, i da se nikad ne menja.

2. On ne želi da znamo jevanđelje ili da ga jasno razumemo pa je pokušao zaslepiti misli nevernika. U 2. Korinćanima 4:3,4 Pavle nam kazuje: "Ako je jevanđelje sakriveno onima koji su izgubljeni, skriveno je zato što je bog ovoga sveta (koji je sotona) zaslepio njihove oči da ne vide slavnu istinu jevanđelja."

Ali on tu ne staje. Kad ulazi u hrišćansku crkvu, on ima određen način postupanja sa hrišćanima koji su već prihvatili jevanđelje. On je pripremio dva falsifikata – oba površno liče na jevanđelje, ali u osnovi su neprijatelji jevanđelja.

Sada mi dopustite da vam objasnim šta je falsifikat. Kad sam bio misionar u Etiopiji, pisao mi je moj otac koji je kolekcionar markica i kovanog novca govoreći: "U Etiopiji ima jedna kovanica koja se zove Maria Teresa. Izmislili su je Italijani kad su vladali nad Etiopijom od 1930-1935. godine. To su retke kovanice ali želeo bih da mi jedno pronađem jer su i vrlo vredni novci."

Ispričao sam to jednom Etiopljaninu i rekao: "Znate, teško je nabaviti te kovanice." On je rekao: "Ne, možete ih nabaviti svuda, prodavci vam ih deca na ulici." I tako sam zaustavio jedno dete koje je prodavalo drangulije, i istini za volju imao je tri, ne jednu već tri kovanice. Tako sam se s njim pogađao kao tipični Afrikanac i mislio da sam postigao dobru cenu. To je ipak bilo prilično novca, ali otac mi je rekao da su vrlo vredne, pa sam mislio da bi mogao dati nešto zauzvrat. Poslao sam te kovanice ocu a on mi je pisao i rekao: "Sine moj, treba nešto da naučiš. Od ove tri samo jedna je prava. Druge dve su bile falsifikati."

Ali za mene nije bilo razlike. Posmatrao sam ih i posmatrao ali nisam mogao uočiti nikakvu razliku između lažnih i pravih. Ali oko eksperta zna razliku. Otac je rekao: "Ta dva lažnjaka ne vrede ništa; previše si ih platio." Mislio sam da sam napravio posao ali zahvalio mi se na kovanici koja je bila prava.

Kad posmatramo ta dva falsifikata bez jasnog razumevanje jevanđelja, mi nasedamo jer sotona je vrlo pametan. Sada da ih etiketiramo:

1. Prvim se Pavle već bavio u četvrtom poglavlju Rimljanima. Mi ga zovemo "legalizam." Legalizam po mnogo čemu liči na jevanđelje.

2. Za drugi ima mnogo imena. Jedno od njih je "libertinizam" ali se ponekad naziva aninomianizam. "Anti" znači "protiv", a nomianizam je od grčke reči "nomos" koje je zakon. "Libertinizam", što je reč koju bih radije koristio sada, ili "jeftina milost" su takođe termini koji se upotrebljavaju.

Do sada smo videli da je jevanđelje pravednost Božja i da je u Hristovom svetoj istoriji već ispunjeno sve što je neophodno da bismo išli na nebo. Ono što libertinizam kaže je: "Pošto sam već spasen Hristovom zaslugom, pošto je On uradio sve, onda sigurno imam slobodu da radim što mi se sviđa." Drugim rečima, jevanđelje i njegov besplatni dar spasenja sada se koristi kao opravdanje za uživanje u stvarima ovoga sveta čak i u grehu; ne teškim gresima već grešnim željama koje se ispunjavu. Voleo bih dok razmatramo Rimljanima 6 glavu da objasnim da ovo nije istina. Sloboda i dopuštenje nisu isto. Da, jevanđelje me oslobađa, ali me ne oslobađa da radim što mi se prohte.

Kad je Kenija dobijala nezavisnost od Velike Britanije neki Afikanci su bili vrlo mudri. Poigrali su se sa ovim divnim događajem. Kupili su neke male formulare i otišli svojim drugovima

Afrikancima koji nisu bili mnogo obrazovani i rekli im: "Znate li da će kad dobijemo nezavisnost (oni su to zvali "uhuru") ova evropska auta biti naša. Želite li jedno?" i oni bi odgovarili: "Da."

"Sve što morate platiti su dva šilinga a mi ćemo vam dati potvrdu i kad nezavisnost dođe auto je vaš." Tako su oni sakupljali novac i davali im potvrde. Na dan nezavisnosti ovi siromašni mali ljudi su sa svojim potvrdama tražili brojeve tablica svog auta da vide koji je njihov. Bili su obmanuti što se tiče značenja istinske nezavisnosti.

Nekoliko godina kasnije radili smo u školi u Kamagambou. Moja žena je uživala u posećivanju afričkih tržnica a ja sam morao da vozim što je vrlo teško kad vam ispred auta šetaju kokoške i magarci. Kad smo se rastali na tržnici, ugledao sam grupu Afrikanaca koji su sedeli sa liscama na rukama. Bili su stariji ljudi, i rekao sam sebi: "Ovi ljudi izgledaju vrlo jadno. Poći ću k njima, sestri i razgovarati malo." Pošto sam govorio njihovim jezikom razgovarao bih s njima dok mi se žena ne vrati iz trgovine. Pitao sam ih: "Šta ste uradili da morate biti u liscama s policajcem koji vas naoružan čuva?"

I jedan od tih ljudi, najstariji iz grupe, mi je rekao: "Kad će se završiti ova nezavisnost?" A ja sam rekao: "Žao mi je, ona je tu da ostane." "Oh," rekao je on, "želeo bih da se završi." Rekao sam: "Šta time mislite da kažete?" Odgovorio je: "Kad su nam govorili da dobijamo nezavisnost, mislili smo da nećemo morati plaćati porez." Mislili su da sloboda znači oslobađanje od poreza. Starac je rekao: "Sada plaćamo veći porez nego kad su Britanci bili ovde pa želimo da se vrate."

Sedeo sam s njima i objasnio da sloboda znači odgovornost. "Ako želite slobodu više ne možete zavisiti od Britanskog budžeta za ispomoć. Vi morate sami sebe izdržavati, i vaša vlada će se izdržavati ubiranjem poreza od vas." On je rekao: "Ali to nam nisu rekli kad smo se borili za nezavisnost, i dobili su našu podršku." "Dobro," rekao sam, "to je tipično za političare. Oni nikad ne kažu isitnu, osim onoga što godi našem telu."

Ali Pavle nam ne uskraćuje istinu. On nam kazuje istinu: biti slobodan u Hristu ne znači imati dozvolu da radimo što nam se prohte. Ranije sam napomenuo da je jevanđelje opasno. Daću vam neke divne iskaze, ali oni su opasni. Zato što su opasni neki pastori ih čak i ne citiraju. Jedan je Rimljanima 5:20, odličan iskaz: "Gde se umnoži greh onde se još veća umnoži blagodat." Ono što je Pavle podrazumevao pod ovim je: "Nema veze koliko si grešnik, jevanđelje te može spasti."

Ali ima ovde jedan problem: svi mi imamo prirodu koja ne samo što je grešna, čak i posle obraćenja, već imamo prirodu koja voli greh. Ne varajte se; vaš obraćen um može mrzeti greh, ali vaša priroda, sve naše prirode, će voleti greh do sudnjeg dana. Kad čitamo ili slušamo ovu divnu konstataciju koju Pavle pravi u Rimljanima 5:20, možemo je izopačiti i tumačiti ovako: "O Pavle, ti kažeš da je milost tako divna da što više grešim veća milost će poništavati moj greh. Hvalite Gospoda! Nastavimo da grešimo da bi milost mogla izobilovati." Pavle to ne misli ali telo vam govori da je to ono što on misli pa iskrivljujemo Pavlove reči zarad vlastite koristi. Pavle se bavi tim problemom u Rimljanima 6:1-14. Drugi iskaz se nalazi u Rimljanima 6:14: "Jer greh neće vama ovladati, jer niste pod zakonom već pod milošću." Pavle je ovde mislio na deset zapovesti. On troši sasvim malo vremena na to. Pavle misli da svaki put kad padate, zakon vas ne može osuditi jer više niste pod njim. To znači da greh više nema vlasti da vas kazni. Pogledajte 1. Korinćanima 15:56: "Žalac smrti je greh." Greh dobija vlast da nas ubija od zakona. Ali ako više niste pod zakonom, greh vam to više ne može činiti. Vi ste slobodni od osude zakona i njegovog prokletstva. Biti pod zakonom znači da svaki put kad zgrešite, zakon kaže: "Duša koja sagraši mora umreti," ali hrišćaninu zakon to ne može reći, jer on više nije pod njim, on je pod milošću. Ovo je dobra vest i u isto vreme opasna vest.

Ta opasnost s kojom se moramo suočiti je: "Pošto me zakon ne može osuditi, onda sada mogu raditi šta želim." Dopustite mi da vam dam jedan primer. Moja žena i ja smo uglavnom radili u zemljama trećeg sveta, i tamo diplomate, osoblje ambasada, ima ono što oni nazivaju diplomatski imunitet, što znači da ih zakon dotične države ne može sankcionisati. Imali su posebnu pločicu sa natpisom "CD" ("Corps Diplomat") i to je značilo da ne podležu zakonu. Tako ako bi diplomata

prekoračio dozvoljenu brzinu, policajac koji ga je uhvatio ne bi imao prava da ga kazni. Mogao je i parkirati auto na nedozvoljenom prostoru i nijedan policajac mu ne bi smeo pisati kaznu. Neki od njih su uživali u tome i kršili državni zakon.

Telo će reći isto: "Nastavi grešiti. Napokon više nisi pod zakonom. "Ti si pod milošću." "Pod milošću" vam ne daje tu slobodu. Odgovor je: "Bože sačuvaj, to je nezamislivo!" Pavle se sada bavi tom opasnošću. Zbog istorijske pozadine u pokušaju razračunavanja sa tim jeretičkim učenjima, i iz drugih razloga, počeli smo naglašavati zakon u našim ranim godinama. Rezultata je bio da smo nesvesno postali legalisti. Onda smo, da bi dobili propovednike koji priznaje Američko Teološko Udruženje (American Association of Theology), legalni sistem teologije u ovoj zemlji, morali slati svoje naučnike na univerzitetu da bi mogli dobiti zvanje doktora teologije i filozofije, da bi oni mogli zauzvrat dolaziti u učiti nas.

Ti naučnici vrlo fini ljudi, išli su na ove univerzitetu i otkrili nešto što nikad nisu imali u svojoj crkvi, a to je mir u Hristu. To im je pružilo tako divan osećaj da su se vratili sa bremenom unošenja mira u svoju crkvu.

Zato je osnovni naglasak u njihovim knjigama i propovedima pokušaj da se ljudima pruži mir, kroz opravdanje verom. Ali đavo je vrlo pametan. On je vrlo srećan ako može izmestiti ljude ove crkve iz legalizma, što je jedan falsifikat, u drugu krajnost, antinomianizam, drugi falsifikat. Njega nije briga kojem taboru pripadate i to je ono što je on uradio. Prvi tabor, legalizam, je gori u izvesnom smislu zato što spolja uvek izgleda dobro. Spoljašnje ponašanje je uvek dobro u legalizmu. Problem legalizma je iznutra, ne spolja, što se vidi iz Isusove osude fariseja kad ih je nazvao licemerima. "Vi ste kao okrečeni grobovi koji se spolja vide lepi, a iznutra su puni mrtvačkih kostiju i svake nečistote." To je Hristova ocena legalizma.

Antinomianizam ima jednu prednost. On je otvoren i možete ga videti, i zato postoji nada da se popravi. Spolja antinomianizam izgleda gore od legalizma; ali oba pripadaju Sotoni. Ono što mi želimo je istina kao što je u Hristu a ni legalizam niti antinomianizam ne pripadaju istinskom jevanđelju. Ovde se Pavle bavi sa antinomianizmom. Dok idemo korak po korak to je vrlo jasno. Rimljanima 6:1: "Šta ćemo dakle reći? Da li ćemo nastaviti (zapazite sadašnje trajno vreme) u grehu da bi milost mogla izobilovati?" On se osvrće na Rimljanima 5:20, "Da li je to ono što ja učim da možete uživati u grehu jer što više grešite veća milost će pokrivati vaš greh?" Zapazite njegov odgovor: "Bože sačuvaj!" – Svakako ne! – To je nezamislivo. Hrišćanin ne može doneti takav zaključak jer se to ne zasniva na našim obećanjima da ćemo biti dobri, već na istini kao što je u Hristu kojoj smo podređeni. "Kako ćemo mi koji smo umrli grehu još živeti u njemu." Ova fraza, "umrli grehu," pojavljuje se tri puta u Rimljanima 6:1-13. Ovo je prvi put da se pojavljuje i primenjuje se na vernika.

U 10. stihu pojavljuje se drugi put gde se ne primenjuje na vernika već na Hrista; jer je naše subjektivno iskustvo uvek bazirano na objektivnoj istini, istorijskom Hristu. Deseti stih: "Jer smrt kojom On (Hristos) umre, umre za greh jedanput za sve." Drugim rečima, kad je Hristos umro na krstu, On je dokrajčio greh. On nije samo umro, ponevši naša grešna dela koja nas osuđuju, već je i dokrajčio greh koji nastava u nama kao načelo. On je poneo greh u grob i tu ga ostavio, ne na tri dana već zauvek. On je ostavio greh u grobu, jedanput i za sve: On je svršio sa grehom. Zato u poslanici Jevrejima stoji da kad On drugi put dođe više se neće baviti problemom greha; On se njime bavio na krstu, ostavivši ga u grobu. On je umro jedanput i za sve; On neće više umirati.

Deveti stih kaže: "Znajući da Hristos,ustavši iz mrtvih, više ne umire. Smrt više nema vlasti nad Njim (jer greh nema više vlasti nad Njim)." On je preuzeo naše grehe, oni su bili ovladali Njime (imali vlast nad Njim), oni su ga odveli u grob ali kad je ustao iz mrtvih On je zauvek ostavio greh u tom grobu.

Rimljanima 6:10, druga polovina: "Ali život koji On živi, Bogu živi." To znači da više nikad neće morati iskusiti napuštanje od Boga do čega su ga doveli naši gresi na krstu. Stih 11: "Tako (na isti način) i vi držite (smatrajte) sebe da ste mrtvi grehu a živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem."

Hrišćanin je osoba koja je prihvatila svoju poistovećenost sa Hristom. Pre dve hiljade godina, Bog nam je pripojio svog Sina kako bi nas u Hristu iskupio. Sada, krštenjem, mi se pripajamo javnim priznanjem, kroz veru, Njemu, i tako je to sada reciprocitet. On nam se pridružio i iskupio nas; mi se pridružujemo Njemu i prihvatamo Njegovu istoriju kao svoju.

U odnosu na praktično hrišćanstvo čitamo u Rimljanima 6:5: "Jer ako smo se ujedinili u obličju Njegove smrti." "Ujedinili" je u svršenom vremenu što znači da je to prošli akt, nešto što se već desilo jer kad se krstite to vam je postala istorijska činjenica. Ali kad dođe do vaskrsenja, iznenada "bićemo i u obličju Njegovog vaskrsenja." Imamo prošlo vreme za smrt i buduće vreme za vaskrsenje. Bog ne kaže: "Jednog dana umrećeš grehu." Vi ste već umrli grehu. "Jednog dana ustaćeš i ići na nebo," to je budućnost. Pogledajte Rimljanima 6:8. Radnja je u aoristu što je mnogo jači oblik prošlog vremena, nešto što se dogodilo jedanput i za sve: "A ako umresmo s Hristom (ne budućnost već prošlost) verujemo (sada budućnost) da ćemo i živeti sa Njim."

Mora se pojasniti da je uslov ne zakona već jevanđelja da ako želite živeti sa Hristom vi morate umreti sa Njim. A ako ste umrli sa Hristom, to znači da ste ostavili greh u svom grobu koji nije grobnica, već voda u kojoj ste kršteni. Vi ste ostavili greh u tom grobu.

Pavle kaže: "Ako ste umrli grehu i preknuli s njime odnos, kako onda možete reći da je u redu grešiti? Zar ne shvatate svoje krštenje? Vi protivurečite svojoj pravednosti verom." Sada pogledajte Rimljanima 6:7: "Jer onaj koji umre oslobodi se od greha." Razmotrimo ovo vrlo pažljivo da uočimo šta je Pavle mislio. On ne kaže: "Jer onaj koji umre oslobodi se na greh." On kaže: "Oslobodiste se od greha" što je sušta suprotnost.

Ali šta on podrazumeva pod rečju "oslobođen." Reč "slobodan" ili "oslobođen," prošlo vreme, se koristi tri puta u Rimljanima 6; prvi put u Rimljanima 6:7: "Onaj koji umre oslobodi se od greha." Drugi put u 18. stihu: "I oslobodivši se od greha." Opet, ne "na greh" već "od greha." I poslednji put u 22. stihu koji kaže: "Ali sada oslobodivši se od greha." U originalu, reč "slobodan" koja je upotrebljena u 18. i 22. stihu je posve različita reč od one u 7. stihu. Pavle je zamenio reči jer u 7. stihu ima dva značenja, dok u 18. i 22. stihu ima samo jedno značenje reči "oslobođen." Dopustite da objasnim.

Podsetimo se zaključka do kojeg Pavle dolazi u Rimljanima 3:9 da smo svi pod grehom. Biti pod grehom znači da smo njime rukovođeni, mi smo robovi grehu, greh je naš gospodar sve dok živimo. Kad umremo, greh ne može više vladati nad nama. To je značenje 18., 22. a i 7. stiha.

Ali Pavle ima još jedno značenje u 7. stihu i zato upotrebljava drugu reč. On koristi reč "opravdan," istu onu u KJV Bibliji u Delima 13:39. Rimljanima 6:7: "Onaj koji umre opravda se od greha." Dakle "opravdan" bi značilo više od prosto oslobođen od vladavine sili greha. To takođe znači oslobođen od osude greha. Opravdana osoba nikad ne može biti osuđena od zakona, jer zakon samo osuđuje grešnika, dok u Hristu vi niste grešnik.

Dakle dopustite mi da objasnim kako to Pavle koristi. Vrlo je važno da to razumete. Recimo da sam ukrao 10.000 \$, i uhvaćen sam. Izveden sam na sud i oglašen krivim. Sudija mi dosuđuje pet godina zatvora. Idem u KP dom i provodim tamo svojih pet godina. Kad izađem, legalno ne stojim osuđen za tu pljačku, ja sam oslobođen (platio sam dug) što je druga reč za "opravdan." Više me policija ne može dirati za taj zločin; ne zato što nisam ukrao taj novac, već što sam platio cenu za taj zločin. Preuzeo sam kaznu koju je taj zločin uključivao.

Dakle Božji zakon kaže: "Duša koja zgreši mora umreti." Kad ste umrli grehu sa Hristom, oslobodili ste se od podložnosti zakonu. Rimljanima 7:1 kaže: "Zakon ima vlast (autoritet) nad vama sve dok živite." Ali u trenutku kad umrete zakon kaže: "Ispunio si pravdu zakona, više te neću dirati:" Kad umrete sa Hristom, vi ste i legalno slobodni. Tako imate dve slobode:

1. Oslobođeni ste od vladavine, od sile greha. To ne znači da sila greha nije u vama, ali legalno kroz Hristov krst, ona više ne može polagati pravo na vas. Znači kad vas telo, zakon greha kuša i kaže: "Zašto ne grešiš?" Vi možete reći zakonu greha: "Ti mi više nisi gospodar! S tobom sam završio, zauvek!"

2. Vi imate prava to činiti, jer, kad ste umrli sa Hristom vi ste se oslobodili od vlasti greha. Ali to ne znači da ne padate.

Sada dolazimo do vrlo važne tačke, i moramo biti načisto sa tim. U Rimljanima 6 Pavle se ne bavi delima. Imajte na umu da se Pavle ne bavi delima već stanovištem prema grehu, jer premda ste možda rekli zbogom grehu u svom srcu, to ne znači da ne padate. To ne znači da nemate borbi. Vi vrlo dobro znate da se još uvek borite i da još uvek padate. Ali dela jednog hrišćanina nikad ne smeju biti kamufliranje greha. Drugim rečima, naš stav prema grehu uvek mora biti negativan, čak iako na delima mnogo puta padamo.

Mi znamo da nam Bog može dati potpunu pobedu jer verujemo da je Božja sila veća od sile greha. Pavle se ovde ne bavi delima već stanovištem prema grehu. Hrišćanin ne može kazati u svom srcu da je u redu grešiti baš zato što je umro grehu. Rimljanima 6:11 kaže: "Hrišćanin se treba smatrati mrtvim grehu." Ako sebe smatramo mrtvim grehu, ne možemo reći: "U redu je grešiti." To bi bila kontradikcija. Kako možemo reći: "Mrtav sam grehu" s jedne strane a s druge: "U redu je grešiti." Rečnik kaže da "biti mrtav" nećemu znači potpuno prekinuti taj odnos. Kad čovek umire, on kaže zbogom životu; "mrtvi grehu" znači zbogom grehu.

Ali sada u Rimljanima 6:12: Zato što ste umrli grehu, zato što ste prihvatili svoju smrt grehu u Hristu, i sada ste živi samo Bogu, koji je Začetnik (Autor) pravednosti a ne greha – ovo je sve "u Hristu" – "Dakle ne dopuštajte grehu da vlada nad vama." Pre nego ste prihvatili Hrista, greh je vladao nad vama; tu niste imali izbora. Nema ničeg takvog kao slobodan čovek, kad govorimo u duhovnim okvirima.

Neka zemlja može biti ekonomski slobodna, može biti politički slobodna. Mi možemo biti slobodni, živeti u slobodnoj zemlji, govoriti šta želimo. U nekim delovima sveta to ne smemo činiti. Ali duhovno niko od nas nije slobodan od greha rođenjem. Mi se rađamo pod zakonom, takođe i pod grehom, ali kad smo prihvatili Hrista i umrli s Njime, oslobodili smo se od vladavine, dominacije greha. Da, on je još u nama, jer smo umrli verom, ne realnošću. Samo je Hristos umro u stvarnosti ali mi sada ne moramo slušati zahteve greha.

Jednog dana razgovarao sam sa osobom čiji je bivši muž nešto zahtevao od nje. I ona me je pitala: "Moram li mu se pokoravati?" Rekao sam: "Da li ste razvedeni?" Kazala je: "Da." "Onda," rekao sam, "ne morate mu se pokoravati. Vi ste slobodni. Jako je loše što ste se razveli ali ne morate mu se pokoravati. On više nema vlasti nad vama."

Isto je sa grehom. U Hristu više nema vlasti nad vama. Vi ste slobodni. Pavle kaže: "Uživaj i primeni tu slobodu." Znači kad vam greh dolazi i kaže: "Želim da grešiš" možete reći zakonu greha: "Ostavi me, više nisi moj muž; više mi nisi gospodar." Tako ne dopuštajte grehu da vlada vašim smrtnim telesima da bi mu se pokoravali u njegovim strastima što činite pre svog obraćenja.

3. Broj tri, opet negacija: "Ne dajte svojih udova kao oruđa nepravednosti na greh, nego dajte sebe Bogu kao oruđa pravednosti." Naša tela nisu grešna. Grešan je onaj ko upravlja. U nepažljivoj vožnji problem nije auto, problem je vozač. Taj stari vozač je umro pa kad Pavle kaže: "Znajući ovo da se naš stari čovek razape" to znači da je vaš stari život s kojim ste rođeni umro na krstu i kad se to dogodilo telo je lišeno svoje sile na greh. Greh više ne treba vladati nad vama.

Zamislite šta bi se dogodilo kad bi se crkva pokorila ovoj istini. Ne bismo se morali brinuti o legalizmu, i ne bi se morali brinuti o "kompromisima koji se šunjaju" jer jevanđelje nije ni jedno ni drugo. Niti je legalizam, niti antinomianizam.

Svakodnevno se potsećajte šta ste u Hristu i da ste mrtvi grehu. On više nema autoritet da vlada nad vama. Vi ste ne samo mrtvi grehu, već živi Bogu, zato neka vas Božji Duh sada kontroliše. I neka

vam Božji Duh da silu. Pavle želi da znamo ko smo kao hrišćani. Mi smo mrtvi grehu i živi Bogu, a krštenje je bilo javno priznanje da smo prihvatili ovu dvojaku istinu u Hristu – mrtvi grehu i živi Bogu.

Moja molitva je da greh više ne vlada nad vama. Vi više ne morate biti rob grehu. Oslobođeni smo od njegove dominacije. Neka Bog bude vaš gospodar. Nema ništa lepšeg nego imati Boga za gospodara jer je On vaš dobri Otac čija ljubav je večna, i koji će vam dati sve što zna da je najbolje za vas, ne što vi znate, već što On zna, a On zna više od nas. Neka nas Bog blagoslovi da poznamo ovu istinu i primenimo je, i dogodiće se reformacija i preobražaj u crkvi jer je Hristov krst sila Božja na spasenje.

Šesnaesto poglavlje – Ne pod zakonom – pod milošću (Rimljanima 6:14-15)

Neki hrišćani još uvek osećaju da su "pod zakonom" pa moramo otkriti šta je Pavle mislio kad je rekao da mi hrišćani više nismo pod zakonom, već pod milošću. Znamo da Bog nema različite metode spasavanja ljudi jer postoji samo jedan način da Bog spase čovek sve od Adamovog pada, a to je jedino milošću. Pavle je to pojasnio u Rimljanima 4. Avraam je bio spasen ne delima, ne obrezanjem, ne pomoću zakona, već verom u spasonosnu milost Isusa Hrista.

Mi se moramo podrobnije zabaviti onim šta Pavle misli kad kaže da nismo pod zakonom. Pre svega pogledajmo šta nije mislio:

1. On nije mislio da je zakon ukinut kako bi se zamenio sa milošću. On to nigde ne uči u Bibliji. On ne misli ni da su milost i zakon suprotstavljeni. Dospustite mi da to ovako postavim: Bog je Autor zakona. Bog je Autor milosti. Ako su milost i zakon suprotstavljeni onda je Bog protiv samoga sebe, i tu imamo problem.

2. Drugo što trebamo znati je da je definicija pravednosti zakon, bilo da je uzimamo u kontekstu Starog ili Novog zaveta. Ne postoje dve definicije pravednosti. Štap za merenje pravednosti je zakon. Stoga je zakon vezan za oba zaveta. Razlika je što je u Starom zavetu čovek morao ispuniti zakon da bi bio spasen. U Novom zavetu Bog ispunja zakon da nas spase. Razlika nije u tome što jedan ima zakon a drugi nema zakon. Znači Pavle ne misli da kad nas On oslobađa ispod zakona i stavlja pod milošću da je Bog završio sa zakonom ili da milost nema ništa sa zakonom. Videćemo da su zakon i milost kompatibilni.

Pavle troši čitavo poglavlje Rimljanima 7 na ovo pitanje jer to nije samo problem koji postoji danas, to je problem koji je postojao i u njegovo vreme. On će nam reći kako smo i zašto oslobođeni ispod zakona. Potrebno je da razmotrimo koje su činjenice kad on kaže: "Više nismo pod zakonom već pod milošću."

Milost i zakon nisu antagonizmi. U stvari, kad se Pavle obraća hrišćanima vezano za hrišćansko življenje, on koristi zakon kao štap za merenje pravednosti. Dozvolite da vam dam dva primera. Pogledajte Galatima 5:13-14. Da bi imali podlogu čitajte šta Pavle kaže u Galatima 5:1: "Stojte dakle u slobodi kojom nas Hristos oslobodi. I ne dajte se opet u jaram ropstva uhvatiti."

Dakle Pavle nam kazuje da nas Isus oslobađa. Oslobađa od čega? Na šta se on poziva kad kaže da smo slobodni? Šta podrazumeva pod ropskim jarmom? On nam ovo objašnjava u Galatima 4:4-5 pa je potrebno da se vratimo kako bi mogli razumeti od čega nas je Bog oslobodio: "A kad se navršši vreme, posla Bog svog Sina, rođenog od žene, rođenog pod zakonom, (Bog nas oslobađa ispod zakona kroz Hrista) kako bi mogli primiti posinaštvo."

U Rimljanima 6:14, on jednostavno konstatuje činjenicu da više nismo pod zakonom jer nas je Hristos oslobodio ispod zakona. U Galatima 5, on se obraća Galatima koji su bili ostavili jevanđelje o pravednosti verom i vratili se pod zakon: "Stojte pod kišobranom milosti. Ne vraćajte se pod zakon, jer je to ropski jaram."

Zvuči kao da je Pavle protiv zakona ali on je u stvari protiv legalizma. To je ropski jaram. Imajući ovo na umu pogledajmo 13. i 14. stih: "Jer vi ste, braćo, pozvani na slobodu." "Vi, braćo" se donosi na hrišćane. Pozvani smo na slobodu u tom smislu što više nismo pod zakonom, "samo da ne koristite slobodu kao priliku za telo, već kroz ljubav služite se međusobno."

Ne zloupotrebljavajte svoju slobodu ispod zakona. U stvari, kaže on, morate voleti jedan drugog. Zatim u 14. stihu kaže da kad se međusobno volite, vi ispunjate zakon. Jer sav zakon se ispunja u jednoj reči: "Ljubi bližnjeg svog kao samog sebe." Znači Pavle nije protiv zakona kao standarda hrišćanskog življenja. Ali šta on podrazumeva pod "slobodni ste od zakona"? Setimo se našeg proučavanja "problema greha" koje je počelo u Rimljanima 1:18 sve do Rimljanima 3:20. Želim da zapazite zaključke do kojih je Pavle došao, dva zaključka:

1. Prvi se nalazi u Rimljanima 3:9, a to je: "Svi mi, Jevreji i neznabošci, bez izuzetka, smo pod grehom."

2. Drugi je u Rimljanima 3:19: "Jevreji i neznabošci su svi i pod zakonom."

Kad spojite ova dva zaključka dobijate strašnu sliku. Čitav svet je kriv. Dozvolite da objasnim. Okrenite 1. Korinćanima 15. Zašto je tako strašno biti pod grehom i biti pod zakonom u isto vreme? Evo odgovora: 1. Korinćanima 15:56: "Žalac smrti je greh." Greh ubija ali greh ne može ubiti sam po sebi, potrebno mu je dobiti silu da vas ubije. "A sila, ili moć greha je zakon."

Problem je što kad sastavite greh i zakon, konačan rezultat je smrt. Za Adama nije bio problem, pre pada, biti pod zakonom. Danas nije problem nepalim anđelima biti pod zakonom. Za mene i vas je problem biti pod zakonom, jer smo grešnici, a grešnik koji je pod zakonom je osuđena osoba.

Hristos nas nije samo oslobodio ispod greha jer čak iako smo prihvatili Hrista, čak iako smo oslobođeno od greha ne činimo li grehe ili smo bezgrešni? Ako činimo greh, onda, ako smo pod zakonom, zakon će nas osuditi, svaki put kad padamo.

Posledica ovoga je da su ljudi puni krivice. Oni nemaju mir, nemaju sigurnost, jer svaki put kad padaju osećaju se osuđenim. Zatim moraju ići na kolena i reći: "Bože, molim Te oprost mi, nisam mislio to da uradim" dok su čitavo vreme mislili šta će uraditi. Bog može čitati naše pobude; On zna naše telo voli greh.

Zato ne blefirajte Boga. Vi možete blefirati svog pastora, bračnog druga, svoje prijatelje, ali ne možete Boga. Bog to zna i zato nas je oslobodio ispod zakona da bi mogli imati mir. To je dobra vest, ali takođe i opasna vest. I to je kontekst Rimljanima 6 gde Pavle kaže: "Greh vas ne može dotaći, ne može vas uništiti, jer niste pod zakonom, vi ste pod milošću."

Ispričaću vam jedno iskustvo, bili smo na odsustvu iz Etiopije na putu za Toronto u posetu sestri moje žene. Najjeftiniji auto koji smo mogli kupiti bio je jedan veliki sa 8 cilindara koji je trošio puno goriva, ali tada je gorivo bilo jeftinije. Ali imao sam strašan problem. Mašina je bila V8, a Američka vlada je bila izdala zakon, 55 m.p.h. – dupli petparac kako su ga zvali – a to nije brzina za motor V8. Imao sam i dva pomoćna vozača pozadi, sina i kćerku, naročitu kćerku. Svaki put kad bi skazaljka prešla 55, opominjala me da sam pod zakonom, da će me uhvatiti policija ako ne usporim.

Bili smo iznenađeni što u Americi ne hvataju prekoračenje brzine sustižući vas i vozeći pored vas. Oni su imali mali aparat, zvani radar, koji im je kazivao vašu brzinu i skrivali su se u krivinama gde ih ne možete videti. Moja kćerka je to znala pa je rekla: "Ovo je Amerika, ovo nije Afrika gde te jure." Kad imate brži auto ili brži motocikl, oni imaju puno poteškoća da vam napišu prijavu. To je bila sloboda koju smo imali u Africi.

Ali prešli smo granicu i našli se u Kanadi. U Kanadi ulice su vrlo slične američkim. Ona nije zapazila da je ograničenje brzine u Kanadi 75 m.p.h. dok ja jesam. Sada sam bio slobodan, nije više bilo duplog petparca. Tako je skazaljka išla na 65,70. A srce moje kćerke je lupalo sve brže. Začula je sirenu, pogledala iza i šta mislite da je videla? Policijski auto sa uključenim rotacionim svetlom kako nam se približava. Vozio sam 70 m.p.h. i mislila je da policija dolazi po mene. Ni ja nisam znao zašto

nas sustižu. Za trenutak sam pomislio da sam napravio neki prekršaj. Ali držao sam 70, i ona je rekla: "Pazi, stiže te!" A ja sam rekao: "Sve što može uraditi je da me strpa u zatvor."

A ona je rekla: "Ko će voziti?" Ja sam bio jedini vozač u autu. Međutim, auto je prišao i prošao nas, a ona je uzdahnula sa olakšanjem: "Tata, baš si srećan." Ne, nisam bio srećan. Više nisam bio pod duplim petparcem. Bio sam slobodan. On me nije mogao sankcionisati za prekoračenje brzine jer nisam prebrzo vozio u Kanadi. Dao bih mu priliku da sam išao preko 75. Bio sam slobodan ali ne slobodan da vozim kojom hoću brzinom. Pod milošću vi ste slobodni, ali niste slobodni da radite šta vam se sviđa.

Biti slobodan od zakona je divna vest. Noćas možete slobodno spavati ne brinući se da li ćete ga tvoriti ili ne. Ali to je opasno. U Rimljanima 6:15 Pavle ponavlja isto pitanje kao u 1. stihu, osim što se u 1. stihu bavi drugom opasnom konstatacijom koju smo pokrili u Rimljanima 5:20: "Gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat."

Jedini razlog za postavljanje tog pitanja u Rimljanima 6:15 je zato što sloboda od zakona nosi opasnost za grešnog čoveka jer je on može zloupotrebiti. Pavle kaže: "Šta ćemo dakle reći? Hoćemo li grešiti (koristi sadašnje trajno vreme. "Uživajmo u grehu") zato što nismo pod zakonom već pod milošću?" "Da li to znači biti slobodan od zakona, da možemo grešiti, raditi šta hoćemo?" I odgovor je: "Bože sačuvaj!"

Želim vam kazati dobre vesti ali želim vas i upozoriti da ne učim da, nakon što ih čujete, možete ići i reći svojim prijateljima: "Zar nije divno što više nismo pod zakonom i zato ga ne trebamo držati?" Pavle nam ne daje ovu slobodu; ni vaš pastor vam ne daje tu slobodu. Ali za nas je važno da znamo da smo slobodni od zakona jer Bog ne brine za naša dela; On je zabrinut zbog naših pobuda, ili zašto radimo to što radimo.

Ako radite ono pravo iz straha od kazne ili iz želje za nagradom, to nije hrišćanstvo, to je paganizam. Zato treba da razumemo da hrišćani služe Bogu iz drugačijeg razloga nego što pagani služe svojim bogovima, u protivnom hrišćanstvo se ne razlikuje od drugih religija. Oni takođe imaju vrlo visoke moralne standarde, ponekad veće od naših ali razlika je to što hrišćanin služi Bogu sa uvažavanjem, sa radošću, mirom, ljubavlju, a ne iz straha.

Dakle kakva je prednost biti pod milošću? Pre svega, kao što sam već napomenuo, milost nije suprotstavljena zakonu. I drugo, milost nije uklonila zakon. Mi nismo pod Starim zavetom, ali to ne znači da je zakon uklonjen. Dao sam vam Galatima 5:13-14, sada dozvolite da vam dam Jevrejima 8:10. U Novom zavetu Bog uzima isti zakon od kojeg vas je oslobodio, ali vas ne vraća pod njim, niti ga ispisuje na kamenim pločama da bi vas zaplašio, već ga stavlja u naša srca. On ga čini delom naših želja.

Dakle, šta znači biti pod milošću? Neke od privilegija i prednosti boravka u milosti su prvo što svaki put kad padate, ne postajete neopravdani. To je dobra vest. Ali to vam ne daje slobodu da radite šta hoćete. Kad grešite pod zakonom, zakon vam neće reći: "Volim te, znam da si mi bio neposlušan, ali zato što te volim neću te kazniti."

Zakon nikad neće saosećati sa vama, i zakon nikad neće povući vašu kaznu. On će samo izvršiti kaznu na vama. Pod zakonom grešnik strada kad greši. Milost ne ignoriše greh ili ga opravdava. Milost je pravedna, zato ona ne može ignorisati greh. Ali razlika je u tome što pod milošću grešnik ne strada; Autor milosti, Isus Hristos strada.

Objašnjenje se zasniva na iskazu koji smo čitali u Galatima 4:4. Kad je Bog poslao svog Sina, poslao ga je pod zakon. Imam jedan omot koji predstavlja zakon i držim ga iznad glave; on je iznad mene. Mi smo rođeni pod zakonom jer u Adamu svi ljudi su smešteni pod zakon. Dakle Hristos nije ukinuo zakon ali Bog je poslao svog Sina pod zakon. Hristos je došao pod zakonom, i ja više nisam pod zakonom, ja sam pod Hristom, ili pod milošću.

Znači Hristos je zauzeo moje mesto pod zakonom. Dakle da sam imao izbora da budem pod zakonom ili da Hristos bude pod zakonom umesto mene, šta bih izabrao? Znam da sam loš ali znam i

to da je Hristos savršeno ispunio zakon. Moj položaj u Njemu me ne osuđuje jer nema osuđenja za one koji su u Hristu. To je zato što Hristos nije ukinuo zakon; On ga je ispunio. Rimljanima 10:4: "Hristos je svršetak zakona za pravednost svima koji veruju." Ako mi zakon kaže: "Ti si grešnik, moraš umreti!" Ja ću reći zakonu: "Ali već sam te poslušao" jer pod milošću imam pravednost; u Isusu Hristu već imam pravednost koju zakon zahteva od mene. To je dobra vest. Imam mir, imam sigurnost.

U Galatima 5:13-14: "Pozvani smo na slobodu" ali ne smemo dozvoliti da nas ova sloboda odvede u raspusan život. Okrećemo sledeći tekst, ovog puta iz Petrove poslanice. Čitamo u 1. Petrovoj 2:13-16: "Budite dakle pokorni svakoj vlasti čovečjoj, Gospoda radi: ako caru kao gospodaru, ako li upraviteljima... Jer ovo je volja Božja, da dobrim delima zadržavate neznanje bezumnih ljudi – kao slobodni."

Pavle misli da ne činimo dobro zato što ćemo biti kažnjeni, ili što ćemo dobiti nagradu. Mi smo slobodni od te brige. Hrišćani ne čine dobro ili pokušavaju držati zakon zato što žele izbeći kaznu. Oni su slobodni od tog problema. Mi činimo dobro "kao slobodni" pa ipak ne koristimo svoju slobodu kao plašt za zlo, (ili dozvolu za grešenje) već kao sluge Božje.

Mi smo sluge Božje, Isusa Hrista, a Hristos je Autor pravednosti, ne greha. Zapamtite da greh ima posledice. Pod zakonom greh kažnjava grešnika. Pod milošću, greh kažnjava Autora milosti. Drugim rečima, grešiti pod milošću ne znači osudu, ali grešiti pod milošću znači kazati u redu je da se Hristos razapne. U studiji o krstu za hrišćanina greh nije kršenje zapovesti; greh je zabadanje noža u Hrista. To je ono što je Stari zavet učio o odnosu greha i vernika.

Kad bi vernik sagrašio on je donosio Jagnje u svetinju i sveštenik mu je davao nož. Tim nožem on nije ubijao sebe; ubijao je jagnje, priznajući: "Moji gresi su te ubili." Mi ne možemo olako uzimati greh pod milošću. Grešiti pod milošću znači zabadati nož u Hrista i zato moramo mrzeti greh zbog onoga što on jeste i što čini našem Spasitelju.

Treća privilegija boravka u milosti je da pod zakonom kad smo činili dobro, činilo smo ga iz dva razloga – iz straha od kazne ili iz želje za nagradom. To je ono što obično radimo kad smo pod zakonom. Dopustite da vam dam jedan primer. Juče sam poslao jedan veliki ček na mesto zvano IRS (Internal Revenue Service). Nisam to učinio iz radosti, ili što volim to da radim. Ali kad dajem desetak ne plaćam iz istog razloga iz kojeg plaćam porez. Desetak plaćam iz jednog razloga, porez plaćam iz drugog razloga. Porez plaćam zato što sam pod zakonom dok živim u Americi. Otkrio sam da je Amerikanac koji putuje u inostranstvo podložan američkom zakonu sve dok su porezi u opticaju. A ja sam to naučio na teži način. Tokom godina koje sam proveo u misiji, nisam slao nikakav porez natrag. Rekao sam: "Dakle, ja živim u Etiopiji." Kad sam se vratio, smejali su mi se i rekli: "Zašto nisi platio porez? Zašto nisi poslao taksu?" Odgovorio sam: "Niko mi nije rekao. Živeo sam u stranoj zemlji." "To nema veze." I tako su mi saopštili: "Platićeš šest posto takse za sve što duguješ." Zatim sam doneo svoje papire, oni su izračunali i dugovao sam nulu, jer šest posto od nule je nula. U misionarskom polju nisam dovoljno zarađivao da platim ni jedan jedini cent.

Mi nismo shvatili jevanđelje ako pokušavamo poštovati Božji zakon iz istog razloga zbog kojeg moramo plaćati porez. Kad posmatramo zakon, ne smemo ga gledati kao čini i ne čini. "Slušaj me ili u protivnom..." On se više ne primenjuje na nas, zato što više nismo pod zakonom. Ali kad posmatramo zakon, mi gledamo karakter svog Spasitelja i kažemo: "Ovakav želim da budem."

Postoji još jedna privilegija pod milošću. Milost nas ne oslobađa samo od osude; milost nas ne oslobađa samo od kletve, već je milost, kao što smo videli u Rimljanima 5:2 i sila koja nam omogućava da držimo zakon. Pavle je rekao Korinćanima: "Jesam što jesam milošću Božjom." "A ta milost koja mi je data ne bi uzalud, potrudih se većma od svih vas (apostola)."

Milost je sila koja nam može dati pobedu nad grehom i proizvesti u nama karakter našeg Gospoda Isusa Hrista. To je milost, i to je privilegija koju imamo kao hrišćani. Divno je biti pod milošću, nema više osude, nema nesigurnosti. Pod milošću postoji mir, sigurnost, ali i sila.

Postoji opasnost kazivanja zbogom milosti. Sve dok živimo pod kišobranom milosti ne može biti osude, greh više nema izvršnu silu nad nama jer on može vršiti egzekuciju samo kad dobije moć od zakona. Ali mi više nismo pod zakonom, stoga nas greh ne može dotaći u smislu plate za greh. Da, greh nas može povrediti, ali nas ne može doticati. Pod milošću nije grešnik onaj ko strada, već Hristos. I samo kad ovo shvatimo možemo razumeti Davidove reči. Davidova molitva nakon onih strašnih stvari koje je uradio sa Vitsavejom i njenim mužem je bila: "Bože, protiv Tebe i samo Tebi zgreših."

David je povredio Vitsaveju; povredio je njenog muža. Njen muž je umro zbog onoga što je David uradio. Ono što im je David uradio nije ih lišilo neba ali ono što je učinio Hristu bilo je prikivanje Spasitelja na krst radi svojih greha. David je shvatio da stvarna osoba koju je povredio kad je sgrešio nije bila Vitsaveja, nije to bio ni njen muž, već je bio Spasitelj. Zato je rekao: "Učini mi Bože čisto srce." Kad je Josif bio kušan nije rekao: "Ne mogu ovo uraditi jer ću biti kažnjen." Rekao je: "Kako mogu učiniti ovaj greh i zgrešiti protiv Boga." Ovakav treba biti i naš odnos prema grehu.

Sve dok živite pod milošću, slobodni ste od osude, slobodni od kletve, jer vas greh ne može doticati, jer niste više pod zakonom. Ali zapamtite da u dan kad kažete zbogom tom kišobranu milosti, što je moguće, vi ste završili, Vi kažete zbogom milosti, ne padanjem već hotimičnim, voljnim, istrajnim stavom: "Ne želim više Hrista, On mi ne treba."

Jedno od najvećih bremena đavola je izbacivanje hrišćana iz milosti a postoje tri načina da se to postigne.

1. Prvi način je najgori u tom smislu što je bio najuspešniji u životu mnogih hrišćana. Radi se o izopačavanju jevandjelja. U Galatima 3 nalazimo da je problem Galata bio što su neki ljudi bili izopačili jevandjelje Isusa Hrista. Pavle je rekao da su bili savršeni u Hristu, kroz Svetoga Duha ali da sada pokušavaju unaprediti to savršenstvo delima obrezanja, držanjem zakona. Drugim rečima, izvrtati jevandjelje znači graditi spasenje delom od Hrista i delom od vas. To se desilo Galatima.

Dakle milost i zakon nisu antagonizmi, oni su u istom taboru. Ali, milost i greh nikad nisu partneri. Milost i greh su antagonizmi. Zato ako se pokušavate spasti delima, ne spasavate se milošću, vi se spasavate pod zakonom. Spasti se držanjem zakona i spasti se milošću se ne da pomiriti, nikad ih ne možemo spojiti. Pavle kaže u Galatima 5:4: "Vi koji se pokušavate opravdati zakonom odvojiste se od Hrista; otpadoste od milosti."

U Hristu imamo savršenu pravednost koja je stoprocentna pravednost. Mi joj ne možemo ništa dodati; ne možemo je poboljšati. U trenutku kad to pokušavamo mi kažemo zbogom Hristu; mi ga se odričemo, odbacujemo ga. Tako je jedan način na koji đavo uništava vaš položaj pod milošću da vas stavi pod legalizam, i u tom smislu Pavle se obraća Galatima u Galatima 5:1: "Molim vas ne ostavljajte svoju slobodu u Hristu, ne vraćajte se ropskom jarmu."

2. Drugi metod koji sotona koristi je mahanje drangulijama ovoga sveta ispred naših očiju tako da stvari ovoga sveta postanu privlačnije od nebeskih. Biti hrišćanin uključuje neke poteškoće jer nebo je još uvek budućnost. Mi živimo na neprijateljskoj teritoriji. U ovu zamku uglavnom se hvataju mladi. "Pogledajte, trava ja zelena na ovoj zemlji."

Imamo primer sina rasipnika. On kaže: "Umoran sam od života kod svog oca." Kasnije je otkrio da je život kod oca bio deset puta bolji od života ovoga sveta. Dimas je bio jevandelist s Pavlom, ali Pavle, u zatvoru, kaže Timotiju u 2. Timotiju 4:10: "Dimas me ostavi, omiljevši mu sadašnji svet i otide." To znači da zato što je Pavle bio u zatvoru zbog jevandjelja, Dimas je napustio jevandjelje.

3. Treći metod je za većinu od nas budućnost. Sotona će razoriti naš položaj pod milošću progonstvom. On će nam tako zagorčati život da to više nećemo moći podnositi i mi ćemo reći: "Predajem se," i vratiti se u svet. Isus je rekao u Mateju 10:22: "Svet će mrzeti na vas, ali koji izdrži do kraja biće spasen."

Milost pripada Bogu. Taj kišobran je za sve ljude. Mi smo došli pod njim verom. Napuštamo ga neverovanjem a neverstvo je hotimično odbacivanje Hrista. Moja molitva je da nikad, nikad ne

kažete zbogom svojoj veri. Sve dok ste vernik, vi ste pod kišobranom milosti i greh nema vlast nad vama, jer više niste pod zakonom. Zato greh više nema izvršne sile nad vama, jer mu zakon ne može dati autoritete izvršne vlasti kad ste pod milošću. Zakon vas je već kaznio u Hristu.

Neka vas Bog blagoslovi, da možemo shvatiti ovu divnu privilegiju boravka pod milošću. Ali istovremeno, ne izvrćimo ovu istinu, i ne koristimo je kao opravdanje za greh. Neka vas milost kontroliše. Neka nam milost našeg Gospoda bude izvor mira ali i izvor našeg hrišćanskog življenja. Moja je molitva da naučimo živeti u privilegiji boravka pod milošću, a ne pod zakonom i da se ova milost vidi u životu svakoga od nas.

Sedamnaesto poglavlje – Robovi Božji (Rimljanima 6:16-23)

U misionjskoj službi, moj saradnik u odeljenju za propovednike bio je jedan američki crnac. Često smo radili zajedno sa pastorima. Imao je jednu omiljenu ilustraciju gde je pokušavao prikazati odnos između jevanđelja i našeg prihvatanja jevanđelja. Naravno mogao je vrlo ubedljivo da ispriča tu priču jer se bavila jednim robom koji je bio prodat na jugu Amerike pre građanskog rata. Tu priču smo već ispričali u 6. poglavlju ali ponoviću je i ovde kao ilustraciju primenjivu na ovo o čemu ćemo govoriti.

Taj rob je bio stasit, snažan mladić. Izveden je na javnu prodaju a aukcionar je pokušavao ubediti gomilu da bi ako ga kupe napravili velik posao, jer je bio jak i mišićav. I dok je držao govor rob je otvorio usta i rekao: "Neću ni za koga da radim!" Aukcionar ga je pogledao i rekao: "Ti da čutiš! Radićeš svidalo ti se to ili ne!"

Licitacija se nastavila, i napokon je jedan čovek koji je stajao u pozadini ponudio najviše, najveću svotu za ovog roba. Istupio je sa novcem, platio aukcionaru a ovaj mu je dao ključeve kako bi mogao skidati okove sa ruku i nogu ovog mladića. Dohvatio je lance kojim je bio vezan i rekao: "Hajdemo."

I dok ga je novi vlasnik vukao kroz gomilu, rob je mrmljao: "Neću raditi za vas!" A novi vlasnik je čutao, nije rekao ni reči dok se nisu malo udaljili od gomile. Zatim je uzeo ključ i skinuo mu okove s nogu i ruku. Progovorio je i rekao robu: "Nisam te kupio da te iskorišćavam. Kupio sam te da te oslobodim." Jadni rob nije znao kako da to primi, nikad nije iskusio nešto slično. Za nekoliko trenutaka bio je potpuno zanemao i onda, shvatajući šta je ovaj čovek uradio, pao na kolena i rekao: "Gopodaru, služiću ti dok sam živ!"

U osnovi, to je Pavlov argument u ovom pasusu koji pokrivamo. Ipak moramo biti svesni činjenice da je ropstvo bilo nešto što se praktikovalo u Rimskom svetu Pavlovog vremena. U stvari, izgleda da su između 40 i 60 procenata stanovništva Rimske imperije bili robovi. To je zaista velik broj. Znači ropstvo je bilo nešto sasvim obično u Pavlovo vreme i zato on koristi ovu ilustraciju za izlaganje istine koju pokušava preći vezano za život pod milošću.

Ali pre nego razmotrimo pasus, želeo bih vas podsetiti na kontekst Rimljanima 6. Ovo treba da imate na umu jer ono što Pavle radi u 6. glavi je jedna od opasnosti jevanđelja. Te opasnosti su dvostruke. Đavo ne voli jevanđelje, on ga mrzi, i imaju dve stvari koje on radi u hrišćanskoj crkvi. Izvan hrišćanske crkve on radi nešto drugo i pokušava da ljudima zaslepi oči da ne bi prihvatili jevanđelje. Ali unutar hrišćanstva ima dva falsifikata koja smo pokrili prošli put:

1. Prvi falsifikat je legalizam, koji po nogo čemu liči na jevanđelje, ali u stvarnosti je krivotvorina jevanđelja. Ukratko, legalizam predstavlja subjektivno iskustvo, bilo da su to dobra dela, ili čak iskustvo dara jezika. Legalizam je nešto subjektivno o čemu zavisite u manjoj ili većoj meri za svoje spasenje.

Jevanđelje je jasno. Ono donosi rodove. Ali mi moramo razlikovati rodove jevanđelja, koji su svetost življenja, od legalizma, koji je življenje svetog života kako bi poboljšali svoj rejting pred

Bogom ili da bi zadobili spasenje. Pavle se bavio ovim problemom u 4. poglavlju, gde nam je jasno pokazao da naša dela, obrezanje ili držanje zakona ni na koji način ne doprinose našem spasenju.

2. Sada u 6. poglavlju on se bavi drugim problemom, a to je antinomianizam, ili libertinizam, ili jeftina milost. Jevanđelje je da se u potpunosti spasavamo kao slobodan dar. To što nas spasava je u potpunosti Božja inicijativa u Hristu. Ali, pošto imamo grešnu prirodu, vrlo nam je lako izopačiti tu istinu i reći: "Pošto više nisam pod zakonom već pod milošću, zašto ne bih nastavio da grešim? Napokon, zakon me ne može osuditi. Ja sam pod milošću, ne više pod zakonom." Jevanđelje je izvanredna, bezuslovno dobra vest, ali ono je i opasno. I ta dva opasna iskaza kojima se Pavle bavi u Rimljanima 6 nalaze se u Rimljanima 5:20 i Rimljanima 6:14. U 20. stihu on je konstatovao: "Gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat." Drugim rečima, vi to možete izopačiti i reći. "Pavle, što više grešim veća milost mi oprašta, veća milost će me spasti. Zato hvalite Gospoda, nastavimo grešiti da bi milost bila što izobilnija!" To je izopačenost. I zato Pavle kaže: "Da li je to ono što mislim?" u Rimljanima 6:1: "Šta ćemo dakle reći, hoćemo li nastaviti u grehu da bi milost izobilovala?" I njegov odgovor je: "Nazamislivo! Svakako ne!" KJV Biblija, "Bože sačuvaj!" Hrišćanin je osoba koja je umrla grehu u Hristu. Kako možete vi koji ste umrli grehu reći u redu je grešiti. Vi protivurečite svom prihvatanju jevanđelja.

U 1. Korinćanima 15:56 stoji: "Žalac smrti je greh, ali sila greha ja zakon." Poput diplomata u zemljama trećeg sveta, oni imaju diplomatski imunitet. Ambasador može kršiti propis o ograničenju brzine u Keniji, a policija ga ne sme dirati, jer više nije pod zakonom Kenije, on ima diplomatski imunitet. Dakle, hrišćanin ima imunitet od osude zakona. Zakon nam više ne može reći ako grešite: "Ako padneš moraš umreti!" To je i dobra i opasna vest.

Pavle postavlja to pitanje u Rimljanima 6:15: "Šta dakle, (zapazite isto pitanje kao ranije osim što je različit pristup) hoćemo li grešiti zato što nismo pod zakonom već pod milošću? (Da li nam ova sloboda pod milošću daje dozvolu da uživamo u grehu?)" Njegov odgovor je isti ako u 2. stihu 6. poglavlja: "Svakako ne! To je nezamislivo! Bože sačuvaj!"

Zatim Pavle otpočinje u stihovima 16-23 da dokazuje, koristeći se robovlasničkim društvom kao ilustracijom, da je takav odnos kontradikcija jevanđelju. On zna za hrišćansku borbu ali sada se bavi odnosom prema grehu. Počecemo sa 16. stihom. Hrišćanin mora znati dve stvari:

1. On mora znati da je kad se krstio u Hrista umro grehu. O tome govori treći stih: "Ne znate li da kad se krstiste u Hrista u smrt Njegovu krstiste se?" "A Njegova smrt bila je grehu" (10. stih). "Tako i vi dakle morate smatrati sebe mrtvim grehu a živima Bogu" (11. stih).

2. Druga stvar koju moramo znati je: "Ne znate li kome dajete sebe za slugu u poslušanje, robovi ste onoga koga slušate; ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu" (16. stih).

Prvo što bih želeo izneti ovde dok razmatramo 16. stih je nešto što je jednom Amerikancu teško shvatiti, jer je njemu sloboda sve. Naši oci su se borili za slobodu.... Sloboda je sve. Sećam se kad sam bio u Ajdahou (Idasho) država je pokušavala proturiti jedan zakon. To je bilo onda kad je čovek po imenu Dallas ubio policajca. U to vreme oni su pokušavali izdati zakon koji bi imao zabraniti nošenje vatrenog oružja u državi Ajdahou. Ljudi su gnjevno ustali govoreći: "Vi nas lišavate naše slobode!"

Divno je imati političku slobodu. Divno je imati ekonomsku slobodu. Ali budimo sasvim jasni, kad govorimo u duhovnim relacijama, u odnosu na duhovne stvari, nema nečeg takvog kao sloboda. Vi ste ili rob greha i đavola, koji je začetnik greha, ili ste rob Božji, koji je Začetnik pravednosti. Nema nezavisnosti na duhovnom području. I mi se moramo s tim suočiti.

Ali, dok razmatrate ovaj pasus zapazićete da je ropstvo pod grehom naše prirodno nasleđe. Drugim rečima, da nije bilo jevanđelja, ne bismo imali izbora, svi bi se radali kao robovi grehu, kao što smo danas. Ali zbog jevanđelja mi možemo izabrati ko će nam biti gospodar.

Pavle to pojašnjava u Rimljanima 7:14: "Zakon je duhovan, a ja sam telesan, (to je ček koji on koristi. KJV koristi reč "čulan") prodan pod greh (ili prodan kao rob grehu)." Kad je Adam pao mi smo

prodati kao robovi grehu. U robovlasničkom društvu, ako je neki čovek prodat kao rob, zatim imao decu, njegova deca se nisu rađala slobodna; ona su takođe bila rođena kao robovi. Drugim rečima, gospodar je bio vlasnik ne samo svog roba već i njegove žene, odeće, kuće, porodice, dece, svega. To je ropstvo u biti; vi ne posedujete ništa! A greh je naš gospodar, po nasleđu.

Jevreji su bili izgubili ovu istinu. Oni su propustili da shvate ono što su reformatori zvali "potpuna izopačenost." To su primenjivali na neznabošce. Da, kazali su, ovi neznabošci su pod grehom ali mi ne. Setimo se da Rimljanima 3, gde Pavle sve od Rimljanima 1:18 do Rimljanima 3:20 dokazuje da su i Jevreji i neznabošci svi pod grehom (9. stih). Ili da nema razlike između Jevrejina i neznabošca, svi su sagrešili, svi su pod zakonom.

U Jovanu 8, Isus pokušava dokazati Jevrejima da im je potreban Spasitelj, da su i oni bili robovi grehu. Ta konstatacija se nalazi u Jovanu 8:32, gde Isus govori Jevrejima: "I poznaćete istinu i istina će vas izbaviti." Šta podrazumevao pod "istinom" nalazimo u 36. stihu. Podrazumevao je sebe. "Zato ako vas Sin oslobodi, zaista ćete biti slobodni."

Ali Jevreji su mislili da ih Isus vređa. U 33. stihu, oni mu odgovaraju: "Mi smo Avraamovi potomci, (mi nismo neznabošci), mi smo Avraamova deca, i nikad nikom nismo robovali. (Kako možeš reći, oslobodićete se)."

Isusov odgovor je u 34. stihu: "Zaista, zaista vam kažem, koji god čini greh, rob je grehu." Pavle će ovo dokazati u Rimljanima 7:14-25. On kaže da čak iako odaberete, nezavisno od milosti, da držite zakon, ako izaberete da činite dobro, vi to ne možete ostvariti. Um će vam se zarobiti (zakonu, grehu i smrti, telu) i nagoniti vas da radite ono što ne želite raditi.

Dakle ne moram vas ubeđivati, jer se nadam da ste svi iskusili ovo o čemu govorim. Vi ste donosili odluke, davali obećanja, ali da li ste ih ispunili? Znači, mlade dame, kad vam muškarac kaže: "Ako se udaš za mene voleću te čitavog svog života" ...zapamtite, ukoliko nije pod milošću, neće moći održati to obećanje. Neke od vas će možda to morati naučiti na teži način. Isto važi i za vas muškarci. Samo milošću se možemo izbaviti od te sile, od ropstva grehu. Zapamtite da nemamo slobodu na duhovnom području. Na ovom svetu postoje dva gospodara, sotona i Hristos, greh i pravednost, i vi i ja smo robovi jednog ili drugog.

Druga izjava Isusa Hrista se nalazi u Mateju 6, propoved na Gori. Isus je propovedao svojim sledbenicima. Matej 6:24: "Niko ne može služiti dva gospodara." Niko ne može služiti oba gospodara istovremeno jer ovi gospodari pripadaju suprotnim taborima, "jer ili će na jednoga mrziti, a drugoga ljubiti," ili drugačije rečeno jednom biti lojalan, a prezirati drugoga. Zatim on objašnjava ko su ta dva gospodara: "Ne možete služiti Bogu i Mamonu."

Neki prevodi kažu "novcu" a kad bi Pavle ili Isus danas bili ovde, verovatno bi kazali: "Ne možete služiti Bogu i materijalizmu, " ili "ne možete služiti Bogu i sebi (svome ja)," jer srž svih materijalističkih problema je svoje ja. Vi ne možete biti pod Bogom, a još uvek popuštati sebi, ili će vas greh nadvladati. Vi morate odabrati svog gospodara. Ako ste izabrali Hrista za Gospodara, nećete se brinuti šta ćete jesti, šta ćete piti ili u šta ćete se odenuti. Osoba koja je zabrinuta za te stvari je pod Mamonom. Tražićete carstva Božjeg i Njegove pravednosti i Bog će zadovoljiti sve vaše potrebe.

U Rimljanima 6 Pavle kaže da postoje dva gospodara. Pre nego je došlo jevanđelje bio je samo jedan gospodar, greh. Ali sada imaju dva gospodara. Da, mi se rađamo pod grehom, to je naš prirodni gospodar. Ali zbog jevanđelja, vi imate izbor, imate slobodu da izaberete svog gospodara. I Pavle kaže u 16. stihu, ako ste izabrali greh kao svog gopodara onda ćete grešiti dok vas greh ne povede u grob. Ali ako ste izabrali Boga kao svog Gospodara, ako ste odabrali Pavednost kao Gospodara, tada ste rekli zbogom grehu. Ne možete imati oboje kao gospodare.

Proučimo još jedanput vrlo pažljivo ova dva gospodara. "Ili greha za smrt ili poslušanja za pravednost." Pavle ne koristi "veru," jer jedan je poslušnost grehu, a drugi pravednost verom. Upotrebom reči "poslušnost" Pavle daje ovoj rečenici legalistički prizvuk. Za Pavla, reč "vera" je bila više od mentalnog pristanka na istinu. Jedan naš član crkve imao je sudar. Auto mu je bio polupan, i

između ostalog pitao sam ga: "Da li je bio osiguran?" Rekao je: "Bila su osigurana oba auta, moj i auto mladića koji nas je udario." On je verovao da će dobiti novac od osiguravajućeg društva. To je mentalni pristanak na istinu.

Ali za Pavla, vera je bila više od toga. Ona je poslušnost istini. U Rimljanima 1 Pavle najpre predstavlja sebe govoreći: "Ja Pavle, sluga Isusa Hrista." Ali u grčkom originalu stoji reč "doulos" što znači "rob." "Ja Pavle, rob Isusa Hrista." U samom uvodu on obaveštava hrišćane u Rimu koga je odabrao kao svog Gospodara. U trenutku kad je postao rob Isusa Hrista, morao je raditi ono što mu je Hristos nalagao. Setimo se da je Pavle načinio svoj izbor na putu za Damask gde je rekao Gospodu: Gospode, sada sam tvoj rob. Šta hoćeš da radim? I Bog je rekao dve stvari: "Prvo, želim da buduć Moj apostol. Drugo, tebe sam odabrao da ideš neznabošcima i propovedaš jevanđelje." Pavle je odvojen na jevanđelje Božje.

Zatim u 2., 3. i 4. stihu, on ukratko objašnjava šta podrazumeva pod rečju "jevanđelje." "To je obećanje Božje" (u 2. stihu). Znači u Starom zavetu jevanđelje je bilo obećanje Božje. U 3. i 4. stihu: "Ovo obećanje se ispuni u Isusu Hristu, koji postade jedan od nas da bi nam bio Spasitelj, i posvedoči da je od Boga i Sin Božji svojom svetošću."

Rimljanima 1:5 je ljudski odgovor: "Kroz kojeg primismo milost i apostolstvo za poslušnost veri (ili poslušanje vere)." Tu je reč "poslušnost" ono što bi na grčkom nazvali genitiv dodatka, što znači reč koja opisuje veru. Za Pavla, vera je poslušnost. To je Pavlova osnovna definicija vere. Poslušajte šta on kaže u Rimljanima 6:17: "Hvala dakle Bogu što bivši robovi grehu (zapazite da niste birali, vi ste bili robovi grehu) poslušaste od srca (poverovaste od srca) tu nauku kojoj se predadoste." Hrišćani u Rimu su poslušali jevanđelje. On ih podseća na tu činjenicu, stoga ako su poslušali jevanđelje, rekli su zbogom svom robovanju grehu.

U Rimljanima 10, Pavle upotrebljava reč "poslušnost" u negativu. On se bavi Jevrejima i obraća im se: "Duboko se brinem za vas, ali vi ste izgubljeni. A razlog što ste izgubljeni nije što ste loši, nije zato što Bog nije održao svoje obećanje." Nije zato što je Bog propustio da ispuni ono što im je obećao, razlog je jedan. Rimljanima 10:16: "Oni svi ne poslušашe jevanđelje." "To je razlog zašto ste izgubljeni, vi ne poslušaste jevanđelje."

Zatim on citira Isaiju da se odbrani. Taj navod ne sadrži reč "poslušati," tamo stoji "verovati." Pavlu su "verovati" i "poslušati" sinonimi. "Jer Isaija reče: 'Gospode, ko verova propovedanju našem?'" (Isaija 53:1). Poslušati jevanđelje ne znači činiti nešto. Slušati jevanđelje znači pokoravati sebe ili svoju volju istini kao što je u Hristu. Bog vam dolazi kroz jevanđelje i kaže: "U mom Sinu, ti si umro. Ti moraš umreti, ti si grešnik. Ali umro si u mom Sinu."

Poslušati jevanđelje je reći: "Bože, prihvatam smrt Hristovu kao svoju smrt." To je pokoravanje jevanđelju! U jevanđelju vam se kaže da ste živi Bogu; postali ste rob Božji. I poslušati jevanđelje je reći: "Sada sam, Gospode, tvoj rob. Upotrebi me, čini sa mnom što želiš." To je poslušnost jevanđelju; potpuno pokoravanje sebe Isusu Hristu.

Ali vi kažete: "Ne želim biti rob." Ako to odbacujete, vi ste rob sotone i greha. Tu nemate izbora. Vi možete blefirati sebe: "Ja sam slobodan." Ako ste slobodni, dozvolite da vas nešto pitam: "Dokažite to!" Živite jedan dan, ne tražim da živite nedelju dana, živite jedan a da ne grešite, u mislima, rečima i delima. Ako to možete, molim da me obavestite. Zaslužujete medalju. Ali vi zaslužujete i više od toga, zaslužujete da živite negde drugde, ne na ovoj zemlji. Poslaćemo vas na Mars, jer je ovaj svet pun grešnika. Samo milošću Božjom možemo biti ono što Bog želi da budemo. Isus je rekao u Jovanu 15:5: "Bez mene ne možete činiti ništa." Nikad to nemojte zaboraviti.

Pavle opominje hrišćane u Rimu, i nas kroz njih, "Zapamtite hrišćanin je osoba koja je rob ne više grehu već Bogu i Njegovoj pravednosti." I on kaže u Rimljanima 6:17-18: "Bogu hvala. Bili ste robovi grehu, onda vam je došlo jevanđelje, i šta ste učinili? Vi ne odbaciste jevanđelje, pokoriste mu se, poslušaste ga, i sada oslobodivši se od greha, od njegovog jarma, postadoste robovi pravednosti." Ali postoji razlika između ova dva ropstva. Pod grehom mi nemamo izbora. Kad ste rob grehu, vi

radite ono što vam greh kaže. Ali pod Hristom Bog nikad ne vrši prinudu; On ne kaže: "Tvori pravdu ili ću te kazniti" jer Njegovo ropstvo je ropstvo Onoga ko je voljeni Gospodar.

Želeo bih vam dati jedan primer. U Starom zavetu, a čak i u Pavlovo vreme u Rimu, postojale su dve vrste robova. Ako biste se u Pavlovo vreme oslobodili od ropstva, to nije rešavalo vaš problem jer u to vreme nije bilo socijalne sigurnosti i blagostanja. Moglo bi vam se desiti da umrete od gladi. Postojale su dve vrste ropstva. Bilo je robova koji su bili kupljeni i radili pod diktatorom, kao kad je onaj aukcionar govorio robu: "Radićeš sviđalo ti se to ili ne." To je jedna vrsta ropstva. Druga vrsta ropstva je kad radite za nekog čoveka jer ste odabrali da budete njegov rob premda imate slobodu da ga napustite. U Starom zavetu ovo je bilo simbolički izraženo jednim vrlo interesantnim zakonom koji je Bog dao Jevrejima, da ako bi rob bio otkupljen, vlasnik ga ne može zadržati više od 7 godina. Nakon 7 godina, on se mora osloboditi. Ali sloboda bi tom robu ponekad značila mnogo problema, naročito kad je gospodar bio ljubazan, predusretljiv i brižljiv, rob bi mu se obratio i rekao: "Znam da se završio moj period od 7 godina, ali hteo bih do kraja života da vam budem rob."

Takvom robu bi probadali uši i to je bio znak da ste postali rob prema vlastitom izboru. Dakle, Bog želi da budemo takvi robovi. Zato je potrebno da zapazimo u Rimljanima 6:17: "Poslušaste iz srca." Nije bilo prinude; Bog nikad ne primorava. Evo jednog primera: Jevreji u Izlasku; Bog ih je hranio sa manom. Biblija nas izveštava da je imala ukus peciva sa blagom primesom meda. Rastavarala se u ustima, ali zamislite da živite o pecivima, da ih jedete za doručak, ručak i večeru, sedam dana sedmično za 40 godina. Ne subotni kolač, sve što ste imali bil ja mana. Naročito subotom je bila lošijeg kvaliteta, jer su to bile zalihe. Tako su imali manu za doručak, ručak i večeru, i Jevreji su počeli gundati: "Bože, umorni smo od ove mane, mane, mane. Želimo piletinu."

I Bog je rekao: "Imaćete je, sve što želite." Dao im je prepelice, mnogo prepelica. Da li ste nekad plivali u moru piletine? Jeli su je dok im nije počela izlaziti iz ušiju. To je jevrejski izraz. Bog im je dao te prepelice premda to nije bila Njegova želja; oni su ih tražili. Takvog Gospodara mi imamo. Ako kažete Bogu: "Želim uživati u grehu," On neće reći: "Možeš uživati u grehu, ali Ja ću te kazniti." On kaže: "Drago moje dete, greh će te povrediti. Ako tebe povredi ranjava i Mene jer te volim." Nema prinude; Bog ne želi nikakvu prisilnu poslušnost; On želi poslušnost iz srca.

Sledeći primer je u Delima 8. Prema biblijskom izveštaju, prvi neznabožac koji je kršten u hrišćanskoj crkvi bio je evnuh iz Etiopije. Bio je u Jerusalimu na boglosluženju kao obraćeni Jevrejin, boreći se sa knjigom propoka Isaije, i Bog mu je poslao Filipa. I Etiopljanin je rekao Filipu: "O kome govori ovaj prorok?" Filip je otvorio usta i propovedao Isusa Hrista i Njegovo raspeće. Evnuh je rekao: "Tamo ima vode, želim da se krstim." Filip nije rekao: "Ne, ne, samo trenutak, moram ti postaviti trinaest pitanja." On je postao samo jedno pitanje. Stih 37: "Ako veruješ svim svojim srcem krstiću te." Zapamtite, vera je poslušnost. "Ako si poslušan iz srca, krstiću te."

Sećam se kad sam prvi put bio u Etiopiji, dali su mi jednog mladog jevanđelistu koji mi je bio podređen. Otkrio sam kroz tri sedmice da ovaj čovek nije obraćen. On je bio jevanđelista, reč koju u Africi koristimo za pripravnike. Rekao sam sebi: "Ovaj čovek treba prvo da se obrati." Imao je sve zube zlatne i kad se smejavao oni su svetlucali. Bio je dobar glumac, voleo je da vas tapše po leđima i da se izvlači. Rekao sam sebi, ovaj čovek treba da zna poruku krsta." Tako sam odvojio malo vremena i objasnio mu krst, i on je rekao: "Vi otežavate stvar." A ja sam rekao: "Ne, brate, samo nas krst oslobađa." Rekao je: "Možete mi li dati par dana da razmislim o tome?" Odgovorio sam: "Da, moraćes izračunati cenu."

Vratio se dva dana kasnije s osmehom od uva do uva: "Brate, Sequeira, prihvatio sam krst!" A ja sam rekao sebi: "Izgleda da me laže, ali ne mogu mu suditi." Rekao sam: "Hvala Gospodu," i dodao, "poznaću te po rodovima." Tri sedmice kasnije otkrio sam da je lagao od početka do kraja. Radio je za dve denominacije istovremeno; primao je platu i od nas i od Norveške misije. Nadležna osoba bila je jedna dama koja je govorila švedski, i ja govorim švedski pa sam joj rekao jednog dana kad smo se

sreli šta sam otkrio. Proveravala je: "Vi znate ovoga čoveka?" Rekao sam: "Da li je isti kojega ja znam sa zlatinim zubima?" "Da," rekla je ona.

Jednog dana, išao sam da ga posetim, a on nije znao da dolazim. Bio je veoma zbunjen. Lagao je. Da li smo poslušali jevanđelje iz srca? Moja briga je duhovna. Ako niste poslušali, ako još uvek zavisite o sebi za podršku, ako još uvek zavisite o sebi za opstanak, šta ćete raditi kad dođe kriza i kad vam vera bude testirana?

I zato se molim da polušate jevanđelje iz srca, i više ne brinete šta ćete jesti i šta ćete piti. Neka Bog brine o tome. Čak iako bi morali umreti od gladi, to je Njegov problem, ne naš. Ali naša večna sigurnost je zagantovana kad smo pod Hristom, jer ovo poglavlje tako završava. Rimljanima 6:19: "Kao čovek govorim, kako bi to rekli ljudi." Borio sam se sa prvom delom Rimljanima 6:19: "Kao čovek govorim, zbog slabosti vašeg tela." Da bismo otkrili o čemu Pavle govori vrat ćemo se u to vreme i otkriti da su javni govorinici Pavlovog vremena bili stručnjaci za kazivanje priča i korišćenje filozofije da bi postigle željeni utisak na ljude. Pavle ovde kaže: "Ponašam se kao jedan od njih, dajući vam jednu ilustraciju, priču o robovima, jer je teško razumeti ovo što pokušavam da vam prenesem." Drugim rečima, Pavle kaže: "Ja ne pričam priče." U 1. Korinćanima 1:17, on je rekao: "Kad vam dođoh, ne dođoh premudrim rečima, da ne bi krst Hristov silu izgubio."

Mnoge priče su ispričane sa propovedaonica, ali se nije dovoljno propovedalo. Propovedaonica je za izlaganje Božje reči. I Pavle kaže: "Kad koristim ilustraciju, to ne radim da vas zabavim." "Premda to nije moj način dajem vam ovu ilustraciju zato što imate poteškoća da shvatite ovu istinu." Zatim on nastavlja, druga polovina 19. stiha: "Jer kao što dadoste ude svoje za robove nečistoti i bezakonju na veće bezakonje (NKJV) tako sad dajte ude svoje za robove pravdi na posvećenje."

Pavle ovde kaže da oba ropstva imaju svoj razvoj. I još jednom mladi, želim vas upozoriti, oba ova ropstva imaju razvoj. Sećam se jednog mladića na koledžu u Etiopiji koji mi je rekao: "Pastore, ono što vi učite je istina, ali ja želim uživati u ovom svetu, pa kad budem vaših godina, prihvaću Hrista, ali molim vas ne tražite od mene da to sada učinim. Moram uživati u životu." Ali on je propustio da shvati sledeće: sve što više okrećete leđa Hristu, greh se razvija. Alkoholičari su ljudi koji su se uhvatili na sitan mamac, koji su počeli sa "jednom čašicom" ili pićem za društvo. Greh vas hvata i jednom kad vas dokači, pojavi se mnogo problema, vas i vašu porodicu snalaze svakojake poteškoće, jer postoji razvoj.

Samo zato što sada odbacujete jevanđelje ne znači da ćete opet imati istu priliku. Greh vas zarobljava dok ne dođete do tačke odakle nema povratka. Nikad se nemojte igrati sa jevanđeljem i odlagati prihvatanje, jer je to ono što đavo želi. Đavo će reći: "Pazi, ti si isuviše mlad. Treba da uživaš u životu dok ne ostariš. Kad budeš jednom nogom u grobu tada prihvati Hrista."

To je obmana, mladi, jer postoji razvoj i ako dopustite grehu da se nastavi u vama sve jače i jače će vas prisvajati dok ne dođete do tačke odakle se, kao Saul, nećete moći vratiti Bogu. Tada je s vama gotovo. Video sam mnogo mladih u tom taboru. Molim vas toga, mladi, ne tretirajte jevanđelje olako. Da, greh će vam doneti zabavu, divna zadovoljstva, ali molim vas pogledajte Rimljanima 6:23: "Konačan ishod greha je smrt," kaže Pavle. Da, danas se zabavljate, ali sutra morate umreti. Stih 20: "Jer kad bijaste robovi grehu, slobodni bijaste što se tiče pravednosti."

To ne znači da ste bili nesposobni tvoriti pravednost, već niste bili sposobni proizvesti istinsku pravednost. Postoje neki ljudi koji ne vole nikada sa pravom pobudom. Stoga samo hrišćanin može proizvesti pravednost lišenu svoga "ja" u njoj zato što je primio dar Božje безусловne ljubavi. Zato Bog kaže u Isaiji 64:6: "Sva vaša pravednost je kao prljave haljine." To nije zato što su dela rđava, već zbog loših pobuda, i što smo robovi grehu. Nemoguće je za neobraćenog čoveka proizvesti pravednost bez sebičnih pobuda. To je ono što su refomatori podrazumevali pod "potpunom izopačenošću."

Rimljanima 6:21-22 - da ova dva ropstva imaju razvoj. Kad smo se rodili kao robovi greha on se počeo razvijati. Kad prihvatamo Hrista, i pravednost postane način života, zapazite da i tu postoji razvoj. Ne možemo očekivati da novoobraćeni hrišćani žive na isti način kao oni koji su 30 godina

proživeli nakon prihvatanje Hrista. Tu mora postojati rast. Dok rastemo u pravednosti i svetosti i posvećenju, mi padamo. Ali nema osude jer nismo pod zakonom već pod milošću. Ali zapamtite da smer ili razvoj mora biti akt pravednosti." Zato 21. i 22. stih kažu da svako ropstvo ima plod: "Kakav plod imadoste dok ste bili robovi grehu? Sada ga se stidite, jer konačan rezultat tog ploda je smrt. Ali sada oslobodivši se od greha." Pavle govori onima koji su iz srca poslušali jevanđelje Isusa Hrista. "I postavši robovi Božji, takođe imate rod."

U Galatima 5 Pavle objašnjava da je rod Duha ljubav, radost, svetost, umerenost, a ovde u Rimljanima 6:22 on to uobličava u jednoj reči, svetost ili posvećenje. "A kraj je večni život." Znači oba ropstva imaju razvoj, oba ropstva imaju rod, i 23. stihu, vidimo da oba ropstva imaju konačan rezultat. "Jer plata za greh je smrt." Pavle ne koristi reč "plata" za večni život jer je večni život dar. Pravednost se reprodukuje u vama ali nikad kao doprinos večnom životu. Rodovi su dokaz, ali nikad sredstva spasenja.

Osamnaesto poglavlje – Oslobođeni ispod zakona (Rimljanima 7:1-6)

Tokom čitave istorije hrišćanske crkve vodio se veliki spor oko sedmog poglavlja Rimljanima. Ljudi poput Origena, Veslija (Wesley), velikih naučika Vajsa (Ways), Mofata (Moffat), britanskog naučnika, C. H. Doda (C. H. Dodd), su zauzeli stav da Pavle govori o neobraćenoj osobi. S druge strane, imamo Avgustina (Augustine), Lutera (Luther), Kalvina (Calvin), i slavnog švedskog teologa, Anders Najgrena (Anders Nygren), britanskog naučnika Džona Stota (John Stott), koji kažu: "Ne, on govori o hrišćaninu." I tako se polemika nastavila.

Ne znam da li ste se borili sa ovim, ali ja jesam. Postoji nekoliko razloga na osnovu kojih bi ustvrdili da Pavle govori o hrišćaninu:

1. Od 14. stiha nadalje Pavle prelazi sa prošlog vremena, koje je bilo predominantno u prethodnim stihovima, na sadašnje trajno vreme. Teško da bi ovo mogao biti slučaj da je govorio o svom iskustvu pre obraćenja.

2. Drugi razlog bi bio to što je ono o čemu Pavle govori u Rimljanima 7, ta strašna borba sa porazom, potpuno kontradiktorno onom što on kaže o sebi kao fariseju, u Filibljanima 3:6. Tamo on kaže: "Što se tiče zakonske pravednosti bio sam bez mane." U Rimljanima 7:24 on uzvikuje: "Ja nesrećni čovek!" što je potpuna kontradikcija njegovom iskustvu pre obraćenja.

3. Treći razlog koji ću dati je 22. stih, gde Pavle kaže: "Uživam u zakonu Božjemu." Nije normalno za neobraćenog čoveka da uživa u zakonu Božjemu. U stvari, Rimljanima 8:7 kaže: "Jer telesno mudrovanje (prirodan čovek) neprijateljstvo je Bogu, sa zakonom Božjim, i ne pokorava se Božjem zakonu." Znači, 22. stih upućuje da on govori o svom hrišćanskom iskustvu.

4. Zatim, pogledajte kontekst celog odseka; Rimljanima 5,6,7 i 8, se bave hrišćaninom. Zašto bi se on iznenada okretao svom nehrišćanskom iskustvu?

5. Konačno, postoje iskazi, kao Rimljanima 8:23, gde on govori o uzdisanju, i Galatima 5:17 gde govori o borbi između tela i duha što se slaže sa Rimljanima 7, i ima veze sa hrišćanskim iskustvom.

Ali kad posmatram Rimljanima 7 kao jedinku, ubeđen sam da je postavljati pitanje govori li Pavle o verniku ili neverniku, promašaj cilja koji je Pavle imao na umu kad je pisao ovo poglavlje. Pavle čak nije ni mislio o tom pitanju. Ono što Pavle čini u Rimljanima 7 je dokazivanje vrlo važne tačke, pitanja s kojim se vi i ja moramo suočiti. Radi se o sledećem: Božji sveti zakon, koji je dobar, koji je duhovan, koji je pravedan, i grešna ljudska priroda, koja je ista u verniku i u neverniku, (zato je pomenuto pitanje beznačajno) su nekompatibilni. I zato što su nekompatibilni, vi i ja nikad ne možemo biti spaseni delima zakona.

Pavle je napravio konstataciju u Rimljanima 6:14 koji bi Jevrejskoj zajednici bila hula a verovatno i nekim hrišćanskim zajednicama. U Rimljanima 6:14, Pavle kaže: "Hrišćanin nije više pod zakonom, već pod milošću." On nam je kazao u Rimljanima 3:19-20 da smo pod zakonom. I zato što smo pod zakonom čitav svet stoji osuđen.

U Rimljanima 6:14, on kaže da hrišćani više nisu pod zakonom a razlog za to je što smo oslobođeni ispod zakona. Ali za Pavla je davanje takve konstatacije bilo vrlo rizično jer je planirao da poseti Rim, i da nije objasnio šta je mislio, i zašto je verovao to što je verovao (ne samo zato što je bio nadahnut već što je postojao i stvaran razlog), bio bi linčovani da je pošao u Rim bez objašnjenja. U Delima 21 čitamo o jednom iskustvu kroz koje je Pavle prošao. Pavle se bio vratio sa svog trećeg misionorskog putovanja, i poput dobrog evanđeliste podneo izveštaj. Izveštaj je glasio da je Bog obilno blagoslovio njegovu službu, tako da su neznabošci po celom Srednjem Istoku prihvatili jevanđelje. A braća u Jerusalimu, stubovi crkve, rekli su Pavlu: "Znaš da smo i mi imali sličan blagoslov u Jerusalimu. Mnogi Jevreji su takođe prihvatili jevanđelje." I svi su rekli: "Hvalite Gospoda."

Ali Jakov, predsednik Generalne Konferencije, je rekao Pavlu: "Ali imamo jedan problem. Ovi jevrejski hrišćani su slušali o tebi i misle da si jeretik, da si protiv zakona Božjeg, i protiv hrama, i protiv naroda. Mi znamo da nisi protiv zakona; ti si protiv legalizma. Ali oni ne razumeju o čemu govoriš. Krivo su te shvatili. Zato molimo te, Pavle, zašto nešto ne učiniš. Obrij glavu (to za Pavla nije bilo teško jer nije imao mnogo kose, tako nam bar kažu naučnici) i podredi se procesu očišćenja kako bi pokazao jevrejskim hrišćanima da nisi protiv zakona."

Na nesreću, ovaj divan plan proizveo je kontraefekat. Verujem da taj savet nije bio od Boga. Bio je to Jakovljevi dobar savet koji je postao kontraproduktivan. Ako neko prođe proces očišćenja, on priznaje da je pogrešio. A oni su ga optuživali da je protiv zakona.

Tako pošto je prošao taj proces i konačno ušao u hram – pre toga nije mogao – uhvatila ga je grupa Jevreja. Zapazite šta su oni rekli u Delima 21:28. Vikali su: "Ljudi Izrailjci, pomagajte! (Uhvatili smo lopova!) Ovo je čovek (šta je njegov problem) koji svugde uči ljude protiv 1) naroda (on je protiv Jevreja), 2) protiv zakona, 3) protiv ovog mesta (hrama), a svrh toga, on uvede i Grke (ove varvare) u hram, i ukalja Božju svetinju."

Tako kad Pavle kaže u Rimljanima 6:14: "Više nismo pod zakonom," to su one konstatacije koje su ga uvalile u nevolju i on mora da objasni. U 7. poglavlju Pavle nas obaveštava kako smo se oslobodili od zakona i zašto. U ovom važnom poglavlju Pavle uvodi predmet u Rimljanima 7:1-6: "Ili ne znate braćo, (jer govorim onima koji znadu zakon)." On ima posebnu grupu unutar Rimske zajednice kojoj naslovljava ovaj problem, onima koji poznaju zakon. Prvo čemu su se Jevreji učili dok su odrastali kao bebe bio je zakon. Zatim on daje ovu osnovnu konstataciju: "Zakon ima vlast nad čovekom dok je živ."

Reč "vlast" znači vladavinu, jurisdikciju. Ono o čemu on govori je istina za svaki zakon. Sve dok živite vi ste pod zakonom gde živite. Ako umrete, onda vas zakon više ne drži. To je istina za ma koji zakon. Naravno sada se postavlja pitanje: "O kojem zakonu on govori?" Objasnjavao sam mom pastoru u Etiopiji da je Pavle imao na umu prvenstveno moralni zakon, ali je uključivao i čitavi zakon jer Jevreji nisu pravili tu razliku između ceremonijalnog i moralnog zakona kao što mi činimo. Zaprepastio se što sam rekao da je to bio moralni zakon. Pitao sam: "Zašto?" Rekao je: "Zato što sam upravo stigao sa Middle East koledža, a učili su nas da je to bio ceremonijalni zakon." Rekao sam: "Ko vas je učio?" Odgovorio je: "Ne mogu se setiti njegovog imena. Bilo je to vrlo teško ime. Ali znam da je bio doktor filozofije i teologije." Rekao sam: "Dobro, pogledajmo šta Pavle, doktor teologije, ima da kaže." Zamolio sam: "Pročitajte 7. stih." I on je pročitao. Rekao sam: "Čitajte glasnije."

"Šta ćemo dakle reći? Je li zakon greh? Izvesno ne, nasuprot. Jer ja ne znadoh za greh osim kroz zakon; ne znadoh za želju dok zakon ne kaza: ne zaželi." Rekao sam: "Koji zakon Pavle citira?" Odgovorio je: "Nikad nismo čitali 7. stih." Budimo poštteni sa ovim odeljkom. Treba da znamo u kom smislu i zašto smo oslobođeni ispod zakona. To je ono o čemu govori Rimljanima 7.

Zatim Pavle izlaže jednu ilustraciju u Rimljanima 7:2-3. To je teška ilustracija, ali moramo je razumeti u kontekstu Biblije. "Jer je udata žena privezana zakonom za muža dokle god on živi." Drugim rečima, kad se žena uda za čoveka, ona ostaje s njim do kraja života, dok on ne umre. To je ono što Pavle kaže jer Biblija uči da kad se dvoje ljudi udruže u bračnoj zajednici oni su udružuju dok ih "smrt ne rastavi."

Ali reč "vezana" znači više od prosto, "ona je povezana s njim." To takođe znači da je zakonski pod njim. Dakle, postoje tri zakona i želimo znati koji da primenimo. Pavle ne govori o sva tri zakona. On govori o drugom zakonu. Ovo kažem jer ne želim da iko koristi preimućstvo zakona broj dva ako je hrišćanin.

U Efescima 5:25 nalazimo da se zakon broj tri primenjuje na hrišćane: "Muževi ljubite svoje žene kao što i Hristos ljubi crkvu, i sebe predade za nju." Zapamtite, Hristos je voleo crkvu čak i kad "ona" nije bila dobra prema Njemu. Zakon broj jedan je bio kad je Bog stvario Adama i Evu. Oni su bili jednaki. Ali kad je ušao greh, On im je dao drugi zakon koji nalazimo u Postanju 3:16: "A ženi reče, (Bog je rekao Evi) veoma ću umnožiti tvoje jade, i tvoje začinjanje." Bog nikad nije nameravao da ovaj svet bude prenaseljen. Greh je doneo prenaseljenost. "Veoma ću umnožiti ne samo tvoje jade već i tvoje začinjanje," što znači da će greh doneti više ljudi na ovaj svet nego je to Bog u početku nameravao. "S mukom ćeš decu rađati, želja će ti biti za svojim mužem, i on će nad njom vladati." U Etiopiji kad su marksisti zadobili vlast, etiopska vlada je rekla ženama: "Sada ste jednake sa svojim muževima, ne dozvolite im da vladaju nad vama." I jedan Etiopljanin se vratio kući, a žena mu nije bila spremila večeru. Upitao je: "Gde je večera?" A ona je rekla: "Odlučila sam da možeš kuvati vlastitu večeru." On nije bio voljan da prihvati marksističku filozofiju, otišao je do ormarića, izvukao revolver i ubio je. Mnogi ljudi koriste svoje preimućstvo čak i u Americi; zloupotreba žena je strašna prvenstveno zbog greha. Čovek želi gospodariti nad svojom ženom, ali Pavle kaže: "Žena je vezana zakonom za svog muža sve dok on živi."

Problem je što je ova žena našla drugog čoveka, divnog druga. I ona kaže: "Želela bih da se udam za njega." Dakle, šta je problem sa prvim brakom? Postoje tri problema vezano za prvi brak:

1. Njen muž nije saosećajan. Kad pogreši, kad joj zagore špageti, on joj prebacuje: "Kazniću te zbog ovoga. Baš me briga da li si pogrešila ili ne, kazniću te." To je sve što on može uraditi; nema saosećanja. Jednog dana on joj kaže: "Spremi mi pirinač sa mesom." I ona kaže: "Ali nikad to ranije nisam kuvala!" Tako on poziva njenog pastora: "Možete li da dođete i pomognete mi?" Pastor može, ali ona kaže mužu: "Ti znaš kako se to sprema, možeš li mi pomoći?"

2. I on kaže: "Moj posao nije da pomažem, moj posao je da ti naređujem šta da radiš." "Tako pod jedan, on ne može saosećati s njom; pod dva, on neće ni prstom mrdnuti da joj pomogne!"

3. Sve što može uraditi je zapovediti joj da ga sluša a kad ne sluša on je osuđuje i tako je uvek po krivicom, uvek živi u strahu, bez mira, dajući sve od sebe da ugodi mužu. Sada nalazi drugog čoveka ali ne može se udati za njega jer je on i dobar drug. I ona kaže: "Volela bih kad bi mi muž umro." A to je najgori problem, on neće umreti. Čak i kad bi mu stavila arsenik u piće on neće umreti.

Razlog je taj što je prvi muž zakon. Budimo sasvim jasni; zakon je dobar, on je svet, njegovi zahtevi su dobri; ali postoji nešto što zakon ne može uraditi.

1. On ne može saosećati s vama zato što zakon nije osoba, to su pravila. Kad vas policajac uhvati za prekoračenje brzine, i milostivo vam oprostio, što se vrlo retko dešava, zapamtite da vam nije oprostio zakon o saobraćaju, već policajac. Ono što je on uradio u stvari je suprotno zakonu. Opraštajući vam on krši zakon jer nije zaposlen da vam oprašta, niste platili kaznu da vam oprostio. Vi ste mu platili da vas kazni jer je to sve što zakon može uraditi. On nije osoba, on nema osećanja, ne može saosećati.

2. Zakon vam ne može ni pomagati. U Rimljanima 8:3 čitam: "Jer što zakonu beše nemoguće." Zakon ne može proizvesti pravednost u grešnoj osobi. On može zahtevati pravednost, ali nikad je ne

može proizvesti. On vam čak ne može ni pomoći. Sve što zakon može uraditi je da vam kaže kao u Galatima 3:10: "Proklet je onaj koji me ne sluša i ne čini sve što mu kažem da radi:"

Možemo zapaziti zašto živeti pod zakonom znači živeti pod strahom, živeti pod nesigurnošću, živeti bez mira, bez sigurnosti. I vi kažete: "Želela bih da se udam za drugog čoveka." Taj drugi čovek je Isus Hristos.

1. Pod jedan, On može saosećati s vama. Jevrejima 4:15: "Nemamo Poglavara sveštenečkog koji ne može saosećati s nama, jer i On sam u svemu bi iskušan, pa ipak ne sagreši." (Zato ga On može nadvladati).

2. On može uraditi i više od saosećanja s vama, može vam pomoći. Jevrejima 4:15: "Jer nemamo Poglavara sveštenečkog koji ne može saosećati s našim slabostima, već u svemu bi iskušan kao mi, osim greha." Kakav divan muž! On može saosećati sa mnom. Nevolja je što sam već vezana sa ovim starim čovekom. Šta da radim? Jevrejima 2:18: "Jer u tome i On sam (tj. Hristos) postrada bivši kušan pa može pomoći i onima koji se iskušavaju." Znači Hristos može saosećati, može priteći u pomoć.

3. Ali najbolje sa Hristom je to što On ne osuđuje. Rimljanima 8:1: "Nema osude za ona koji su u Hristu." Ako pogledate poslednji stih 6. poglavlja, pre nego je prešao na 7. poglavlje, Pavle kaže dve stvari: "Plata za greh je smrt." Zakon daje platu za greh jer 1. Korinćanima 15:56 kaže: "Žačac srmti je greh, ali sila greha je zakon." Zakon kaže grehu: "Ti moraš umreti." Milost ne kaže grešniku: "Moraš umreti." Milost kaže grešniku: "Imam poklon za tebe. To je večni život." To je dar od Boga.

"Bogu tako omilje svet da nam je dao Isusa Hrista, da nijedan koji ga veruje ne pogine, već ima večni život." Tako se večni život ne zarađuje, on je dar grešnicima. Ali sada, problem je što prvi muž neće umreti. Stavljam mu otrov u piće; on odbija da umre jer u Mateju 5:18 čitam: "Dokle nebo i zemlja stoji, neće nestati ni najmanjeg slova ili jedne tittle iz zakona dok se sve ne izvrši." Ona nema rešenja. Prema ovoj ilustraciji, žena želi da joj muž umre, ali problem je što on neće umreti. I oni koji kažu da je sa zakonom svršeno ne znaju da zakon ne može umreti.

"Dobro," kaže drugi čovek, "ne mogu te uzeti ako si još uvek udata za prvog čoveka, zato prvo što moram uraditi je poništavanje tvog braka." Da bi se to postiglo treba rešiti dva problema:

1. Ne možeš potaći prvog muža da počini preljubu jer tada bi imala biblijsku podlogu za razvod. Ali muž je dobar, on je svet.

2. On odbija da umre. Znači, s koje god strane to posmatrali nema rešenja sa ljudske tačke gledišta. Tako Hristos kaže: "Ja imam rešenje." A žena kaže: "Zaista, koje?" "Zašto ne bi ti umrla." Ona kaže: "Ja da umrem? Ako umrem kako se mogu udati za tebe?" "Oh nisam mislio da umreš sama po sebi. Dopusti mi da te uzmem i dokrajčim. Kad te dokrajčim, anuliraću tvoj prvi brak, zatim ću te podići i bićeš moja žena."

U Rimljanima 7:4, nalazimo rešenje. U ovoj ilustraciji žena želi da joj muž umre, ali uistinu muž ne umire, umiremo mi, žena: "Zato, braćo moja, i vi postaste mrtvi zakonu (prvom braku) kroz telo Hristovo."

Sada da se vratimo našem proučavanju krsta, u Rimljanima 6.

1. Hristova smrt bila je opšta smrt.
2. Prilikom krštenja, vi ste se krstili u Hristovu smrt.

Dve stvari se događaju kad umirete sa Hristom:

1. Rimljanima 6, vi se oslobađate od greha.
2. Rimljanima 7, vi se oslobađate ispod zakona.

Zakon je još uvek tu, ali vi više niste u braku sa zakonom. Tako vam zakon dolazi i kaže: "Slušaj me ili ćeš umreti." Vi mu možete reći: "Nađi drugu ženu da joj to kažeš jer ja više nisam pod tvojom jurisdikcijom!"

Ali, znači li to da možete raditi što vam se sviđa? Ne, jer niste udovica, niste slobodni, ne radi se samo o jednoj osobi. U oba slučaja ste u braku, ali sada ste udati za nekog drugog. Pogledajmo sve ovo u Rimljanima 7:4: "Stoga, braćo moja, i vi postadoste mrtvi zakonu kroz telo Hristovo da bi mogli biti udati za drugoga, Onoga koji ustade iz mrtvih, da plod donesemo Bogu."

U Jovanu 15:1 vidimo šta ovaj drugi muž ima da kaže o ovom plodu. U prvom braku, živeli ste pod onim što zovemo pravila, čini i ne čini. Ali u novom braku, kurs je ovaj: Jovan 15:1: "Ja sam pravi čokot, i Otac je moj vinogradar." Stih 4: "Stojte u meni, i ja u vama. Kao što grana ne može doneti rod sama od sebe, ukoliko nije na čokotu, tako ni vi ukoliko ne nastavate u meni."

U prvom braku, vidimo šta je proizvedeno. "Ali ako se udaš za mene," kaže Hristos, "ja ne tražim da nešto radiš, tražim da nastavaš u meni." Jovan 15:5: "Ja sam čokot, vi ste loze. Onaj ko nastava u meni i ja u njemu donosi mnogi rod. Jer bez mene ne možete činiti ništa."

Ovde apostol Pavle kaže: "Ako se udate za Hrista donećete mnogi rod." Rimljanima 7:5: "Jer kad bijasmo u telu." Te reči "u telu" znače "pre nego umresmo," u našem neobraćenom stanju, dok smo još bili pod zakonom, udati za zakon, zavisni o sebi samima jer nam zakon neće pomoći. Grehovne strasti bile su pobuđene zakonom i delovale u našim udima donoseći rod na srmt."

Jedini rod koji donosite pod zakonom je greh, koji završava u srmti. Rimljanima 7:6: "Ali sada (sada kad ste prihvatili Hrista i postali Njegova nevesta) oslobodismo se od zakona (znači ispod zakona) umrevši onome što nas držaše." Pre nego ste prihvatili Hrista, pre nego ste se krstili u Hrista, zakon vas je stezao u svom zagrljaju što znači da je za svaku neposlušnost mogao reći: "Ti moraš umreti!" Tragedija je kad kažemo ljudima da svaki put kad hrišćanin pada, zakon kaže da on mora umreti. Mi ih još uvek stavljamo pod zakon. Zato je crkva nesigurna, a posledica je nedonošenje rodova. Za Boga rod nije raditi nešto dobro, to je raditi dobro sa pravom pobudom.

Pogledajmo šta nam apostol Pavle kaže u Jevrejima 2:14-15: "Budući pak da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, da smrću satre onoga koji ima državu smrt, to jest đavola; i da izbavi one koji god od straha smrti u svemu životu biše robovi." Pavle ovde kaže da se mi ljudska bića rađamo sa strahom od umiranja i čak iako ste čvrsti, kad se suočite sa smrću obuzima vas taj strah.

Imao sam rođaka koji je radio za Ujedinjene Nacije. Bio je agronom. Bile su tri zemlje na svetu koje su pokušavale proizvesti novo živo, hibrid pšenice i raži, zvano tritikel. Možda ste čuli o tome - u Kanadi, Meksiku, i Etiopiji. Moj rođak je radio za Etiopiju. Bio je rimokatolik ali nije upražnjavao veru, i nije uviđao potrebu za Bogom. Jednog dana leteo je iz jedne od baza u avionu etiopske nacionalne kompanije, i desilo se da pilot i kopilot uđu u neki spor. Pošto je tamo proveo 7 godina, razumeo je jezik. Raspravljali su koji smer treba da zauzmu. Pilot je bio obučan za velike "džet" avione, ali pošto ih nisu imali zamolili su ga da leti sa letelicom na propeler. Kopilot je bio navikao na te letelice pa je rekao: "Ne vi idete u pogrešnom smeru:" Pilot je rekao: "Ko bolje zna, ja ili vi?"

I tako su se oni raspravljali. A tu je bio i moj rođak, sedeo je u prednjem separeu slušajući kako se ova dva čoveka raspravljaju, jer nije bilo pregrade između pilota i putnika. Kad je trebalo da uzlete avion se počeo tresti i odbio da uzleti. Pogledao je napolje videvši kako se približavaju velikom eukalptusima koji su bili pravo ispred njih i iznenada se setio Boga. Oborio je glavu čvrsto se držeći i rekao: "Gospode, spasi me!"

I Gospod ga je spasao. Krilo letelice je udarilo u grane a motor i propeler su se odvojili. Propeler se još uvek okretao ogromnom brzinom razbivši prednji deo letelice. Otvorio je oči, i propeler mu je zakačio sat ne dotakavši ga. Bio je veoma blizu smrti. Podigao je pogled ugledavši plavo nebo, a ispred je bila letelica potpuno zbrisana, šest ljudi, dva pilota i troje turista koji su bili jednostavno samleveni. Skočio je sa oko devet stopa visine i onda se setio da je bilo putnika pozadi pa je otvorio vrata i izvukao ih napolje.

Mi imamo Boga koji može spasti i imamo Boga koji ne polaže krivicu svaki put na vas kad padate. On kaže: "Razlog što si pao je to što si za trenutak prestao nastavati u Meni. Neka te ovo

podseća da samo kad stojiš u Meni možeš donositi rod." Rimljanima 7:6: "Bijismo zadržani zakonom i ne moramo više služiti po slovu, već u duhu." Čitajte celi pasus da bi uvideli šta Pavle kaže u 6. stihu: "Ali sada se oslobodismo od zakona, umrevši onome što nas je držalo, da služimo (zapazite da novi brak ne znači lenstvovanje, već služenje) u novini Duha a ne u starini slova."

Treba da znamo šta Pavle podrazumeva pod "novinom duha i starinom slova." Pod zakonom, vi ste služili zakonu, ali iz jednog razloga – iz straha, straha od kazne, straha da ćemo biti zbrisani, straha od prokletstva. Tako ste svaki put kad ste držali zakon to činili iz straha jer da ga niste slušali, zakon bi vas kaznio. Tragedija je kad hrišćani služe Bogu iz straha. "Novina Duha" znači da služite Bogu iz ljubavi, jer ga cenite. Kad Pavle kaže u Filibljanima: "Jer meni je život Hristos," on kaže: "Ja sam rob Isusa Hrista," i on to ne kaže iz prinude. "Svim svojim srcem želim biti rob Isusa Hrista. Želim da mu služim, ići ću gde me On pošalje, radiću što mi On kaže, jer je On moj Prijatelj i Spasitelj, i voljan sam sve uraditi za Njega zato što ga volim". Pavle kaže u Galatima 5:6: "U Isusu Hristu niti što znači obrezanje niti neobrezanje, već samo vera koja kroz ljubav radi."

Ako niste oslobođeni ispod zakona, a zovete se hrišćanin, krivi ste za preljubu jer ova ilustracija nam kaže da ako se žena ude za drugog čoveka dok je još uvek venčana sa prvim čovekom, ona čini preljubu. Imam osećaj da imamo mnogo duhovnih preljuba i preljuba u crkvi jer neki još žele da budu pod zakonom.

Zakon i Hristos nisu neprijatelji. Problem je što su zakon i grešna priroda neprijatelji. Problem nije zakon, zakon je svet, on je dobar, duhovan, pravedan. Problem je što se ja kao grešnik u prvom braku ne podnosim sa zakonom i stoga taj brak nikad ne može funkcionisati. Mogu samo da živim u strahu i nesigurnosti. Ali kad prihvatam Hrista i oslobođen sam ispod zakona, i venčan sa Hristom, On ne samo što mi daje mir, ne smo što mi daje sigurnost, i ne samo što mi daje nadu, već On proizvodi i rodove. A rod je u skladu sa zakonom. Ono što nisam držao u prvom braku sada je u skladu sa onim što nisam držao jer Galatima 5:22 stoji: "Rod Duha je ljubav, radost, mir, trpljenje, dobrota, vernost, ljubaznost, samokontrola, blagost. Na to nema zakona," što jednostavno znači da zakon nije protiv takvih stvari.

Ono što smo propustili držati u prvom braku, držimo u drugom, bez straha sa radošću i mirom. Mislim da se slažemo da je drugi brak divan, ali neka nas Bog oslobodi od zamisli da se još uvek upravljamo sa čini i ne čini. Mi više nismo pod starim zavetom. Mi smo pod novim zavetom, a u novom zavetu zakon se ne ispisuje na kamenim pločama, on se upisuje u srcu. On postaje delom našeg uživanja, naših želja. Ali moramo zapamtiti, ta želja i uživanje u zakonu nisu dovoljni, mi trebamo nastaviti u Hristu.

I uveravam vas da je život kojim je Hristos živeo pre 2000 godina, život ljubavi, upravo život kojim On želi živeti danas u nama. Moja je molitva da se ovaj život pokaže u našima životima, da svet još jedanput vidi Boga iskazanog u telu, i da mu slavu i hvalu.

Devetnaesto poglavlje – Odviše grešan (Rimljanima 7:13)

U Rimljanima 6 Pavle podseća krštene hrišćane da smo u Hristu umrli grehu. To znači da smo u Hristu, ovom smrću, oslobođeni od dominacije greha. Zatim u 7. poglavlju, prvih šest stihova, on ističe da u Hristu, u ovoj istoj smrti kojom smo oslobođeni od vlasti greha, takođe smo otpušteni od jurisdikcije zakona.

Kad se slože ove dve činjenice stvara se problem, jer zakon nam je dao Bog; drugim rečima Bog je Autor zakona. Zvuči kao da Pavle kaže da su zakon i greh sinonimi, ili su u najmanju ruku partneri, pripadaju istom taboru. Ako to kažemo, onda tvrdimo da je Bog takođe i Autor greha.

Zato od 7. do 13. stiha, Pavle pre svega razjašnjava ovaj problem. Zatim on nastavlja sa prikazivanjem svrhe koju zakon ima u Božjem planu spasenja. Ovo je vrlo važan pasus, jer sadrži neke

veoma važne pouke za nas kao narod, zato ćemo ići korak po korak i razmotriti šta Pavle pokušava da kaže. U 7. stihu on počinje sa pitanjem: "Šta ćemo dakle reći, je li zakon greh?" A već nam je rekao u Rimljanima 6:22: "Oprostite se od greha." Zatim Pavle pita: "Da li ovo znači da je srodan sa grehom?" I njegov odgovor je: "Bože sačuvaj – svakako ne!" Da, postoji odnos, a odnos je ovaj: zakon nam određuje šta je greh. "Nasuprot, ja ne znadoh za greh osim kroz zakon, jer ne znadoh za želju da zakon ne kaza: ne zaželi."

Sada bih želeo da ovde zastanemo i izvučemo dve vrlo važne stavke:

1. Ovaj iskaz u 7. stihu nam kazuje koji zakon je Pavle prvenstveno imao na umu razmatrajući naše oslobođenje ispod zakona. "Ne poželi," pripada Dekalogu. "Ne znadoh za greh osim kroz zakon." Nema drugog zakona koji određuje greh osim moralnog zakona. U stvari ako ste grešili izvan moralnog zakona onda Deset zapovesti više nisu savršena definicija greha. Stoga, svako dokazivanje da se Pavle ovde bavi ceremonijalnim zakonom se ne slaže sa samim pasusom. Naravno za jednog Jevrejina zakon su bile pet knjiga Mojsijevih a ponekad se mislilo na ceo Stari zavet. Ali možete zapaziti da Pavle prvenstveno ima na umu moralni zakon od kojeg smo oslobođeni. Znam da to zvuči kao jeres. Zato je ovo poglavlje teško. Ali budimo poštteni. I kažem vam, ako izopačite istinu koju Pavle ovde iznosi, izostaće i jedan blagoslov; a pokazaću vam i koji u nastavku proučavanja.

2. Ali sada želim istaći sledeću vrlo važnu stavku. On je imao deset zapovesti na biranje i odabrao je: "Ne poželi." Poželeti ne znači "činiti" nešto. "Poželeti" znači gajiti želju, čeznuti li žudeti za nečim što vam ne pripada.

Mislim da je Pavle imao naročit razlog za odabiranje ove zapovesti jer ovde nam on kazuje nešto što treba da znamo, da je Božja definicija greha potpuna kontradikcija, ili suprotnost od ljudske definicija greha. Važno je da ovo shvatimo, jer ako projektujemo ljudsku definiciju greha na zakon, ili na Boga, propustićemo suštinu namere davanja zakona.

Dakle zašto mislim da je to različito? Dozvolite da ilustrujem. Recimo da idem glavnom gradskom ulicom i tu vidim parkiran najnoviji Porše sa šest prednjih prenosnika i svim dodatnim uređajima za ostavljanje crnih tragova na asfaltu. Posmatram taj auto i moji muški instinkti za brzinu preplavljaju mi srce. Gledam u komandnu tablu i brzinometar da vidim kojiko je moćan i pokazivače za prenos – i kažem sebi: "Želeo bih da imam ovaj auto." Policajac ne može doći i uhapsiti me za krađu tog automobila. Može li me Božji zakon optužiti za greh? Da, jer čovekova definicija greha je akt. Zato je farisej mogao ustati i reći: "Ja nikad nikoga nisam ubio," ili "Nikad nisam počinio preljubu," ali Isus je rekao: "Samo trenutak, samo trenutak."

Slušajte šta je u Mateju 5 Isus rekao ovim samopravednim farisejima. Pretpostavljam da je uradio to isto kad je pisao na pesku, kad je Marija bila uhvaćena "na delu." Matej 5:21: "Čuli ste kako je kazano starima (tome su vas učile vođe crkve): ne ubij." To je navod iz Deset zapovesti. Ali kako su fariseji, književnici i judaističke vođe tumačili tu zapovest? Za njih je ubistvo bilo delo i mislili su da ako vas ubiju biće u opasnosti od suda, tj. to je osuda i smrt.

Matej 5:22: "Ali (kaže Isus), ja vam kažem, (ovo je prava definicija te zapovesti) da će svaki koji se gnjevi na brata svojega ni za što biti u opasnosti od suda. A ako ko reče bratu svojem: raka! biće kriv skupštini; a ako ko reče: budalo! biće u opasnosti od paklenog ognja." Drugim rečima, ubijanje ne počinje aktom, ono počinje željom koju ste gajili. Setimo se da dok je Isus govorio, neki Jevreji su već planirali ubistvo Isusa Hrista. I dok su se bavili Hristom već su počinili taj čin u svojim umovima.

Zatim On nastavlja sa istom idejom u 27. i 28. stihu: "Čuli ste kako je kazano starima: ne čini preljube. Ali je vam kažem, koji pogleda na ženu sa željom već je počinio preljubu sa njom u svom srcu."

Greh moramo posmatrati sa Božje tačke gledišta. Posebno se obraćam onima koji misle da mogu ići na nebo zato što su dobri. Dozvolite da vas nešto upitam. Imate posao za ponedeljak, neko vam dolazi i želite to obaviti sada. Ali danas je subota i vi sedite u crkvi, ali razmišljate: "Pitam se da li

bih dobio 150.000\$?" Vi mislite o poslu, fizički vi ste u crkvi, spolja izgleda kao da slušate pasora; ali iznutra vi premišljate o poslu. Da li ste prekršili subotu? Sa pastorove tačke gledišta, ne. Sa Božje tačke gledišta, da. Sa tačke gledišta zakona, da. Dakle možete li shvatiti zašto: "Delima zakona nijedno se telo neće opravdati"? Mi imamo problem.

Želim vam dati još jedan tekst, jer nam ovaj tekst može pomoći da se pozabavimo sa problemom s kojim smo se suočili. Kad kažem "mi" mislim hrišćanska crkva. I zato što se još uvek borimo sa tim pitanjem mi ga na neki način zaobilazimo.

Pre svega, iskušenje. Da li je iskušenje greh? Iskušenje je želja, ali iskušenje nije greh. Sada se postavlja pitanje: "Kad iskušenje postaje greh?" Sa ljudske tačke gledišta, iskušenje postaje greh kad počinete odgovarajući akt. Ali slušajte kako Jakov definiše prelazak kušanja u greh. Zapazite analogiju koju on ovde koristi. Jakov 1:14: "Ali svako se kuša privučen vlastitim željama (tj. telesnom strasti), željom očiju, ponosom života – ljudskim željama, željama tela i mami."

Znači kad u našoj ljudskoj prirodi postoji žudnja, to je iskušenje. Bilo da dolazi spolja ili iznutra, iskušenje je nešto što je izvan volje Božje. Jakov 1:15: "Tada zatrudnevši želja rađa greh (to je čin); a greh kad naraste donosi smrt." Imamo začinjavanje, imamo rađanje, i imamo smrt. Mi moramo gledati na stvari iz Božje perspektive, a ne ljudske. Ovo možemo nasloviti i iz drugog ugla – držanja zakona. Da li je držanje zakona čin ili je to ljubav? Kako Biblija definiše držanje zakona? "Ljubav je ispunjenje zakona." Ali u Novom zavetu, u 1. Korinćanima 13, čitam da ako razdam imovinu siromašnima, i čak ako predam svoje telo na smrt zarad dobrog uzroka ili čak pristanem na mučenje, a nemam agape; ne držim zakon; to ništa ne vredi.

Mi kao hrišćani ne smemo biti zavedeni mentalitetom, svojom kulturom, svetom ili mišljenjem naučnika. Danas se vodi spor oko stvaranja. Mi to moramo posmatrati sa Božje tačke gledišta. Da li je svet stvoren za jedan doslovni dan, ili je stvaran hiljadama godina? Pitanje nije: "Da li je Bog stvorio ovaj svet?" Svi mi to verujemo, napokon nadam se da verujemo. Ali takođe se moramo i zapitati: Šta Biblija uči o tome kako je On stvorio svet? Da li je koristio svoje ruke? Ne. On je govorio. Morao je biti veoma spor govornik ako mu je trebalo hiljadu godina da kaže: "Neka bude svetlost." Mi se rugamo Bogu kad kažemo da mu je trebalo toliko vremena.

Zato se vratimo i budimo Pismo-centrični hrišćani, bilo da se bavimo zakonom ili nečim drugim. Zato trebamo razmotriti ovaj pasus sa biblijske tačke gledišta. U Rimljanima 7 zapažamo dve stvari:

1. Pavle ovde ima na umu moralni zakon. Budimo poštteni sa kontekstom. Ne možemo reći da je 7. stih moralni zakon, a 6. ceremonijalni zakon. Sada bi mi umetnuli u tekst ono što želimo da stoji, a ne što Pavle kaže, jer 7. stih počinje sa pitanjem a to pitanje je vezano za 6. stih: "Izbavimo se od zakona."

2. Greh prema zakonu, Božjem zakonu, ne otpočinje sa aktom, već sa željom kojoj ste kazali "da" u svojoj savesti. Pretpostavimo da putujem u Seattle i ožednim, siđem sa autoputa i zaustavim se kod "7 eleven" na piće, uđem i kažem: "Mogu li dobiti sok od pomorandže?" A prodavac kaže: "Žao mi je, nemamo sokova. Čekamo na kamion, i sve što imamo je pivo."

I kažem sebi: "Ovde me niko ne poznaje. Napokon, ne može mi naškoditi jedno pivo, a i Pavle je rekao da je malo vina dobro za želudac." Mi smo stručnjaci u racionalizaciji sa Biblijom. I tako kažem: "U redu, uzeću jednu limenku." Zatim čujem da dolazi neki auto da napuni gorivo i osvrćem se i gle, to je član lokalne crkve. Okrećem se ka prodavcu koji je upravo pošao do frižidera da mi donese piće, i kažem: "Usput, baš sam se setio da sam na zadatku, ništa od pića." Da li sam zgrešio? Za člana crkve, ne. On nije video da sam učinio nešto loše. Ali pred zakonom Božjim, ja sam već sagrašio. I kad ovo shvatamo, to će uništiti svaku ideju da možemo spasti sebe držanjem zakona, ili što smo dobri.

Dobrota je od Boga. Zato je Isus rekao čoveku koji ga je pitao: "Kakvo dobro moram činiti?" "Zašto me zoveš dobrim? Niko nije dobar sem Boga." Kad smo se time bavali čitali smo u Rimljanima 3: "Nijednoga nema dobrog, nijednoga koji dobro čini, nema nijednog pravednog." Ali

idemo na Rimljanima 7:8: "A greh uze početak kroz zapovest, i načini u meni svaku zlu želju; jer je greh bez zakona mrtav."

Pavle se podigao kao Jevrejin, a Jevreji su posmatrali greh smo u terminima čina, i zato nije shvatio da je grešio kao farisej. Kako znam? Jer on tako kaže u Filibljanima 3:6: "Po pravdi zakonskoj bijah bez mane." Ali kad je otkrio da je greh više nego čin, kad je otkrio iz Božjeg zakona da je greh želja koju gajimo, rekao je sebi: "Ja nesrećni čovek!" Kazao je sebi: "Ono što sam mislio da mi daje život davalo mi je smrt." Stihovi 9 i 10: "A ja življeh nekad bez zakona, a kad dođe zapovest onda greh oživlje, a ja umreh. I nađe se da mi zapovest bi za smrt koja beše data za život." Šta on misli kad kaže: "Življah jednom bez zakona?" Ima mnogo tumačenja. Neki naučnici kažu da je Pavle mislio da kad je bio dete sve do dobi uračunljivosti, što je za Jevreje bila dvanaesta, trinaesta godina, za to vreme je znao zakon, imao je osnovno znanje, ali ga nije razumeo. Mislio je da je živ, ali kad je postao sin zapovesti, što je termin koji se koristio za one koji postaju fariseji, što znači revnovanje za zakon, otkrio je da je grešnik koji zaslužuje smrt.

Ali sugerisao bih da je ovo tumačenje pogrešno, jer nigde u Novom zavetu, a prisetimo se da gotovo polovinu Novog zaveta čine Pavlovi spisi, on nikad i ne pominje ovu tenziju dok je bio farisej. Kad čitate Pavlovo opisivanje sebe pre obraćenja, on uvek govori o sebi kao dobrome čoveku. Ono što Pavle kaže ovde u 9. stihu je da je bilo vreme kad je mislio da će mu zakon dati život zato što ga drži. Njegova crkva, njegova religija mu je kazala: "Ako držiš zakon, živećeš." Njegova crkva je uzela zakon i pretvorila ga u pravila i on se tih pravila pridržavao. On je mislio da držeći ta pravila poštuje zakon; bio je živ, i stoga predodređen za život.

Onda mu je jednog dana Bog otvorio oči i pokazao mu pravo značenje zakona, i to on obznanjuje u 10. stihu: "A zapovest koja bi da donese život nađoh da donosi smrt." Otkrio je da zakon nikad ne daje život grešniku. Sve što zakon daje grešniku je smrt. Plata za greh je smrt. Zakon Božji tako kaže.

Dakle, trebamo biti jasni jer smo i mi upali u istu zamku. Mi stvaramo pravila, i mislimo da sve dok se držimo tih pravila poštujuemo zakon Božji i tako postajemo samopravedni, samozadovoljni. Jevreji su imali svakojaka pravila. Dopustite mi da vam izložim par njih. Mnoge građevine na Srednjem Istoku su sa ravnim krovom, i oni ga koriste kao terasu, za večernje sedeljke ili posete kad to vreme dozvoljava. Ali oni nisu imali stepeništa kao mi što imamo u svojim domovima. Imali su drvene lestve koje bi postavljali i peli se na krov. Ali kako su noću nailazili lopovi, morali su ih sklanjati unutra. Dakle, ako bi subotom poželeti da se malo relaksiraju nije im bilo dopušteno da iznesu te lestve iz kuće i postave ih uz krov, jer ako bi to učinili, prekršili bi subotu i to bi bio rad.

Ali ako bi jedan deo lestava doticao zemlju, drugim rečima, ako bi ih povlačili, to nije bio greh. Divno, zar ne? Imali su izgovore. Tako bi oni vukli lestve, osiguravši da jedan deo dotiče tlo, i u tom slučaju ne bi grešili.

Sećam se kao mladić da mi je sveštenik govorio da ako dotaknem pecivo, Gospodnju večeru, zubima i slomim ga, sagrašio bih i krv bi se izlila. Sećam se sa velikim strahom kad bi sveštenik stavio to pecivo na moj jezik, činio sam sve da ne dotakne moje zube. Jednom se to dogodilo i zahvatila me panika. Zamišljao sam kako mi se krv izliva iz usta i zato mogu zamisliti i jednog Jevrejina koji bi greškom podigao lestve od tla kako na kolenima moli: "Bože, oprosti mi; nisam nameravo da to učinim, bilo je to greška."

Sledeći primer je dobar za mladiće. Imali su zakon da ne smete pešačiti puno kilometara, puno milja, oni su imali drugačije mere, u subotu. Oni su to zvali subotno putovanje. Recimo da je to bilo pola milje. Momak je pozeleo da poseti svoju devojkicu, koja je živela dve milje odatle. Kako je to mogao izvesti a da ne prekrši subotu? Oni su imali divne izgovore. Ako biste putovali pola milje i zaustavili se i pili, ili uzeli samo gutljaj vode, ili jeli, onda ste mogli produžiti još pola milje. Znači oni bi hodali pola milje i pokucali nekom na vrata i rekli: "Oprostite, mogu li dobiti čašu vode?" I svako je znao zašto se to radi. Tako bi popio gutljaj iako nije žedan, i kazao: "Hvala." Zatim je mogao pešačiti

još pole milje. Nakon toga bi opet uzeo gutljaj vode, i prešao još pola milje, dok ne bi stigao do kuće svoje devojke. Mogao je posetiti devojku a ipak držati subotu.

Šta se pak dešavalo ako je to bilo izvan naseljnog područja gde nije bilo kuća? I za to su imali rešenje. Ako bi gutali pljuvačku, i to je bilo prihvatljivo. Znam da se smežete, ali i mi smo postavili pravila. I namećemo ih u svojim domovima, i u svojim crkvama i zato mi neki dolaze i kažu: "Zašto nam ne kažete kako držati subotu?" Pitajte Gospodara od subote. Subota ne pripada meni. Ona pripada Bogu.

Jednog dana došao mi je sin i sa njim grupa dece. Želeli su da prisustvuju nekoj vrsti rodea u susednom gradu. Bilo je to u nedelju, ali naravno morali su putovati u subotu. U Americi nije pogrešno putovati subotom, ali ako to pokušate u Africi, vi grešite. Svako zemlja ima svoja pravila. To je problem. U Skandinaviji možete subotom ići na plivanje. U Italiji subotom igrate fudbal, a možete se baviti i drugim sportovima.

I tako su došli kod mene za dopust. Rekao sam: "Kako vam mogu dozvoliti da uradite nešto što mi ne pripada. To je kao da me pitate: 'Možemo li podići novac sa tuđeg računa u banci?' Ne mogu vam dati novac koji mi ne pripada." Rekao sam: "Zašto ne pitate Gospodara tog dana?" Nisu shvatili šta sam misio, pa sam im predočio tekst u Isaiji 58:13-14. Tamo stoji: "Ako odvратиš nogu svoju od subote, ne čineći što je tebi drago."

Mi ne želimo pravila. Naša dece su umorna od pravila jer to nije hišćanstvo. Pavlu su bila data pravila i on ih se pridržavao misleći da će tako zadobiti nebo. Onda je Bog rekao: "Ne, ta pravila nisu moje zapovesti. One su ljudska tradicija i tim pravilima si izvrtao Božji zakon." Kad shvatimo zapovest kao Pavle, otkrićemo da nam ona donosi samo smrt; jer u 11. i 12. stihu sam čitao: "Jer greh, uzevši početak kroz zapovest, prevari me i njome me ubi. Zato je zakon svet, i zapovest sveta, i pravedna i dobra."

Zatim on stvara sledeći problem u 13. stihu: "Dobro li dakle bi to što mi donese smrt? Svakako ne! Nego greh da se pokaže donoseći mi smrt onim što je dobro, da bude greh odviše grešan zapovešću." Zapazite da je ovde reč "greh" u jednini, ne odnosi se na dela, već na ono što jesmo.

Dakle šta nam Pavle u stvari ovde kaže? Želeo bih vam dati četiri razloga zašto je Bog dao zakon. Pavle je otkrio svrhu zakona kao hrišćanin i on nam to ovde izlaže.

1. Zakon definiše greh. Ne kao što ga mi definišemo već kao što ga Bog definiše. Pavle kaže: "Ne znadoh za greh da zakon ne kaza: Ne zaželi." Ljudi kažu da je greh čin. Božji zakon kaže da je greh želja koja se gaji. Ne bih to znao, kaže Pavle, osim kroz zakon. Znači zakon nam je potreban da bi dobili ispravnu definiciju greha.

2. Zakon ne samo da definiše greh, već ga izvlači iz njegovog skrovišta i eksponira. Greh nastava u nama, i treba ga izvesti na otvoreno. Ako želim izvesti životinju iz njenog skrovišta postaviću mamac. Zakon izvodi greh koji je skriven u nama na otvoreno. Ako želite da se poslužimo modernim izrazima, on izvodi greh iz podsvesti u svest. Greh je skriven duboko u nama, on je deo nas i zakon ga izvlači. Ovo nas dovodi do trećeg razloga.

3. Kako ga zakon izvodi napolje? Ovo ćete možda teško progutati, ali kad shvatite o čemu je reč, znaćete da je istina. To zato jer zakon provocira greh. Šta podrazumevam pod "provocira greh"? Pomoći ćemo se jednom ilustracijom. Kad sam bio direktor našeg koledža u Ugandi imali smo dovoljno novca da kupimo traktor za našu farmu. Stari traktor je bio olupina i jedva je išao. Jedan od razloga zašto je bio u tako lošem stanju je što su ga mladi koji su radili na farmi koristili kao taksi. Trpali su se na njega umesto da prepešače tu jednu milju do farme, a vozač ih je vozio sve do same njive tako da su se zaglavili i sve je otišlo u komade.

Zato sam rekao: "Ovaj traktor će duže trajati od onog starog" i postavio pravilo. Pravilo je glasilo da nijedan student ne sme sedeti na blatobranu. Ako bi to učinili imali su da plate 10 šilinga globe što je u to vreme bilo oko 75 centi, ili možda nešto više od toga. Za jednog Afrikanca to je bilo puno novca. I baš sledećeg dana, jedan student je sedeo na blatobranu. Ono što je bilo još gore je to

što on čak nije ni bio radnik na farmi. Uхватili su ga, doveli u moju kancelariju, i ja sam rekao: "Zašto si ti uradio? Znao si za pravilo." Rekao je: "Nikad to ne bih uradio da niste doneli to pravilo." Ljudska priroda koja je grešna ne voli da joj se sugerije šta da radi.

Ljudska priroda koja je grešna pobunjena je prema zakonu, i u trenutku kad im kažete: "Ne čini to!" oni će baš to uraditi. Kad su nam dece bila mala – kćerka mi je imala tri godine – bili smo na odsustvu. Po prvi put u svom životu, okusili su trešnje. Trešnje ne rastu u Africi i bili su uzbuđeni; bilo je to divno voće. Dakle, vratili smo se u Afriku, i godinu dana kansasije bili u poseti mojoj majci na obali. Imala je biberovo drvo koje rađa bobice i izgledalo je kao trešnja. Moja devojčica je povikala: "Mama, trešnje!"

Njena majka je rekla: "Ne, to nisu trešnje." I zatim je konstatovala: "Ne jedite ih jer pale." Za njen mali um, "paliti" je moralo imati veze sa vatrom. Kako plod može proizvesti vatru? Tako je jedino što je mogla uraditi bilo kad joj je majka rekla: "Ne čini to," "Učini to!" Tako ih je jela. Naravno alarm za požar je proradio i morali smo joj davati vode i činiti sve što smo mogli da smirimo vatru. Ona to nije opisala kao paljevinu. Rekla je: "Trešnja me ujela." To je bila njena definicija žarenja. Njen brat, koji je dve godine stariji, je rekao: "Kakve su bile?" Odgovorila je: "Ujele su me, one peku!" pokušavajući da se posluži majčinih rečima. Ona to nije mogla dokučiti. I morali smo je podsetiti: "Ako ih budeš jela, biće opet isto." Sledećeg dana, probao je i on. Morali smo mu kupiti sladoled, jer je bio stariji, i trebao nam je jači materijal da smirimo požar jer je bio uzeo više od svoje sestre.

Verujem da kad postavljamo pravila u našim školama, mi ohrabrujemo decu da kažu: "Uradiću to." Mi moramo voleti svoju decu u ponašanju. Moramo naći pravi pristup tako da zamrže greh. To zato što je ljudska priroda prirodno pobunjena. Kad kažete: "Ne gazi travu u školskom dvorištu," odmah ćete videti kako mladi prelaze pravo preko travnjaka. To nije zato što su oni gori od starijih, već zato što smo grešni i zakon izvodi na otvoreno pobunjenu prirodu.

4. Ali zakon čini i nešto drugo, on osuđuje greh na smrt. On nam kazuje da će nas greh odvesti u grob. Dakle budimo otvoreni, greh je prijatan. Ako mi kažete da greh nije privlačan, vi lažete. Jer ako greh nije privlačan onda kušanje postaje beznačajno. Iskušenje je strašna privlačna sila jer je ono čime se kušamo poželjno i greh je prijatan. Ali konačan rezultat greha je smrt. Zakon mi to kaže. Koji zakon? Moralni zakon. Dakle da sumiramo:

1. Greh prevazilazi čin. Definicija greha je dalje od čina, to je želja koja se gaji.
2. Zakon otkriva greh iz njegovog skrovišta.
3. On provocira greh tako da shvatamo da je ljudska priroda u neprijateljstvu sa Bogom, i Njegovim zakonom. Rimljanima 8:7.
4. On osuđuje greh na smrt.

Ali dok Pavle prelazi na 13. stih, on razbija svaku nedoumicu: zakon nije odgovoran za bilo koju od ove četiri stvari. Sve što zakon čini je prosto upućivanje u to. Zakon nije odgovoran za provociranje neprijateljstva u meni prema Bogu. Zakon mi jednostavno otvara oči, i pokazuje šta sam. Greh je taj koga moramo kriviti za ove četiri stvari.

Ali kakav udeo zakon ima u planu spasenja? On mi pokazuje da:

Greh je varalica, jer je začetnik greha sotona. Biblija ga naziva "ocem laži." Prva laž koju je izrekao našim praroditeljima bila je: "Ako jedete od ovog roda nećete umreti." Greh je obmanuo Pavla, govoreći da se može ići na nebo ako ste dobri. Greh vara i nas govoreći da nije nikakvo zlo ako se mladi upuste u iskustva sa drogom. "Suviše smo mladi, isuviše jaki, greh nam nikad ne može naškoditi," kažu dok ne bude prekasno. Treba da shvatimo da je greh varalica, a krajnji rezultat te obmane je smrt, on ubija. Ali to nije jedini razlog zašto je Bog dao moralni zakon. On je takođe dao moralni zakon da kad ovo otkrijemo možemo pribeći Hristu kao rešenju. Zato u trenutku kad kao narod insistiramo da zakon koji se pominje u Galatima nije bio moralni zakon, mi uništavamo tu svrhu zakona.

Rimljanima 7 nas izveštava da je svrha zakona dvostruka: Da nas zatvori u tamnicu greha i da nam ukaže na Hrista kao jedino rešenje problema greha. Možemo zaključiti sa Galatima 3:19: "Čemu dakle zakon služi?" Ovde Pavle nema na umu ceremonijalni zakon. Da, tačno je da ako čitamo celu poslanicu Galatima, uključeni su i moralni i ceremonijalni zakon, ali kad dođemo do Galatima 3:19 i dalje, Pavle naročito ima na umu moralni zakon. "Dodade se (tj. dodade se obećanju koje je bilo dato Avramu) zbog prestupa."

On je dodat da pokaže nama ljudskim bićima da smo prestupnici. Zakon nam je bio dat pre Hrista da nam pokaže da smo bili grešnici kojima je potreban Spasitelj. "Dokle seme ne dođe." To seme je Hristos. Kad obećanje dođe, zakon je završio svoj posao, jer u Galatima 3:21 i dalje čitamo: "Je li zakon protiv obećanja Božjeg? Svakako ne. Jer da je dat zakon koji može dati život, zaista bi pravednost bila od zakona."

Ali Bog nije dao zakon da nam da život. Dakle zašto je Bog dao zakon? "Ali pismo zatvori sve pod greh, (u to me zakon uverava) da se obećanje daje kroz veru u Isusa Hrista onima koji veruju." "A pre dolaska vere (pre nego je Hristos došao) bismo pod zakonom čuvani." Čuvani smo u zatvoru bez nade da umaknemo (isto kao Rimljanima 7) za veru koja bi se nakon toga otkrila. Stoga je zakon bio naš tutor (nastojnik, policajac – grčka reč je pedagogi) koji nas dovodi Hristu, da bi se opravdali verom.

Ali sada ne zaboravimo 25. stih: "Ali kad dođe vera (jednom kad smo pronašli Hrista) više nismo pod čuvarom." Čuvar je zakon. Mi više nismo pod jurisdikcijom zakona. Zakon više ne može reći: "Ako me ne slušaš, umrećeš, " jer više nismo pod njim. Mi smo pod milošću. Ali zakon je odigrao vrlo važnu ulogu da me dovede pod milost jer jevanđelje je, kao što sam mnogo puta naglasio, "Ne ja, već Hristos," a "ne ja" je najteži deo u toj formuli.

Da bi nam ukazao na značaj ovoga, Bog je dao zakon da bi mogli kazati "ne ja" ili da se poslužimo Pavlovim rečima u Filibljanima 3, Bog nam je dao zakon kako bi "izgubili poverenje u telo i radovali su u Isusu Hristu." To je namera Rimljanima 7. Ovo poglavlje poslanice Rimljanima ima da odigra vrlo važnu ulogu. Neka nam Bog da razumevanje. Molim se u Isusovo ime da odbacimo sva svoja predubedenja i budemo poštteni sa ovim pasusom, da nas istina izbavi.

Dvadeseto poglavlje – Ja nesrećni čovek (Rimljanima 7:14-25)

U ovom poglavlju govorićemo o tome da li Pavle u Rimljanima 7 raspravlja o neobraćenom ili post-obraćenom hrišćaninu, verniku ili neverniku. Razlog zašto ima tako mnogo kontraverzi o ovom pasusu je to što đavo zna da su ovo krunski pasusi za razumevanje jevanđelja, a posebno doktrine o pravednosti verom. Ali neću ostaviti ove pasuse same jer znam šta su značili za moju službu i moj hrišćanski život i želim da se isto dogodi vama.

Ali hteo bih nešto zatražiti od vas. Želim da ostavite sva svoja predubedenja jer su ona najveća prepreka za razumevanje istine. "Nije naše da usklađujemo reč Božju sa svojim osećanjima i zamislama već moramo prilagoditi svoja osećanja i ideje Reči Božjoj" (*Review and Herald*, June 10, 1890). Za ovo imamo posebnu reč u teologiji; mi to nazivamo egzegeza. Mi ne smemo umetati u tekst ono što želimo da on kaže. Moramo dopustiti Reči Božjoj da kontroliše naše zamisli. Isaija 8:20: "Zakon i svedočanstvo tražite, ako ne propovedaju prema reči, to je zato što nema svetlosti u njima."

Naš udeo je da tačno otkrijemo šta Pavle pokušava da kaže ovde u Rimljanima 7:14-22. Stih 14 je ključni iskaz u ovom pasusu. Pavle kaže: "Znamo da je zakon duhovan, ali ja sam telesan, prodan pod greh." Reč "ja." lična zamenica, se pojavljuje 25 puta u ovom pasusu od 14. do 25. stiha. Čovek stiče utisak da Pavle govori o sebi. Do tog razumevanja dolazimo čitajući na engleskom. Ali podsetimo se da je Pavle ovo pisao na grčkom, i imao je srednjoistočni um. On nije upućivio na sebe. Pogledajte taj iskaz u 14. stihu. On kaže: "Ja sam telesan prodan pod greh." Ovo nije istina samo za Pavla, to je istina o čovečanstvu. On nam je već kazao u Rimljanima 3:9 i 21 da je čitav svet pod

grehom, ceo svet je pod zakonom i stoga je ceo svet kriv pred Bogom pod zakonom. Tako se "ja" ne odnosi na Pavle kao pojedinca. On koristi reč "ja" u odnosu na opšteg čoveka; on "ja" upotrebljava u generičkom smislu. Ono što Pavle kaže je: "Ovo je istina za svako ljudsko biće koje pokušava živeti život zakona nezavisno od Boga." Jer zakon je duhovan a ja sam telesan i ovo dvoje se ne mogu usaglasiti. Telo se u i od sebe ne može usaglasiti sa zakonom. Stoga pitanje nije da li Pavle govori o verniku ili neverniku.

Dopustite mi da vas podsetim šta smo proučavali. Rimljanima 7:14-25 je podelilo hrišćansku crkvu skoro od vremena apostola. Ima ljudi poput Origena, koji je umro oko 254. g.n.e., John Vesli, veliki engleski reformator 18. veka, Vajs, nemački naučnik, Mofat, i Dod, britanski naučnik, svi ovi ljudi su zauzeli stav da Pavle ovde govori o iskustvu pre obraćenja. S druge strane, imamo Avgustina, Lutera, Kalvina, velikog švedskog teologa Najgrena, i britanskog naučnika Stota, koji stoje pri stavu: "Ne, Pavle govori o svom iskustvu u obraćenju." Ali savremeno istraživanje dolazi do zaključaka sve više i više da Pavle ne govori ni o jednom i o drugom stanju. On ima jedno na umu, osobu koja pokušava živeti dobrim životom nezavisno od Boga. A to se može primeniti i na vernika i na nevernika.

Da bi razumeli ovaj pasus, Rimljanima 7:1-6, moramo imati na umu ključni pasus, koncept, glavnu temu koja je u 6. stihu: "Mi hrišćani se izbavismo od jurisdikcije zakona." Rimljanima 7:4: "Zato braćo moja, i vi postaste mrtvi zakonu kroz telo Hristovo." Zatim 6. stih, poslednji deo: "Ali sada se oslobodismo od zakona umrevši onom što nas je držalo kako bi služili u novini duha."

Pavle nam kaže da kao hrišćani više nismo pod jurisdikcijom zakona. I zapamtite, kad smo se bavili ovim pasusom videli smo da je zakon koji je Pavle prvenstveno imao na umu bio moralni zakon, jer u 7. stihu on kaže da je zakon bio taj koji mu je rekao da je grešnik, pošto nije znao šta je zaista greh dok nije čuo zakon kako kaže: "Ne poželi." A to je moralni zakon. Naravno, Pavle budući da je bio Jevrejin, imao je čitav zakon na umu, ali misli se prvenstveno na moralni zakon.

Biti oslobođen ispod zakona znači da hrišćanin više ne zavisi o svom ponašanju u odnosu na zakon za spasenje. Pavle se ovde ne bavi hrišćanskom življenjem već ovde polaže temelj za to življenje. Osmo poglavlje je život u Duhu, ali ako ne shvatimo Rimljanima 7, hrišćansko življenje će postati beznačajno, beskorisno ili prazno, postaće borba bez nade i bez mira.

U Rimljanima 7:7-13 Pavle objašnjava da problem boravka pod zakonom nije bio u zakonu. Zakon je svet, dobar, duhovan. Ali problem smo mi. Mi smo telesni, prodani pod greh. Od 15. do 25. stiha on dokazuje da sa svetim zakonom i grešnim telom uvek imamo nekompatibilnost. Bilo pre obraćenja ili posle njega ovo dvoje nikad ne mogu živeti u skladu. Zapamtite da nema promene koja se događa u našoj prirodi kad iskusimo novorođenje. Postoji promena u našim umovima, u našem stanovištu; mi smo iskusili novorođenje ali nema promene u našoj prirodi. Priroda vernika i priroda nevernika su identične. I zato kad dođemo do Rimljanima 8:22 i nadalje Pavle kaže da: "Mi uzdišemo, čekajući na iskupljenje ovoga tela."

Mi smo kao hrišćani spaseni, ali naša priroda još nije iskupljena. Mi moramo čekati do drugog Hristovog dolaska kad će se ova raspadljivost obući u neraspadljivost, i tada ćemo biti slobodni od ove grešne prirode koja hrišćanski život pretvara u borbu. Imajmo to na umu.

Postoje neki ključni iskazi u Rimljanima 7:14-25. Pavle je u 14. stihu konstatovao da je zakon duhovan, a on ili čovek telesan. Zatim on opisuje šta se događa kad se ovo dvoje sastave. Mi možemo izabrati da budemo dobri, da držimo zakon, ali kako to ostvariti, ne znamo, i to je njegov dokaz. Stih 15: "Jer ne znam što činim, jer ne činim ono šta hoću, nego našta mrzim ono činim. Ako li ono činim šta neću, slažem se sa zakonom da je dobar."

Ovde zapažamo da postoji sukob između uma, koji želi činiti dobro, volje koja je izabrala da radi što je pravo, i prirode koja se ne slaže sa tim. Dakle ako niste imali ovu borbu, trebate se zapitati o svom obraćenju jer verujem da je Pavle imao vernika na umu. Postoje najmanje četiri ili pet razloga zašto:

1. Rimljanima 5, 6, 7 i 8 se bave hrišćaninom, a ne neobraćenom čovekom.

2. Počevši od 14. stiha, Pavle prelazi sa prošlog vremena koje je koristio od 7. do 13. stiha, na sadašnje trajno vreme, što znači da ne raspravlja o prošlom iskustvu već je to pitanje sadašnjeg trenutka.

3. U Rimljanima 7:22 on konstatuje sledeće: "Jer imam radost u zakonu Božjemu po unutrašnjem čoveku." Postoje dve stvari koje bih hteo reći o ovom stihu. Prvo, fraza "unutrašnji čovek" ili "unutrašnji um." "Zato ne gubimo prisebnost (tj. mi vernici ne gubimo prisebnost) premda se naš spoljašnji čovek raspada, (misli na telo) ali se unutrašnji obnavlja svaki dan."

On govori o obraćenom umu. Ako okrenete Efescima 3:16, nalazite istu ideju. Pavle nikad ne primenjuje tu frazu na neverniku, koristi je samo za vernika. Efescima 3:16: "Da vam da silu (hrišćanima u Efesu) po bogatstvu slave svoje, da se učvrstite Njegovim Duhom za unutrašnjeg čoveka."

Ako posmatrate Efescima 2:3 Pavle nam tu kaže da su um i telo nevernika usklađeni sa grehom: "ispunjavajući želje tela i uma." To je neobraćeni čovek. Ali kad se radi o verniku, njegov um je okrenut ka Bogu. On ima obnovljen um i to je ono što znači grčka reč "pokajanje," promena uma. Ali njegovo telo se ne menja i upravo to je Isus pokušao predočiti Nikodimu u Jovanu 3:6 gde On kaže: "Ono što je rođeno od tela uvek ostaje telo." Vi ne možete promeniti telo. Telo će se jedino promeniti prilikom drugog Hristovog dolaska. Znači, očito je da Pavle ovde raspravlja o verniku.

4. Postoji još jedan dokaz. Postoje neke konstatacije koje Pavle daje u svojim poslanicama (on je napisao skoro pola Novog zaveta) koje se tiču njegovog iskustva pre obraćenja. Primer je Galatima 1:14. Sledeći dobar primer je Filibljanima 3:6. Gde god govori o svom iskustvu pre obraćenja kao fariseja, on ništa ne pominje o borbi. Na primer, u Filibljanima 3:6 on kaže: "Po pravdi zakonskoj bijah bez mane."

Ni pomena o borbi, samo kao hrišćanin on govori o toj borbi. On to čini u Rimljanima 8:3 i Galatima 5:17, borba između tela i Duha.

Ali želim da zapazite da Rimljanima 7:14-25 nije kraj hrišćanskog iskustva. Stvarno iskustvo jednog hrišćanina opisano je u Rimljanima 8, "život u Duhu." Ali da bi nas pripremio za taj život u Duhu, on mora uraditi nešto što je krajnje važno, a to je uništiti u verniku svako poverenje koje bi mogao imati, ili za koje se vezivao, u svoju prirodnu sposobnost jer formula jevanđelja, bilo da govorimo o datoj ili uračunatoj pravednosti, je uvek ista, "Ne ja, već Hristos." A najteži deo je "ne ja."

On to želi dobro pojasniti, jer nastavlja sa "mi znamo," a to je zaključak do kojeg on želi da dođemo, u 18. stihu, "jer ja znam." On nam kazuje šta je to što treba da znamo: "Da u meni. tj. u mom telu, (što je grčka reč za ljudsku prirodu) ne nastava ništa dobro." On ne kaže: "Delimično sam loš ili osamdeset posto sam loš ili čak devedesetdevet posto sam loš." On kaže: "Ničeg dobrog nema u meni." Najveći dokaz je da čak iako izaberemo da činimo što je pravo, mi to ne možemo ostvariti. "Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim (nemoguće mi je)."

Sada idemo na sledeću stavku koja je vrlo važna. Neka Pavle govori. Razlog zašto se telo ne može usaglasiti sa zakonom je to što ono ima nešto u sebi što to onemogućava. Pogledajte kako Pavle naslovljava taj problem. On to ne naziva sklonost ka grehu. On ga zove: "Greh nastava u meni." Stih 17: "A ovo više ja ne činim nego greh koji živi u meni."

Pavle to naziva greh. A kad je pisao Rimljanima 7 on je bio u najboljim godinama za razmišljanje. U 20. stihu, on to ponavlja: "A kad činim ono što neću, već ja to ne činim nego greh koji živi u meni."

Čitajte 22. stih sa 23. stihom radi konteksta: "Jer radujem se zakonu Božjemu po unutrašnjem čoveku (moj um, koji je podređen jevanđelju, koji je prihvatio Hrista, ljubi zakon, želi držati zakon, izabrao je da drži zakon) ali vidim drugi zakon, (drugu silu, drugo načelo) koji nastava u mojim udima, koji se suproti (ratuje sa) zakonom uma mojega, i zarobljava me zakonom greha koji je u udima mojim." Greh nije samo ono što činimo, greh je ono što imamo u sebi, ono što jesmo. Ali imam neke

dobre vesti za vas; nema osude za one koji su u Hristu Isusu. Proučavaćemo iskaz u Rimljanima 8:1 koji je dat u kontekstu ne "grehova" u množini, već "greha" koji nastava u nama.

Razlog zašto se ovo naglašava je jer želimo jasno učenja Novog zaveta dobro pojasniti. Čak i da nam Bog da potpunu pobedu nad gresima, a verujem da On to može učiniti, mi smo još uvek grešnici, jer naša priroda se ne menja u posvećenju. Sve što se menja je naš karakter. Dakle, mi smo još uvek grešnici i naša jedina nada je kišobran opravdanja verom.

Želeo bih biti još jasniji: ja veoma verujem u posvećenje. Verujem u posvećenje, ali sam poput farmera koji pokušava gajiti jabuke. Kad pokušavate gajiti jabuke, na šta se usredsređujete, na plod ili na drvo? Drvo. Plod prirodno dolazi ako je drvo pravo. A drvo u hrišćanstvu, u jevandlju je opravdanje. Plod je posvećenje. Opravdanje verom, čiji rod je svetost življenja.

Ako je drvo pogrešno, nije važno koliko vremena trošimo propovedajući i proklamujući posvećenje, rod će zasigurno biti pogrešan. Za pastora postaje beskorisno i poražavajuće iskustvo proizvoditi dela iz zajednice kad je drvo pogrešno. Uveren sam da smo pogrešili kod drveta. Kad konačno dođemo do tačke "Ne ja, već Hristos," rodovi će doći, i zemlja će biti obasjana Njegovom slavom. Kad Bog posmatra hrišćansko življenje, On to ne čini kao čovek. Čovek gleda na ponašanje. Bog gleda na pobudu, na srce, a mi ne možemo imati prave pobude ako smo još uvek pod krivicom i nesigurnošću, i živimo u strahu da li ćemo zadobiti nebo ili ne. To je nemoguće, to je deo prirodnog zakona.

Zato Pavle želi uništiti svaku ideju da se možemo načiniti prihvatljivim pred Bogom, ili poboljšati svoj položaj pred Njim ponašanjem. Spasenje je potpuno do Boga; ono je dar. Da, za sve drugo na ovom svetu moramo raditi, ali hvala Bogu, spasenje je dar. To je biblijsko učenje.

Pavle kaže da u nama nastava greh. To nije čin, to je sila. On ga naziva zakon, načelo, koji vi i ja čak ni uz pomoć volje ne možemo pobediti. Da, možemo ga nadvladati nekoliko trenutaka, nekoliko dana, možda i nekoliko meseci zavisno od snage volje koju imamo, ali mi ne možemo pobediti zakon greha. I zbog ovoga Pavle uzvikuju u 24. stihu: "Ja nesrećni čovek. Ko će me izbaviti (ne od "grehova" već) iz tela smrti ove?"

Sada vam želim izložiti nešto što možda niste zapazili. Pogledajte reč "nesrećni" u 24. stihu. Ta reč se samo dvaput pojavljuje u Novom zavetu, u originalu i oba puta se koristi u suprotnom smislu. U Rimljanima 7:24, Pavle govori o osobi, što uključuje i njega samog, koja je otkrila da u njoj nema ništa dobro. I tako on uzvikuje: "Ja nesrećni čovek, ko će me osloboditi od ovog tela u kojem nastava zakon greha koji će me jednog dana povesti u smrt. Ko će izbaviti ovog nesrećnog čoveka?"

Ista reč se nalazi u knjizi Otkrivenja 3:17. Tu ne govori Pavle, to je Hristov govor grupi ljudi zvanj Laodikejci. Ovi Laodikejci kažu sebi i o sebi: "Bogati smo, obogatili smo se, i ništa ne potrebujemo." Ali Verni Svedok, Hristos kaže: "Vaš problem je što ne znate. Vaš problem je podsvesan. Vi ne znate. Ne znate da ste nesrećni." Bilo bi nade kad bismo znali, ali nevolja je što ne znamo. Moramo li to naučiti na teži način, kao Petar? Isus je rekao učenicima: "Svi vi ćete me ostaviti." A Petar je rekao: "Da, možda si u pravu za ostale, ali što se mene tiče grešiš. Umreću za tebe!"

Bio je iskren, ali nije znao. Pitanje nije iskrenost, pitanje je što Petar nije znao da nema ničeg dobrog u njemu, da je nesposoban da ostane pri toj želji ili je ispuni. On je zaista mislio to što je rekao ali nije znao da u njemu postoji zakon greha koji onemogućava da sprovede tu odluku. I tako u vreme probe, on se odrekao svog Gospoda, ne jednom ili dvaput, već tri puta. Treći put je to učinio uz zaklinjanje što je za Jevrejina bio neoprostivi greh.

Moramo li proći kroz to Petrovo iskustvo da bi rekli sa Pavlom: "Ja nesrećni čovek"? Ako ne dođemo do tog stava u svojim srcima – ne mislim da to kažemo svojim ustima, jer je lako reći, "Ja sam nesrećan," ali u srcu misliti, "Nisam tako loš" – mi ne možemo kazati s Pavlom u 25. stihu: "Zahvaljujem Bogu kroz Isusa Hrista." Ukupna namera Rimljanima 7 je uništiti svako poverenje u sebe o koje bi se kačili, tako da možemo kazati: "Ne ja, već Hristos." "Hvala Bogu za Isusa." Oni koji

uče da se opravdavamo samo u Hristu, ali da se posvećujemo Hristovim i sopstvenim zaslugama, treba da čitaju Pavla i temeljno prouče ovaj pasus jer kroz čitave Pavlove spise, od početka do kraja, moj deo je vera, Božji deo je pravednost.

Pavle, u svom zaključku Rimljanima 7, kaže: "Dakle, ovo je istina o meni izvan Hrista. Ovo je moja pozicija ako pokušavam živeti nezavisno od Hrista. Sam po sebi mogu služiti zakonu samo svojim umom.

Reč "ja sam" na grčkom je "ego." Ali Pavle nije prosto upotrebio reč "ego." On je dodao i drugu reč, "autos ego" što je mnogo naglašenije nego što to prevod ističe. To znači, "prepušten sebi, u i od mene samog, izvan Hrista, bilo pre ili posle obraćenja, ja sam potpuno nesposoban držati zakon u praksi, jer moje telo, moje ljudsko telo jedino služi zakonu greha. Ja mogu držati zakon samo u terminima želje da ga držim, uživajući u tome, želeći da ga držim, i odabirajući da ga držim. Ali u stvarnosti, ja sam, prepušten sebi, ne mogu ga držati."

Ali otkrićemo kad pređemo na Rimljanima 8, da se pravednost zakona može ispuniti u nama ako ne hodimo više po telu, u svojoj vlastitoj snazi, već u Duhu. I to je slavna slika Rimljanima 8.

Da li ste došli do zaključaka do kojeg je došao veliki apostol Pavle, da li ste došli do stava da nema ništa dobro u meni? Jeste li voljni kazati sa Pavlom: "Sve ono što sam postigao, čak i kao hrišćanin, sve ono za šta sam mislio da popravljaju moj položaj pred Bogom, sada sam voljan smatrati samo smećem i odbaciti ga na deponiju, kako bih našao Hrista, nemajući svoje pravednosti, koja je od zakona, već pravednost koja dolazi kroz veru, pravednost Božju, koja je moja, i koja je delotvorna jedino verom."

Moja je molitva da se borite sa Rimljanima 7, shvatite da Pavle govori o vama, o meni, i kaže: "Ako želiš da Hristos bude tvoja Pravednost, moraš kazati zbogom svakom poverenju u sebe, i dopustiti Njemu da bude tvoja Pravednost." Nadam se da će ovo biti istina i dok hodimo u duhu, želja da živimo za sebe će nestati. Ne samo poverenje, već želja, i živjećemo za Hrista. I moja je molitva da naši mladi kažu da hrišćanstvo nije činiti ili ne činiti, već je hrišćanstvo Isus Hristos. On mi je sve.

Mi imamo Spasitelja koji ne samo što nas iskupljuje iz naših greha, hvala Bogu za to, već nas izbavlja i iz greha koji nastava u nama. U Isusu Hristu imamo potpunog Spasitelja. To je Spasitelj kojeg vam želim predstaviti. Neka vas Bog blagoslovi.

Dvadeset prvo poglavlje – Istina kao što je u Hristu (Rimljanima 8:1-3)

Hristova ljudska priroda je jedan od najvažnijih predmeta u proučavanju pravednosti verom. Rimljanima 8:3: "Jer što zakonu beše nemoguće, jer beše oslabljen telom, posla Bog Sina svojega u obličju tela grehovnoga, i za greh osudi greh u telu."

"Kad želimo proučavati neki duboki problem, (to je dubok problem, ali kad želite proučavati nešto duboko) usredsredimo svoje umove na najčudesniju stvar koja se ikad dogodila na zemlji ili nebu, utelovljenje (inkarnaciju) Sina Božjeg. Ljudska priroda Sina Božjeg je sve za nas. To je zlatna karika koja povezuje naše duše sa Hristom, i kroz Hrista sa Bogom. Ovo treba biti predmet našeg proučavanja. Hristos je bio stvaran čovek, i On je dao dokaz svoje poniznosti postavši čovek. I On je bio Bog u telu. Kad pristupamo predmetu Hristovog božanstva zaodevenog plaštom ljudskosti, obratimo pažnju na reči koje je Hristos uputio Mojsiju kod žbuna koji je goreo: 'Skini obuću sa svojih nogu jer mesto gde stojiš je sveta zemlja.' Mi moramo pristupiti proučavanju ovog predmeta sa poniznošću učenika, sa pokajničkim srcem. Proučavanje Hristovog utelovljenja je plodonosno polje, koje će zauzvrat nagraditi istraživača koji duboko kopa za skrivenom istinom" (*The Bible Commentary*, "The Most Marvelous Thing in Earth or Heaven," E. G. White, str.904,905).

Postoje četiri stvari koje trebamo razmotriti dok proučavamo ovaj navod:

1. Hristova inkarnacija je duboka studija. To će opteretiti vaš um do krajnosti, ali zapazite da je to najčudestnija stvar koja se ikad dogodila na zemlji ili na nebu.

2. Hristova ljudska priroda je sve za nas. Potrebno je da ovo proučavamo jer je to od životne važnosti za naše spasenje, kako u odnosu na opravdanje tako i u terminima posvećenja, što ćemo videti kasnije.

3. Treće što možemo izvući iz ovog navoda je da ovoj studiji moramo pristupiti sa poštovanjem i poniznoću, voljni da učimo. Ono što vi mislite ili šta je mislim nije bitno. Važno je šta uči Reč.

4. Konačno, ova studija je plodonosna i nagradiće one koji kopaju duboko.

Ali, nigde u ovom iskazu ili drugde ne nalazimo da je ovo pitanje oko kojeg se moramo sukobljavati, pa bih predložio pristup koji obično sam koristim. Sugerisao bih i vama da ga koristite. U svakoj crkvi, u svakoj denominaciji, učenja crkve se mogu svrstati u tri kategorije:

a) Mi imamo fundamente, zovemo ih verovanja.

b) Zatim, postoje ne-fundamentalna verovanja.

c) Najzad, postoje učenja crkve koja se smatraju ne-esencijalnim.

Evo te politike. Kod osnovnih verovanja moramo biti jedinstveni. Ako nismo jedinstveni u osnovnim verovanjima, crkva ima problem. U ne-fundamentalnim verovanjima moramo biti susretljivi. Moramo se međusobno poštovati. U ne-esencijalnim učenjima, mora postojati sloboda.

Dakle bez obzira šta mislili o Hristovoj ljudskoj prirodi, denominacija to prihvata kao ne-fundamentalno verovanje i stoga dopušta da se uče oba pogleda. Potrebno je da naučimo da se međusobno poštujemo, jer u ne-fundamentalnim verovanjima svako mora biti uveren za sebe, to je stvar između njega i Boga. Nećemo rešiti nijedan problem, nećemo primiti nikakav blagoslov kad se sukobljavamo.

Želim vam dati jednu ilustraciju. U jednoj crkvi gde sam kao pastor vodio odbor za naimenovanje, crkva je izglasala jednog vrlo finog, pobožnog, posvećenog hrišćanina za starešinu, ali se nismo potpuno slagali po ovom predmetu. On je bio starešina, ja sam bio pastor. Šta mi je bilo činiti? Nikad ga nisam osuđivao. Respektovao sam ga. Bio je fin hrišćanin i dobro smo radili. Sarađivali smo i postali prijatelji. Onda sam jednog dana rekao: "Možemo li kad bude malo vremena sestri i porediti zapažanja? Poštovaću vaš stav. Vi poštujete moj. Kažite mi gde grešim, ja ću vam reći gde vidim problem u vašem stavu i pokušajmo zajedno to proučiti."

Rekao je: "Dobro. Radićemo zajedno." Tako smo počeli proučavanje. Dao sam mu materijal na čitanje, i on je meni i pravili smo poređenja, razmatrajući slobosti svakog područja. Hvala Bogu, godinu dana kansije, rekao je da želi da se menja. Ali, želim ovo naglasiti, da sam počeo sa osuđivanjem nigde ne bismo stigli. Kad se međusobno osuđujemo za nefundamentalna verovanja, kad postajemo netolerantni jedan prema drugom, to je znak legalizma. Legalisti neće da tolerišu različite poglede. Potrebno je da se međusobno poštujemo u pogledima. Znači, želim da budem jasan da ako ima nekog među vama, a znam da ima, koji pripada suprotnom taboru u odnosu na moj, ja ću vas poštovati. Ali molim vas, budimo poštteni sa Rečju Božjom. Savest vam nikad ne sme biti protiv volje Božje. Proučavajte, borite se sa ovim pitanjem, to je važno. Ali, naučimo se međusobno poštovati.

Pošto smo ovo rascistili, želeo bih odgovoriti na dva važna pitanja na koja moramo odgovoriti kad se bavimo ovim predmetom, koja su životna u Rimljanima 8:1-3. Prvo pitanje je: Zašto je Hristos postao čovek? Šta je bila Božja namera kad je poslao svog Sina u ljudskom telu? Zašto je "Reč postala telo i nastavala među nama?" Dakle, to je važno pitanje. U stvari, to je srž istinske hristologije, zbog toga što je Hristos postao čovek, ne zato što je želeo posetiti ovu zemlju; On nije morao postati čovek da bi posetio ovu zemlju. Postojao je razlog i ima tri odgovora:

1. Neki uče da je On postao čovek da dokaže da čovek može držati zakon; neki kažu zato što ga je Bog stvorio; ili kao što neki kažu u njegovom palom stanju uz pomoć Svetog Duha. Ali, primaran razlog zašto je On postao čovek je da dokaže da se zakon može održati. Istina, činjenica da je Hristos stvarno održao zakon u svojoj ljudskoj prirodi dokazuje da čovek može održati zakon; ali u Pismu

nigde ne nalazim da je ovo razlog zašto je On postao čovek. To nije primaran razlog. Ovo nećemo naći u Bibliji.

2. Drugi odgovor je da je On postao čovek kako bi nam bio primer. Da li Biblija ovo uči? Odgovor je da. Dopustite da vam dam par tekstova. Okrenite 1. Petrovu 2:21. Petar koristi Hrista kao primer kako mi hrišćani trebamo stradati kad smo pogrešno predstavljeni i lažno optuženi, da ne trebamo uzvraćati, već podnositi kao Hristos što je činio. I tu on daje Hrista kao primer. 1. Petrova 2:21: "Jer na ovo ste pozvani (obraća se vernicima), jer i Hristos postrada za nas, ostavivši nam primer, da i mi hodimo Njegovim stopama." Istu ideju imate u Filiblajima 2:5-8, gde Pavle moli vernike da imaju Hristovu poniznost. U 5. stihu on kaže: "Neka se ovo misli među vama što je u Hristu Isusu:" Zatim on govori o Hristovom samoodricanju u stihovima 6-8.

Ali kad god Biblija i Novi zavet govore o Hristu kao primeru, koriste ga samo kao primer vernicima koji su već prihvatili Hrista i koji stoje opravdani verom. Ali kad Biblija govori o Hristu i Njegovoj prirodi u odnosu na svet, nikad ga ne koristi kao primer. Hristos nije primer svim ljudima. On je samo primer novorođenim hrišćanima.

Oni koji naglašavaju poziciju "primera," oni koji tu stavljaju naglasak, često su optuženi, i to u velikoj meri s pravom, za legalizam ili perfekcionizam. "Teorija primera pomirenja," što je teološko učenje među izvesnim teolozima, je jeres zato što predstavlja Hrista kao primer u terminima našeg spasenja. Drugim rečima, mi moramo slediti Njegov primer da bi se spasili, i to je legalizam. Zato bih želeo naglasiti da "Hristos naš primer" nije primarna namera Hristovog zaodevanja ljudskoću. To je sekundarna namera, ali ne primarna.

3. Ovo nas dovodi do trećeg odgovora. Hristos je postao čovek prvenstveno da bi mogao spasti palog čoveka. Sam Isus je rekao: "Sin Čovečji je došao da traži i nađe izgubljeno." Kad je anđeo govorio Josifu o začecu koje je Marija upravo bila iskusila, anđeo je uputio Josifa, u Mateju 1:21, da kad se ovaj dečak rodi: "Nazvaćete ga Isus, jer će on spasti svoj narod iz njihovih greha."

U Galatima 4:4-5, Pavle nam kaže: "Ali kad se navršši vreme, posla Bog Sina svojega, rođenog od žene da iskupe one (zato da bi ih iskupio) koji su bili pod zakonom."

U Jevrejima 2:14-17, rečeno nam je da je Hristos sudelovao (delio) u našoj prirodi da bi se mogil spasti od smrti i straha smrtnoga. Znači primarni razlog, sama srž hristologije, zašto je Hristos postao čovek je da bi bio Spasitelj sveta. A onima koji veruju, On kaže: "Želim da me koristiš kao primer."

Pošto smo došli do ovoga, prelazimo na sledeće pitanje, a to je: Kako nas je Njegovo utelovljenje spaslo? Utvrdili smo činjenicu da je postao čovek kako bi bio Iskupitelj sveta. Pitanje je: Kako nas je to utelovljenje spaslo? Ovo je takođe vrlo važno pitanje, a u crkvi imamo dva odgovora. Ne slažemo se o tome kako nas je spasao. Jedni kažu da nas je spasao "zastupnički." Drugi kažu da smo spaseni "istinski." Dakle, šta znače ova dva stava jer svaki tabor zauzima različitu poziciju o Hristovoj ljudskoj prirodi? Oni koji uče zastupničkom stavu tvrde da je Hristos morao uzeti Adamovu bezgrešnu prirodu pre pada.

Reč zastupnik znači "osoba koja deluje umesto drugog." Ovo je njihov dokaz: oni kažu da je greh dualni problem. Greh je ono što jesam i ono što činim. Ja sam po prirodi grešnik." Doticali smo ovo pitanje u Rimljanima 7:17, 20 i 23, gde Pavle uči da ima greh koji nastava u našim udima, u našoj prirodi. U 24. stihu on to naziva zakon greha i smrti.

Ali greh je i spoljašnje ponašanje i Hristos me je morao spasti od oboje: od onoga što jesam i od mojih propusta. Kako je to uradio? "To je vrlo prosto," kažu oni. "On je uzeo Adamovu bezgrešnu prirodu kao zamenu da bude umesto grešne ljudske prirode, kako bi nas Njegova bezgrešna priroda spasla od naše grešne prirode i Njegovo bezgrešno ponašanje, koje je Njegov život i smrt, od našeg grešnog ponašanja. Tako nam Njegova bezgrešna priroda plus Njegovo bezgrešno ponašanje donose potpuno i kompletno spasenje; i Hristos je savršen Otkupitelj." Dobro zvuči! Zvuči divno! Zvuči ubedljivo! Ali ima jedan glavni problem. U stvari postoje dva problema, ali jedan je glavni. Ovo čini

jevanđelje neetičkim. Savršeno je prihvatljivo imati zamene u fudbalu ili košarci i u obrazovanoj profesiji imamo učitelje zamenike. Čak je prihvatljivo da imamo zamenu za ono čime se hranimo, kao zamenu za meso. Ali kad primenite ovu definiciju o zameni na nekog ko deluje umesto drugog, legalno se suočavate sa jednim etičkim problemom. To je osnovni princip svakog zakona, vi ne možete dopustiti nevinoj osobi da strada umesto krive osobe. Nijedan zakon to neće dozvoliti. Nijedan sudija ne bi bio legalno prav da dozvoli majci da podnese smrtnu kaznu za svog sina bez obzira koliko to želela, jer je to neetički.

Dakle kad je Bog uspostavio teokratiju u Izrailju, On je jasno kazao u 5. Mojsijevoj 24:16 da se krivica i kazna ne može prenositi. On je dao zakon, i u stvari, želeo je videti da se zakon sprovodi. Zapazite kako se ovaj zakon ispunio u 2. Carevima 14:6. Kad je Izrailj odstupio od ovog načela i počeo prenositi kaznu i krivicu, Bog im je poslao breme na ljude koji prenose krivicu i kaznu.

Stoga, ako Bog kaže da se krivica i kazna ne mogu prenositi ili da nevin čovek ne može stradati umesto krivog, onda zastupnički stav postaje neetički. I zato što je neetički oni koji propovedaju ovakav stav, poput reformatora, bivaju optuženi za "legalnu fikciju" ili "zamišljeni prelazak na pravednost." Danas ovaj isti pogled osuđuju muslimanski naučnici koji kažu da ovo učenje čini hrišćanstvo najneetičnijom religijom na svetu. Zastupnički stav ima taj glavni problem.

Drugi problem je to što ako Hristos nije morao postati "ja" da se poistoveti sa mnom, da bude moj Spasitelj, onda je očito da se ja ne moram identifikovati sa Njim da bih bio spasen. Sve što moram uraditi je prosto prihvatiti, jednostavno verovati (a reč "verovati" se tumači kao mentalni pristanak na istinu), kazati "da" i Nebo je moje. Ali istinska vera, kao što smo već videli, zahteva poistovećivanje sa Hristom. Njegova smrt je naša smrt. Njegov život je naš život. Njegova sahrana je naša sahrana. Pavle će u Rimljanima 6:5 upotrebiti istu reč koju koristi u Rimljanima 8:3: "Jer kad smo jednaki s Njim jednakom smrću, bićemo i vaskrsenjem." Naše vaskrsenje će biti stvarno jer je Njegovo vaskrsenje bilo stvarno. Ishod je, ako se ne poistovetimo sa Hristom, završićemo sa onim što se zove jeftina milost. On je sve učinio! Spasen sam! Hvalite Gospoda! Mogu činiti što želim! Istinsko spasenje, istinsko jevanđelje, istinsko opravdanje verom to ne dopušta.

Šta je sa onima koji kažu da nas On stvarno spasava? Šta oni pod tim podrazumevaju? Dakle, oni kažu da nas Hristos nije mogao spasti dok se prvi nije kvalifikovao da postane naš Spasitelj. Kako se to On kvalifikovao? On je uzeo na sebe ljudsku prirodu kojoj je potrebno iskupljenje, ljudsku prirodu koja je stajala osuđena. On je uzeo na sebe kako bi nas mogao otkupiti; ne umesto nje, već da otkupi nju samu.

Znači, kad je Hristos preuzeo našu opštu ljudsku prirodu kojoj je trebalo iskupljenje, On se kvalifikovao da bude drugi Adam, Spasitelj sveta. A zatim je svojim životom i smrću ne samo obezbedio spasenje, već stvarno izmenio istoriju u Hristu, nov identitet, nov položaj. Mi stojimo savršeni u Hristu, stojimo pomireni, legalno opravdani. To nije bilo samo priprema, bilo je stvarno spasenje za sve ljude. To je dobra vest jevanđelja.

Imajući ovo za podlogu, prelazimo na Rimljanima 8. Znamo da je veliko pitanje oko reči "obličje." Grčka reč za "obličje" može značiti "sličnost," i Pavle je koristi na oba načina, u Rimljanima, i na drugim mestima. Mi ne možemo otkriti pravo značenje "obličja" u Rimljanima 8 jednostavnim proučavanjem značenja reči. Moramo je posmatrati u kontekstu i rekao bih da smo se toliko zaglavili s tom jednom rečju u 3. stihu, da zaboravljamo ukupno značenje pasusa koje Pavle pokušava da prenese.

Umesto da se zamajavamo sa rečju "obličje," čitaćemo jedan vrlo pouzdan i vrlo dobar komentar grupe naučnika pod Cranfieldovim izdavaštvom koji su fini biblijski naučnici. To je Međunarodni kritički komentar. Pod grešnim telom (ovo se odnosi na Rimljanima 8:3), Pavle jasno podrazumeva grešno telo, tj. palu ljudsku prirodu, ali zašto je rekao u "obličju" grešnog tela umesto jednostavno u "grešnom telu"?

Postoji pet alternativnih rešenja za ovaj problem, tri su vrlo liberalna stava, ali ćemo razmotriti dva od njih, oba se uče unutar crkve. Oni koji uče zameničkom stavu i kažu da je Hristos preuzeo Adamovu prirodu pre pada koriste dokaz broj dva da Pavle uvodi "obličje" kako bi izbegao nagoveštaj da je Sin Božji poneo palu ljusku prirodu. "Poput našeg palog tela, ali ne stvarnog tela, već samo kao a ne identičnog sa njim, jer je nepalo." Ovakav stav, iako je tradicionalno rešenje, (tj. ovo uči evangelistička crkva) je otvoren za opštu teološku primedbu da je paloj, a ne napaljoj ljudskoj prirodi trebalo iskupljenje. Drugim rečima, ako je Hristos došao da spase palog čovek, besmisleo je da uzima nepalu ljudsku prirodu.

Čitaćemo peti dokaz koji je drugi argument kojim se služe oni koji zauzimaju stav da je Hristos preuzeo našu palu prirodu: "Namera upotrebe reči 'obličje' ovde je bila da se uzme u obzir činjenica da Sin Božji nije, budući poslan od Oca, preobražen u čoveka, već pre da je preuzeo ljudsku prirodu dok je još uvek ostao On sam." Ili, božanstvo nije postalo čovek, božanstvo je preuzelo na sebe ljudsku prirodu, ali Hristos je još uvek bio Bog.

"Prema ovom pogledu 'obličje' ima svoj smisao 'obličje,' ali namera ni u kom slučaju nije dovesti u pitanje ili potisnuti stvarnost Hristovog grešnog tela, već privući pažnju na činjenicu da dok je Sin Božji istinski preuzeo grešno telo, On nikad nije postao grešno telo i ništa više, niti čak grešno telo u koje se nastavio Sveti Duh (to su vernici) i ništa više. On je uvek ostao On sam." Drugim rečima, Bog, Njegovo božanstvo se nikad nije promenilo. Ono je ostalo božanstvo, "On je uzeo na svoju bezgrešnu božansku prirodu našu grešu prirodu" (*Medical Ministry*, str.181, E, G. White).

Zatim počinje kritika svakog od ovih stavova, a o stavu broj dva stoji: "Već smo ukazali na ozbiljnu teološku primedbu u odnosu na stav broj dva (ta primedba je bila da je Hristos došao da spase palog čoveka, a ne nepalog čoveka)." Zatim što se tiče broja pet, koje je "pali" stav: "Zaključujemo da se stav broj pet mora prihvatiti kao najverovatnije objašnjenje Pavlove upotrebe reči "obličje," pri čemu je Pavle mislio da je Sin Božji preuzeo na sebe istu palu ljudsku prirodu koja je naša; ali da u Njegovom slučaju, ta pala ljudska priroda nikad nije bila u celosti On. On nikad nije prestao biti Večni Sin Božji."

"Ako priznajemo da je Pavle ovo imao na umu i verujemo da je Sin Božji preuzeo palu ljudsku prirodu, verovatno ćemo biti skloni da ovde uvidimo i referencu na neprikidnu borbu (stalni rat koji je Isus Hristos vodio za čitavog svog zemaljskog života) u kojoj je On terao našu pobunjenu prirodu (tj. našu grešnu prirodu) na savršenu pokornost Bogu." Zatim oni citiraju neo-ortodoksnog naučnika, Karl Bartha:

"Oni koji veruju da je pala ljudska priroda ta koja je bila preuzeta imaju još više povoda od autora Heidelbergškog katehizma da posmatraju Hristov život na zemlji u iskupiteljskom značenju; jer prema ovom pogledu Hristov život pre Njegove stvarne službe i smrti, nije bio prosto stajanje tamo gde je stajao nepali Adam, bez predavanja iskušenju kojem je Adam podlegao, već otpočinjanje od tačke odakle mi počinjemo, podređivanje svim pritiscima zla koje nasleđujemo i korišćenje sveukupnog neobećavajućeg i nepodesnog materijala naše pokvarene prirode u izvedbi savršene bezgrešne poslušnosti."

Danas to naučnici propovedaju. Jedan od vrhunskih komentara hrišćanske crkve, Međunarodni kritički komentar, zauzima stav da je Hristos preuzeo palu prirodu. Ali sada, razmotrimo kontekst. Rimljanima 8:1: "Nikakva dakle sad." Reč "dakle" smesta mi kazuje da je ovaj stih povezan sa predhodnim iskazima koje je Pavle dao. Podsetimo se da nije bilo podele na poglavlja i stihove kad je Pavle pisao. On nam je upravo kazao u Rimljanima 7:14-25, da postoji problem u njegovom životu, problem u svakom ljudskom životu. A to je da greh nastava u nama. Zakon greha je u našim udima. U 24. stihu on uzvikuje u očajanju: "Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?" Imam telo koje stoji osuđeno na smrt jer u njemu nastava greh. Ko će me osloboditi ne samo do greha, mojih dela, već od onoga što jesam? To je pitanje. Njegov odgovor je u Rimljanima 7:25: "Zahvaljujem Bogu kroz Isusa Hrista Gospoda našega."

Tu on dalje ne objašnjava ništa, pa idemo na Rimljanima 8:1 da vidimo njegovo objašnjenje "zahvaljujem Bogu kroz Isusa Hrista." On kaže: "Dakle, nikakva sada nema osuđenja za one koji su u Hristu Isusu." Da li greh još uvek nastava u vašim udima? Ne govorim o ponašanju, govorim o nastavanju greha u vama, u vašim udima. Odgovor je "da," jer hrišćani još uvek imaju grešno telo. Stojite li osuđeni? Ne u Hristu; nema osude za one u Hristu.

Zapazite u NIV-u, Good News Bible, ili nekoj savremenoj verziji, druga polovina prvog stiha nije kao u KJV: "Koji hode ne po telu, već po Duhu." Najverodostojniji rukopisi nemaju taj drugi deo. Uveren sam da je ovo književni dodatak, ne prevashodno zbog te tekstualne činjenice već zato ako bi Pavle umetnuo taj iskaz tu u prvom stihu, protivrećio bi sopstvenoj teologiji. Zato što bi govorio da se opravdavamo jer nešto činimo, hodimo u Duhu. Načinio bi posvećenje sredstvom opravdanja koje Pavle osuđuje.

Da, posvećenje je plod opravdanja, nikad sredstvo. Taj deo, "hode po Duhu, a ne po telu," pripada 4., a ne 3. stihu. Sve što Pavle kaže u 1. stihu je da: "Nema osuđenja za one koju su u Hristu." U 2. stihu nalazimo zašto nema osuđenja za one koji su u Hristu (ne u vama već u Hristu – uradio je nešto za mene) oslobodio me je zakona greha smrti."

Reč "oslobodio me" je u prošlom istorijskom vremenu. Ona je u aoristu. To je nešto što se već dogodilo u prošlosti. Ja sam i vi ste već oslobođeni od zakona greha i smrti, ali smo oslobođeni u Hristu. Dakle, kako vas je Hristos mogao osloboditi od zakona greha i smrti ako nije preuzeo prirodu koja je to imala? Zatim u 3. stihu on nam kazuje kako se ovo dogodilo, daje nam detalje: "Jer što zakonu beše nemoguće."

Zakon Božji nas nije mogao osloboditi od zakona greha i smrti, i on je to već pokrio u Rimljanima 7. Telo je nesposobno držati Božji zakon, jer je slabo. Ono što nije mogao zakon uraditi, uradio je Bog. On je to učinio poslavši svog Sina u ljudskoj prirodi koja je kao vaša i moja.

"I za greh, osudi greh u telu." Zapazite da on nije osudio "grehe," vaše ili moje ponašanje; On je osudio "greh" u jednini. Na šta Pavle upućuje kad koristi ovu frazu, "greh u telu"? Fraza "greh u telu" koja se nalazi u 3. stihu, fraza "zakon greha i smrti" koja se nalazi u 2. stihu, fraza "zakon greha koji se nalazi u mojim udima" u Rimljanima 7:23, fraza "greh koji nastava u meni" u Rimljanima 7:17 i 20, sve su sinonimi naših problema, osnovom našeg problema koji je greh što nastava u nama.

Oni koji uče posle-padnom gledištu imaju problem. Mi takođe moramo biti poštteni sa našim gledištem. Ako je Hristos preuzeo tu grešnu prirodu koja ima greh koji nastava u njoj, i koja me osuđuje, ne čini li to i Hrista grešnikom kojemu je potreban Spasitelj? To je argumenst pre-padnog stava. To je validan argument.

Na neseću rešenje koji im se nudi je neprihvatljivo. Ni ja ga neću prihvatiti. Oni (posle-padna grupa) kažu da grešna priroda nije greh. "Da," kažu oni, "mi imamo sklonost prema grehu, mi imamo naklonost prema grešenju, ali to nije greh." Imali bismo poteškoća dokazujući to iz Rimljanima 7, i iz drugih odeljaka. Biblija to naziva greh, tako da ovo nije rešenje. Greh nije pojedinačan problem, to je dualni problem.

Dakle, šta je rešenje? Otkrio sam nešto u Novom zavetu. Kad god Novi zavet govori o Hristovoj ljudskoj prirodi, uvek koristi reč odrednicu. U Rimljanima 8:3 odrednica je "obličje." U Jovanu 1:14 i Galatima 4:4 upotrebljena je reč "postade," grčka reč je "ginomai." U 2. Korinćanima 5:21 takođe imamo reč "učini," "On učini grehom." U Jevrejima odrednica je "sudelovati" ili "deliti." On je sudelovao u našoj ljudskoj prirodi.

Ono što Novi zavet uči je: u utelovljenju Isus Hristos je postao, bio načinjen, sudelovao, delio, ono što smo mi; ali ono što smo mi nije mu pripadalo urođenim pravom. Mi nikad ne smemo učiti da je Hristos imao grešnu prirodu. To bi bila jeres. Time bismo ga izjednačili u celosti sa sobom. On je preuzeo na sebe našu grešnu prirodu. On je proizveo na sebe ono što pripada nama, ne Njemu. Tačno je da ako bi Hristos popustio željama te prirode koje su grešne, ako bi popustio toj prirodi makar i mišlju, postao bi grešnik kojemu je potreban iskupitelj. Ali sve dok ne bi dopuštao toj prirodi da ga

kontroliše ili da nađe izraza u Njemu, On ne bi bio grešnik. On je bio načinjen grehom, bio je načinjen telom, ali nije bio greh. Drugim rečima, mi nikad ne smemo uvlačiti volju Hristovu, um Hristov u greh. To bi ga načinilo grešnikom. Da, On je preuzeo našu prirodu, On se borio sa našom prirodom, ali je pobedio tu prirodu i On je kaznio tu prirodu na krstu, i to je ono što kaže 3. stih. Na krstu On je uzeo tu prirodu i kaznio je ili je dopustio egzekutorima da je kazne kako bi se mi oslobodili od zakona greha i smrti. Dakle, kakav je naš zaključak? Kakav je blagoslov ove divne istine? Dvostruk.

1. Vi i ja smo grešnici, ne samo zbog naših greha, već zbog onoga što jesmo. Ja sam grešnik po prirodi, plus ja sam grešnik po ponašanju. Isus me je spasao od oboje, ne zastupnički. On je preuzeo moju prirodu i On je kaznio tu prirodu na krstu kako bih se spasao od svog greha. Ali u toj smrti, svi moji gresi koje je ta priroda produkovala su takođe umrli, jer kad posećete drvo jabuke, jabuke takođe umiru. Kad se bavio sa mnom, srži mog problema greha On se bavio i drugim problemom, grehom. Ovoga radi (a ovo je prvi blagoslov): "Nema osude za one koji su u Hristu." Čak i da vam Bog da potpunu pobedu nad grehom, još uvek stojite kao grešnik, jer će vam vaša priroda osuditi. Ali, u Hristu imam slobodu kako od svoje prirode tako i od svog ponašanja. Imam savršenog Spasitelja.

2. Ali to nije jedini blagoslov koji primamo, mi primamo drugi blagoslov iz ove istine, koju ćemo detaljno proučiti. Drugi blagoslov je da je moguće da se pravedni zahtevi zakona, koje sami nismo mogli držati, ispune u nama koji ne hodimo po telu već po Duhu. Ako hodimo po telu imaćemo frustraciju Rimljanima 7.

Ovaj isti Duh koji je nadvladao i kaznio zakon greha u Hristu, ovaj isti Sveti Duh koji je proizveo pravednost u Hristovoj ljudskoj prirodi koja je identična sa našom, taj isti Duh je sada dostupan vama i meni koji smo novorođeni hrišćani. Kad hodimo u Duhu, ti pravedni zahtevi, ne neki od njih, već svi pravedni zahtevi zakona mogu se ispuniti u nama; ne da nas opravdaju, već kao dokaz da je jevandjelje sila Božja na spasenje. Hristova ljudska priroda nam je sve.

Ova tri stiha su krajnje važna, jer mi u ovim stihovima Pavle kazuje da je Isus došao ne samo da me spase iz mojih greha, koji su mnogi, već, da citiramo Jovana Krstitelja u Jovanu 1:29: "On je Jagnje Božje, koje uzima (ne grehe, reč je u jednini) greh sveta."

On je uzeo izvor našeg problema i sa tim i naše grehe. Tako u Hristu, koji je postao jedan od nas, imamo savršenog Otkupitelja. Imamo novu istoriju i imamo novu nadu. Kažem, "Hvalite Gospoda" za Spasitelja koji je došao ne na pola puta između Boga i čoveka gde je Adam stajao pre pada, već je došao gde jesam, bijući bitke kroz koje sam prolazim. Mi sada imamo Sveštenika na nebu koji može saosećati s nama i koji nam može pomoći i zahvaljujem Bogu za takvog Spasitelja, On je moj stariji vrat, nadam se i vaš za šta se molim u Isusovo ime.

Dvadeset drugo poglavlje – Život u Duhu (Rimljanima 8:4-13)

Do 8. poglavlja Rimljanima poslanice, Pavle ne uvodi Svetog Duha. Ne zato što on nema visoko mesto za Svetog Duha ili što mu je Sveti Duh manje važan. Ali Pavle je vrlo sistematičan teolog, i od svih njegovih spisa Rimljanima poslanica je najsystematičnija prezentacija plana isкупljenja. Važno je da sledimo njegovu logiku i njegove korake.

Hajde da sažmemo odakle Pavle dolazi i gde ide. Predstavivši se i uputivši na svrhu pisanja Rimljanima, prvo s čime Pavle počinje je univerzalni problem greha. On počinje u Rimljanima 1:18 sve do Rimljanima 3:20, i u tom odeljku slika vrlo mračnu, čemernu, beznadežnu sliku ljudskog roda, i Jevreja i neznabožaca.

Zatim uništivši svako poverenje koje bi njegovi čitaoci mogli imati u sebe, i njihovu sposobnost da spasu sami sebe, on uvodi jevandjelje. Za Pavle jevandjelje je "pravednost Božja ostvarena u svetoj istoriji našeg Gospoda Isusa Hrista" i tu u toj pravednosti je jedina nada za čoveka u spasenje.

Potom on ovo tumači iz svakog razboritog ugla. On ga brani i dolazi do jasnog zaključka da, "ne ja, već Hristos," je jedina nada za čoveka da ostane pravedan pred Bogom, sada i na sudu. Kad je ovo završio, on se okreće radu Svetog Duha u planu spasenja. To je vrlo sistematično. Zapazite da u Pavlovim spisima i u spisima Novog zaveta, a posebno učenjima samog Isusa, svaki član Božanstva ima vrlo važan, vitalan udeo u našem spasenju. U Novom zavetu ćete uočiti da je Bog Otac "predsednik." Na primer u Jovanu 3:16-17 čitamo: "Bogu tako omilje svet da je dao svog jedinorodnog Sina." On je poslao svog Sina, ne da nas osudi već da nas spase.

U Galatima 4:4 čitamo da: "Kad se navršši vreme, posla Bog Sina svojega." I kroz čitav Hristov život On je to jasno obznanio, "Ja dođoh da izvršim volju Onoga koji me posla." Otac je Direktor, Predsednik plana spasenja. Hristos je Spasitelj. U Mateju 1:21, dato je uputstvo Josifu kad je anđeo najavio rođenje Spasitelja. Anđeo je rekao Josifu da će Marija, koju je oženio, roditi sina. "I nazvaćete ga Isus, jer će On spasiti svoj narod od njihovih greha." Reč "Isus" znači "Spasitelj."

Zadatak Svetog Duha je prenošenje ljudskom rodu onoga što je Bog već stekao u svom Sinu Isusu Hristu, koje je večno iskupljenje. Tako je Sveti Duh Prenosilac, i to je ono što Pavle obrazlaže u Rimljanima 8. Zadatak Svetog Duha nije da nas spase, već da spasenje koje je već realizovano u svetoj Hristovoj istoriji odelotvori i načini ga realnim u našem iskustvu. Zadatak Svetog Duha može se podeliti u tri faze:

1. Prva faza je opravdanje.
2. Druga faza je posvećenje.
3. Konačno, treća faza je proslavljanje.

Već smo nešto vremena potrošili oko opravdanja, ali želim vas podsetiti na neke važne činjenice razmatranjem jednog pasusa iz reči Isusa Hrista. Pavle je jasno izložio da nam Sveti Duh ukazuje na Hrista kao čovekovu jedinu nadu u spasenje. Hristos je ovo takođe vrlo jasno izneo. U Jovanu 16 Isus ukratko objašnjava kako legalno opravdanje koje je Hristos već zadobio na krstu postaje efektivno u ljudskom rodu. U Jovanu 16:8 Isus je opisao svojim učenicima jednu od misija Svetog Duha. Kad otpočne pravosnažnost Svetog Duha, On će uveriti ili osvedočiti svet u tri stvari:

1. u greh
2. u pravednost
3. i u sud.

"U greh jer Me ne veruju" (stih 9). Čovek je izgubljen, ne zato što je grešnik, već zato što je bez Hrista. Sveti Duh osvedočava svet da, bez Hrista, nema nade. To je ono što je Pavle pokušavao da objasi u prvom odeljku Rimljanima. Ceo svet je pod grehom; ceo svet je kriv pred Bogom; jedina nada za čoveka je Hristos.

Zatim u Jovanu 16:10 Isus nastavlja da objašnjava u kom smislu će Sveti Duh osvedočiti svet u pravednost: "Za pravednost, što idem k Ocu svojemu, i više me nećete videti." Hristos je mislio da ga je Bog poslao na ovaj svet da pripremi pravednost za svet, a činjenica da se vraća znači da je Njegov zadatak pripremanja te pravednosti, sticanja te pravednosti svršen posao. On se vratio Ocu obavivši zadatak, u stvari jedna od Njegovih poslednjih molitvi nalazi se u Jovanu 17:4: "Oče, posao svrših koji si mi Ti dao da radim."

Stih 11 kaže da je svet osuđen, i da ako odbacujete jevanđelje, ako odbacujete dar Božji, onda imate sud. Ali šta se dešava kad čovek shvati da je njegova jedina nada Hristos i prihvati Isusa kao svog ličnog Spasitelja? Posao Svetog Duha nije završen. Onda je Njegov zadatak da reprodukuje u verniku, koji je sada zadobio mir i sigurnost, pravedni karakter Hristov. To je ono što On namerava uraditi sa svakim od nas koji smo prihvatili Hrista kao Spasitelja.

Želim naglasiti, da ne bi bilo zabune, da se posvećenje nikad ne sme učiti kao doprinos spasenju. Naše spasenje je samo u Hristovoj istoriji ali posvećenje je krajnje važno jer je ono rod, to je dokaz o opravdanju verom. Danas svet neće verovati dok ne vidi. Današnji svet je postao kao Toma. On je odbio verovati da je Hristos ustao iz mrtvih dok nije video Spasitelja vlastitim očima i stavio

svoje prste u rupe od klinova na Njegovim rukama i nogama i rupu na Njegovoj slabini. Svet danas živi u naučnom dobu, a naučni metod neće dopustiti i neće prihvatiti ništa kao činjenicu ukoliko se ne demonstrira. Tako posvećenje ima vrlo posebno značenje za nas koji živimo u poslednjem vremenu.

Potrebno je da znamo mesto posvećenja jer nam ono u najboljem slučaju daje samo trećinu od onoga što je istina o nama u Hristu kroz opravdanje. U Hristu imamo tri stvari:

1. Mi imamo savršen karakter. Mi stojimo savršeni u Hristu u ponašanju.

2. Mi stojimo savršeni u pravdi u Hristu. Zna li da "nema osude za one koji su u Hristu" jer nas je On oslobodio od osude? Svaki greh koji smo počinili, i svaki greh koji ćemo počinuti do svoje smrti, je već prebrinut na Hristovom krstu.

3. Ali to nije sve, mi imamo treći divan blagoslov u Hristu. Mi stojimo savršeni po prirodi u Hristu jer kao što smo videli dok smo proučavali prva tri stiha Rimljanima 8, On je osudio zakon greha i smrti u svom telu. On ga je osudio; On ga je kaznio. Posvećenje je samo proces iskustva karaktera Hristovog, ne pravde jer se pravda svršava samo umiranjem druge smrti, a samo je Hristos umro drugom smrću za nas.

U posvećenju se nikakva promena ne zbiva u našoj prirodi. Naša priroda će ostati grešna kao što je bila pre obraćenja, stoprocentno grešna do smrtnog časa. Samo u proslavljanju, prilikom drugog Hristovog dolaska, ova raspadljivost će se obući u neraspadljivost. U stvari, u Rimljanima 8:22-25 Pavle nam kazuje da čitavo stvorenje, uključujući i nas koji smo primili Svetog duha, uzdiše, čekajući na iskupljenje tela. Kad se to dogodi, borba će biti završena. U Filibljanima 3:20-21, Pavle nam kazuje da on nestrpljivo očekuje Hristov dolazak. On je to nazvao blaženom nadom, ne zato što želi da hoda zlatnim ulicama i živi u vilama, to je jedan egocentrični pogled na drugi dolazak. On želi drugi dolazak zato što je umoran od ovog grešnog tela. Tako on kaže: "Iščekujem drugi Hristov dolazak, da bi se ovo zlo, pokvareno telo moglo preobraziti da bude kao Njegovo slavno telo, koje je On pripremio za nas."

Rimljanima 8:4-13 se bave životom u Duhu, ili životom koji vodi Božji Sveti Duh, što je Božja namera za svakog hrišćanina. Život hrišćanina je Duhom vođen život, i to je cilj, a u ovom pasusu Pavle postavlja temelj za to. Zatim od 12.-15. poglavlja i delom u 16. poglavlju on će nam dati praktične aplikacije na toj osnovi.

U stihovima 1-3 on nam kazuje kako nas je Bog oslobodio. Duh života koji je bio u Hristu, i zakon greha i smrti koji je On preuzeo zaodavanjem u našu ljudsku prirodu, sreli su se u Isusu Hristu. Tu je Isus, kroz silu Svetog Duha, bio pobednik. On je kaznio zakon greha i smrti, a to je uradio iz dva razloga:

1. Stih 1: Da ne bi bilo "više osude za one koji su u Hristu."

2. Stih 4: "Da bi se pravedni zahtevi zakona mogli ispuniti u nama koji ne hodimo više po telu već po Duhu."

Kad je Pavle govorio o jevanđelju, rekao je da je Hristos umro za sve ljude, ali kad u 4. stihu koristi reč "nama" on ne govori o svim ljudima, on govori o verniku koji je kazao u svom srcu: "Ja nesrećni čovek, ko će me spasti? Zahvaljujem Bogu kroz Isusa Hrista."

Reč "nesrećan" se pojavljuje samo dvaput u čitavom Novom zavetu. Prvi put u Rimljanima 7:24. Drugi put se pojavljuje u poruci Laodikeji, Otkrivenje 3:17, gde Hristos, Verni Svedok, govori grupi ljudi i kaže im: "Vi ne znate da ste nesrećni." U dan kad kažemo: "Ja nesrećni čovek," možemo reći: "Zahvaljujem Bogu kroz Isusu Hrista" jer formula jevanđelja je: "Ne ja, već Hristos."

Takvim ljudima on govori. "Nama" se odnosi na one koji nemaju poverenja u telo, već se raduju u Hristu i on kaže da ako (tu postoji uslov za posvećenje) hodimo u Duhu a ne po telu pravedni zahtevi zakona će se ispuniti u nama, a pod tim Pavle ne podrazumeva mehaničku poslušnost zakonu. Vi ne morate imati Duha da bi se mehanički pokoravali zakonu. Fariseji su bili eksperti u mehaničkoj poslušnosti zakonu.

Kad Pavle govori o pokornosti zakonu, posebno u Rimljanima 13:10, on će nam reći da je ta ljubav, ova bezuslovna agape ljubav Božja, ispunjenje zakona. Kad smo vođeni Svetim Duhom, rod Duha je ljubav, a ljubav je ispunjenje zakona.

Ali postoji jedan uslov: "Koji ne hode po telu već po Duhu." Da bi to pojasnili, reč "hoditi" koja je ključni glagol u 4. stihu je u sadašnjem trajnom vremenu. Ovo što Pavle ovde kaže je: "Pravedni zahtevi zakona mogu se ispuniti u nama (vernicima) koji stalno ne hodimo po telu već stalno hodimo po Duhu."

Imaju dve reči ovde u 4. stihu koje treba pojasniti. Reč "telo" i reč "Duh." Radi značenja ove dve reči Pavle je potrošio nešto vremena u 4. glavi baveći se telom. Pavle postavlja pitanje: "Šta ćemo kazati za Avraama da je našao po telu?" Potom uviđamo da reč telo ne znači meki deo našeg tela. To nije ono o čemu Pavle govori. Pod rečju telo on podrazumeva prirodan život s kojim se ti i ja rađamo, koji primamo preko naših roditelja, koji su oni zauzvrat primili od svojih, dok ne dođemo do Adama. Drugim rečima, telo se odnosi na grešnu ljudsku prirodu koja je naša rođenjem, prirodan život. Pod Duhom on podrazumeva život Hristov koji je On položio za nas na krstu, i koji ulazi u nas kroz nastavanje Svetog Duha. Sveti Duh je Onaj što prenosi život Hristov u nas.

Znači, mi imamo dva života, i to je ono što nas čini različitim od nevernika. Nevernik ima samo jedan život, prirodan život i sa tim životom može uraditi dve stvari: može činiti greh i može tvoriti samopravednost. Ali, u Božjim očima oboje je neprihvatljivo jer u Isaiji 64:6 čitamo da: "Vaša pravednost je kao nečiste haljine." Život Duha je nešto što samo vernik ima. Stihovi 9 i 10 kažu: "Ali vi niste u telu već u Duhu, ako odista Duh Božji stoji u vama. A ko nema Duha Hristova on nije od Njega."

Mi ne pripadamo Hristu ukoliko nismo iskusili novorođenje. Isus je ovo objasnio Nikodimu. Nikodim je pokušavao proizvesti pravednost po telu, a Isus je rekao u Jovanu 3:6: "Ono što je rođeno od tela, telo je." Mi to ne možemo promeniti i to je strašna stvar o legalizmu. Legalizam je pravednost proizvedena po telu. Spolja on izgleda vrlo privlačno, vrlo sveto, ali iznutra je puna truleži.

Jednog dana jedan od mojih pastora u Etiopiji, tvrdovrati legalist koji je mislio da propovedam jeres, došao je k meni i rekao: "Možete li mi, molim vas, pomoći?" Sve vreme mi je protivrećio, a sada dolazi i pita me mogu li mu pomoći. Rekao sam: "Svakako, šta je vaš problem?" Rekao je: "Kćerka mi je napustila crkvu i dovela me u nemilost. Pokušao sam," govorio je sa suzama u očima, "da je urazumim i neće da me sluša, ali znam da vas vrlo poštuje. Molim vas ubedite je da se vrati, možete li?"

Rekao sam: "Dobro, pokušaću sve što mogu." Ona je bila studentkinja na univerzitetu pa sam pošao na univerzitet i posetio je. Ovako mi je rekla: "Pastore, želite li znati istinu?" Rekao sam: "Da. Šta je problem?" Rekla je: "Ispričaću vam. Kad moj otac dođe u crkvu, kad stane iza propovedaonice izgleda kao svetac, u stvari čak možete videti oreol oko njegove glave ali u kući je đavo."

Legalizam podukuje licemere, ljude koji izgledaju kao sveci ali u kući su đavoli. Mi imamo problem zbog legalizma. Krijemo ga ispod površine ali stradaju žena i deca. Mi ga ne priznajemo javno, ali oni koji rade kao pazitelji u domovima legalista znaju. Legalisti se pokazuju sveti kad dolaze u crkvu, ali kod kuće su đavoli.

Zato je potrebno da shvatimo da se samo u Hristu, dok hodimo u Duhu a ne po telu, život Hristov reprodukuje u nama. On će to uraditi samo za one koji počivaju u opravdanju verom, jer posvećenje nije plod legalizma, ono je plod opravdanja verom i nečeg drugog. Znači potrebno je da se suočimo sa ovim, i Pavle to iznosi, posebno u Rimljanima 8.

U Rimljanima 8:4 Pavle nam kazuje da ne trebamo hoditi po telu već u Duhu, jer hodeći u Duhu, pravednost zakona se reprodukuje u nama. Zatim u Rimljanima 8:5 on kaže: "Jer oni koji žive po telu usredsređeni su umovima svojim na telesne stvari. Ali oni koji žive po Duhu duhovno misle." Telo se bavi našom grešnom prirodom. Duh se bavi životom Hristovim koji je ušao u nas kroz Svetog Duha.

Pre nego proučimo 5. stih, pogledajmo 2. Petrovu 1:4. Slušajte kako ovo Petar postavlja, jer Pavle ovde čini isto a Petar je u savršenom skladu sa Pavlom. U stihovima 1-3, on govori o divnim obećanjima koja su naša kroz Isusa Hrista. Isus Hristos je naš Spasitelj, to je bio Njegov deo u planu spasenja. Ali u 4. stihu čitamo: "Kroz koja (tj. kroz obećanja Hristova) nam se dadoše prevelika i predragocena obećanja (u Hristu imamo divna i velika obećanja) da bi kroz njih mogli biti sudeonici Božanske prirode, izmakavši pokvarenosti koja je na svetu kroz strast."

Telo, prirodan čovekov život, dominira kroz tri pobude, a te tri pobude su u 1. Jovanovoj 2:16: "telesna želja, želja očiju, i ponos života." Jednog dana sam bio u supermarketu da kupim filter za ulje za svoj auto i tu je takođe bila jedna dama koja je kupovala sa sinom. Sve što je sin ugledao želeo je da ima, pa bi to dohvatao, a majka ga je opominjala: "Vrati to nazad!" On je nastavio da to radi a ona ga je i dalje opominjala i na kraju je posustala i lagano ga ošamarila, što je potrebovao na prvom mestu. Onda je povikao i rekao: "Majko, zašto to ne mogu imati?" Skoro sam joj rekao: "On je jednostavno prirodan" jer telo želi ono što vidi.

Jedan blagoslov koji smo imali u Africi, posebno nekim delovima Afrike kad bi išli u supermarket bio je, što smo gledali redove i redove toalet papira. Moja deca nikad nisu rekla: "Želim jedan:" Ali u Americi to je bio problem jer vidimo stvari o kojima ranije nismo ni mislili. Bio sam u Los Angelesu (Los Angeles), na sastanku pod šatorima, i pastor me je poveo na mesto koje oni zovu "price club" gde je bio član. Imali su mikrotalasnu pećnicu i dama iza kase mi je rekla: "Možete skuvati svoju hranu za minut, što je velika ušteda u vremenu, jer imate dve stvari koje sada rade, mikrotalas koji je brz, i kuvalo na pritisak u mikrotalasu."

Rekao sam: "Divno, trebao bi ovo kupiti." Onda sam se opomenuo, telo želi sve. Šta fali čekati još jedan minut? Tako sam rekao: "Ne." Ali to je telo, ono želi sve: veći vatromet, veća kola, veće kuće, i kad očevi osposobe svoju decu, ona to žele za sebe. Telo želi sve. Telesna želja, zatim želja očiju, i ponos života, želimo biti broj jedan.

Ali Pavle kaže da um ne sme biti "upravljen" jer to znači reč u Rimljanima 8:5. Ljudi koje kontrolišete prirodan život dopuštaju da njihovim umovima gospodari telo. Zapamtite, naša priroda, naše telo, se neće menjati do drugog Hristovog dolaska. Ne smemo pothranjivati zamisao da će se naša priroda poboljšati dok napredujemo kao hrišćani. Naša priroda će ostati telo do smrtnog časa. Ono što se menja je naš karakter jer promena koja se desila u hrišćaninu nije u njegovoj prirodi već u umu.

Grčka reč, "metanoia," u prevodu "pokajanje," znači promena uma. A Pavle kaže: "Neka sada vaš um kontrolišete Duh, a ne više telo." Pavle nam pomaže da shvatimo kako to da postignemo i usmerimo svoje umove na duhovne stvari u Filibljanima 4:8. Ovde nas on jednostavno savetuje da hodimo u Duhu, što znači da usredsredimo svoje umove na duhovne stvari. U Filibljanima 4:8 vidimo šta to uključuje gde on daje isti savet: "Napokon braćo, što je god istinito, što je god plemenito, što je pravedno, što je čisto, što je ljubazno, kakav god dobar glas, i ako ima kakva vrlina ili nešto vredno hvale to mislite."

Pitanje je: "Šta vam prolazi kroz um dok vozite autoputem, ili dok se tuširate, kad ste slobodni i niste koncentrisani na svoj posao? Šta vam pada na pamet, o čemu mislite?" Da li o svetovnim stvarima, zaradi, poboljšanju životnog standarda, o modi, ili o Božjim stvarima? To je način da saznate hodite li po telu ili hodite po Duhu.

Pavle ne kaže da je hrišćanin koji hodi po telu izgubljen. On kaže da je osoba koja hodi po telu na opasnom tlu, jer u 6. stihu čitamo: "Jer čulno usmeren um znači smrt." Doslovan tekst glasi na grčkom: "Čulno (telesno) nastrojen um vodi u smrt." Dakle šta znači reč "čulan"? Reč "telo" na grčkom je "sarkikos," što znači "um kontrolisan telom" ili kako bi mi to rekli "telesan um." Drugim rečima, ako dopuštate da vam se um bavi sa one tri osnovne pobude tela, to znači biti čulno nastrojena uma. Ako vam je um uvek preokupiran stvarima ovoga sveta, materijalnim ovosvetovnim stvarima, onda hodite po telu, a ako to činite to će vas odvesti u smrt. Imati telesan um je opasno, jer je telo oruđe Sotone koje on koristi dok vas na kraju ne odvoji od Hrista.

U misionarskom polju smo imali učiteljicu koja mi je jednom pričala vrlo zanimljivo iskustvo iz svog života. Dok je bila na koledžu, imala je jednu želju, da bude misionar. Stoga se sprijateljila sa jednim studentom teologije, koji je imao istu želju. Odlučili su da se venčaju pre nego su završili koledž i onda u poslednjoj godini svog školovanja on je odlučio da promeni poziv sa teologije na inženjering.

Ona je time bila vrlo razočarana, ali je mislila da nije bio pozvan za službu. Diplomirao je, dobio odličan posao, i bio aktivan član u crkvi, u stvari postao je starešina. Nakon nekog vremena kolega s posla mu je predložio: "Hajde da igremo golf" i ovaj čovek je rekao: "Nikad u životu nisam igrao golf." Ipak su pošli i svidelo mu se. Tako su išli jednom sedmično; nema ničeg lošeg u tome. Nevolja je što je počeo žudeti za tim pa su išli dvaput sedmično. To nije bilo dovoljno i zatim su išli tri puta sedmično. Treći put je bila sreda pa je prestao ići na molitvene sastanke. Onda je išao četiri puta nedeljno, i dolazio kući vrlo umoran pa je subota postala vreme za leškarenje; nije imao vremena da ide u crkvu. Spavao je subotom, i vrlo retko dolazio u crkvu.

Njegova žena je uvidela da postepeno odlazi od Boga i shvatila da ako se ovo nastavi on će biti izgubljen pa ga je molila: "Zar ne vidiš šta se s tobom dešava?" Ali on nije slušao ili prihvatio savet. Napokon se obratila Gospodu nakon tri dana posta i molitve i rekla: "Gospode, neme veze šta ćeš mu učiniti; molim te, želim ga na nebu. Vidim da se odvaja od Hrista, čini što je god neophodno." Bila je na kolenima, boreći se sa Gospodom, kad je telefon zazvonio. Bila je to kompanija njenog muža. Zavarivao je u tanku iz kojeg nije bio uklonjen neki gas, zaspao i umro u tanku. Bog ga je odveo na počinak. Ona je verovala, i ja verujem da je u pravu, da ga je Bog odveo na počinak kao jedini način da ga vaskrsne u carstvu. Pričala nam je: "Kad sam otkrila da nema više nikakve potrebe da ostanem kući javila sam se u misionarsku službu" i obrela se u Etiopiji.

Bog će uraditi sve da nas spase, ali ako nastavimo hoditi po telu mi sledimo put koji vodi u smrt jer telo nema prava da živi. To je jasno svedočanstvo Biblije. Jedino mesto za telo je krst. Galatima 5:24: "Oni koji pripadaju Hristu razapeše telo sa svim njegovim željama." "Ali ako hodite u Duhu," kaže Pavle, "imate mir i imate život" jer život Duha je život koji donosi mir i pobedu; on donosi pravednost zakona. Stih 7: "Jer telesan um je neprijateljstvo Bogu."

Naša grešna priroda i sveti Bog su nekompatibilni. Zakon Božji i naše telo su nekompatibilni. Glavni naglasak Rimljanima 7 je da su naš prirodni život i zakon nekompatibilni. Prirodno, za nas je nemoguće držati zakon. Mi možemo držati slovo zakona, ali nikada Duh i to je ono što Pavle ovde kaže. Stih 8: "A koji su u telu (misli se na one koji hode u prirodnoj snazi svoje sile) ne mogu ugoditi Bogu."

Mi možemo ugoditi čoveku, možemo ugađati sebi, možemo ugoditi braći, pastoru, ali ne možemo ugoditi Bogu; jer Bog ne gleda na naša dela. On gleda na naša srca. Samo srce koje je preobraženo, koje se pokajalo, može biti ugodno Bogu. Stih 9: "Ali sada vi niste u telu, već u Duhu, vi možete biti član crkve, vaša imena mogu biti u knjigama, ali ako niste iskusili novorođenje, vi niste od Njega."

Jednog dana došli su mi Jehovini svedoci i raspravljali smo o nekim teološkom pitanjima, jer znam nešto o Jehovinim svedocima. Pitao sam: "Pripadate li grupi od 144.000?" Oni dele svoje članstvo u dva tabora, 144.000 koji će ići na nebo i koji će moći prisustvovati Gospodnjoj večeri i ostatak koji neće ići na nebo već će uživati nebo na zemlji. Rekla je: "Ne." Onda sam ja rekao: "Prema vašoj teologiji vi nemate Duha." Kazala je: "To tačno, ja nemam Duha, samo 144.000 imaju Duha." Pročitao sam joj ovaj tekst, i bila je šokirana saznanjem da ako nemate Duha vi ne pripadate Hristu. Rekao sam: "Recite ovo svojoj braći i proučavajte Bibliju." Ako nemate Duha vi niste Njegovi.

Stih 10: "A ako je Hristos u vama." Za Pavla Duh Božji koji nastava u vama i Hristos koji nastava u vama, su sinonimi jer je Duh Hristov predstavnik. On je "Parakletos" na grčkom što znači Utešitelj ili Advokat. On je Onaj što predstavlja Hrista. Ako On nastava u vama, "telo je mrtvo greha

radi." Drugim rečima, vi ste potčinili svoj prirodan život krstu. "Ali Duh je život pravednosti radi." U 10. stihu formula je: "Ne ja, već Hristos."

Stih 11: "Ali ako Duh Onoga koji je podigao Hrista iz mrtvih nastava u vama, Onaj koji je podigao Hrista iz mrtvih daće život i vašim smrtnim telesima kroz svog duha koji nastava u vama." Pavle ovde kaže da postoje dve sile u vama, jedna je sila tela, zakon greha i smrti; druga je zakon Duha i života. Koja je od njih jača, koja je veća? Šta je sila zakona greha i smrti? Koja je najveća moć tela? To je grob. Greh ubija. Ako možete nadvladati smrt, vi možete pobediti greh. Nijedno ljudsko biće u i od sebe nikad nije pobedilo grob.

Ali postoji jedan Čovek koji je pobedio grob, i to je Isus Hristos. On je to postigao silom Duha koji nastava i ova ista sila koja je pokazala u Hristu da je sila Božja veća od sile greha, sada je dostupna i nama. Stih 12: "Stoga braćo (vernici), mi smo dužnici." Reč "dužnici" znači da imamo obavezu, ali ta obaveza nije telu jer je hrišćanin osoba koja je podredila telo krstu. On tamo pripada. Ono nema prava da nas kontroliše.

"Dužni smo da živimo ne po telu jer, ako to činimo, umrećemo (to će nas odvesti u smrt): ali ako Duhom morite dela telesna, živećete." Neka sada novi život koji ste primili prilikom obaraćenja vlada vama, usmerava vas, kontroliše vas. Kad Sveti Duh živi u nama dešavaju se dve stvari:

1. Mi morimo, završavamo sa delima tela. On ne misli sa svim delima, već grešnim delima tela.
2. Pravednost zakona se ispunja u nama.

Ali zapamtite, sve ove divne privilegije su plodovi opravdanja. Nikad ne smemo gledati na posvećenje kao sigurnost spasenja ali moramo voditi računa o posvećenju; moramo brinuti o hrišćanskom življenju jer smo na gledanje svetlu. Svet nas posmatra. Ranije sam rekao, i ponavljam, i ponoviću to mnogo puta, reči čuvenog paganskog filozofa Ničea (Nietzsche) kad je kazao hrišćanskoj crkvi: "Ako vi hrišćani očekujete od mene da verujem u vašeg Otkupitelja, morate izgledati mnogo više iskupljeni."

Više se ne trebamo brinuti o sebi; nebo je naše, zasigurno. "Nema više osude za one koji su u Hristu." Dakle mora postojati samo jedna briga: "Gospode, molim te, neka svet vidi kakav si ti u meni." Kad se to dogodi okrenućemo svet naglavačke. Bog ne zavisi o brojevima; On zavisi o ljudima i ženama, koji ostavljaju svoje ja postrani i volji su da se potpuno potčine Duhu koji nastava u njima.

Kad se to dogodi više nećemo morati gurati ljude, "čini ovo i ono." Imaju neki koji me žele gurnuti iza propovedaonice: "Kaži našem narodu šta ne treba da čine." Mogu vam govoriti dok ne poplavim u licu, ali ako ne hodite u Duhu izgubićete strpljenje sa mnom. Mi imamo Duha koji je voljan hoditi u vama. Imamo silu koja nam je dostupna i ta sila će reprodukovati u nama karakter našeg Gospoda Isusa Hrista. Svetu je očajnički potrebno da ga vidi. Molim se u Isusovo ime da ga ne razočarate.

Dvadeset treće poglavlje – Blažena nada (Rimljanima 8:14-30)

Jednog dana morao sam voditi jednu vrlo tužnu sahranu. Mladić, star 16 godina, kojega sam krstio pre tri godine upravo je bio izgubio svog druga sa akademije. Vraćao se kući, i oko pola milje niz drum iz nekog razloga, niko ne zna zašto, zaokrenuo se i naleteo na stanični traktor pri brzini od oko 50 m.p.h. Traktor je prskao nadvoje i on je naravno smesta bio mrtav.

Bila je to vrlo tužna sahrana; svi njegovi drugovi su bili tu; bilo je mnogo sveta. Opraštali su se sa ovim mladićem i jedno od pitanja koja se obično postavljaju u ovim prilikama bilo je: "Zašto je Gospode život ovog vrlo obećavajućeg mladića prekraćen tako rano?" Pavle nam u Pismu kaže da čitamo: "Znamo da sve ide na dobro."

Ponekad je to teško verovati, zar ne? U ovom poglavlju bavićemo se jednim od Božjih divnih načina da nam pomogne dok smo ovde na ovoj zemlji iščekujući tu blaženu nadu, Hristov povratak.

Mi možda ne razumemo zašto se nešto događa ali znamo jedno, da nas Bog nije ostavio bez Pomoćnika. Ovaj pasus je zaista nastavak onoga što smo pokrili u prethodnoj glavi.

U Rimljanima 8, Pavle se po prvi put okreće radu Svetog Duha u životu vernika. Videli smo da je hrišćanski život, život vođen Svetim Duhom; to je život koji kontroliše Sveti Duh; život kojim vlada Sveti Duh jer je to život Duha. U Jovanu 14:16 kad je Isus predstavljao Svetog Duha svojim učenicima, On je dao Svetom Duhu vrlo posebno ime. To ime nije na engleskom, ono je na grčkom i otkrićete da je ova reč vrlo korisna. Obećanje koje je Isus dao svojim učenicima je za nas do kraja sveta. Isus kaže: "Moliću Oca, i On će vam dati drugog Utešitelja (KJV), da bi nastavao s vama zauvek."

Ta reč, "Utešitelj," dolazi od jedne vrlo zanimljive grčke reči, "parakletos" od glagola "parakleo." Ta reč, sačinjena od dve reči, "para" i "kleo" znači "onaj ko je pored vas da vam pomaže." NKJV ima korektan prevod te grčke reči: "Moliću Oca i On će vam dati drugog Pomoćnika, da bi nastavao s vama zauvek." Reč "pomoćnik" je sveuključujuća. Kad vam je potrebna uteha, Sveti Duh će vam dati utehu. Kad vam je potrebno podučavanje, On će vas voditi ka svakoj istini. Kad vam treba posrednik, On će biti vaš posrednik.

Isus je ovo izneo u Jovanu 14. On je naš Utešitelj u 16. stihu, naš Učitelj u 26. Zatim u Jovanu 16:13, On je naš Vodič. Hristos je došao da nam pomogne u terminima spasenja. Sveti Duh je naš Pomoćnik u terminima hrišćanskog življenja do slavne i blažene nade. Znači, Pavle predstavlja u ovom pasusu, Duha koji nam pomaže u tri važna područja:

1. U Rimljanima 8:14-17 Duh nam pomaže da se ponašamo, delujemo, živimo kao deca Božja.
2. U stihovima 18-25, Pavle nam kaže da nam Sveti Duh pomaže da izdržimo poteškoće i stradanja dok čekamo na slavnu pojavu našeg Gospoda Isusa Hrista, što je proslavljanje.
3. U stihovima 26-30 Pavle nam kazuje da nam Sveti Duh pomaže u hrišćanskom rastu i pokazuje kako se moliti da bi molitve bile delotvorne. Ovde Pavle predstavlja Svetog Duha kao što ga je Hristos najavio hrišćanskoj crkvi. On je naš Parakletos.

Ići ćemo korak po korak i videti kako nam Duh pomaže. U 13. i 14. stihu, Pavle podseća hrišćanina da nemamo jednu opciju već obavezu. Ta obaveza je i negativna i pozitivna. Negativna jer više ne smemo hoditi po telu, koje je naš prirodan život, a što čine nevernici. Sada kao hrišćani mi još uvek imamo prirodan život, i moguće je da hodimo po prirodnom životu. Pavle definiše takve hrišćane kao čulne hrišćane, hrišćane čije ponašanje nije onakvo kakvo bi trebalo biti.

"Mi imamo obavezu," kaže Pavle, "i naša obaveza je ne hoditi po telu, već u Duhu. Neka ovaj novi život, koji vam je došao kroz kontrolu Svetog Duha, vlada u vama, vodi vas, da bi i svet video Hrista u vama kroz Svetog Duha." Nakon toga, u 14. stihu odakle počinje naš pasus, Pavle kaže: "Jer koji su vođeni Duhom Božjim, oni su sinovi Božji."

Izvorni tekst to kaže malo drugačije. Ovako bi glasilo doslovan prevod: "Jer koji su vođeni Duhom Božjim, oni se ponašaju kao deca Božja." Bog ne želi da se ponašamo kao Njegova deca da bi postali Njegova deca, mi smo to već i On kaže: "Zato se ponašajte u skladu s onim što ste."

Ako se ponašamo suprotno onom što jesmo, Biblija takve ljude zove licemerima. Licemer je onaj koji radi ono što nije. Bog ne želi da postupamo kao hrišćani, u terminima delovanja. On želi da se ponašamo u skladu sa onim što već jesmo, deca Božja. On shvata da to sami ne možemo postići pa nam je potreban Parakletos da to ispuni. On kaže: "Oni koji su vođeni Duhom, oni će otkriti to vođstvo svojim životnim stilom, oni će hoditi kao deca Božja."

Jasan primer šta znači hoditi kao dete Božje nalazi se u Mateju 5 gde Isus u Propovedi na Gori suprotstavlja hodaње po telu sa hodaњem u Duhu. On to ne kaže doslovce, ali je očito da je to uključeno. U Mateju 5:43 On konstatuje ono čemu su Judejce učili ljudi koji su bili zastranili, i upali u zamku legalizma. Legalista je čovek koji se pokušava ponašati kao dete Božje. Evo kako se to završava, 43. stih: "Čuli ste da je kazano 'Ljubi bližnjeg svojeg i mrzi na svoje neprijatelje.'"

Hristos ovo obrazlaže i kaže: "Ne morate biti hrišćanin da bi voleli svoje bližnje i mrzeli svog neprijatelja; svako to može uraditi. Ali Ja vam kažem, želim ovako da živite." Stih 44: "Ali ja vam kažem, ljubite svoje neprijatelje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji mrze na vas, i molite se za one koji vas kleveću i progone." To je nemoguće činiti bez Parakletosa. U Mateju 5:45 Isus kaže a ovo činimo "da bi bili sinovi Oca vašega koji je na nebesima." "Molim vas ponašajte se kao deca Božja. Ovako se ponašaju Božja deca, oni vole svoje neprijatelje, oni blagosiljaju one koji ih kunu, oni čine dobro onima koji ih mrze, da bi bili deca Oca svojega koji je na nebesima." Hristos nastavlja da objašnjava u Mateju 5:45 Očevu ljubav prema ljudskom rodu, i dobrima i zlima.

Pavle nam kaže u Rimljanima 8 da ako smo vođeni Duhom, ljudi oko nas će to znati. Oni će reći: "Ovi ljudi se ponašaju kao Božja deca." U istoj Propovedi na Gori Isus je rekao u Mateju 5:14: "Vi vernici ste svetlost svetu." U 16. stihu On kaže: "Neka sija vaša svetlost da svet vidi vaša dobra dela, vašu ljubav prema neprijateljima, vaše blagosiljanje onih koji vas kunu, molitve za one koji mrze na vas. Neka ovo vide, i slave Oca vašega koji je na nebesima."

Zapamtite, samo oni koji su vođeni duhom mogu ovo činiti. Vi to ne možete postići naporom volje ili donošenjem odluka. Jevreji su to pokušali i rekli: "Sve što kažeš činićemo" ali nisu to ostvarili. Kad smo vođeni Duhom to će se otkriti, jer je moguće za Svetog Duha koji je podigao Hrista iz mrtvih da obuzda naša smrtna telesa i proizvede pravednost. U Rimljanima 8:15 on nastavlja i kaže: "Jer ne primiste duha ropstva."

Svugde kroz Pavlove spise, ropstvo se povezuje sa legalizmom. U Galatima 5:1 on kaže da ste oslobođeni; ne vraćajte se ropskom jarmu. Rimljanima 8:15: "Ne primiste duha ropstva opet da se bojite, već primiste Duha posinačkoga, kojim vičete: "Ava Oče." Nema mira, nema sigurnosti, nema nade u legalizmu. Spolja to možda izgleda divno, ali mi stalno živimo u strahu; tragedija je da hrišćani žive u strahu.

Tekst koji je vrlo važan za nas koji živimo u vreme suda je 1. Jovanova 4:16-18, i zapazite šta apostol Jovan ima da kaže onima koji veruju u Boga. Stih 16: "I mi poznasmo i verovasmo." Ovde postoje dve stvari. Pitanja koja se imaju postaviti su: "Znamo li, i verujemo li?" Kao hrišćani moramo znati i verovati bezuslovnoj, samopožrtvovanoj ljubavi koju Bog ima za nas. Videli smo to dok smo se bavili Rimljanima 5:6-10.

Mi znamo i verujemo ljubav koju Bog ima za nas. Razlog zašto nas Bog voli nije što smo dobri ili što to zaslužujemo, već stoga što je Bog ljubav. Za Boga je prirodno da nas voli, jer je Njegova ljubav bezuslovna. "I onaj ko nastava u toj ljubavi, nastava u Bogu i Bog u njemu." Rezultat ovoga je u 1. Jovanovoj 4:17: "Ljubav se savršiti (tj. naše znanje i naše verovanje ljubavi se savršava među nama u ovome:) kad imamo slobodu na dan suda."

Ako se još uvek plašite Božjeg suda kao hrišćanin, vi niste shvatili Božju ljubav; vi se niste savršili; još ste žrtva straha. Jovan ovo iznosi u 1. Jovanovoj 4:18. Razlog zašto imamo slobodu na dan suda nije što smo zadovoljni svojim ponašanjem, već zato što: "Kao što je On i mi smo na ovome svetu." To je dobra vest. Takođe 1. Jovanova 4:18: "Nema straha u ljubavi, jer savršena ljubav izgoni strah, jer strah uključuje muku. Ali onaj ko se plaši ne savršiti se u ljubavi." Sva dela proizvedena iz straha su neprihvatljiva Bogu. Takva religija ništa ne vredi.

U Rimljanima 8 Pavle kaže da ćemo mi koji smo vođeni Duhom dati dokaz svojim ponašanjem i živeti kao deca Božja. Mi nismo primili duha ropstva koji proizvodi strah, već smo primili Duha posinaštva, kojim vičemo, "Ava Oče." Te dve reči su vrlo zanimljive, "Ava Oče." "Ava" je aramejska reč, što je bio jezik Jevreja Hristovog i Pavlovog vremena, i ta reč jednostavno znači "oče." Druga reč koju je Pavle upotrebio je "pater" što je "otac" na grčkom. Znači, ako bi doslovno preveli ove dve reči, imali bi "Oče, Oče."

Bili Jevreji ili neznabošci nije bitno; ako smo hrišćani obraćaćemo se Bogu kao "Ocu." Pavle kaže da je On naš Otac, ne naš Sudija, ne naš Egzekutor, već nas Otac, koji voli svoju decu i želi da ih

obaspe svim blagoslovima. Zatim nastavlja u 16. i 17. stihu: "Sam Duh nosi svedočanstvo s našim duhom da smo deca Božja."

Ljudska bića su načinjena od tri elementa, i Pavle ovo ističe u 1. Solunjanima 5:23. Sačinjeni smo do duha, duše i tela. Nijedan od ovih elemenata ne može nezavisno egzistirati. Njihova nezavisna egzistencija je grčka zamisao, ne hrišćanska ili biblijska. Ali svaki od ova tri elementa vrši određenu funkciju. Životinje imaju samo telo i dušu, ali ljudska bića imaju telo, dušu i duh. Jedan od aspekata duha je naša savest. Naša savest pripada carstvu duha i Pavle ovde kaže da Sveti Duh, koji sada nastava u nama, osvedočava kroz savest da smo deca Božja. Mi se možda ne osećamo kao Božje dete, ali zapamtite, Duh osvedočava našu savest da smo deca Božja jer smo u Hristu.

Zato što smo deca Božja, 17. stih nastavlja: "A kad smo deca, i naslednici smo sa Hristom, (mi delimo sa Hristom ono što Njemu pripada), ako zaista stradamo s Njim da se s Njim i proslavimo." Neophodno je naglasiti da, da bi nas spasio, Hristos se morao identifikovati sa nama. Da bi se to spasenje odelotvorilo, mi se moramo identifikovati sa Njim. Kad to činimo, sve što je istina o Hristu moramo prihvatiti kao istinu o nama, ne samo dobro već i loše.

Kad je Hristos došao na ovaj svet On je došao sa neba; Njegovo građanstvo ne pripada ovome svetu. On je Sin Božji, ali je došao na svet koji je pod zlim, sotonom. Tako je sotona, koristeći svet, otežao život Isusa Hrista. Isus je stradao dok je bio ovde, jer nije bio od sveta. On je jasno rekao: "Moje carstvo nije od ovoga sveta." On je patio, ali Njegova patnja bila je samo za jedno vreme. On je stradao i hteo da strada da bi se mi spasili. Mi moramo biti voljni da stradamo, da bi se Njegovo ime proslavilo. Ali ono što Pavle ovde kaže je da ako želimo uživati proslavljanje koje je Hristos primio kad se vratio na nebo, i mi se moramo izjednačiti sa patnjama koje je On iskusio na ovom svetu. U Danilu 8:17 nalazimo dve stvari o kojima Pavle govori:

1. Mi smo sunaslednici sa Hristom u svim blagoslovima koje imamo. Potrebno je da se stalno podsećamo ko smo u Hristu. Mi smo sunaslednici sa Njim. Šta to znači?

Ako se vratimo na knjigu proroka Danila, 2. glava, tu nalazimo velik lik načinjen od različitih metala, a svaki metal predstavlja jedno carstvo. To su bili Vavilon, Medo-Persija, Grčka i Rim, sve velike nacije. To su bila i podeljena carstva, ali carstvo na koje se fokusira nije bilo predstavljeno kipom već stenom.

Ako čitate Danilo 2 otkrićete da su više puta iskorišćeni prostor i reči da se objasni stena nego drugi elementi, ali razlika između kamenog carstva i ostalih je ta što će svako od njih biti uništeno. Ali kameno carstvo će biti večno carstvo. I ono će zauzeti svu teritoriju drugih carstava.

A u Danilu 7 nam je rečeno da će sveci Najvišega vladati sa Hristom zauvek u tom carstvu kad se uspostavi. Treba da imamo na umu tu slavnu nadu pa evo još dva teksta koji će vam pomoći. Otkrivenje 20:6, gde nam Jovan kaže: "Blažen (a ta reč znači srećan) je onaj ko ima dela u prvom vaskrsenju."

2. Vernici imaju deo u prvom vaskrsenju. Nad njima druga smrt nema moći, jer u Hristu mi smo već umrli drugom smrću. On je preuzeo patnju, mi uživamo dobit. Vi i ja nikad nećemo morati umreti drugom smrću, jer smo već umrli drugom smrću u Hristu.

Ali Jovan tu ne staje. Ne samo što druga smrt nema moći, već ćemo vladati sa Hristom hiljadu godina. To izgleda dugo vremena, ali zapamtite to je mnogo vremena zato što mi ljudska bića danas živimo u kontekstu vremena, mi smo vremenski vezani ljudi, ali kad odemo na nebo živećemo u kontekstu večnosti, a hiljadu godina u večnosti je kao treptaj oka, kao delić sekunde. To je kao kap u okeanu.

Ako bi uzeli čašu vode iz okeana, nivo vode se uošte ne bi smanjio. To je beznačajno. Isto tako hiljadu godina biće kao ništa. Nakon hiljadu godina Bog će premestiti svoj presto sa neba na ovu zemlju jer će ova zemlja koja se pobunila protiv Njega biti centar njegovog carstva. U Otkrivenju 22 čitamo da kad premesti svoj presto ovde, mi ćemo doći sa Njim, i vlašćemo sa Njim. Otkrivenje 22:5:

"Carovaćemo s Njim zauvek," jer je Njegovo carstvo večno carstvo. Vladaćemo s Njim, jer smo sunaslednici sa Hristom. On je Car nad carevima, čiji smo mi carevi.

Pavle nam ovde kaže da će to biti naša privilegija. To se događa prilikom proslavljanja. U međuvremenu, moramo stradati jer živimo na neprijateljskoj teritoriji. Želim vam dati jedan tekst, on je izvan konteksta, ali to je tekst koji moja supruga uvek koristi u nevolji, i vrlo je koristan. Taj tekst je: "A kad to prođe." Kad god prolazite kroz poteškoće, zapamtite, to će proći. Ništa s čime se suočavate na ovom svetu nije trajno. To je privremeno. Želim vas podsetiti da ćete možda patiti za malo vremena, to je samo jedno razdoblje. Naša stvarna nada, naša blažena nada je Hristov dolazak.

Ali mi ljudska bića ne možemo čekati. Mi želimo sve sada. U Americi je naročito loše, jer ova zemlja nas je učila da možemo uživati stvari sada, a platiti za to kasnije, ali Biblija to ne kaže za nebo. Biblija jasno govori da sada moramo patiti, a uživati kasnije. Da li je to vredno patnje? Slušajte Pavla u Rimljanima 8:18. Pavle govori o stradanju, i neka nam Bog da ovakav odnos. Kroz šta god prolazili, to neće biti onoliko koliko je Pavle prošao. Pavle je imao mnogo problema. Doživeo je brodolom, bio bičevan, klevetan, lažno optužen od vlastite braće pa ipak je rekao: "Jer smatram da sadašnja stradanja nisu vredna porediti se sa slavom koja će se otkriti u nama."

Patnje kroz koje vi i ja moramo proći su kao kap u okeanu, jer Pavle govori u kontekstu večnosti i mi trebamo živeti u kontekstu večnosti, jer smo već primili večni život u Isusu Hristu. Ali dok čekamo na tu slavnu nadu, mi ćemo uzdisati, i Pavle to kaže u Rimljanima 8:19: "Jer čekanje stvari željno očekuje otkrivanje sinova Božjih. Jer stvar je bila podređena propadljivosti ne svojevredno, nego za volju onoga koji je pokori za nad."

Kad je greh ušao na ovaj svet, Bog nije uništio svet. On je rekao: "Da, svet je proklet zbog pada, ali dao sam vam nadu, i dok ta nada ne postane realnost (o kojoj će govoriti u 24. i 25. stihu) moramo patiti, moramo uzdisati, moramo strpljivo čekati." Stihovi 21 i 22: "Jer će se i sama stvar osloboditi od ropstva raspadljivosti na slobodu slave dece Božje. Jer znamo da sva stvar uzdiše i tuži s nama do sad." Mi tačno znamo šta to znači, zato moramo zaprašivati naše zasade sa nečim, pre nego ga insekti osvoje. Pokušali smo i bez toga, ali ne вреди dok ne uložimo puno novaca i truda oko njih.

Jednog dana u Keniji, bilo je oko 11 sati noću kad mi je došao jedan afrički učitelj sav očajan. Rekao je: "Žena mi se porađa. Možete li je, molim vas, prebaciti u bolnicu?" (koja je bila 5 milja dalje). Požurili smo njegovoj kući i nakon što smo je smestili u kola, tu se porodila. Nisam doktor, pa sam bio užasnut. Prekoračio sam ograničenje brzine i sve što sam čuo bilo je vrištanje i vikanje. Rekao sam: "To mora da je vrlo bolno." Mi muškarci to ne razumemo, ali čuo sam to. Ali nakon što se beba rodila, bilo je divno i majka je rekla: "Vredelo je." Stradanja sadašnjeg vremena su vredna toga.

Jasno, danas je ceo svet pod zlim kao što stoji u 1. Jovanovoj 5:19 i zato što je pod zlim, Isus je pojasnio u Jovanu 15:18-19: "Ako svet uzmrzi na vas, to je zato što Mene prvo zamrže." Znači, moramo patiti i moramo uzdisati. Stih 23: "A ne samo ona (tj. stvar) nego i mi sami koji smo primili prvi rod Duha, i mi sami u sebi uzdišemo čekajući posinjenja i izbavljenja svojim telima."

Mi smo spaseni, ali naša tela su još grešna. Mi se još uvek borimo sa telom, ali Pavle kaže: "Ne, to neće biti zauvek." On nastavlja u 24. i 25. stihu i kaže: "Jer smo spaseni u ovom nadu, ali nad koji se vidi nije nad, jer kad ko vidi što, kako će mu se nadati? Ali, ako se nadamo u ono što ne vidimo, onda to istrajno očekujemo."

Naši umovi se moraju usredsrediti ne na sadašnju situaciju, već na buduću. Mi imamo budućnost, i ta budućnost je slavna i ako gledate na tu budućnost i imate je na umu, vaša sadašnja stradanja će izgledati kao ništa. Ali ako usredsrdite um na sadašnje patnje, vi ćete se osećati kao Jona. Jona je bio tri dana i tri noći u truhu jednog kita, ali kad čitate njegov izveštaj o tome, on kaže: "Bijah tu zauvek." Tako se on osećao, zato gledajte na budućnost.

Sada želim nešto da kažem o reči "nada." Na engleskom, ta reč može imati više od jednog značenja i ponekad je upotrebljavamo u konotaciji sumnje. "Da li si položio ispit?" "Nadam se da

jesam." "Da li ćeš zadobiti nebo?" "Nadam se da hoću." To nije reč koju Pavle koristi. Pavle ne sumnja u svoje spasenje. On je siguran. On koristi reč "nada" u terminima nečega što zna da će zadobiti. On je siguran u to, ali ga nema trenutno. Pavle kaže: "Jer sam siguran u ono što ću dobiti." Zato on koristi reč nada. "Mi smo spašeni, ali smo spašeni u nadi siguran sam, strpljivo čekam i dok čekam, Sveti Duh mi pomaže. On mi pomaže da izdržim patnje. On mi pomaže, vodi me, teši me, posreduje za mene." Pavle kaže u Rimljanima 8:26: "A tako i Duh (pored toga što nam daje snagu da podnosimo, taj isti Duh, Parakletos) pomaže nam u našim slabostima."

On razume kad uzdišemo, On razume kad se žalimo: "Zašto Gospode, ovo dopuštaš?" On razume naše uzdisanje i On uobličava naše molitve. "Jer ne znamo za šta se trebamo moliti." Zato što se mučimo sa ovim telom često su naše molitve egocentrične. "I tako sam Duh posreduje za nas sa uzdisanjem neiskazanim." Bogu nisu potrebne reči. On zna uzdisaje našeg srca.

Zatim u Rimljanima 8:27: "A Onaj što istražuje srce zna šta je misao Duha, jer On posreduje za svete po volji Božjoj." Isus nas je iskupio i to iskupljenje je bezuslovno. Želim naglasiti. Već 400 godina hrišćanska crkva, bili to Kalvinisti, Armenijani, ili Rimokatolici, nije bitno, prezentovala je ideju da su svi ljudi izgubljeni osim onih za koje Biblija kaže da će biti spašeni. I za Kalviniste to su izabrani, koji je Bog predodredio one će spasti, a kojih je malo.

Armenijani kažu: "Da, Hristos je umro za sve, ali to je bila samo priprava, a vi morate ispuniti određene uslove pre nego ta priprava postane vaša." 400 godina Kalvinisti su govorili: "Kako mogu biti siguran da sam među izabranima?" I 400 godina Armenijani su govorili: "Kako mogu biti siguran da sam ispunio sve te uslove, da bih bio siguran u svoje spasenje?"

Ni jedno ni drugo se ne uči u Bibliji. Biblija uči da nas Bog spasava bezuslovno, da su svi ljudi iskupljeni u Hristu i samo će oni, koji voljno, hotimično, istrajno odbacuju Hrista i kažu: "Bože, ne želimo Te; ne želimo Tvoj dar," biti izgubljeni. Bog taj dar neće nikome nametati. Podsetimo se da je Sveti Duh tu jer kad je Isus otišao na nebo, On je rekao: "Oče, iskupih svet, ali ovim ljudima koji su me prihvatili, koji me slede je potrebna pomoć. Oni se sami ne znaju upravljati. Mogu li im poslati Svetog Duha?" Isus je rekao: "Moliću Oca i On će vam poslati Parakletosa." Treće lice božanstva će biti na vašoj strani, ne sedam ili deset sati na dan već dvadeset četiri sata. On je pored vas dok ne umrete ili Hristos ne dođe. Takav je Bog kojemu služimo, koji nas ne ostavlja bespomoćne, već nam je poslao Parakletosa da bude pored nas.

Pitanje je: "Znamo li ovo?" Jer Pavle kaže u Rimljanima 8:28: "I mi znamo." Ako ovo ne znamo, onda nismo razumeli jevanđelje. Nevernik ovo ne zna, čak iako je istina iz teksta primenjiva na njega. Ključna reč ovde je "i mi znamo." Šta mi znamo? "Da sve ide na dobro onima koji ljube Boga." Neki najbolji manuskripti ne kažu to baš ovako pa ćemo se pozvati na RSV jer su RSV i NIV zaista najtačniji tekstovi: "Znamo da u svemu Bog radi za dobro onih koji Boga ljube." Nije sve što vam se dešava od Boga. Ali, Bog će iskoristiti sve što se dešava, loše ili dobro, za vaše dobro, jer sve to On ima na umu.

Ponekad kad nam je teško, kad smo izgubili posao i kad sve ide kako ne valja, setimo se da je Parakletos na našoj strani. Mi ga ne možemo videti; mi ga ne možemo osetiti, ali znamo, verujemo da je pored nas. On je tu da nas vodi, da nam pomaže.

Pavle kaže u Rimljanima 8:29: "Jer koje napred pozna, one i predodredi da budu jednaki obličju Njegovog Sina." Ovaj tekst je uzrokovao probleme. Postoje dve reči, i one nisu sinonimi, predznanje i predodređenje. Znati unapred i predodrediti nisu iste reči. On ovde ne razmatra spasenje; on raspravlja o onima za koje je Bog unapred znao da će prihvatiti dar spasenja. Spasenje je za sve ljude ali on ne govori o predestinaciji onih koje će Bog spasti, on govori o predestinaciji onih za koje je Bog unapred znao da će prihvatiti dar Njegovog Sina. "Koja napred pozna da će prihvatiti Njegovog Sina, predodredi ih (ne u odnosu na spasenje) da budu jednaki obličju Njegovog Sina da bi On bio prvorođeni među mnogom braćom."

Pavle ovde ne propoveda Kalvinizam, on ne kaže da je Bog neke predodredio da se spasu. Pavle kaže da Bog unapred zna one koji će prihvatiti Njegov dar. On nije odgovoran, ali zna jer je sveznajući i ima poseban plan za one koje poznaje. On je predodredio da reprodukuje u vama i meni karakter svog Sina.

On je predodredio sve ljude da se spasu, ali On neće nametati to spasenje svim ljudima. On je predodredio sve koji će prihvatiti to spasenje "da budu jednaki obličju Sina Njegovog da bi On (Hristos) bio prvorođeni među mnogom braćom." Reč "prvorođeni" ovde znači "prototip."

Američka vlada je proizvela novi avion zvani B2 borac koji izgleda kao disk. Kongres ne želi da ga reprodukuje, jer košta milione dolara. To je prototip. Da je prošao na Kongresu, vlada bi proizvodila mnoge.

Ovde Pavle koristi Hrista ne kao Spasitelja – On je naš Spasitelj, On je naš Otkupitelj – već kao prototip. To znači da sve što je Bog postigao u Hristovoj ljudskoj prirodi je za naše iskustvo. On želi reprodukovati u nama ono što je već ispunio u Isusu Hristu. On želi da odražavamo Njegovog Sina, Isusa Hrista. To je ono što je On predodredio za svakog vernika. Za svet, On je predodredio spasenje; za vernika, On je predodredio preobražaj karaktera dok ne budemo odražavali obličje Njegovog Sina. To je redosled u Rimljanima 8:30. Zapamtite, ovo "predodređenje" je vezano za reprodukciju Hristovog karaktera. "A koje odredi one i dozva, a koje dozva, one i opravda, a koje opravda, te će i proslaviti."

Bog ne postupa s nama polovično. Ima jedno obećanje koje se nalazi u 1. Solunjanima 5:24: "Veran je Onaj koji vas pozva, On će to i dovršiti." On će to ispuniti! Delo opravdanja, delo posvećenja, delo proslavljanja nije naš posao, to je Božji zadatak. Kroz Svetog duha, Bog će ispuniti ono što je već postigao u Isusu Hristu. Naš posao je vera. Naš posao je hoditi u Duhu. Naš posao je reći: "Ne ja, već Hristos."

Molim se da učimo svakodnevno hoditi u Duhu, da svaki dan kažemo: "Ne ja, već Hristos," da svakodnevno dopuštamo sebi da nas vodi Duh, kako bi proizveo u nama karakter Božjeg Sina, kako bi se ponašali i radili kao deca Božja.

Dok na ovom svetu moramo na mnogo načina stradati – fizički, društveno, mentalno, ekonomski – zapamtite da je stradanje na ovom svetu, dok iščekujemo da posinjenje postane realnost, opipljiva realnost, samo za vreme i da nije vredno pomena kad se poredi sa večnom slavom koju ćemo imati u Hristu.

Mi ne smemo zavisiti o crkvi, o pastoru ili o ljudskim bićima, jer kad naiđe vreme nevolje, crkva će se dezintegrisati. Naš pastor neće biti ovde. Bićemo u brdima. Ali zapamtite, pored vas je Onaj koji vas nikad neće napustiti, nikad vas neće ostaviti. A On je tu da vam pomaže, da vas vodi, jača, teši.

Dvadeset četvrto poglavlje – Agape nikad ne prestaje (Rimljanima 8:31-39)

Postoje mnogi koji pitaju kako se pripremiti da se suočimo sa vremenom nevolje poznatom u Pismu i teologiji kao velika nevolja. Mnogo je odgovora koje danas daju mnogi ljudi. Postoje neki koji kažu hrišćanskoj crkvi: "Ne brinite, biće tajno uznesenje tako da ćete nestati sa ove zemlje pre nego se to desi" ali Biblija to ne uči. Biblija kaže da će svi hrišćani koji žive u poslednje vreme morati proći kroz vreme nevolje ali će ih Bog osloboditi.

Zatim postoji druga grupa koja kaže: "Ne, potrebno je da napravite zalihe hrane za dve godine." To zvuči kao divan plan, samo što će u vreme nevolje još biti lopova i pljačkaša, i oni će doći i uzeti vam hranu pre nego to i saznate, jer neće moliti već pretiti oružjem; tako da to neće pomoći.

Ima i onih koji kažu: "Ne, morate naučiti kako opstati u pustinji." Oni imaju program preživljavanja u pustinji. Lepo je očekivati da vas đavo jednostavno izmesti sa zapada na istok, na

neko mesto gde niste upoznati sa vegetacijom pa biste rekli: "Ne znam šta je od ovoga jestivo, a šta nije." Znači to vam neće pomoći. Ima i drugih koji kažu: "Trebalo da nadvladate svaku nasledenu ili stečenu sklonost ka grehu, jer ćete morati živeti bez Posrednika." Verujem da je jevanđelje moćno; da je moguće nadvladati svaku nasledenu ili stečenu sklonost, ali postoje dve stvari koje moramo jasno uvideti:

1. Mi to nećemo znati; naša priroda će ostati grešna do drugog Hristovog dolaska. Znači uvek ćemo osećati da smo grešnici.

2. Možda nećemo imati Posrednika, ali nećemo živeti bez Spasitelja. To je nemoguće! Posrednik nam ne treba jer je sud završen, svedočanstvo je dato u korist svetih, ali mi ćemo morati živeti verom u Spasitelja. Sveti Duh će se možda uzeti od sveta ali neće od nas.

Verujem da apostol Pavle ima odgovor kako da se pripremimo za ovu krizu. Na primer u Efescima 3, u obraćanju crkvi koja se suočila sa stvarnim brigama o krizi koja je dolazila, njegov odgovor je: "Samo oni čija vera je ukorenjena i utemeljena u ljubavi Božjoj moći će opstati." Razlog koji vam daje je da ako ste ukorenjeni i utemeljeni u ljubavi Božjoj, ako imate puninu Božju u sebi, ako imate veru koja se ne može uzdrmati ma šta se dogodilo, moći ćete da opstanete. Kao što stoji u Otkrivenju: "Vi imate veru Isusa Hrista," veru koja je podnela krst čak iako se osećao napuštenim od Boga. O ovoj veri koja se ne može uzdrmati, ukorenjenoj i utemeljenoj u ljubavi Božjoj, Pavle raspravlja u našem pasusu, Rimljanima 8:31-39.

Podsetimo se da je Rimljanima 8 poglavlje kako hrišćani treba da žive i Pavle nam kaže da hrišćani trebaju hoditi u Duhu jer hrišćanski život je život Duhom. U prethodnom poglavlju naučili smo ime koje je Isus dao Svetom Duhu u Njegovom radu za vernike i nevernike na ovom svetu koje je na grčkom "Parakletos." To znači neko ko je pored vas, vaš Kompanjon, kao Pomoćnik. Isus nije ostavio svoje učenike, svoju crkvu, bez Pomoćnika. On je poslao Svetog Duha da bude naš Parakletos, da bude pored nas i pomaže nam.

U prethodnom poglavlju videli smo da nas On teši, podučava, vodi i posreduje za nas. Sada u Rimljanima 8:31, imajući u vidu ono što nam je kazao za Svetog Duha kao našeg Parakletosa, on kaže: "Šta ćemo na ovo reći? Ako je Bog s nama, ko može biti protiv nas?" Pavle ne kaže da neće biti nikog protiv vas, jer iz Pisma znamo da je Đavo, na primer, protiv nas. U Otkrivenju 12:10 on je nazvan "Opadač braće."

Svet će se, kad vidi Hrista u nama, okrenuti protiv nas; progoniće nas. Znamo da će čitav svet koji se predao Sotoni biti sredstvo s kojim ćemo se morati suočiti za vreme velike nevolje. Oni će biti ti koji će nas provući kroz peć. Bićemo progonjeni; moraćemo se suočiti s glađu; bićemo terani kao psi po svetu i od sveta.

Pavle ne kaže da nema nikog protiv vas već kaže sledeće: "Ako je Bog na našoj strani, kakve veze ima što je neko protiv nas?" Prvo, razmotrimo reč "Bog." Pavle se poziva na Oca, Sina i Svetog Duha. On nam je kazao da je Sveti Duh naš Pomoćnik i dok prelazimo na 33. i 34. stih, on nam kazuje da su Otac i Sin takođe na našoj strani. Ako je božanstvo, Gospodar univerzuma na našoj strani, nema veze ako je neko protiv nas.

Konstatovavši da je Bog na našoj strani u Rimljanima 8:31, Pavle daje najveći dokaz koji je ikad dat u Svetom Pismu kako je Bog na našoj strani. Stih 32: "Onaj (Otac) koji ne poštedi sopstvenog Sina, već ga predade za sve nas, kako nam neće s Njime (Hristom) sve darovati?"

Pažljivo ćemo razmotriti ovaj stih. Pre svega okrenite Postanje 22:16 jer tu ćemo otkriti reč, upravo istu reč koju nalazimo u Rimljanima 8:32, napokon istu u grčkom Starom Zavetu poznatom kao Septuaginta. Podsetimo se da je u 22. glavi Bog testirao Avraamovu veru, a test je bio vrlo strog. "Uzmi svog sina, svog jedinorodnog sina u kojem sam obećeo spasenje, uzmi ga i prinesi na žrtvu." To je bio, mislim da ćete se složiti vrlo strog test. Veće žrtve u Starom Zavetu ne može se naći od Avraamovog žrtvovanje Isaka. U 16. stihu, nakon što je Avraam prošao ispit, evo šta je Bog rekao: "Sobom se zakleh, govori Gospod, zato što si ovo učinio, i ne zadržao svog sina, svog jedinca."

Ta reč, "zadržati" je ista koju možete naći u Rimljanima 8:32 "ne poštedite" ista grčka reč. Pavle kaže u Rimljanima 8:32 da Bog nije zadržao od svog Sina puninu plate za greh koja pripada vama i meni. "Bog ne poštedite vlastitog Sina već ga predade za sve nas." Da bi otkrili šta Bog nije zadržao od svog Sina i od čega ga nije poštedeo, okrećemo Novi zavet, Luka 22. Stavite se u položaj ova tri učenika koji su bili svedoci ovog strašnog incidenta zabeleženog u Luki 22:42. Isus u Getsimaniji, nedaleko od tri učenika koja je zamolio da straže i mole se sa Njim. Ovo je Njegova molitva: "Oče, ako je moguće da me mimoide ova čaša. (Oče ako je Tebi to ugodno, poštedi me od ove čaše), ali ne moja već Tvoja volja nek se ispuni. I budući u agoniji (učenici nikad nisu videli Hrista u takvoj agoniji) moljaše se bolje, a Njegov znoj postade kao velike kapi krvi padajući na zemlju."

Agonija je bila tako velika da su mu kapilari popucali i krv procurila kao znaj ističući iz Njega. Problem je bio što se suočavao sa platom za greh za naše grehe, za grehe sveta. Tri puta je molio Oca: "Ako je moguće ukloni ovu čašu." A odgovor je: "Ne, neću ukloniti tu čašu, neću Te poštedeti. Neću ustegnuti od Tebe ono kroz šta moraš proći."

Bog nije poštedeo svog Sina jer je postojalo neprijateljstvo između Njega i Njegovog Sina. Otac je više puta objavio svetu: "Ovo je Sin Moj ljubazni koji je po Mojoj volji" a ipak, odbio je da ga poštedi te čaše iz jednog razloga – jer je tako voleo svet. On je toliko voleo svet koji se pobunio protiv Njega da nije poštedeo vlastitog Sina. Rimljanima 8:32: "Već ga predade (kaže Pavle) za sve nas." U Rimljanima 5:8 rečeno nam je da je Bog pokazao svoju ljubav prema nama dok smo bili grešnici, dok smo bili neprijatelji, dok smo bili bespomoćni dok smo bili bezbožni, Isus je imao umreti na krstu. Pavle kaže ako je Bog to uradio, On nije poštedeo vlastitog Sina: "Kako nam neće s Njime sve darovati." Tu se javlja jedna reč koja ima isti koren kao reč "milost" što znači: "Kako neće nama grešnicima koji to ne zaslužujemo milostivo dati sve u Hristu." On zatim postavlja pitanje u Rimljanima 8:33: "Ko će optužiti izabrane Božje?"

Reč "izabrani" ne označava one koje je On predodredio da budu spaseni. On je predodredio sve ljude za spasenje, ali to spasenje je dar, dar koji se ne može uživati ako se hotimično odbije. Izabrani su oni koji su od srca kazali: "Hvala Ti, Gospode, za Tvoj neizrecivi dar, Isusa Hrista." Pitanje u 33. stihu je: "Ko će optuživati vernike?" Znamo da nas sotona optužuje, Otkrivenje 12:10 kaže da je on opadač braće. Ponekad je naša savest ta koja nas optužuje, zatim ima i drugih koji nas optužuju ali postoji i jedna osoba koja nas neće optužiti, a to je Bog.

Bog nas ne optužuje jer je On Onaj koji nas opravdava a opravdava nas ne zato što to zaslužujemo, već što nas voli, i On je dao svog Sina da umre za nas. Moramo biti načisto sa tim koga Bog opravdava, pa vam želim predočiti jedan tekst koji ste već videli i učili, ali potrebno je da se podsetimo. Rimljanima 4:5: "Ali onome koji ne radi." "Onome koji ne proizvodi pravednost." To je kontekst, "već veruje u Onoga koji opravdava bezbožnika, vera mu se računa za pravednost."

Evo Boga koji opravdava pobunjene grešnike zbog svoje ljubavi i svog dara u Isusu Hristu, koji smo prihvatili. Nemoguće je za ovog Boga, koji nas je opravdao u Hristu okrenuti se i optuživati nas jer Bog nije licemer. On ne čini jedno sad, a kasnije drugo. Ako nas je opravdao On to misli, On ne menja svoje poglede. Znači Bog je na vašoj strani jer nas opravdava.

Sada Rimljanima 8:34: "Ko je taj što osuđuje? Hristos koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu, i posreduje za nas." Pavle kaže da je Hristos umro kako ne bi bilo osude za vas. Čitajte u Jovanu 3:17: "Bog posla svog Sina, ne da osude svet, već da se svet kroza nj može spasti." U Rimljanima 8:1 čitamo: "Nema osude za one koji su u Hristu." Kako nas Hristos može osuditi kad nas je po beskonačnoj ceni oslobodio od osude?

Dakle postoji zakon koji nas osuđuje. Galatima 3:10: "Proklet (to znači osuđen) je svaki koji ne sluša zakon, drži ga u svakom detalju" a svi mi smo pogrešivi. Ali dobra vest je u Galatima 3:13: "Hristos nas iskupi od kletve zakonske postavši kletva za nas." Bog ga je na krstu načinio kletvom. Zato Bog nije poštedeo svog Sina pa kako nas onda Hristos može osuđivati? Ali to nije sve. Pavle

kaže, ne samo što nema osuđenja od Hrista, već ovaj isti Hristos koji nas je oslobodio od osude svojom smrću, koji je sada ustao iz mrtvih, sedi s desne strane Bogu, posredujući za nas.

Zašto On posreduje za nas ako su Otac i Sveti Duh na našoj strani? On posreduje za nas zato što vi i ja imamo optužitelja a taj optužitelj je sotona. Vi i ja se ne možemo odbraniti od te optužbe jer su njegove optužbe tačne; mi smo grešnici. Ali mi imamo Onoga koji nas s pravom može odbraniti, jer je On naša pravednost i naš Posrednik. Znam da će reći ono što je kazao Sotoni kad je ovaj pokušao oduzeti Hristu telo Mojsijevo u Judi 9: "Gospod da te ukori, nije li ovo glavnja istrgnuta iz ognja?" Oni nemaju načina da pobeđe jer smi mi na pobjedničkoj strani. Sve ovo je zato što je Bog ljubav. Stih 35: "Ko će nas odvojiti od ljubavi Hristove?" – ljubavi koja ga je odvela na krst, ljubavi koja je kazala dok je bio u agoniji: "Oče, oprosti im, ne znaju šta čine." Pavle zatim daje čitavu gomilu stvari: "Nevolja, tuga, progonstvo, glad, golotinja, mač."

Neki od nas su iskusili po nešto od ovoga ali jedno moramo znati, sve ovo, nevolja, tuga, glad, golotinja, i opasnost, će se sručiti na nas u vreme velike nevolje. David, koji je iskusio nešto od ovoga, konstatuje u Psalmu 44:22 koji Pavle citira u 36. stihu: "Kao što je pisano: za tebe nas ubijaju vas dan, drže nas kao ovce koje su za klanje."

Tako će svet tretirati vernike u velikoj nevolji. Oni će biti tretirani kao ovce koje zaslužuju da se zakolju jer će se čitav svet čuditi zveri, koja će primiti silu od aždaje. Aždaja je sotona, a sotona i Hristos su u ratu. Mi pripadamo Hristu i tako postajemo neprijatelji Sotone, neprijatelji sveta. Hrišćani su građani neba koji žive na neprijateljskoj teritoriji, a u velikoj nevolji ti neprijatelji će učiniti konačni napor da unište Božji narod.

Ali zato što je Bog na našoj strani, možemo čitati 37. stih sa sigurnošću: "Ipak u svemu ovome (ne nekima od ovih stvari, već svima kroz koje ćemo proći) mi smo više nego pobjednici kroz Onoga koji nas je ljubio." Ne kroz naše ponašanje, ne kroz našu dobrotu, ne kroz našu moć, ne kroz našu snagu volje, već kroz Onoga koji nas je ljubio.

Ako vi i ja hoćemo da podnesemo veliku nevolju, da budemo više nego pobjednici kroz Njega, potrebno je da se ukorenimo i utemeljimo u ljubavi Hristovoj. Poslušajte ljubljenog apostola Jovana u 1. Jovanovoj 4:16. Ovaj 16. stih može biti istina za svakog od nas: "I mi poznamo i verovamo." Dve stvari: poznati i verovati ljubav koju Bog ima za nas.

Zapamtite da je ljubav Božja безусловna, ona nikad ne prestaje. Bog nas voli bezuslovno. Njegova ljubav prema nama nikad ne prestaje; naša ljubav prema Njemu može, ali Njegova ne. Bog je ljubav. Jovan ne kaže da je ljubav jedna od Božjih karakteristika, već "Bog je ljubav." Sve u vezi sa Njim se može definisati tom jednom rečju, "agape" Bog je ljubav. "I koji nastava u toj ljubavi nastava u Bogu, i Bog u njemu." Naše sidro nismo mi; naše sidro čak nije ni ono što Bog čini u nama. Naše sidro je u Njemu koji je ljubav.

Konstatovavši to, Jovan, u 1. Jovanovoj 4:17-18 primenjuje ovo na one koji znaju i veruju. "Ljubav se savršila među nama u ovom: da (kako znate da se Božja ljubav potpuno savršila u nama?) možemo imati slobodu na dan suda." Mi trebamo imati slobodu na dan suda, jer je iz ljubavi Bog načinio nas pravednim u svom Hristu, jer On kaže: "Kao što je On, i mi smo na ovom svetu." On je ljubav, pa smo i mi ljubav. Mi smo ispunjeni puninom Božjom jer smo ispunjeni Njegovom ljubavlju. Mi nastavamo u Njegovoj ljubavi i stoga 1. Jovanova 4:18 nastavlja i kaže: "Nema straha u ljubavi, već savršena ljubav izgoni strah."

Jasno je, sa ljudske tačke gledišta, da ćemo se plašiti u vreme nevolje. Ali duboko u unutrašnjem čoveku, u našem obraćenom umu, znamo kome verujemo. Znamo da je ljubav Božja veća od straha koji je u telu jer: "Strah uključuje muku; ali onaj ko se boji ne savršila se u ljubavi."

U kontekstu on ne kaže "ko se plaši progonstva." Mi ćemo se plašiti progonstva, ali se nećemo plašiti suda i muke koja dolazi od suda, jer nam je ljubav Božje rekla da pripadamo Bogu. On je na našoj strani. On nas je opravdao i On nas ne osuđuje. Mi imamo Zastupnika koji će nas braniti i koji nas je odbranio na sudu.

Pavle je dao taj divan iskaz u Rimljanima 8:37, što je moja molitva za svakog od vas: "Ipak u svemu ovome mi smo više nego pobednici kroz Onoga koji nas je ljubio."

Čitam ta dva divna iskaza koja ćete nadam se naučiti napamet, ne samo u svojim umovima i na rečima, već u srcu: "Jer uveren sam (to znači ubeđen sam bez ikakve sumnje, potpuno osvedočen) da ni smrt ni život, ni anđeli ni poglavarstva ni sile, ni sadašnje ni buduće, ni visina ni dubina, niti kakva druga stvorena stvar može nas razdvojiti od ljubavi Božje koja je (koja se pokazala) u Hristu Isusu Gospodu našem."

Pre nego sam došao u Ameriku, jedan od mojih poslova bio je posao sveštenika na Nairobi univerzitetu. Imali smo 250 divnih mladića na tom univerzitetu. U istočnoj Africi imamo britanski sistem. Nemaju svi privilegiju da pohađaju koledž kao u našoj zemlji (Americi – prim. prev.). Samo najbolji idu na univerzitet. Vlada, ne škola, je ta koja daje 12. stepen, državni ispit, i samo oni izuzetni, možda pet do šest posto od čitavog studentskog tela imaju prednost odlaska na univerzitet. Imali smo 250 mladića na Nairobi univerzitetu i pošto su se nacionalni pastori plašili kontakta s njima, (ne znam da li zato što su bili dobri mladi ljudi premda su bili intelektualci) poverili su mi ovu odgovornost. Imao sam trojicu koji su bili odlični mladići, jedan je bio predsednik grupe, a drugi blagajnik.

Te sedmice pozvao me je blagajnik koji je primao školarinu od Svetske banke na California univerzitetu da preuzme svoj Ph. D. (doktor filozofije – prim. prev.). Saopštio mi je neke tužne vesti. Rekao mi je da je drugi student koji je bio predsednik, napustio crkvu. Pitao sam: "Zašto? Bio je tako pobožan mladić." I ispričao mi je tužnu priču.

Bilo ih je trojica nerazdvojnih, svi su bili uzeli medicinu i jedan od njih, njegov najbliži prijatelj koji je upravo bio završio školovanje nakon svih tih godina, baš nakon što je diplomirao vozio se taksijem, taksi je imao nesrećan slučaj i on je umro. Mladić koji je bio predsednik grupe je rekao: "Zašto je Bog to dopustio?" i okrenuo je leđa Bogu. Pisao sam mu i rekao: "Bog nikad ništa ne dopušta ukoliko nije na dobro." Treba da se često podsećamo na Rimljanima 8:28: "Znamo da sve ide na dobro." Mi to možda ne razumemo, ali znam jedno, taj mladić koji je stradao prilikom sudara je umro u Hristu; nebo je njegovo. Ali tragično je kad ljudi ne shvataju da je Bog ljubav.

Dešavaće vam se stvari, i đavo će vam dolaziti, i govorim iz iskustva, kad se suočite sa progonstvom, kad se suočite sa nevoljom i tugom i glađu i golotinjom i mačem, sve ujedanput, znam šta će đavo činiti; on će vam doći i pokušati da vas ubedi da je razlog što prolazite kroz ovo strašno vreme to što vas Bog više ne voli. Uveravam vas, to ćete i osećati. Osećaćete da vas je Bog napustio. Osećaćete da ga nije briga kroz šta prolazite i ukoliko niste ukorenjeni i utemeljeni u ljubavi Božjoj, nećete to prebroditi. Potrebno je da shvatimo, Bog je ljubav, i Njegova ljubav je bezuslovna.

Isti dečak koji je umro, onaj student medicine, došao mi je jednog dana i rekao: "Pastore, imam jedno breme." Pitao sam: "Kakvo breme?" Imam ujaka u bolnici koji umire od leukemije, lekari su mu dali tri meseca. Hoćete li molim vas poći i moliti se za njega, u agoniji je." Rekao sam da hoću. Otkrio sam da je bio starešina svoje crkve udaljene 250 milja, i čim sam mu se približio, molio me je: "Molite Boga da mi oprosti."

Pitao sam: "Šta je tu problem? Mislim, vi ste hrišćanin, starešina vaše crkve." Rekao je: "Da, ali ima jedan greh za koji mislim da mi neće oprostiti. Možda će mi oprostiti ako se vi molite." Rekao sam: "Šta je problem?" Otpočeo je sa ispovešću. Bilo je strašno to što je uradio. Njegova kćerka, tinejdžerka, srednjoškolka je zatrudnela. On je bio starešina crkve; to je značilo sramotu za njegovu porodicu. Zato je poveo kod jednog vrača da abortira kako bi spasao svoje ime. Vrač je uradio nešto što ju je ubilo, i on je sada osećao, dve godine kasnije, da ga Bog kažnjava za taj greh leukemijom. Kakva pogrešna slika koju je imao o Bogu!

Čitao sam mu ovaj tekst, Rimljanima 8:32. "Pazi brate, Bog nije poštedeo vlastitog Sina, kako možeš optuživati Boga da je takav?" I tako smo proučavali, proveo sam dva sata učeći ga i pokazao mu ljubav Božju, i tu divnu bezuslovnu dobru vest spasenja. Počeo je da se smeje i rekao: "Mislite da ima nade za mene?" Odgovorio sam: "Da, brate, zasigurno za tebe ima nade." Dao sam mu čitav popis

tekstova i rekao: "Želim da sedneš i sam čitaš ove tekstove, tako da ti ova istina dođe iz Reči Božje, ne od mene."

Tako sam ga napustio, i oko dva meseca kasnije rekao sebi: "Trebalo bi da ga posetim da se pozdravimo." Već ga je bio pomazao njegov pastor, a doktori su mu dali tri meseca, a ovo je bilo dva meseca kasnije. Tako sam pošao da ga vidim; i naravno imali su velike sobe u bolnici, u svakoj oko 50 kreveta, a svaki krevet je imao svoj broj. Tako sam došao do njegovog kreveta i bio je prazan. Prvo što sam pomislio bilo je: "Umro je, zakasnio sam." Ali tu je bila bolničarka i pitao sam je: "Gde je brat Okello?"

Pre nego je uspela odgovoriti, na kraju sobe, on je rekao: "Pastore, ovde sam." Pitao sam: "Šta radiš tu?" Sedeo je do jednog Masaija. Možda vama to ništa ne znači, ali on je bio iz plemena koji su bili ogorčeni neprijatelji Masaija. Masai imaju verovanje, ne znam odakle im dolazi, da sva stoka na svetu, uključujući Ameriku, pripada njima. Naravno to se završava međuplemenskim sukobima. Ova dva plemena su bili lovci na glave i svaki put kad bi se sreli međusobno su se ubijali. Vlada ih je morala držati odvojeno a ovde je pripadnik neprijateljskog plemena propovedao jevanđelje ovom Masaiju.

Rekao sam mu: "O čemu mu pričaš?" Rekao je: "Pastore, pokušavam da mu utuvim u ovu glupu glavu da nije goveđa krv, koju je pio čitavog života, ta koja ga spasava, već krv Isusa Hrista, ali ne mogu ga urazumiti u dobru vest. Možete li mi pomoći?" "Ali," rekao sam, "treba da si u krevetu." "Zašto?" rekao je, "već imam mir, hvala vam za to, sada ga moram dati njemu." Sada je imao nadu, sidro i više se nije plašio umreti. Njegova jedina briga bila je da predoči jevanđelje ovom jadnom Masaiju koji je takođe umirao od neizlečive bolesti.

Kad smo vi i ja ukorenjeni i utemeljeni u ljubavi Božjoj, možemo kazati s Pavlom: "Jer znam jamačno da me ništa na nebu i zemlji, u ovom univerzumu, ne može razdvojiti od ljubavi Božje." To je vera koju vi i ja moramo razviti, ako hoćemo da prođemo kroz vreme nevolje. Takvu veru je Isus imao na krstu. Osećao se ostavljenim od Boga, ali jedno je znao, Božja ljubav nikad ne ostavlja. On je to znao, i mi to moramo znati.

Agape nikad ne prestaje kaže Pavle u 1. Korinćanima 13:8. U Jovanu 13:1 čitamo: "Kako je ljubio svoje, do kraja ih ljubi." Nikad neće doći vreme kad će Bog prestati da nas voli. Čak i ako ga odbacujemo, On nas još uvek voli. Zapamtite, ta ljubav nisu prosto reči. On je tako voleo svet da je dao svog Sina da koji ga god veruje ne pogine.

Verujete li da će vam ljubav Božja koja ga je navela da da svog sina, dati večni život? Verujete li da kad se suočite sa nevoljom progonstvom, glađu, tugom, golotinjom, i opasnošću, da vas Bog neće ostaviti? To je uslov koji vi i ja moramo doseći i Pavlovo veliko breme bilo je da to shvate čitaoci Rimljanima 8.

Mi imamo Svetog Duha na našoj strani. On je tu da nam pomaže, posreduje i osvedočava nas da smo deca Božja, i sunaslednici sa Isusom Hristom. Molim se da primite i razvijete veru, takvu veru koja se ne da uzdrmati jer je ukorenjena i utemeljena u ljubavi Božjoj, безусловnoj Božjoj agape koja se otkrila u Njegovom Sinu, Isusu Hristu.

Dvadeset peto poglavlje – Plavi Izrailjci I (Rimljanima 9:6-13)

U 9., 10. i 11. glavi Rimljanima, veliki apostol Pavle se prebacio na drugi kolosek, ne sa svoje velike teme Rimljanima poslanice, koja je opravdanje verom, već sa svoje brige za hrišćansku crkvu u Rimu. On sada usmerava svoju brigu na vlastiti narod, jevrejsku naciju. Premda je Pavle bio pozvan od Boga i odvojen da propoveda neistraživa bogatstva Hristova neznabožačkom svetu, imao je strašno breme za sopstveni narod, Jevreje. A ova briga je još više začuđujuća kad shvatimo da ga ja njegov narod, Jevreji, mrzeo. Mislili su da je izdajica, pa ipak Pavle ih je voleo, kao što ćemo videti.

Činjenica da se sada bavimo sa tri poglavlja koja su vezana za Jevreje ne znači da mi neznaožički hrišćani trebamo preći preko ovoga jer isti apostol nam kaže u 1. Korinćanima 10:11, da je istorija Jevreja zapisana u Bibliji za našu korist, na koje i posledak sveta dođe. Čuveni istoričar Santana je jednom konstatovao da ako zaboravljamo istoriju, osuđeni smo da je ponovimo. Upravo zato je Bog zapisao istoriju Izrailja jer nije želeo da ponavljamo ono kroz šta su oni prošli. On želi da naučimo iz njihovih pogrešaka. Jevreji su bili vrlo privilegovan narod. Čitajte šta Pavle kaže o svom narodu u Rimljanima 9:4. On kaže da je tim Jevrejima Bog bio dao:

1. posinjenje
2. slavu
3. zavete
4. poznanje zakona
5. službu Božju
6. i napokon, Bog im je dao obećanja.

Ili kako to Pavle postavlja u Rimljanima 3:2: "Biše im date reči Božje." Oni su bili blagosloven narod, ali šta su uradili sa ovom divnom istinom koju im je Bog dao? Izopačili su reči Božje, i odbacili obećanje Božje u Isusu Hristu. Proučavaćemo ova poglavlja u poslanici Rimljanima. Ona se bave Jevrejima, ali su zapisana za našu korist. Prema 9., 10., i 11. glavi Rimljanima, Jevreji su napravili propust kod dva glavna pitanja, i taj propust ima veliki značaj za nas. Ne smemo ponoviti istu grešku.

1. Oni su propustili da shvate šta sačinjava pravi Izrailj. Mislili su da sve dok su fizički naslednici tri oca Izrailja, Avraama, Isaka i Jakova, da su kvalifikovani za Božje izabranike, ili Božji zavetni narod. Postoje i mnogi koji misle da samo zato što su njihova imena u crkvenim knjigama, oni su kvalifikovani da budu deca Božja. Imam loše vesti za takve, to ih ne preporučuje kao decu Božju. Ima nekih otpadnika koji su molili: "Ne uklanjajte naša imena." Mogli smo to uraditi jer ne dolaze u crkvu ali misle da im njihova imena u knjigama daju neku kartu za nebo. Činjenica da neko pripada Božjoj crkvi i da mu se ime nalazi u knjigama ne kvalifikuje ga za nebo. Činjenica da su Jevreji imali Avraama, Isaka i Jakova kao svoje očeve, nije ih kvalifikovala za nebo. Oni su pogrešili, nisu shvatili šta je Bog podrazumevao pod Izrailjom, propustili su da uvide zašto im je Bog dao tri oca.

2. Druga greška, koja je naravno proistekla iz prve, je što nisu prepoznali Božji način spasavanja grešnika. Bog je dao obećanje da će Jedan od semena ta tri čoveka biti poslan kao Iskupitelj sveta; a to spasenje je samo verom u Njegovu pravednost, a ne njihovim držanjem zakona. Ali tu su napravili propust i posledica je bila to što im je Bog morao uzeti ključeve carstva i predati ih hrišćanskoj crkvi.

Rimljanima 9:6 je ključni iskaz gde Pavle kaže, nakon izražavanja brige za Jevreje koji su bili blagosloveni: "Ali nije moguće da reč Božja ostane bez efekta." Bog je dao Izrailju mnoge stvari, dao im je zavete, službu u Svetinji, i dao im je obećanja. Dakle sve to je bilo sumirano u jednom obećanju koje On nije dao jednom ili dvaput već ga napokon ponovio više puta. On je ovo obećanje dao Avraamu, Isaku i Jakovu. To obećanje je bilo da će njihova deca, njihovo seme, biti naslednici Novog Hanana, obećanog spasenja.

U Mateju 23:28, Isus, na kraju svoje službe, se okreće ovom istom narodu, Jevrejima, i kaže im: "Koliko puta htetoh da vas sakupim pod svoja krila i ne htete." Zatim konstatuje: "Vaša kuća se ostavi pusta." Drugim rečima, nema nade za njih i ovo je stvorilo problem. Verujem da je Pavle, kad je dao tu konstataciju u Rimljanima 9:6, imao na umu iskaz koji je Bog dao u 3. Mojsijevoj 23, posebno u 19. stihu, da što god Bog obeća On će i održati. Bog nije kao čovek da krši obećanja. On je bio obećao očevima, Avraamu, Isaku i Jakovu, da će sva njihova deca pripadati Izrailju, biti izabrani, i biti Božji izabrani zavetni narod. Ali sada Hristos kaže: "Ostavljam vam kuću pustu" i Pavle kaže: "Da li to znači da je Bog propustio održati obećanje?" To je pitanje koje on obrazlaže u Rimljanima 9, 10 i 11. Nakon diskusije, on dolazi do ovog zaključka u Rimljanima 11:26: "I tako će se spasti sav Izrailj."

Bog će održati svoje obećanje. Taj odgovor na pitanje u Rimljanima 9:6 uzrokovao je mnogo zabune u hrišćanskoj crkvi. Imaju neki koji veruju da nakon što se Bog pozabavio sa neznabošcima, On će dati Jevrejima drugu priliku, i onda Jevreji kao nacija više neće odbacivati Mesiju, prihvatiti ga, i svi Jevreji će biti spaseni. Ali da bi razumeli Rimljanima 11:26 treba da shvatimo logiku Pavlovog dokazivanja počevši sa 9. glavom. Potrebno je da se zapitamo: šta Pavle podrazumeva pod terminom "Izrailj" i kako će se Izrailj spasti? Ovo su dva područja gde su Jevreji pogrešili i ovo su dva područja koja Pavle ispravlja, i ističe problem.

Imajući ovo za podlogu, sada ćemo otkriti šta sačinjava pravi Izrailj jer mi kao hrišćani – neznabošci trebamo znati odgovor na to pitanje. Bog nema dva naroda, Jevreje i neznabošce, Bog ima samo jedan narod, Izrailj. Pripadate li Izrailju ili ne? Ali pitanje je: Šta sačinjava Izrailj?"

U prvih pet stihova 9. glave Pavle izražava tu brigu za svoju braću Jevreje. Već sam rekao, i želim ponoviti, začuđujuće je što je Pavle brinuo za Jevreje kad shvatite kako su ga tretirali. U Delima 21 imamo istorijski događaj koji pokazuje šta su Jevreji mislili o Pavlu. Bio se vratio sa svog poslednjeg misionarskog putovanja; morao je doći u Jerusalim da podnese izveštaj braći o tome šta je Bog uradio kroz njegovu službu, i Jakov ga je pozvao u stranu i rekao: "Hvala Gospodu za ono što je Bog uradio kroz tvoju službu za neznabošce, ali želim da znaš, Pavle, da su mnogi Jevreji u Izrailju prihvatili Mesiju."

I Pavle je rekao: "Hvalite Gospoda!" "Ali ima jedan problem, Pavle," kaže Jakov, "ovi Jevreji misle da si izdajnik Izrailja, misle da si protiv njih, protiv njihovog sistema, protiv njihovog hrama. Znamo da to nije istina pa zašto im ne daš neki dokaz." Jakov mu je dao jedan "dobar savet." "Uzmi učešća u obredu očišćenja, obrij glavu." Pavle je bio dobar, poslušan brat. Ne znam da li je to prihvatio kao dobar ili loš savet. Ali pošto je Jakov bio stub crkve, rekao je: "Jakove, uradiću što kažeš, jer ne mrzim ovaj narod, ne mrzim sopstveni narod."

Pavle je sledio savet, ali bio je kontraproduktivan. Onda, nakon što je prošao obred očišćenja, ušao u hram a Jevreji su ga odmah zgrabili. U Delima 21:28 su vikali: "Ljudi Izrailjci, pomagajte! Ovo je čovek koji svugde uči ljude protiv naroda, protiv zakona, i protiv ovog mesta (hrama) i povrh toga dovede i ove prljave pse zvane Grci, neznabošce u hram, i ukalja ovo sveto mesto."

Možete li zamisliti, to su ljudi o kojima Pavle govori u Rimljanima 9:1: "Istinu govorim u Hristu, ne lažem (možda mislite da sam protiv vas, možda mislite da sam izdajnik) već mi i savest svedoči u Svetom Duhu (Bog može čitati moje srce) da mi je vrlo žao, i srce me moje boli bez prestanka za braćom Jevrejima."

Zatim on pravi konstataciju, iskaz koji me je naterao da se dobro zamislim. Da li ste se ikad bavili 3. stihom? Evo dokaza da je jevanđelje sila Božja na spasenje. Jer ovde imamo dokaz, Pavle ne laže, on govori istinu, njegova savest takođe svedoči u Svetom Duhu, a Sveti Duh mu ne bi dopustio da ovo zapiše da je lagao. On kaže da je "voljan biti izgubljen zauvek ako bi to spaslo moju braću Jevreje koji me mrze." To je sila jevanđelja. "Jer želeo bih da sam sam odlučan od Hrista."

Ta fraza, "odlučen od Hrista" znači biti večno izgubljen, nema više neba. To znači biti spaljen u ognjenom jezeru. Pavle kaže: "Voljan sam to uraditi, toliko volim svoju braću Jevreje, ako bi ih to spaslo." On zna da neće, ali hteo bi to učiniti. Postoji samo još jedan čovek koji je izrazio istu ideju za Jevreje. Bio je to Mojsije u Izlasku 32:32, gde je rekao: "Gospode, molim Te nemoj uništiti ovaj pobunjeni narod." Bog mu je bio rekao: "Uništiću ih i izvesti od tebe novu naciju." A Mojsije je kazao: "Molim Te ne čini to. A ako im ne možeš oprostiti, izbriši me iz knjige života. Liši me spasenja da bi oni živeli."

To je otkrivenje agape manifestovane u telu; takvi su ljudi koje će Bog podići u poslednje vreme. Ne jednog ili dvojicu, već celu crkvu ljudi. Mi to ne možemo postići delima, samo verom možemo iskusiti ovu silu, jer vi i je ne možemo proizvesti ovu vrstu ljubavi. Jedina ljubav koji vi i ja možemo proizvesti je egocentrična ljubav, ljubav koja traži svoje, ljubav koju su učinioci otkrivali pre krsta. Oni nisu prihvatili Hrista zato što su ga voleli, oni su prihvatili Hrista zato što su verovali da je

Mesija i želeli biti broj jedan u carstvu. Samo nakon krsta oni su bili voljni da umru za Hrista. Ovde Pavle, preobražen čovek, otkriva u svom životu moć jevanđelja. U Rimljanima 9:3-6 on kaže: Hteo bih da sam proklet radi ove braće Jevreja, radi Izrailja, kome Bog dade sve ove divne privilegije. "Kojijeh su i oci, i od kojih je Hristos po telu koji je nad svime (On je izvor svih ovih blagoslova) večni blagosloveni Bog. Amin." To je njegov uvod za brigu prema Jevrejima. Zatim prvo što kaže svojoj jevrejskoj braći: "Jevreji, želim da znate da Bog nije propustio da održi svoje obećanje. Problem nije Bog, problem ste vi. Vi niste shvatili šta Bog podrazumeva pod Izrailjom." I tako dolazimo do drugog dela 6. stiha: "Jer nisu svi Izrailjci koji su od Izrailja."

Drugim rečima, činjenica da imate krv Avraamovu, Isakovu i Jakovljevu, ne kvalifikuje vas da budete Izrailjac u mojim očima, kaže Bog. Rimljanima 9:7: "Niti su svi deca jer su seme Avraamovo. Već u Isaku nazvaće ti se seme." Pavle se igra sa rečima, sa konceptima. Avraam nije imao samo jednog sina. On je imao dva sina, napokon dva koja je začeo. Imao je Ismaila, i imao je Isaka, i Ismailo je imao zakonsko pravo da zove Avraama ocem. Ali Ismailo nije pripadao Izrailju. Znači Pavle kaže: "Činjenica da ste potomci Avraamovi ne kvalifikuje vas da budete Izrailjci jer Avraam je imao i Ismaila i on je mogao zvati Avraama ocem, ali nije se zvao Izrailj. 'U Isaku' morate imati i Isaka kao svog oca."

Dakle, Ismailo nije imao Isaka kao svog oca. Pogledajte 8. stih: "To jest, nisu ono deca Božja što su po telu deca (potomci ovih ljudi)" Isav je mogao s pravom zvati i Avraama i Isaka očevima, ali Isav ne pripada Izrailju. Kad čitate 13. stih: "Jakov mi omilje, a na Isava omrzoh" nemojte bukvalno shvatati tu reč. Bog nije mrzeo Isava; Bog je odbacio Isava a razlog je bio taj što je Isav odbacio Boga. Kad čitate celu Isavovu istoriju zapazićete da je prodao prvenaštvo, što znači da je prodao ono što mu je Bog bio obećao, za činiju čorbe. Reč mrzeo je pogrešna reč u prevodu koju nije trebalo koristiti.

Zapamtite, ono što Pavle govori ovde kad kaže: "To jest, nisu ono deca Božja što su po telu deca, nego deca obećanja primaju se za seme." Dok čitam Bibliju, i Stari i Novi zavet, nailazim na jednu frazu koja se s vremena na vreme ponavlja. Na primer, jednog dana Jevreji su došli Isusu, i postavili mu jedno pitanje vezano za spasenje i odlazak na nebo. Isus je dao vrlo čudan odgovor i dugo sam se borio s tim. On je rekao: "Ne znate li, Jevreji, da Bog nije Bog mrtvih, On je Bog živih. On je Bog Avraamov, Isakov i Jakovljev."

Rekao sam: "Šta Avraam, Isak i Jakov imaju sa živima?" i kad sam se počeo baviti time, došao sam do divnog otkrića, i to želim podeliti s vama u svoja sledeća tri poglavlja. Otkrio sam da je Bog dao Izrailju tri oca, iz vrlo posebnog razloga a koji je da ova tri čoveka budu prototip, uzor primer kakva deca Božja trebaju biti. Drugim rečima, da biste bili Izrailjac, morate imati kvalitete ova tri čoveka.

Avraam predstavlja verne. On je otac svih koji veruju. Ali ako pogledate Bibliju otkrićete da Isak nije uradio ništa posebno, ali nije bitno šta je uradio, već kako je došao na svet. On je bio rođen odozgo. Isus je rekao Nikodimu: "Ukoliko se ne rodiš odozgo, ukoliko se nanovo ne rodiš, ne možeš ući u carstvo nebesko." I Rimljanima i Galatima poslanica se bave istim predmetom, samo iz različitog ugla. Galatima 6:16: "I koliko ih god po ovom pravilu žive, mir i milost će biti na njima i na Izrailju Božjem." "Prema ovom pravilu." Kojem pravilu? Stih 15: Jer u Hristu Isusu, niti obrezanje, ni neobrezanje ništa ne koristi, već novo stvorenje." To je ono što predstavlja Isak. Kao što vidimo u Galatima 4 Pavle govori o hrišćanima, Jevrejima i neznabošcima, vernicima: "Mi smo, kao Isak, deca obećanja." Znači Isak predstavlja novorođene.

Dakle, šta je s Jakovom? Znate li zašto je Bog promenio ime Jakov u Izrailj? To ime, Jakov, znači "smutljivac" (varalica). Ljudska bića uvek pokušavaju da izvrđaju odlazak na nebo na ovaj ili onaj način. Bog je Reveki dao obećanje čak i pre nego je Jakov bio rođen, da će on imati prvenaštvo, ali Jakov je rekao: "Nevolja je u tome što mi je brat prvi rođen. Pokušao sam da ga povučem natrag za petu ali nije išlo, pa legalno on ima prvenaštvo."

On je pokušao da izvrda to prvenastvo premda nije morao, ali morao je na teži način naučiti da kad Bog nešto obeća, on nam to daje ako verujemo u obećanje. Napokon, kad je naučio na teži način, da je jedini put da se primi obećanje uhvatiti se za Boga, onda je Bog rekao: "Zato što si nadvladao, promeniću tvoje ime u Izrailj." Znači Jakov predstavlja one čija vera istrajava do kraja kao što je Isus rekao u Mateju 10:22.

Ovi ljudi predstavljaju tri osobine, tri kvaliteta. Ne spasavaju se njihovi doslovni potomci. To Pavle dokazuje u stihovima 6-13. Ne spasavaju se oni koji se trude, koji trče, koji su Božji izabrani narod, već oni koji veruju, koji su nanovo rođeni, oni koji kroz veru ne odustaju, već istrajavaju do kraja.

U Rimljanima 8:14-29, Pavle objašnjava da se Božje spasenje i Božja milost zasnivaju na Njegovom suverenitetu a ne na ljudskim bićima. Niko od nas ne može polagati pravo na spasenje bio Jevrejin ili neznabožac, kao što je Pavle već dokazao u Galatima 3:28: "Nema razlike između Jevrejina i neznabošca." U Rimljanima 3:9, "jer svi su pod grehom." "Nema ni jednog pravednog," nema nijednog koji je urođenim pravom kvalifikovan za spasenje.

"Bilo da ste potomak ova tri čoveka ili niste, neme veze," kaže Pavle, "Spasenje se zasniva na Božjem suverenitetu što znači da On i samo On ima pravo da kaže ko je spasen, a ko ne. Vi i ja nemamo prava da to dovodimo u pitanje." Zatim on daje dva primera. Jedan primer je u Rimljanima 9:17: "Jer pismo govori faraonu: za to te isto podigoh da na tebi pokažem silu svoju, i da se razglasi ime moje po svoj zemlji."

Pavle ovde kaže da, zato što je Bog suveren u svemu što se dešava, to se događa jer On to dopušta. On je dozvolio faraonu da postane najmoćnija osoba, glava najmoćnije nacije na svetu koja je bila tada poznata. Egipat je bio najmoćnija nacija na svetu u vreme Izlaska. Bog je dopustio faraonu da postane najmoćniji. Onda je uzeo jedan mali, beznačajni narod koji je služio kao rob ovoj velikoj, moćnoj naciji i rekao: "Oslobodiću ovaj narod moćnom rukom kako bih dokazao da se čak ni faraon ne može meriti sa mnom."

Da li ste se borili sa grehom, i on vas nadjačao? Želim da znate da ima jedna sila, ima Jedan koji je veći od moći greha, Isus Hristos. Kao što smo videli u Rimljanima 8, "On osudi greh u telu." Ali mi nećemo iskusiti tu silu naporima, davanjem novca ili odlaskom na hodočašće u Izrailj. Iskusićemo je samo verom. Želim da smo načisto da opravdanje, posvećenje, proslavljanje, sve troje, dolazi od Boga. Mi se brinemo za Božji deo, kao da je Njemu potrebna pomoć. Ovo troje se može iskusiti verom. Naš deo je vera, Božji deo je opravdanje; Božji deo je posvećenje; Božji deo je proslavljanje. Mi ne možemo proizvesti nijednu od ove tri stvari, Bog je taj koji će to učiniti. Naš udeo od početka do kraja je: pravednik će verom biti živ. Kao što Pavle kaže u Rimljanima 3, od početka do kraja ništa osim vere. Mi se opravdavamo verom, mi se posvećujemo verom, i mi se proslavljamo verom. Naš udeo je verovati i pokoriti se istini koju nam je Bog dao u Hristu.

Drugi primer se nalazi u Rimljanima 9:21: "Ili zar lončar nema vlasti nad kalom da od jedne guke načini jedan sud za čast, a drugi za sramotu?" Reč "sramotu" znači "za slušku upotrebu." Drugim rečima, kad lončar pravi lonac, može ga napraviti da ga koristi car, ili da ga upotrebljavaju sluge koji su potčinjeni. Lončar odlučuje kakav će lonac oblikovati. Kao se o tome ništa ne pita. Kao ne može reći: "Zašto si me načinio na sramotu?" Mi nemamo prava da pitamo Boga.

Ali evo istine u Rimljanima 9:22: "A kad šćaše Bog da pokaže gnjev svoj i da objavi silu svoju, podnese s velikim trpljenjem sudove gnjeva koji su pripravljeni za pogibao." Otkrivamo ko su sudovi gnjeva u Efescima 2:3. Svi mi, Jevreji i neznabošci, smo po prirodi deca gnjeva. To je ono što zaslužujemo, ako hoćemo govoriti šta zaslužujemo ali Bog će se smilovati onima kojima se smiluje. On je pokazao milost ne samo prema Jevrejima nego i prema neznabošcima. Rimljanima 9:23-24: "I da obznani bogatstvo slave svoje na sudima milosti koje napred pripravi za slavu, koja nas i dozva ne samo od Jevreja nego i od neznabožaca."

Na osnovu svog suvereniteta Bog je odabrao da spase sve ljude u Hristu. Calvinisti kažu: "Ne, samo izabrani koji su predodređeni za spasnje." Biblija to ne uči. Armenijani (jermenska crkva – prim. prev.) kažu: "Ne, ono što je Bog učinio samo je priprava, ali mi moramo nešto uraditi pre nego će nas On spasti." Biblija ni to ne uči. Ako je neko izgubljen to nije zbog Adamovog greha, nije zbog naših greha, već zato što hotimice, voljno, namerno, uporno, i konačno kažemo Bogu: "Ne želim Tvoj dar i ne želim Tebe."

Bog ne prisiljava, jer postoji izbor koji je On dao. Drugim rečima, u svom suverenitetu Bog spasava sve ljude, ali u svom suverenitetu On je stvorio sve ljude sa slobodom izbora. On neće nikoga uzeti na nebo ko tamo ne želi ići, ali osoba koja odbacuje nebo mora se preispitati da li je to sve što ima kazati.

Zatim on daje dokaz Jevrejima, u Rimljanima 9:25-29. On daje dokaz u Osiji da pokaže da je Bog planirao spasenje neznabožaca od početka: "Nazvaću narod svojim koji nije moj narod." U 27. stihu, Pavle im iznosi činjenicu da će, premda je Bog spasao sav Izrailj, samo ostatak, tj. verni, biti spasen.

Bog ne krši svoje obećanje. Rimljanima 9:30-33 se bavi drugim problemom, drugom greškom Jevreja. Prva je bila što su propustili da shvate značenje tri oca. Ova greška ih je navela na drugu veliku zabludu: propustili su da uvide kako će Bog održati svoje obećanje, kako će Bog spasti celo čovečanstvo, kako će Bog spasti Izrailj. "Šta ćemo dakle reći, da neznabošci koji ne traže pravednosti, (koji nisu pokušavali da se spasu vlastitim dobrim delima) dokučiše pravdu, ali pravdu od vere (jer je to Božji način spasavanja svih ljudi). A Izrailj, tražeći zakon pravde ne dokuči zakona pravde."

Postoje dva načina na koja se pokušavamo spasti, jedan je Božji način, drugi je čovekov način. A Božji način je u Isusu Hristu koji postaje naš samo verom. To je Božji način. Čovečji način je način koji su probali Jevreji. Vidimo zašto su Jevreji pogrešili u Rimljanima 9:32: "Zašto? Jer ne traže verom, nego iz dela zakona." Žalosno je kazati, ima ljudi u crkvi koji pokušavaju isti metod, pokušavaju delima zakona. Zašto se ne možemo naučiti iz zabluda Jevreja?

Ta fraza, "dela zakona," koju sam ranije objasnio, je novozavetna definicija engleske reči, "legalizam." Pavle nije protiv dela zakona. On je protiv legalizma; on nije protiv zakona kao standarda hrišćanskog življenja. On nije protiv zakona kao roda spasenja. U Rimljanima 13 on kaže: "Ljubav je ispunjenje zakona." On je protiv svakog ko pokušava ići na nebo izvan Hrista. Zapamtite da ne možemo imati nikakvu mešavinu. Ne možemo reći, "Hristos plus ja," ili "Hristos plus dela zakona." Hristos i niko drugi.

Pavle zatim kaže: "Jer se (Jevreji) spotakoše na kamen spoticanja." Pavle je nazvao Isusa Hrista kamenom spoticanja. On je kamen spoticanja za one koji žele pokušati ići na nebo vlastitom pravednošću. Jer kad pokušavamo ići na nebo po svojoj pravdi, mi kažemo: "Dovoljno sam dobar da se spasem." Mi poričemo šta Bog kaže, da smo "stoprocentni grešnici, da nam je potreban Spasitelj."

Znamo da će poruka Laodikeji biti snažno svedočanstvo, prezentacija poruke o Hristovoj Pravednosti koja će dovesti do potresa u crkvi i verujem da je to već počelo. Poruka Laodikeji glasi: "Kupi u Mene bele haljine." Reč "kupiti" znači "zameniti" – to znači ostavljanja naše samopravednosti u zamenu za Hristovu pravednost. U Filibljanima 3:9, vidimo gde je Pavle ostavio svoju pravednost u zamenu za pravednost Hristovu koja dolazi verom.

Sledeći iskaz je upućen propovednicima a takođe je primenjiv na sve nas. "Oni (ovi propovednici koji su samopravedni, koji zavise o sopstvenoj pravednosti, ili čak o onome što Bog čini u njima) se ne želi odreći haljina vlastite samopravednosti, oni neće da zamene svoju pravednost, koja je nepravednost, za pravednost Hristovu, koja je čista nepomešana istina" (E. G. White, *Testimonies to Ministers*, str. 64-65).

Zapamtite, Jevreji su počinili dve greške. Nije potrebno da ih mi ponavljamo. Mi možemo pogledati istoriju Izrailja i reći: Gospode, molimo te oslobodi nas od iste zablude." Nemojmo nikad

dolaziti na ideju da zato što je Bog dao crkvi divne istine da smo bolji od drugih. Mi nemamo taj monopol. Ne znam zašto je to Bog dao nama osim što je On suveren. Nije zato što to zaslužujemo.

Zapamtite, postoji samo jedan način na koji je Bog obećao spasiti čitavo čovečanstvo, a to je u svom Sinu Isusu Hristu. Mi ga ne možemo kupiti, mi ga ne možemo zaraditi, jedini način da ta pravednost bude naša je verom, da kažemo kao što je rekao onaj carinik kad se molio: "Bože, oprosti meni grešnome. Potpuno zavisim od Tvoje milosti, od Tvoje pravednosti, od Tvog dara, Isusa Hrista."

Neka nam Bog pomogne da naučimo iz zabluda Jevreja, i ne ponavljamo ih, moja je molitva u Isusovo ime.

Dvadeset šesto poglavlje – Pravi Izrailjci II (Galatima 3:26-29)

Otkrili smo da su 9., 10. i 11. poglavlje Rimljanima celina. U ova tri poglavlja Pavle deli svoje veliko breme za sopstveni narod, koje su Jevreji. On ističe tragičnu situaciju svog naroda u kontekstu velike teme Rimljanima koja je pravednost verom. Prema argumentima iz ova tri poglavlja, Jevreji su počinili dve glavne greške. Prvo, propustili su da shvate šta znači biti pravi Izrailjac. I drugo, nisu prihvatili način spasenja koji je Bog obećao, verom u Njegovog Sina Isusa Hrista, a ne svojim delima ili nečim drugim.

U 9. glavi Rimljanima Pavle se bavi prvim problemom ili šta stvarno sačinjava pravi Izrailj, ali danas su važna oba ova problema za nas. U stvari, čitamo u 1. Korinćanima 10:11, Pavle nam kaže da je ono što se dogodilo u istoriji jevrejske nacije zapisano nama za korist, posebno za one koji žive na kraju vremena, "na koje i posledak sveta dođe."

Odgovorićemo na jedno pitanje koje Pavle pokreće i sam odgovara u Rimljanima 9, šta sačinjava pravi Izrailj. Prvo ćemo pregledati šta smo već pokrili. Prvo, otkrili smo da je Bog dao Izrailju tri oca, Avraama, Isaka i Jakova. Drugo, otkrili smo da je svakom od ova tri oca Bog dao jedno svečano obećanje, a to obećanje je bilo da će njihova deca, njihovo seme, naslediti carstvo Božje. Ali, kad je Hristos bio na ovoj zemlji, na kraju svoje zemaljske misije, ustao je, i obraćajući se jevrejskoj naciji, objavio u Mateju 23:28: "Ostavi vam se vaša kuća pusta."

Dakle ako je ovo istina to pokreće pitanje i problem, a problem je vezan za Božju pravičnost. Da li ova Isusova konstatacija znači da je Bog propustio održati svoje obećanje koje je dao očevima Izrailja? Od 9. do 11. glave Pavle odgovara na ovo primarno pitanje. U Rimljanima 9:6, Pavle kaže: "Ne, nije moguće da reč Božja ostane bez efekta (ne postigne cilj)." Zatim nakon razlaganja cele te situacije, u Rimljanima 11:26 on zaključuje: "Sav Izrailj će biti spasen."

Bog će održati svoje obećanje. Pitanje koje treba da shvatimo je: "Šta je Pavle mislio pod izrazom 'sav Izrailj'? Da li je mislio svi Jevreji ili je nešto drugo imao na umu?" Počecemo u Rimljanima 2, nešto što smo već pokrili. Tu je Pavle već istakao u poslednja dva stiha da postoje dve vrste Jevreja. Stihovi 28,29: "Jer nije ono Jevrejin koji je spolja Jevrejin, niti je ono obrezanje koje je spolja po telu. Nego je ono Jevrejin koji je iznutra, i obrezanje srca duhom, a ne slovima, to je obrezanje; kome hvala ne od ljudi već od Boga." Pavle kaže da osoba koja je prirodni potomak Avraama, Isaka i Jakova, nije u Božjim očima pravi Jevrejin. To ne kvalifikuje tu osobu za pripadnost Izrailju. Bog je Izrailju dao tri oca iz vrlo posebnog razloga; oni su bili prototip onoga kakva Božja deca trebaju biti. Osobine ova tri čoveka su te koje nekog kvalifikuju da bude pravi Izrailjac.

U ovom poglavlju koncentrisaćemo se na prvog, Avraama. Isus i Pavle su naravno usaglašeni, Isus je bio Sin Božji, Pavle Njegov glasnik, i obojica uče da ova tri čoveka ne predstavljaju doslovnu naciju, fizičku naciju. Božji izabrani narod nije Izrailj po telu, već po Duhu, iznutra a ne spolja, ne po slovu već u Duhu.

Mi uvek moramo čitati tekstove u njihovom kontekstu ili podlozi a kontekst Mateja 8 je jedan rimski centurion, neznabožac, ne Jevrejin. On dolazi Isusu sa zahtevom da Isus isceli njegovog slugu a

argument centuriona je ovaj: "Ja sam centurion, imam vojnike pod sobom. Kad im kažem oni se pokoravaju. Ali moja vlast je samo nad vojnicima. Ti, Isuse Hriste, imaš vlast nad svime. Imaš vlast nad bolešću, imaš vlast nad elementima. U stvari, čak i ne moraš ići kod mene kući da isceliš slugu. Imaš tako veliku vlast da možeš samo reći reč i moj će sluga biti izlečen."

Kad je Isus čuo te reči od jednog neznabošca, poslušajte Njegov odgovor u 10. stihu: "A kad ču Isus, udivi se i reče onima što idu za njim; zaista vam kažem: ni u Izrailju tolike vere ne nađoh." Pitam se da li bi Hristos ovo rekao da se obraća nama? "Ne nađoh toliku veru kao kod ovog čoveka, neznabošca."

Stih 11: "I kažem vam, da će mnogi od istoka i zapada doći (drugim rečima, koji nisu doslovni Jevreji, iz svakog kraja sveta) i sešće za trpezu sa Avraamom, Isakom i Jakovom u carstvu nebeskome." Ova tri čoveka su prototip Božjeg naroda.

Stih 12: "A sinovi carstva (Jevreji koji su se hvalili da su Božja deca) izgnaće se u tamu najkrajnju; onde će biti plač i škrgut zuba."

Oni su bili doslovni potomci Avraama, Isaka i Jakova, ali nisu imali tri osobine koje su ova tri čoveka predstavljala. Sledeći primer se nalazi u Mateju 22. Ova tri oca se pojavljuju kroz čitavu Bibliju. Mi to pokušavamo ignorisati, ali oni imaju pouku za nas, ne možemo jednostavno ostati neupućeni u to. Kontekst Mateja 22 su sadukeji. Sadukeji su bili grupa unutar Jevrejske nacije koja nije verovala u vaskrsenje mrtvih. Mogli bi ih nazvali liberalnim teolozima Hristovog vremena. U 23. stihu imamo podlogu: "Taj dan pristupiše k njemu sadukeji koji govore da nema vaskrsenja, i upitaše ga."

Onda su dali jednu neobičnu ilustraciju o sedam muškaraca koji su se oženili istom ženom, ne istovremeno već postupno. Pitanje je bilo: "Čija supruga će ta žena biti na nebu, ako ima vaskrsenja?" Pokušavali su da pobiju vaskrsenje ovim filozofskim argumentom, ali pazite kako je Isus odgovorio, posebno u stihovima 31 i 32: "A za vaskrsenje mrtvih, niste li čitali šta vam je rekao Bog, govoreći: (zatim citira Izrazak 3:6) 'Ja sam Bog Avraamov, Bog Isakov, i Bog Jakovljevi.'" Objašnjenje koje Isus daje na ovaj navod je: "Bog nije Bog mrtvih, nego Bog živih." Ova trojica predstavljaju žive!

Pošto smo ovo obavili, pređimo na Avraama. Da se podsetimo, kontekst našeg proučavanja je Rimljanima 9, gde je Pavle rekao u Rimljanima 9:6: "Ne pripada Božjem Izrailju svako ko pripada doslovnom Izrailju" i dopunićemo ovaj iskaz u našoj studiji Rimljanima 9 počevši sa Galatima 3:26-29. Podsetimo se da je crkva u Galatiji bila mešavina neznabožaca i Jevreja, uglavnom neznabožaca. Stih 26 kaže: "Svi vi ste sinovi Božji (ne zato što imate krv Avraamovu, Isakovu i Jakovljevu, već zato što imate veru u Hrista Isusa) kroz veru u Hrista Isusa."

On zatim objašnjava kako je ovo istina: "Svaki koji se krstio u Hrista Isusa obuče se (posta jedno sa) u Hrista." Kao ilustracija, kad obučete svoju odeću, ta odeća postaje deo vas. Ako putujete odavde do Aljaske sa tom odećom, ona ide s vama jer ste je obukli. To je ilustracija koju Pavle ovde koristi. Krstiti se u Hrista znači obući se u našeg Gospoda Isusa Hrista, a kad se obučete u Njega, vi više niste Amerikanac, Indijac, Afrikanac, ili Kinez. Nema Jevrejina, nema neznabošca, i nema muškog i ženskog roda.

U Galatima 3:29: "Ali ako ste Hristovi, onda ste Avraamovo seme (ili dete; reč "seme" nije moderan termin) i naslednici po obećanju." Postali ste dete Avraamovo jer pripadate Hristu. Vi pripadate Hristu verom i krštenjem. Rimljanima 4:13: "Jer obećanje Avraamu ili semenu njegovu da bude naslednik svetu ne bi zakonom."

Novozavetni pisci nisu imali ekvivalentnu grčku reč za naš pojam "legalizam." Tako će vrlo često Pavle koristiti reč zakon, ili frazu "dela zakona," za našu reč "legalizam." Ovde je jedan primer. On nije protiv zakona kao standarda hrišćanskog življenja. U stvari, on je za njega, i to ćemo videti kad dođemo do Rimljanima 13, ali je protiv zakona kao sredstva da se postane Božje dete. On je protiv legalizma kao sredstva spasenja i kaže da obećanje koje je dato Avraamu i njegovoj deci nije bilo kroz zakon već kroz pravednost verom.

U 16. stihu Pavle nastavlja i kaže: Zato od vere da bude po milosti da obećanje tvrdo ostane." Da li je ono tvrdo ili sigurno samo pastorima i onima koji su veoma dobri? Tvrdo kome? "Svemu semenu (svima koji veruju), ne samo koji su do zakona (Jevreji), nego i koji su od vere Avraamove koji je otac svima nama." "Svi mi" su svi koji, kao Avraam, veruju u Božje obećanje. To je konstatacija.

Potrebno je da razumemo detalje kako je Avraam postao Božji prototip za sve vernike jer Avraam je naš otac. Za Jevreje "otac" nije neko ko ih proizvodi. U ovom kontekstu reč "otac" znači, "onaj koji je moj primer, moj prototip."

Pozivanje Avraama je u Postanju 12:1-4. Bog dolazi Avraamu, i Bog mu upućuje poziv. Važno je da razumemo pozivanje Avraama. Bog govori Avraamu u 1. stihu, i kaže: "Izađi iz svoje zemlje, iz svoga roda, i iz doma oca svojega." Zašto? Da li Bog voli da rastura domove? Dobro, imamo tekst, neću vam dati tu referencu, jer želim da malo kopate. Želim da naučite kako da proučavate svoju Bibliju. Postoji tekst koji kaže da su Avraam i njegova porodica, njegovi roditelji i bližnji "služili drugim bogovima." Sada možete uzeti reč "služiti" ili "drugi bogovi" i potražiti je u vašem konkordansu, zatim naći tekst.

Avraam nije bio podignut kao vernik; on se podizao u idolopoklonstvu i Bog je rekao: "Izađi iz takvog okruženja." Baš kao danas, Bog kaže: "Izađite iz sveta, izađite iz svoje kulture, i uđite u Moju kulturu, koja je u potpunoj kontradikciji sa ljudskim načinom života." Znači to je isti poziv koji mi upućujemo: "Izađite iz Vavlona." Kad je Isus rekao u Mateju 28:19: "Idite i naučite sve narode," On je mislio, "Pozovite ih iz sveta u Moj tabor." U stvari, Isus je rekao učenicima u Jovanu 15:18 i dalje: "Bijaste od sveta, ali Ja vas izabrah iz sveta." Isto kao sa Avraamom.

U Postanju 12:12 Bog kaže: "Učiniću od tebe velik narod. Blagosloviću te i tvoje ime načiniti velikim, i bićeš blagoslov i blagosloviću one koji te blagosiljaju, a prokleću one koji te kunu. I u tebi, Avraame, blagosloviće se sva plemena na zemlji." Zašto Jevreji nisu uvideli da je Bog dao Avraama da bude otac blagoslova čitavom svetu, a ne samo njima? Od samog početka nisu uviđali ovaj poziv.

Postanje 12:4 nam kaže da je Avraam poslušao poziv. Bilo mu je 75 godina kad je napustio svoju zemlju, Haran. Ali u to vreme, Avraam je sa svojih 75 godina bio u punoj životnoj snazi. Ljudi su tada duže živeli nego danas. Ali ovo je bilo pozivanje Avraama. Jevrejima 11:8-10 kaže da je Avraam poslušao verom. On nije poslušao Boga zato što je želeo da bude spasen, nego je poslušao jer je verovao Božjem obećanju. Avraam je odgovorio verom i njegova poslušnost bila je poslušnost verom.

Avraam nije imao dece kad je upućen poziv i dato obećanje. Imao je 75 godina, već oženjen ali bez dece, ali Bog mu je obećao da će biti otac velike nacije. To je značilo da će mu Bog podariti sina i mogu zamisliti Avraama kako se obraća komšijama i prijateljima: "Znate, Bog će mi podariti sina." Prošla je jedna godina, druga, treća, i ljudi su počeli da ga pitaju: "Usput, gde ti je sin kojega ti je Bog obećao? Znaš da je nama potrebno devet meseci da dobijemo sina, sigurno Bogu treba manje." Prošle su četiri godine i stvar je postala zabrinjavajuća. Proteklo je skoro još osam godina, a deteta nije bilo. Sada je Avraam postao star. U 15. glavi Postanja Bog kaže Avraamu u viziji: "Ne boj se Avrame." Avram je bilo ime koje su mu dali roditelji. Jevrejska imena su imala određeno značenje, koje je bilo važno a ime "avram" znači "uzvišeni otac." "Mnogo je očeva, ali ti si onaj kojeg sam uzvisio." Avraam je ime koje mu je dao Bog. I tako je Bog rekao: "Zašto se plašiš? Zašto sumnjaš? Ja sam tvoj štit, tvoja izobilna plata. Osloni se na Mene."

I Avraam je rekao: "Da, ali ima jedan problem, Gospode. Nisi mi dao sina. Bez dece sam. Šta se dogodilo sa tvojim obećanjem? Jedini sin u mom domaćinstvu (koje je proširena porodica u jevrejskom sistemu) je Eleazar od Damaska. Da li je on obećani sin?" A Bog je rekao: "Ne. On nije obećani sin. Sin kojega sam ti obećao izaći će od tvojih bedara. On će biti baš tvoj sin."

U 15. glavi 5. i 6. stih, čitamo da, kad mu je Bog to rekao, izveo ga je u šetnju. On je rekao: "Pogledaj, vidiš li koliko zvezda ima na nebu?" Na Srednjem Istoku vrlo retko ćete videti oblake. To

je najvedrije nebo. I On je rekao: "To je broj dece koju ćeš imati." A Avraam je rekao: "Hvalite Gospoda!" On je poverovao, i to mu se primilo u pravdu (6. stih).

Dakle, prošle su još dve godine, i Sara, njegova žena, je došla Avraamu i rekla: "Znaš, mislim da je Bogu potrebna pomoć. Suočimo se s tim, sada je 10 godina. On je napomenuo pre dve godine da će dete doći od tebe, ali ništa nije rekao za mene. Činjenica je da si ti još kako valja, a ja nisam. Ostarila sam. Doktori mi počinju govoriti: zaboravi na san. Bogu je potrebna pomoć, jer ljudi se smiju našem Bogu. Zašto nešto ne učinimo?"

U to vreme se praktikovalo surogativno materinstvo. Oni su koristili različite metode i tako je Sara rekla: "Avraame, imam jedan predlog. Idi od moje pomoćnice Egipćanke, napravi dete, i pomoz Bogu. Već smo siti ljudi koji govore o Božjoj nesposobnosti." A Avraam je rekao: "To je odlična ideja." Mislio je dobra a znam da mu je bilo najmanje 85 godina jer je poslednji deo Postanja 16:3 kaže da se ovo desilo 10 godina nakon što je on ušao u Hanaan. Sara je imala 75 godina. Dakle, dobio je Ismaila i izveo ga pred Boga i rekao: "Bože, evo tvog obećanog sina." Bog je rekao: "Ne. Nisam tražio da mi pomogneš. Tražio sam da veruješ mom obećanju!" Zatim je Bog čekao, ne 8 godina, ne 10 godina, već još 14 godina, da je naučno, medicinski, ljudski, postalo za Saru nemoguće da ima dete.

U Postanju 17 kad je Avraamu bilo 99 godina, Gospod se javio Avraamu i rekao: "Ja sam Bog svemogućí." Reč "svemogućí" znači, "mogu sve učiniti." Bog je rekao: "Ja sam Bog svemogućí. Po mojoj volji živi i budi pošten (savršen ili besprekoran kako to stoji u originalu)." Sada čitajmo taj iskaz, reč besprekoran ili savršen u njenom kontekstu. On ne govori o savršenosti u ponašanju, On govori o savršenosti u veri. Avraam je imao manjkavu veru. Postojale su neke prepreke u njegovoj veri i Bog je želeo da ih ukloni. On je tražio od Avraama: "Želim veru koja se ne da uzdrmati. Želim da mi veruješ bez obzira šta kažu naučnici, bližnji ili doktori."

U 4. i 5. stihu čitamo: "Što se Mene tiče, (to su reči Božje) gle, Moj zavet je sa tobom, i bićeš otac mnogim narodima. Nećeš se više zvati Avram 'uzvišeni otac' nego će ti ime biti Avraam, 'otac mnogih.' Jer učinih te ocem mnogih naroda." Tada je Bog ušao u zavetni odnos. Stih 9: "Što se tebe tiče, drži Moj zavet, ti i tvoji potomci nakon tebe kroz pokoljenja."

Dakle ovde imamo jedan problem. Šta je Bog mislio kad je rekao Avraamu: Drži ovaj zavet, ali ne samo ti nego i tvoji potomci." Da li je mislio na njegove doslovne potomke ili duhovne potomke? Razmotrimo, dakle, zavet. Stih 10: "Ovo je Moj zavet koji ćeš držati između Mene i tebe i tvojih potomaka nakon tebe. Svako muško dete između vas neka se obrezuje."

Ako niste obrezani znači li to da niste Avraamovo dete? Pogledajte 11 stih: "I obrezivaćete okrajak tela i to će biti znak." Obrezanje je imalo biti znak zaveta između Boga i nas. To nije stvarni zavet, već znak zaveta. Tu su Jevreji napravili grešku. Oni su uzeli taj znak i učinili ga stvarnošću. U stvari jedan od prvih teoloških sukoba u hrišćanskoj crkvi bio je oko obrezanja. Čitajte Dela 15, gde su judaisti rekli hrišćanima u Antiohiji: "Ukoliko se ne obrežete kao što stoji u Postanju 17, ne možete se spasti."

Ali Pavle i Varnava su se borili protiv toga; oni su rekli: "Ne! Nećemo dopustiti da se takva teologija uvuče u hrišćansku crkvu." Oni taj problem nisu mogli rešiti, pa su imali prvu Generalnu konferenciju i hvala Bogu što su Petar, Jakov i Jovan, stubovi te crkve, odbranili Pavlovu teologiju.

Šta je zavet označavao, šta je simbolizovao? Pročitaćemo dva teksta. Jedan je Mojsijeva konstatacija gde on ispravlja zabludu u Ponovljenom zakonu 10:16. Tu stoji šta zavet znači. Drugi tekst je Jeremija 4:4.. Oba ova teksta kažu isto. Ono što Bog zaista traži je obrezanje naših srca. Drugim rečima, uklonite neverstvo. "Avraame, sumnjao si u Mene i Moje obećanje. Želim da ukloniš sve sumnje. Želim da Me držiš za reč i ući ću u zavet s tobom."

Novozavetna primena obrezanja, sa Pavlom kao velikim interpretatorom, nalazi se u Filibljanima 3:3. Govoreći hrišćanskoj crkvi u Filibi, koja je bila sačinjena prvenstveno od neznabožaca, Pavle kaže: "Jer mi smo obrezanje koje služimo Bogu u Duhu, i radujemo se u Hristu Isusu, i nemamo poverenja u telo (u našu ljudsku sposobnost)." Znači stvarno obrezanje, čin,

jednostavno je simbolizovalo istinu. Nije čin taj koji vas spasava nego istina a istina je, Ne ja, već Hristos.

Kološanima 2, je pasus koji moramo analizirati jer je težak pasus, napokon uzrokovao je probleme u tumačenju. Ali želim vam istaći podlogu. Stih 11: "U kome (odnosi se na Hrista) i obrezani biste (prošlo vreme, obraća se vernicima) obrezanjem nerukotvorenijem (to je primenjivo i na muškarce i na žene) odbacivši telo greha mesnih obrezanjem Hristovim." Zatim u 12. stihu, on povezuje ovu istinu sa krštenjem. Krštenje, danas, ima isto značenje koje je imalo obrezanje u Starom zavetu; ono znači kazati: "Ne ja, već Hristos." "Zakopavši se s Njime krštenjem (jer kad je Hristos umro na krstu On je umro grehu, pokrili smo ovo u Rimljanima 6) u kojem s Njim i ustaste verom sile Boga koji ga vaskrsnu iz mrtvih."

Dakle, to je ono što predstavlja Avraamova vera. To je vera bez ikakve sumnje. Sada ću vam dati dva iskaza. Ova dva iskaza se ne slažu sa racionalnim, ne slažu se sa naučnim metodom, ali zapamtite, Avraam nije tražio naučni dokaz. On je uprkos svemu verovao. Ova dva iskaza se nalaze jedan u Rimljanima, a drugi u Galatima. Rimljanima 13:14 i Galatima 5:16: "Obucite se u Gospoda našega Isusa Hrista, i ne ugađajte telu." "Hodite u Duhu i ne ispunjavajte želje tela."

Na osnovu ova dva iskaza, verujete li da vam Bog može dati potpunu pobedu nad grehom? Pitanje nije: "Pokaži mi nekog!" ili "Pokušao sam i nisam uspeo." Avraam je pokušavao 25 godina i nije dobio dete, ali kad mu je Bog došao kad je bilo nemoguće pokušavati, on je verovao. Verujete li onome šta Bog kaže u svojoj Reči? To je pitanje, to je ono što vas i mene kvalifikuje da budemo deca Avraamova.

Avraam predstavlja veru koja se ne da uzdrmati. Znam ovo jer nakon što je ušao u ovaj zavet Bog mu je dao dete sledeće godine. Sedamnaest godina kasnije, kad je Isak bio mladi stasiti tinejdžer, Bog je rekao nešto Avraamu. Nalazimo to u Jevrejima 11:17: "Verom Avraam, kad bi kušan prinese Isaka, i onaj koji primi obećanja prinese svog jedinorodnog (što znači posebnog) sina." Bog mu je rekao: "Uzmi tog sina u kojem ću blagosloviti celi svet, i ubij ga!" Da li je Avraam rekao: "Ako ga ubijem, kako ćeš održati obećanje?" Ne, Avraam nije pitao Boga. U 19. stihu, nalazimo šta je imao na umu: "Računajući da ga Bog može podići i iz mrtvih, zato ga i uze za priliku."

Drugim rečima, "Ako mi je Bog dao Isaka kad je to bilo nemoguće, Bog ga može podići. Nema problema Bože, TI želiš da ga ubijem, i ubiću ga. Jedno znam, tvoja obećanja nikad ne izostaju. Verujem ti Bože, da ćeš održati svoje obećanje."

Može li Bog danas proizvesti takav narod? MI imamo više dokaza nego je Avraam imao. Zašto ne možemo verovati Bogu kad kaže: "TI si moje dete?" Zašto ne možemo verovati Bogu kad kaže: "Gledam te kao da nikad nisi sagrašio." "Ali osećam se grešnim." Nema veze šta osećaš. Šta Bog kaže? "Koji veruje u Isusa Hrista već je prešao iz smrti u život."

Avram je bio otac doslovnih Jevreja. Avraam je otac svih vernika. Kao zaključak čitamo Galatima 3:6-9: "Kao štao Avraam verova Bogu, i primi mu se u pravdu. (Avraam je bio pravedan, ne zbog ponašanja već što je verovao Božjem obećanju. Poznajte dakle da su oni sinovi Avraamovi koji su od vere. A pismo videvši unapred da Bog verom pravda narode (ne "narod" u jednini, već narode, što uključuje svaku naciju na svetu) unapred objavi Avraamu jevanđelje (Avraam je znao jevanđelje, ne kao doslovnu činjenicu, već kao obećanje) govoreći: u tebi će se blagosloviti svi narodi. Tako koji su od vere, blagosloviće se s vernim Avraamom."

Ako verujete da vas je Bog iskupio, ako verujete da vam je Bog dao novu istoriju, novi identitet u kojem ste već opravdani na život, vi ste Avraamovo dete. Ako verujete da vas Bog može voditi kroz Svetog Duha, i dati vam potpunu pobedu nad grehom, vi ste dete Božje. Bog vas ne pita za ponašanje, On traži od vas veru. On čini dela, prvo u Hristu, a zatim u vama.

Sve što On kaže je: "Želim narod koji će mi verovati bez senke sumnje." Bilo da to dolazi u terminima opravdanja, posvećenja ili proslavljanja, moj deo, vaš deo je samo vera! Bog čini sve drugo. On opravdava bezbožnog, hvala mu za to. On posvećuje vernika, i On nas proslavlja na kraju vremena.

Moja je molitva da uradite ono što je Pavle učinio, čovek kojega je Bog upotrebio da objasni ovu istinu. Pavlovo ime bilo je Saul. Kao Saul, bio je Avraamov sin, i progonitelj hrišćanske crkve. Ali kad je otkrio jevanđelje, rekao je: "Svu svoju pravedost, dostignuća, čak i naslađe, kao Avraamovog deteta, držim za smeće, trice, samo kroz veru." I kad je to uradio primenio je ime sa Saul (Savle) na Pavle.

Moja je molitva da promenite svoje ime, ne doslovno, jer postoje legalni ogranci u ovoj zemlji, već svoj stav sa sumnje i neverstva na verovanje. I neka svako od vas bude pravo Božje dete, kroz veru.

Dvadeset sedmo poglavlje – Pravi Izrailjci III (Galatima 4:28-31)

Naučili smo da je Božje obećanje bilo da će sav duhovni Izrailj biti spašen. Prirodni potomci Avraama, Isaka i Jakova ne sačinjavaju Izrailj u Božjim očima, već duhovni potomci ta tri čoveka. Videli smo u našem prošlom poglavlju da Avraam predstavlja veru. Sada ćemo se okrenuti Isaku. On predstavlja novo rođenje, drugi preduslov da se postane Izrailjac. Zatim u sledećem poglavlju razmatraćemo Jakova koji predstavlja istrajnost svetih čija vera će izdržati do kraja.

Jedino što je posebno zabeleženo o Isaku u Svetom Pismu nije bilo nešto što je uradio ili ispunio. Bilo je to njegovo rođenje. Bog u ovome ima naročitu pouku za nas. U Rimljanima 9:6: "Ali nije moguće da reč Božja izostane. Jer nisu svi Izrailjci koji su od Izrailja." Drugim rečima, prirodno ili Izrailj po telu, ne čini Božje izabrane. Zatim u 7. stihu on kaže: "Niti su sva deca (tj. deca Božja) koja su seme Avraamovo." "Samo to što imate Avraamovu krv u sebi ne čini vas detetom Božjim." Ismailo je bio Avraamovo dete, ali "u Isaku nazvaće ti se seme," navodi Pavle Stari Zavet. Zatim to obrađuje u Rimljanima 9:8: "To jest, nisu ono deca Božja što su po telu deca, (ili prirodni potomci Avraama i Isaka) nego deca obećanje primaju se za seme."

Pavle troši čitav jedan odsek u Galatima 4 objašnjavajući šta to znači. Pre nego uđemo u to, potrebno je da se dobro upoznamo sa podlogom. Pavle uzima kao gotov fakat da njegovi čitaoci razumeju Stari zavet. U Pavlovo vreme nije bilo Novog zaveta pa su nam potrebni neki tekstovi da budemo načisto oko Isaka. Prvo je Postanje 12:4. Tu nam je rečeno da je Avraamu bilo 75 godina kad mu je Bog došao i pozvao ga iz njegove zemlje iz paganskog okruženja i obećao mu da će biti otac posebnog naroda. Bog mu je obećao da će se u njemu sva plemena na zemlji blagosloviti. Avraam nije imao dece kad je došlo to obećanje tako da je obećanje bilo kroz njegovog sina Isaka, koji je tek imao doći.

U Postanju 21, rečeno nam je da je Avraamu bilo 75 godina kad mu je obećanje bilo dato, a sto godina kada je ono ispunjeno. Čitamo to u Postanju 21:5: "A Avraamu bi sto godina kad mu se rodi sin Isak." Bog je čekao dugih 25 godina da održi obećanje. Za Avraama je to bio vrlo zbunjujući i težak period. Bog je čekao 25 dugih godina ne zato što mu nije mogao ranije dati sina, već da bi mu dao sina kad je prirodno bilo nemoguće dobiti ga. Postoji samo jedan razlog što je Bog čekao tako dugo. Za Avraama je bilo bitno da se iscrpi što se tiče dobijanja sina prirodnim putem. Kad je prestala prirodna sposobnost da se kroz Saru dobije sin, tada i samo tada je Bog rekao: "Daću ti sina." To je zato što Isak predstavlja nešto vrlo posebno. On reprezentuje one koji su se, poput njega, rodili ne prirodnim putem već odozgo.

Ovo je pouka koju je Isus pokušao preneti Nikodimu. U Jovanu 3 čitamo o dijalogu koji se vodio. Nikodim je bio jedan od judaističkih teologa, član Sinedriona. Da je danas živ verovatno bi bio profesor na koledžu ili univerzitetu. Bio je jedan od članova Sinedriona. On je, sa svojom crkvom, bio zastranio od istine kao što je u Hristu. Ali u Isusu je prepoznao vrlo posebnu osobu. Tako je došao k Isusu noću. Rekao je: "Isuse, niko ne može činiti čuda kakva ti činiš ukoliko nije od Boga."

Isus je ignorisao njegovo pitanje i u Jovanu 3:3 On odgovara i kaže: "Zaista, zaista ti kažem, ako se ko nanovo ne rodi ne može videti carstva Božjega." Drugim rečima, vi ne možete pripadati Bogu prirodnim rođenjem; morate se opet roditi. Ono se Nikodimu učinilo besmislenim. Njegova teološka škola nije proučavala pitanje novorođenja pa je Nikodim pitao u 4. stihu: "Kako se može čovek roditi kad je star? Može li po drugi put ući u utrobu matere svoje i roditi se?"

Nikodim je bio promašio cilj. Isus nije govorio o drugom prirodnom rođenju i On odgovara u 5. stihu: "Zaista, zaista ti kažem: ako se ko ne rodi vodom i Duhom, ne može ući u carstvo Božje." Voda predstavlja krštenje, a krštenje predstavlja sahranjivanje. Hristos kaže: "Prirodni život mora otići da bi došao novi život. To nije ponavljanje starog života. To je novi život u zamenu za stari." Zatim u Jovanu 3:6 Isus to bolje pojašnjava: "Što je rođeno od tela telo je." Telesan život se ne može promeniti. Ono će uvek biti telo. Rođeno je kao telo, biće telo i takvo će umreti. Ne možete ih mešati. I to je ono što predstavlja Isak.

Dopustite da to postavimo na ovaj način: Bog je rekao Adamu i Evi u Postanju 2:17 da će u dan u koji sagreše umreti. Dakle mi znamo da Adam i Eva nisu umrli u dan kad su sagrešili, tj. nisu umrli fizički. Njihov fizički život nije umro tog dana. Otpočeo je proces smrti, ali telo je živelo. Ali Adam i Eva su umrli istog dana. Oni su umrli duhovno. Sveti Duh koji je nastavo u njima ih je napustio i život im je zaronio u tamu. A pošto je Bog bio uspostavio zakon razmnožavanja vrsta, Adamova deca koja su došla na svet rađanja su duhovno mrtva. Čitam ovo na primer u Efescima, druga glava. KJV to ne izlaže toliko jasno ali taj tekst stvarno kaže da smo jedanput u vremenu postali duhovno mrtvi. Evo tog teksta iz NKJV u Efescima 2:1: "I vas" i sledeća fraza "ožive" ne postoji u originalu, ona je dodata.

Znači Pavle stvarno kaže sledeće: "I vas koji bijaste mrtvi u prestupima i gresima." On je mislio da "bijasmo duhovno mrtvi." Zatim u 5. stihu dodaje: "Još dok bijasmo duhovno mrtvi, ožive nas zajedno sa Hristom." Ovde se on ne poziva na naše iskustvo, već na objektivnu istinu koja se dogodila u Hristu kad se božanstvo ujedinilo sa ljudskim. Vidite, ljudska priroda koju je Hristos preuzeo došla je od Marije. Ona je bila duhovno mrtva (misli se na tu prirodu – prim. prev.) ali u trenutku kad se ujedinila sa Hristovim božanstvom postala je duhovno živa. To je osnova iskustva novorođenja. Drugim rečima, nikakvo iskustvo nam se ne događa u hrišćanskom životu nezavisno od svršenog Hristovog dela. Novorođenje nije nešto što je dodato zemaljskoj misiji. Početak Njegove zemaljske misije bio je kad su se božansko i ljudsko spojili u Marijinoj utrobi.

Ali pošto se prirodno rađamo duhovno mrtvi, mi imamo problem, a taj problem se nalazi u Rimljanima 7:14. Ovde nam Pavle izlaže problem: "Zakon je duhovan ali ja (opšte "ja" koje se odnosi na svako ljudsko biće koje se rađa na ovom svetu) sam telesan prodan pod greh." Drugim rečima, moj prirodni život je rob grehu. U stvari, Rimljanima 7:5 ističe sledeće: "Jer dok bijasmo u telu (ili dok smo bili pod kontrolom svog prirodnog života), grehovne strasti podstaknute zakonom bijahu na delu u našim udima noseći rod na smrt." Drugim rečima, naš prirodan život nema kapaciteta, nema moći da drži Božji zakon jer zakon je duhovan a moj telesan život čulan. On ovo jasno iznosi u Rimljanima 8:7: "Jer čulan um (reč koju je on upotrebio je "telesan." Reč "telo" na grčkom je "sarks" a Pavle koristi reč "sarkikos" što znači "telesan um") je u neprijateljstvu sa Bogom, jer se ne pokorava zakonu Božjemu niti to ikad može." Znači rođen sam sa telom, životom koji je u neprijateljstvu sa Bogom, životom koji je prodan pod greh, životom koji nikad ne može ugoditi Bogu. A Nikodim je pokušavao da ugoditi Bogu kroz svoj prirodan život. Pogrešio je i došao Bogu noću po savet.

Dok smo bili u Etiopiji upoznali smo se sa jednim mladićem. Bio je komunistički profesor koji je predavao marksizam za vreme posebnih perioda koje su imali. Bio je instruktor marksističke filozofije ali postojala su neka pitanja koja je imao na umu pa je k nama došao noću. Moja žena mu je dala nadimak Nikodim. Nije bila sigurna da li je iskren ili je bio špijun koji me je trebao držati na oku. Bio sam voljan da preuzmem taj rizik jer sam znao da ako bi zaista istraživao onda mu je potrebno poznanje jevanđelja. Proučavao sam s njim nekoliko noći. Dolazio bi samo noću jer se nije usuđivao doći pastoru danju. Bio je marksista, ateista spolja.

Kad smo nekoliko godina kasnije napuštali Etiopiju pitao sam se da li se nešto izrodilo iz ovoga. Godinama kasnije pismili smo pismo u SAD i on je rekao: "Usput, želim da znate da sam prihvatio Hrista i krstio se." Isto se dogodilo Nikodimu. Postao je Hristov sledbenik nakon vaskrsenja.

Ima ljudi i žena koji tragaju, koji su pokušali biti dobri na prirodan način. Davali su obećanja. Donosili su odluke i otkrili da je zakon duhovan, a oni telesni. Dakle, imam dobre vesti. Prirodan život nikad ne može ugoditi Bogu. Zato je Isus rekao: "Nikodime, pogrešna ti je osnova. Treba da se opet rodiš." Treba da budeš Isakovo dete. To je sva filozofija.

Hristos nam je dao novu nadu zbog onoga što je uradio. Pavle nam kaže u 1. Korinćanima 15:50 da ovo telo i krv, ovaj prirodan život s kojim se rađamo kroz Adama, koji primamo preko naših roditelja, ne mogu naslediti carstva Božjega jer propadljivost ne može naslediti nepropadljivost. Zato će se desiti promena.

Utelovljenjem Bog je omogućio novorođenje za ljudski rod, ali novorođenje postaje stvarnost u vama i meni kad iskusimo obraćenje. Prva i druga Petrova nam govore kad postajemo Isakovo dete. U 1. Petrovoj 1:3: "Blagosloven Bog i Otac našega Gospoda Isusa Hrista, koji nas po velikoj milosti svojoj prerodi za živu nadu vaskrsenjem Isusa Hrista iz mrtvih."

Hristos je preuzeo naš osuđeni život i podredio ga krstu gde je umro, a zauzvrat dao nam vlastiti život kako bi mogli opet ustati u novini života. To je ono što je Hristos ispunio. Petar kaže: "Hvala Bogu, blagosiljajte Njegovo ime, hvalite Njegovo ime, što nam daje novu nadu za novi život koji postade naš, koji je ponuđen ljudskom rodu kroz vaskrsenje Hristovo." U 4. i 5. stihu on kaže: "Kroz ovaj život imamo nasledstvo nepropadljivo, koje neće istrnuti ni uvenuti, sačuvano na nebesima za vas. Koje (one koji su prihvatili ova obećanja) je sila Božja sačuvala (zapazite da je Bog taj koji nas čuva, ne mi; naš deo je vera) kroz veru za spasenje spremno da se otkrije u poslednje vreme."

Drugim rečima, spasenje je naše koji smo Isakova deca kroz obećanje. Mi smo deca obećanja. Ta stvarnost će se dogoditi prilikom drugog Hristovog dolaska. Čitamo u 2. Petrovoj 1:2-4: "Blagodati i mir da vam se umnoži u poznanju Boga i Isusa Gospoda našega."

Na ovaj tekst može se nadovezati čitava propoved jer postoje mnogi koji misle da je način za izgradnju hrišćana davanje instrukcija šta činiti ili ne činiti, ali Petar ovde kaže da se milost i mir množe kroz poznanje Boga i Isusa Hrista. Zato propovedamo da bi uvećali znanje jer to nam daje više nade i mira i veću silu. Isus kaže: "Poznaćete istinu i istina će vas izbaviti." Mi sada učimo istinu o novorođenju. 2. Petrova 1:3: "Budući da su nam sve božanstvene sile Njegove, koje trebaju k životu i pobožnosti, darovane." Ovaj novi život nam daje dve divne stvari:

1. Daje nam večni život i

2. Da je nam pobožnost. Kroz ovaj novi život mi možemo odražavati Božji karakter. Ne samo nebo već i pobožnost je naša kroz ovaj novi život. "Kroz poznanje Onoga koji nas dozva slavom i dobrodetelju (vrlinom). Kroz koje (kroz ovo poznanje) nam se darovaše prevelika i dragocena obećanja (poznanje Hrista je ono što nam daje prevelika i dragocena obećanja), da njih radi imate deo u Božjoj prirodi, (možete biti deo tog novog života koji vam je Hristos dao na krstu) umakavši pokvarenosti koja je na svetu kroz strast."

Znači obraćenje je novo iskustvo. Kad putujete u Englesku potrebni su vam neki putnički čekovi, ali kad tamo stignete morate ih pretvoriti u britanske funte. Drugim rečima, obraćenje je ostavljanje nečega što imamo u zamenu za nešto što želimo. Mi smo rođeni sa prirodnim životom; životom koji je prodan pod greh; životom koji ne može držati Božji zakon; životom koji stoji osuđen; životom koji mora umreti. To je naše prirodno nasleđe. Sada Bog kaže: "Imam način da se ovo izbegne. Vi to možete ostaviti u zamenu za život moga Sina, koji je pravedan, koji je besmrtn, koji vam daje pravo da stojite pravedni pred Božjim zakonom." I ako to odbijamo sve što mogu reći je da nam je potreban doktor. Samo budala ili neko ko je pomračenog uma će odbaciti takvu razmenu. Ali neki od nas nisu razumeli te dobre vesti.

Kad prihvatate Hrista vi postajete sudionikom Božanske prirode. Vi ste nova osoba, novorođena osoba u Hristu. Pitanje nije imate li svoje ime u crkvenim knjigama. To vas neće spasti. Pitanje je imate li novi život u Hristu koji vas kvalifikuje da budete Isakovo dete. Imajući ovo za osnovu, okrenimo se Galatima 4. Galati su bili u provinciji Galiciji. Pavle je evangelizirao crkve koje su tu postojale kroz propovedanje jevanđelja. Ali nakon što je on otišao, došli su im neki lažni učitelji zvani Judaisti i rekli: "Znate Pavle vam je dao nepotpuno jevanđelje. Rekao vam je da morate prihvatiti Hrista kao svoju Pravednost. To nije dovoljno. To je samo deo istine. Drugi deo je da se morate obrezati i držati zakon. Nije dovoljno jednostavno prihvatiti taj dar. Dar je nepotpun. Morate i vi nešto učiniti." I jadni Galati su upali u zamku.

U Galatima 4:21 Pavle postavlja Galatima pitanje: "Kažete mi, vi koji želite da budete pod zakonom." Dakle postoje dva sistema pod kojima možemo biti. U Rimljanima 6:14 Pavle nam kaže da novorođeni hrišćanin nije više pod zakonom već pod milošću jer u Rimljanima 7 on kaže da smo umrli u telu Hristovom pod zakonom (tj. zakonu). On nije mislio da je svršeno sa zakonom. On je jednostavno mislio da više ne živimo pod jurisdikcijom zakona.

Biti pod zakonom znači živeti pod njegovom upravom. Reč "pod" znači "biti pod upravom." Zakon upravlja nekom osobom jednostavno govoreći: "Ako mi se savršeno pokoravaš, živećeš. Ali ako si mi neposlušan makar u jednoj stavci, samo jednoj, pod kletvom si." U Galatima 3:10 Pavle navodi zakon: "Proklet je svaki koji me stalno ne sluša." Znači Pavle kaže ovim Galatima: "Vi koji želite biti pod zakonom, ne znate li šta se nalazi u knjizi zakona? Niste li čuli zakon?"

Podsetimo se da ljudi Pavlovog vremena nisu pravili tu veliku razliku kao mi danas. Moralni zakon, ceremonijalni zakon, zdravstveni i građanski zakoni, svi su bili pod jednim kišobranom nazvani "Knjiga Zakona." U Postanju, prvoj knjizi zakona, postoji priča o Avraamu. Pavle se na ovo poziva u Galatima 4:22: "Jer pisano je u knjizi zakona da Avraam imade dva sina, jednog od robinje i drugog od slobodne."

Pavle definiše Saru, Avraamovu ženu, kao slobodnu. Bog gleda na stvarnu ženu kao prirodnu ženu. On gleda na surogativnu ženu, koje je Agara, kao na robinju. Ona je bila rob, u stvari bila je Sarina robinja. Pavle ističe Avraamova dva sina u 23. stihu: "Ali koji beše od robinje, po telu se rodi (na prirodan način, kroz ljudski napor); a koji od slobodne, po obećanju." Avraam nije proizveo Isaka. Nije mogao. Medicinski i naučno, to je bilo nemoguće. Sara je bila prošla dob za rađanje. To je bilo apsolutno jasno. Isak se rodio prema Božjem obećanju. Dakle, podsetivši ih na ovu činjenicu, Pavle nastavlja u 24. stihu: "Koje je simbolika (to je alegorija; oni su imali duhovni značaj): jer su ovo dva zaveta; jedan od Sinajske gore, koji rađa za robovanje, i to je Agara." Ismailo predstavlja one koji su pod zakonom jer stari zavet načinjen na Sinajskoj gori bio je u ovome: Bog je dao zakon na gori Sinaju a narod je rekao: "Činićemo sve što si kazao."

U Starom zavetu Bog daje zakon, a čovek obećava da će ga držati i ispunjavati; a ako to ne učini, to znači njegov kraj. Stih 25: "Jer Agar je gora Sinaj u Arabiji, i poredi se sa sadašnjim Jerusalimom, a koji je u ropstvu sa svojom decom." Agar predstavlja legalizam pod kojim su još uvek Jevreji u Jerusalimu. Godine 1980. imao sam radni sastanak sa egipatskim pastorima. Pokušavao sam im preneti jevanđelje jer ako želite najbolji legalizam idite na Srednji Istok. Mesto gde je jevanđelje našlo uporište bilo je tamo gde je bilo najviše otpadanja. Kao nagradu za moje studije ponudili su mi putovanje sa Sinajsku goru, i nisam video ništa osim golog stenja. Da bi zaista videli pustinju treba da pođete na Sinajsko poluostrvo. Sve što sam video bile su stene.

Jedan dragi, dragi kaluđer pre mnogo godina koji je bio pravi Galaćanin uklesao je stepenice u tim stenama od Mont Katarine sve do vrha Sinaja. Trebalo mu je trideset godina. Zahvalan sam mu za stepenice jer su mi olakšale penjanje ali on je to uradio kao način spasenja. Mislio je da će mu Bog dati posebnu kartu za nebo jer je proveo trideset godina urezujući te skale u stenama.

Postoje mnogi koji su takvi, koji su pokušavali i pokušavali otići na nebo pod zakonom. Ako to činite, vi pripadate Ismailu, ne Isaku. Jer čitam u Galatima 4:26: "Ali gornji Jerusalim (Božja deca)

slobodna je, koja je majka svima nama." Reč "svima" znači i Jevrejima i neznabošcima koji su prihvatili Isusa Hrista kao svog Spasitelja. Zatim imamo ovaj čuveni navod iz Isaije 54:1: "Razveseli se nerotkinjo." Da li ste nerotkinja? Da li ste pokušali biti dobri i doživeli neuspjeh? To je zato što se prirodan život "ne potčinjava Božjemu zakonu, niti može." Ako želite biti pobožni, ako želite ugoditi Bogu, onda je jedini život koji to može izvršiti život Hristov koji vam dolazi kroz iskustvo novorođenja. U ovom kontekstu Pavle kaže u Galatima 4:28: "A mi smo, braćo, kao Isak što je bio, deca obećanja."

Kad prihvatate Hrista verom, koji je Avraamovo dete, tada Sveti Duh dolazi i nastava u vama i vi postajete novo Isakovo dete; vi doživljavate iskustvo novorođenja. Ali stari život sa kojim ste rođeni, prirodni život koji je pod grehom ne nastava. Vi ste mu rekli zbogom verom a vera nije realnost. Znači novorođeni hrišćanin faktički živi dva života, telesni i duhovni. I ova dva života su međusobno suprotstavljena. U stvari, Pavle ovo ističe u Galatima 5:17: "Jer telo želi protiv duha, a Duh protiv tela; i ovo se protivi jedno drugome." Ne može biti partnerstva između tela i Duha. Oboje pokušavaju da vladaju nad nama i to je borba kroz koju ćemo prolaziti celog života, čak i nakon završetka vremena probe. Ne kažem da ćemo pasti nego da će se telo i Duh stalno boriti u nama. Ta borba će se nastaviti sve do drugog Hristovog dolaska ili dok fizički budemo sahranjeni u grobu.

Treba da znamo kakav odnos prema telu moramo zauzeti. Pogledajte Galatima 4:29: "No kako onda onaj što se rodi po telu progonaše duhovnoga, tako i sad." Drugim rečima, on uzima stvaran događaj u Avraamovom životu i primenjuje ga na hrišćanski život i kaže da ćete i vi iskusiti borbu te dvojice. Vratimo se Postanju 21:5 da bi imali čitavu sliku. Čitamo da je Avraamu bilo sto godina kad je dobio Isaka. Imao je negde oko osamdeset pet ili osamdeset šest godina kad je dobio Ismaila. Znači Ismailo je bio mladić kad se Isak rodio. Dakle želim da složite sliku. Sve dok se Isak nije rodio Ismailo je bio broj jedan i kada su doktori objavili da Sara ne može više imati dece, mogu zamisliti Agarin uzdah olakšanja: "Sada je moj sin neopozivo broj jedan," ali godinu dana kasnije rodio se Isak. Zamislite kako se osećala.

Isak je bio rođen i zatim odgojen i sada prelazimo na događaj koji je važan jer takođe ima duhovno značenje. Pavle prihvata kao gotovu činjenicu da nam je poznata pozadina. Pošto nije, jer živimo dve hiljade godina kasnije, potrebno je pregledati. Postanje 21:8-9: "Tako dete rastijaše i odgoji se i Avraam načini veliko slavlje istog dana kad se Isak odgoji. A Sara vide sina Agare Egipćanke, kojega ova rodi Avraamu, kako se podsmeva."

Neke Biblije kažu ruga, podsmeva, smeje ili se šali, ali jevrejski tekst kaže: "Zlobno ga je zadirikivao." Ti lopove, zašto si se rodio. Zar ne shvataš da si mi unuštio divnu nadu?" U Postanju 21:10 rečeno nam je šta je Sara učinila kad je videla kako se Ismailo odnosi prema njenom sinu Isaku: "Zato ona reče Avraamu, isteraj ovu robinju (taj navod Pavle koristi u Galatima) i sina njezina, jer sin robinjin neće biti naslednik sa mojim sinom."

Ova dvojica nisu mogla nastaviti u istom taboru, ali Avraam nije rekao: "Sara, to je odlična ideja." Zapazite kako je Avraam reagovao. Kad je Sara rekla Avraamu: "Idi Agari i napravi dete," Avraam je rekao: "To je sjajna ideja." On čak nije ni tražio savet od Boga, ali kad Sara kaže: "Oslobodi se ove žene i njenog sina," vidimo Avraamovu reakciju u 11. stihu: "A ta stvar bi vrlo neugodna u Avraamovim očima zbog njegovog sina." "Ovo je moje telo i krv, ja sam ga načinio. Ne mogu ga isterati; on je moj."

Imamo isti problem sa svojom samopravednošću. To je nešto što smo mi proizveli, ali nema načina na koji se samopravednost može pomešati sa Hristovom pravednošću. Ona je sasvim od Njega ili nije Njegova. Tako je Avraam predao stvar Bogu, nadajući se da će se složiti sa njim. Poslušajte šta je Bog rekao Avraamu u Postanju 21:12: "Ali Bog reče Avraamu: neka ne bude neugodno u tvojim očima zbog dečaka ili zbog tvoje robinje. Šta ti god Sara kaže, ovaj put, poslušaj njegov glas jer u Isaku nazvaće ti se seme." "Ona je ovoga puta u pravu. Pogrešila je prvi put, ali ovaj put je u pravu." Pavle ovo uzima u Galatima 4:29-30: "No kako onda onaj što se rodi po telu gonjaše (tako Pavle tumači reč

"zadirivati," "podrugivati" ili "smejati se") duhovnoga, tako i sad. (Telo vam neće dati mir, želeće da vlada vama celog života). Ali šta govori Pismo? Isteraj robinju i sina njezina; jer sin robinjin neće naslediti sa sinom slobodne."

Primena je u Galatima 5:24: "A koji su Hristovi raspeše telo sa strastima i željama." Svakodnevno govorite telu da pripada krstu. Ne ja, već Hristos. Tako Pavle zaključuje u Galatima 4:31: "Tako, braćo, nismo deca robinjina nego slobodne."

Moje pitanje nije: "Da li ste član crkve?" ili "Da li je vaše ime u crkvenim knjigama?" niti "Da li ste fizički kršteni?" Pitanje je: "Da li ste novorođeni hrišćanin?" Ako niste, sve drugo nema vrednosti jer samo deca Isakova, oni koji su rođeni odozgo, imaju prava na Božje carstvo. Prvo, morate verovati jevanđelje. Drugo, morate se pokoriti jevanđelju verom. A to pokoravanje znači: ne ja, već Hristos. Drugim rečima: "Razapeh se sa Hristom, ali još živim. Ali ne više ja. Život koji sada živim živim kroz ono što primam od Isaka koje je novi život u Hristu." Neka vas Bog blagoslovi.

Dvadeset osmo poglavlje – Pravi Izrailjci IV (Postanje 32:24-28)

Mi proučavamo tri oca Izrailja u kontekstu Rimljanima devete glave. Ključni tekst u ovom poglavlju je šesti stih gde nam Pavle kaže dve stvari:

1. Bog nije propustio da održi obećanje.

2. Nije svako ko pripada Izrailju deo Izrailja, tj. nisu svi koji pripadaju prirodnom Izrailju, prirodni potomci Avraamovi, Isakovi i Jakovljevi, stvarni pripadnici pravog Izrailja. Kao što je Pavle napomenuo u Rimljanima 2:28-29: "Nije Jevrejin koji je spolja Jevrejin, tj. po telu, nego je Jevrejin koji je iznutra."

Da bi bili deo Izrailja moramo imati duhovne osobine ova tri oca. Već smo proučili Avraama koji predstavlja veru. Želim vas podsetiti Isusovih reči Jevrejskoj naciji. U Jovanu 8:56 Isus je rekao Jevrejima: "Avraam, otac vaš, bi rad da vidi dan moj; i vide i obradova se."

Avraam predstavlja veru i biti hrišćanin počinje sa verom i završava sa verom takođe. Vera je slušanje Božjeg poziva kao što je u Hristu. Avraam je poslušao Boga i postao otac svih koji, kao on, veruju. Ova istinska vera rezultira u ono što zovemo novorođenje, obnova, rođenje odozgo kao kod Isaka. Isak je bio rezultat odnosa vere sa Isusom Hristom. U iskustvu novorođenja Sveti Duh koji predstavlja Hrista dolazi i nastava u vama. U stvari, u Rimljanima 8:9 Pavle nam kaže da onaj koji nema Duha Hristova ne pripada Hristu.

U Galatima 4:28 vezano za Isaka Pavle nam kaže: "Dakle, braćo, mi vernici, koji smo nanovo rođeni kao Isak što je bio, smo deca obećanja." Ako ste iskusili novorođenje vi ste deo pravog Izrailja. Ali Izrailj tu ne staje. Bog je dao trećeg oca. Ali pre nego predemo na trećeg oca koji je Jakov, ima jedna stvar koju trebamo rasčistiti, nešto što se događa u našim životima kao rezultat iskustva novorođenja. Novorođenje donosi radikalnu promenu u svakom od nas najmanje u četiri područja:

1. U domenu građanstva;
2. u domenu statusa;
3. u domenu vlasti;
4. u domenu prirode.

Građanstvo: Zapazite šta u Jovanu 15:19 Isus kaže svojim učenicima i ono što im On kaže je istina za svakoga od nas: "Kad biste bili od sveta, onda bi svet svoje ljubio: a kako niste od sveta, nego vas ja od sveta izabrah, zato mrzi na vas svet." Poziv koji nam Bog upućuje u Hristu je da se odvojimo od sveta i postanemo deo Njegovog carstva. Drugim rečima, kad smo rođeni, rodili smo se kao građani ovoga sveta koji je, duhovno govoreći, pod Sotonom. Kad smo prihvatili Hrista, građanstvo se promenilo. Mi smo promenili svoje građanstvo kroz iskustvo novorođenja sa svetovnog na građanstvo Božjeg Carstva koje je sada pod Hristom.

Na primer, u Filibljanima 3:20-21, ako pogledamo moderni prevod, stoji: "Mi smo građani neba i isčekujemo Hristov dolazak koji će promeniti ovo zlo telo u telo koje je kao Njegovo." U 1. Jovanovoj 5:19 vidimo da će se na kraju čitav ljudski rod podeliti u dva tabora i svako od nas će pripadati jednom ili drugom.

Obraćajući se vernicima, apostol Jovan kaže: "Mi znamo da smo od Boga (mi hrišćani koji smo iskusili novorođenje, koji smo verom postali jedno sa Hristom pripadamo Bogu) i sav svet (ostatak sveta) leži pod upravom zloga."

KJV kaže "leži u zlu" ali originalni tekst ne koristi reč "zlo" nego frazu "zli." Drugim rečima, mi hrišćani smo pod Hristom, Njegovim carstvom, mi smo deca Božja a ostatak sveta je još uvek pod vlašću zloga. Tako stoji u NKJV. Znači radikalna promena je u građanstvu.

Status: postoji radikalna promena u statusu. U Rimljanima 3:19 Pavle nam kaže da je čitav svet kriv. Ceo svet (u Rimljanima 5) stoji osuđen. Mi smo rođenjem i ponašanjem pod smrtnom osudom; ali kad prihvatimo Hrista mi doživljavamo subjektivno iskustvo koje je već istina o nama u Hristu, a to je prelaz našeg statusa sa osude na smrt na opravdanje na život. To jest, legalno opravdanje koje je Hristos izdejstvovao na krstu postaje delotvorno. Okrenimo Jovan 3:36: "Koji veruje u Sina ima (zapazite glagol, ne imaće, nego ima) večni život: a koji ne veruje Sina neće videti života, nego gnjev Božji ostaje na njemu."

Gnjev Božji je naravno zbogom životu zauvek. Sledeći tekst koji ovo jasno ističe je u Jovanu 5:24: "Zaista, zaista vam kažem, koji sluša Moju reč (koji sluša poziv jevanđelja), i veruje Onome koji me posla, ima (isti glagolski oblik) večni život, i ne dolazi na sud (neće doći pod osudu), nego je prešao (zapazite radikalnu promenu) iz smrti u život."

Kad iskusite novorođenje vi ste prešli sa osude na opravdanje, iz smrti u život. Znači ovo je druga divna promena koja se dešava u iskustvu novorođenja.

Vlast: Treća promena je u vlasti i ona je nešto teža. Teža je za nas koji uzdižemo zakon zato što nismo razumeli razliku između zakona kao standarda hrišćanskog življenja i zakona kao vladaoca. U Rimljanima 3:19 Pavle nam kaže da "ceo svet pod zakonom stoji osuđen, kriv pred Bogom."

Ali postoji dobra vest za one koji su vernici, koji su deca Avraamova i Isakova. Čitamo u Rimljanima 6:14: "Jer greh neće vama ovladati jer niste pod zakonom nego pod milošću." Ukratko, to znači da zakon više ne vlada nad hrišćaninom. Biti pod upravom zakona znači nekoliko stvari:

1. To znači da morate savršeno slušati zakon u svakom detalju. Ako jedanput pogrešite zakon će vas osuditi.

2. To znači da niko ne može učiniti ništa za vas. Zakon zahteva od onoga ko je pod njim da sluša.

3. To znači da zakon ne zna kako saosećati s vama ili vam pomoći. Zakon može zapovedati ali ne može saosećati, ne može pomoći.

To znači biti pod zakonom, ali hrišćani više nisu pod zakonom. Da, zakon je još uvek tu kao standard hrišćanskog življenja, ali mi više nismo pod njim. Mi smo pod milošću. Sedma glava Rimljanima, koju smo već pokrili, bavi se ovim. Tu se govori u 4. i 6. stihu o ovoj promeni statusa. Pogledajte 4. stih Rimljanima 7: "Stoga, braćo, i vi umreste zakonu." Zapazite kako nas je Bog oslobodio ispod zakona. On nas nije oslobodio ispod zakona uklanjajući isti. To je jeres. Ono što je On uklonio smo mi. Mi smo umrli zakonu. Nije zakon umro, mi smo umrli. Kako? "Kroz telo Hristovo, da budete drugoga, Onoga koji usta iz mrtvih, da plod donesemo Bogu (samo pod milošću možemo doneti rod)."

Stih 6: "Ali sada izbavismo se od zakona umrevši onome što nas je držalo, da služimo u novini Duha, a ne starini slova."

Pod "starinom slova" Pavle podrazumeva služenje iz straha; služenje kao zahtev; služenje kao čini i ne čini. Ali pod milošću mi služimo Bogu, ne zato što moramo već zato što volimo Isusa Hrista. Mi mu ne služimo iz straha nego iz ljubavi. To je promena statusa pod koji smo došli.

Galatima 4. glava se takođe bavi ovim pitanjem. Čitajte prvo Galatima 3:24-25 gde Pavle govori o zakonu kao nastojniku ili čuvaru. Sada pogledajte Galatima 4:4-6: "Ali kad se navrší vreme, posla Bog svog Sina rođenog od žene, rođenog pod zakonom." Hristos je došao gde smo mi. On nam se pridružio pod zakonom. Razlog zašto je to uradio je u 5. stihu: "da iskupi one koji su pod zakonom." Mi smo iskupljeni ispod zakona da bi primili posinjenje.

Zatim šesti stih: "I budući da ste sinovi, posla Bog Duha." To je iskustvo novorođenja – Isak. Vi ste rođeni odozgo i sada ste dete Božje. Možete se obraćati Bogu ne u strahu nego ga zvati "dragi Oče" jer vas je Hristos primio u tu porodicu.

Priroda: Sledeću radikalnu promenu imamo u domenu prirode. Kroz Hrista Bog nam je dao neka divna obećanja. Čitajte šta Petar kaže ovde u 2. Petrovoj 1:4: "Kroz koje (kroz obećanje jevanđelja, kroz milost našega Gospoda Isusa Hrista) nam se darovaše prevelika i dragocena obećanja, da njih radi imate deo u Božjoj prirodi, umakavši pokvarenosti koja je na svetu kroz strast."

Znači postoje četiri radikalne promene. Ali podsetimo se šta je Isus rekao Nikodimu u Jovanu 3:6: "Ono što je rođeno od tela uvek je telo." Trebate se roditi odozgo, trebate biti Isakovo dete, trebate se roditi od Duha. To stoji u Jovanu 3:3-8. Ali ove radikalne promene donose neke stvarne probleme, i vi morate biti svesni ovih problema jer Jakov predstavlja tu borbu koja je posledica problema.

Glavni problem s kojim se suočavate kao novorođeni hrišćanin je to što ste postali aktivni sudionik, postali ste deo borbene linije, postali ste aktivno uključeni u veliku borbu između Hrista i Sotone. To je suština Jakovljevog iskustva. Kad postanete hrišćanin vi ste promenili svoje građanstvo iz sveta pod Sotonom u Carstvo Božje pod Hristom, ali još uvek živite na Sotoninoj teritoriji. Vi još živite na svetu.

U Jovanu 17, Isus se molio svome Ocu govoreći: "Oče ne tražim da ukloniš vernike sa sveta već ih sačuvaj od zla sveta." Ako sotona nešto mrzi, on mrzi gubljenje građana. On poludi kad promenite svoje građanstvo. Pre nekog vremena gledao sam vesti. Bio je jedan mladić koji je prodao neke tajne vlade Sjedinjenih država Ruskoj vladi. Uхватili su ga i na vestima su prikazivali njegov izlazak sa liscama na rukama u pratnji policije. Ono što je na mene ostavilo utisak bili su Amerikanci koji su stajali oko auta koji ga je vozio. Bili su besni zato što je izdajica. To je upravo način na koji vas sotona posmatra kad postanete hrišćanin. "Ti si izdajica i napraviću pakao od tvog života."

Dakle iskustvo u ovoj borbi je stvarni konflikt između tela i Duha. Kad se nanovo rodite vaše građanstvo se menja, vaš status se menja, ali vi još uvek imate telo. Da, u svom umu vi ste rekli zbogom telu, ali u stvarnosti ono je još tu i biće tu do drugog Hristovog dolaska. Znači neizmenjeno telo i Duh koji sada nastava u vama u stalnom su sukobu. Pavle ovo ističe u Galatima 5:17. On govori o telu i Duhu koji se suprote jedno drugome.

Ova borba između tela i Duha je ono što je u suštini Jakov. Nijedna druga biblijska ličnost ne predstavlja potpunije tu duhovnu borbu, taj konflikt, u životima svetih između tela i Duha od Jakovljevog života. Čitajte njegovu istoriju. Povremeno vidimo kako pada u dubine potištenosti i očajanja. Nekada se uzdiže do slavni visina Božjeg Carstva. Uspon i pad. Nemojte se obeshrabrivati ako je vaše hrišćansko iskustvo bilo sastavljeno od uspona i padova. Vi prolazite kroz Jakovljevo iskustvo. Divno je to što je Jakov nadvladao. On se napokon uspeo na prostranstva trijumfalne vere. Tada, i samo tada Bog je promenio njegovo ime sa Jakov, koje znači smutljivac, na Izrailj, onaj koji je prevladao.

Želim da razmotrimo Jakova okrenuvši se prvo Rimljanima devetoj glavi jer je to kontekst naše studije. Zatim ćemo brzo preći kroz njegov život i doći do zaključka. Konstatovavši u Rimljanima 9:6 da "nisu svi Izrailjci koji su od Izrailja," Pavle ide korak po korak. On prolazi Avraama. Zatim Isaka. Onda se konačno bavi Jakovom. Jakov je obrađen u Rimljanima 9:10-12: "I ne samo ovo (ne samo da morate biti Avraamovo i Isakovo dete) nego i Reveka, kad zatrudnje od samoga Isaka oca našega; jer dok se deca ne bijahu rodila, ni učinila dobra ni zla, da ostane Božja namera po izboru, ne od dela nego

Onoga radi koji poziva, reče joj se: stariji će služiti mlađemu, kao što stoji napisano: Jakov mi omilje a na Isava omrzoh."

Da bi vrednovali šta Pavle ovde govori moramo se upoznati sa pozadinom.

1. Danas mi ne praktikujemo sistem prvenaštva kao Jevreji što su činili. Prvorodeni je imao prvenaštvo u jevrejskoj kulturi. To je značilo posebne privilegije. Jedna od privilegija je, naravno, bila da dobije dvostruki deo nasleđa. Ako je bilo tri sina otac bi podelio svoje nasleđe na četiri dela. Prvi sin bi dobio dva dela, a ostali po jedan.

Ali u Jakovljevom i Isavovom slučaju nije toliko bilo pitanje nasleđa. Stvar je bila u Božjem obećanju. Ono što je Bog obećao Avraamu a onda preneo na Isaka bilo je: "U tvom semenu će se blagosloviti sva plemena na zemlji." Drugim rečima, ono što je Bog obećao Avraamu bilo je da će jedno od njegove dece, jedan od njegovih potomaka biti Mesija. Ovo je naravno bila najveća privilegija koju bi iko mogao imati. Ova privilegija je prenesena, ne na Ismaila već na Isaka, onoga koji se rodio odozgo.

Dakle, prema jevrejskoj kulturi, prema zemaljskom zakonu, ova privilegija je trebalo da se prenese na Isava jer je on prvi rođen. Ali Bog je pokušavao pružiti pouku da se obećanje Božje ne zasniva na prirodnom nasleđu ili kroz dela, nešto što činite, nego po obećanju, izboru Božjem. Pavle ovde ne razmatra spasenje svih ljudi, ali nam Novi zavet kaže da je Bog pozvao sve ljude na spasenje. Kad čitate taj tekst koji je mnoge zbunjivao, "mnogi su pozvani ali je malo izabranih" zapamtite da je on u pasivu. Nije Bog koji bira, On upućuje poziv. Čovek je taj koji bira. Mnogi su pozvani, ali malo ih odabira taj poziv. To je Isus mislio.

Bog je ponudio Isavu obećanje. Bog je ponudio Isavu spasenje. Ali Isav je prezreo svoje prvenaštvo. Kad čitate trinaesti sikh, "Jakov mi omilje, a na Isava omrzoh" morate imati na umu da je to citat. To je navod iz Malahije 1:1-3 i u tom kontekstu Bog kaže Malahiji: "Zavoljeg te Izrailju. Ne zaslužuješ da budeš voljen, ali Ja te zavoljeh." Zatim se Jakov i Isav koriste kao primer.

Ono što On kaže je: "Gle, Isav je zaslužio, ali dadoh ga Jakovu." On ovo koristi kao primer; ali molim vas zapamtite da razlog što je Isav bio odbačen, jer reč "mrzio" znači "odbačen," nije što je Bog rekao Isavu: "Neću te spasti." Razlog je bio što Isav nije želeo prvenaštvo. Ovo ćemo zapaziti i u Jevrejima poslanici.

Ali ovde imamo problem. Obećanje da će Jakov imati prvenaštvo dato je Reveki pre nego je Jakov rođen. Problem je što je Jakov čitavog života pokušavao ispuniti Božje obećanje a to je ta borba; telo će biti naša najveća prepreka jer kad Bog proizvodi pravednost u nama, ko daje zalog? Ne mi, nego Bog, a telo ne želi nikakav zalog. U Africi, trećem svetu, većina ljudi koji dolaze u crkvu su došli zahvaljujući ne pastorima i evanđelistima već laicima. Laici su ti koji zadobijaju duše u Africi.

Ali problem je što nisu laici ti koji krste. Pastor krštava. I kad fotografišu krštenike sa pastorom, laici ne dobijaju pohvalu. Čitajte Review and Herald i gledajte sve te ljude koji se krštavaju u Africi i gledajte pastora. On im nije davao pouke već laici.

Tako su se laici okupili i pogledali svoje Biblije i rekli: "U Bibliji ne stoji da samo pastori trebaju krštavati? Pogledajte Filipa. On je bio đakon. Krštavao je. Zašto mi ne možemo krštavati?" Na tom velikom sastanku pitao sam laike: "Da li se borite za svoja prava ili za istinu? Borite li se za telo koje želi počasti ili pokušavate uzdići Božju reč?" Nisu želeli odgovoriti na pitanje. Da li je telo ili Duh? Nije stvar u jednom ili drugom. Pitanje je šta nas pokreće da činimo Božju volju? Čitavog svog života, od samog rođenja, Jakov je pokušavao upotrebiti telo za ispunjenje Božjeg obećanja. Sećate li sa šta je Jakov radio kad se rađao Isav? Držao se za njegovu petu. Zna li šta je Jakov govorio Isavu? "Nemaš prava da se prvi rodiš. Ja imam. Vрати se!"

Da li je uspeo? Ne. Pretrepeo je neuspeh, jer Isav je bio taj koji je imao dlake na grudima. Jakov je bio mamin sin. Potom nekoliko godina kasnije Isav je pošao u lov. U to vreme nisu imali durbine pa se vratio praznih ruku. Umirao je od gladi i namirisao čorbu od sočiva. Ne znam koja

čorba ovde miriše poput onih na Srednjem Istoku. Tamo ljudi koriste mnogo začina i jela nisu tako ukusna. Stomak mu se prevrtao od gladi. I rekao je: "Jakove, hoćeš li podeliti ručak sa mnom?"

Jakovu je na umu bila samo jedna misao. Sada je bila prilika da dobije prvenastvo. Zašto nije mogao počivati u Božjem obećanju? Zašto je kovao takve planove? Zato što je telo uvek tu, u vašem i mom životu, da "okuša" i čini Božju volju. Tako je rekao: "Isave, daću ti čorbe pod jednim uslovom, da mi daš prvenastvo."

Isav je rekao: "Kakva mi korist od prvenastva ako umrem?" Tako su se sporazumeli i Jakov je mislio da je uspeo. Ali nakon što se najeo, Isav je promenio mišljenje. Zatim dolazimo do trećeg iskustva. Sećate se da bi Isak, kad bi se on pitao, dao Isavu to prvenastvo. Isak se borio sa telom kao i Jakov. Isak samo predstavlja novorođene. Vidite, Bog uzima svakog čoveka i daje mu određeno iskustvo, ali sva tri čoveka su se suočila sa istom dilemom.

Isak je želeo da blagoslovi svog sina Isava. Sećete li se šta je uradila Jakovljeva majka? Smislili su plan i konačno, Isakovom greškom, jer je bio poluslep, Jakov je dobio blagoslov i prvenastvo. Sada je bila uklonjena i poslednja prepreka pošto je poslednja faza ispunjenja prvenastva kad otac blagoslovi sina. Mi bismo se pozvali na pismeno izraženu volju. Ali mislite li da je telo ostalo skrštenih ruku? Ne. Isav je rekao: "Nećeš živ otići sa ovim." Šta je Jakov učinio? Pobegao je da spasi goli život. I evo Jakova koji pokušava, pokušava, pokušava. I konačno on odlučuje da se vrati kući. Mislio je samo o Isavu. Da je Jakov samo počivao u Hristu.

"Veran je Onaj koji vas dozva. On će i učiniti" (1. Solunjanima 5:24). Bog ne želi da vi pokušavate ispuniti Njegove namere u sebi, ali telo uvek želi pokušati. Pogledajte Galatima 6:12: "Koji hoće da se hvale po telu oni vas nagone da ovo činite."

Ali ta borba je tu. Mi tu ne možemo pomoći. Telo se neće povući u stranu i mirovati. Pređimo na konačnu borbu. Jakov se vratio kući, usput se ozbiljno moli Bogu i kaže: "Molim te pomoz mi da prođem kroz ovo iskustvo." I opet počinje da planira. Telo preuzima komandu. "Kako ću umiriti Isava? Imam ideju. Poslaću mu darove." Mito i korupcija. Tako on šalje bratu neke darove, nadajući se da će ga umiriti. Da li ste ikad pokušali umiriti Boga svojim dobrim delima nadajući se da se neće ljutiti na vas? Bog sve vreme govori: "Ne ljutim se na tebe. Volim te. Zašto me se plašiš?"

Onda je Jakov rekao: "Šta će se desiti ako Isav ne prihvati dar?" Tako je poveo svoju porodicu i ostavio ih s jedne strane Javoka, a on se vratio na drugu stranu. Dakle, siguran sam da Isav nije imao želju da kazni njegove žene i decu, ali mislim da je Jakov imao nešto na umu. Možda grešim, ali imam osećaj, znajući istočnjački um, da je govorio sebi: "Ako Isav ne prihvati dar, prvo se mora sresti sa mojom porodicom, a znam šta će oni uraditi. Vrištaće i to je moje alarmno zvono da umaknem. Moraju preći reku pre nego stignu do mene." On se ispovedao. Molio se. Bio je iskren, ali je još uvek pokušavao koristiti telo, povlađujući mu i splektareći čitavo vreme. I nakon što je izgovorio molitvu pošao je da spava.

Imali smo jednog misionara u Africi, mog vrlo dobrog prijatelja. Tokom Mau Mau deobe u Keniji, ubijali su sve vrste ljudi, a on je bio u poseti jednoj školi. Ova škola nije imala zidova, samo stubove. Osvrnuo se i spazio požar, više kuća je gorelo, a ovde nije imao zaštitu; bio je uzeo samo svoju malu vreću za spavanje. Tako je uzeo gomulu lonaca i šerpi i stavio ih na ulaz. Rekao je: "Ako Mau Mau dođu po mene udariće u te lonce i oni će zazvečati, a ja ću skočiti i umaći." Tako je otišao na spavanje kao Jakov. Mislio je da Mau Mau dolaze po njega i nije imao hrabrosti čak ni da ustane, toliko je bio užasnut. Tu je čekao da ga ubiju. I onda je lagano izvukao ruku ispod kreveta, upalio lampu i čekao i napokon osvetlio ulaz. Šerpe i lonci su još uvek bili tu. Bila je to noćna mora.

Dakle Jakov je, nakon molitve, uradio sve što treba i pošao na spavanje. Neko ga je dotakao i pogodite šta je mislio da je bilo? Pomislio je da je bio tako čvrsto zaspao da je Isav prošao pored druge skupine, a on nije čuo ništa i sada ga dotiče. Smesta je regovao u samoodbrani boreći se za život.

Ne pitajte me kako je to uradio. Borio se čitavu noć. Morao je biti očajan što je uobičajeno za telo. Konačno u osvit dana otkrio je da je onaj za koga je mislio da je neprijatelj bio Bog koji je došao

da ga blagoslovi, da mu pruži sigurnost i nadu. Moćni anđeo mu je nešto učinio. Ne znam koliko vas je iskusilo iščašenje dela tela. To je vrlo bolno, okrutno bolno. Jedno znam, kad bih se borio sa nekim i on mi iščašio članak, odustao bih. Ali da li je Jakov odustao kad je otkrio ko je to bio? "Neću te pustiti dok me ne blagosloviš."

I Bog je rekao kroz anđela: "Kako ti je ime?" Bog je znao njegovo ime. Zna li šta je Jakov odgovorio? "Ime mi je smutljivac." Ime "Jakov" vam ne znači ništa, ali za Jevrejina je značilo smutljivac. Ja sam lukavi smutljivac. I Bog je rekao: "Znam to. Ali sada zato što si me se držao i nisi odustao premda si mnogo puta pogrešio, telo je grešilo ali ti ne bi odstupio od mene, blagosloviću te i promenicu ti ime."

Bog uzima ovo iskustvo i primenjuje ga na poslednju generaciju hrišćana. U Jeremiji 30:7 gde govori o velikoj nevolji, On kaže: "Ova poslednja generacija hrišćana će proći kroz vreme nevolje kakvo nije iskusila nijedna prethodna generacija. To je kao vreme muke Jakovljeve." A Jakov je nadvladao. Isus ovo primenjuje u Mateju 24. On daje proročanstva o poslednjem vremenu u Mateju 24:9 i dalje: "Tada će vas predati na muke, i pobiće vas, i svi će narodi omrznuti na vas imena moga radi. I tada će se mnogi sablazniti, i drug druga izdaće (unutar crkve) i omrznuće drug na druga. I izići će mnogi lažni proroci i prevariće mnoge." Ovo je slika onoga što se događa danas. Narastaju novi pokreti i govore nam da izađemo iz crkve čineći ovo i ono. Svakojaki problemi.

Stih 12: "I što će se bezakonje umnožiti, ohladnjeće ljubav mnogih. Ali koji pretrpi do kraja blago njemu (koji prođe kroz vreme nevolje i istraje biće spasen)." Izdrži šta? Ako pažljivo razmotrite ovaj pasus, možete ga podeliti u tri dela:

1. Oni koji podnose progonstvo.
2. Oni koji podnose pročišćenje od Gospoda.
3. Oni koji podnose lažne doktrine.

Nadovezaćemo se na ove tri tačke iz Pisma:

Prvo – izdržavanje progonstva: U Mateju 10:17-22 Isus je rekao da će otac izdati sina, majka kćer itd. Izvodiće vas pred upravitelje i kraljeve ali koji izdrži do kraja biće spasen. Pavle kaže isto u 2. Solunjanima 1:4. Morate podneti progonstvo koje će jednom doći.

Drugo – podnošenje pročišćavanje od Gospoda. Mi prolazimo kroz proces očišćenja. Bog je profinjavao Jakova. Biblija tako kaže i taj proces pročišćenja je vrlo bolan. Okrenite Jevrejima 12:7: "Ako podnosite karanje Bog postupa sa vama kao sa sinovima." Ako odbijate karanje Gospodnje nećete izdržati. Ali ako ste Jakovljevo dete onda morate istrajati iako to nije ugodno.

"Jer koji je sin kojega otac ne kara?" Karanje nikad nije prijatno. Stih 11: "Jer svako karanje kada biva ne čine se da je radost, nego žalost, ali posle daće miran rod pravde onima koji su naučeni njime." Postoje mnogi koji neće podneti Gospodnje karanje. Kad ćemo naučiti da podnosimo kao Jakov?

Treće – podnošenje lažne nauke: Naravno da postoji lažna protiv zdrave nauke. Molim vas zapamtite ova dva teksta: 2. Timotiju 4:3-5 jer danas ima mnogo novih pokreta koji tvrde da su pravi pozivaju "izađite iz Vavilona" dok su oni sami u Vavilonu. Vavilon nije neka denominacija. To je sistem gde ja, telo, još uvek vlada. Efescima 4:14 kažu isto. "Kroz poniznost, pokajanje i podređivanje svoga ja ovaj grešni, zabludeli smrtnik nadvladao je Veličanstvo Neba" (*The Great Controversy*, str. 523). Jakov se opisuje kao "grešni, zabludeli smrtnik." On je bio zabludeli smrtnik koji je prevladao u borbi sa Veličanstvom Neba. Da, bio je nesavršen i slab u sopstvenim očima, ali nikad nije napustio veru u obećanje Božje.

Držao se Boga i zato je pomenut u poslanici Jevrejima. U 11. glavi Jevrejima Pavle nam daje niz ljudi i žena koji su prošli kroz svakojake krize. Kad zaključuje Jevrejima 11:36-40 on kaže: "Imao bih još imena da se dodaju ovima. Ljudi i žena koji pobiveni biše, pretrti, bačeno lavovima, ali svi oni su imali nešto zajedničko. Istrajali su do kraja. Njihova vera se održala."

Jevrejima 11:39: "I ovi svi dobiše svedočanstvo verom." Oni nisu odustali. Držali su se Boga. Zatim u Jevrejima 12:1-2 Pavle konstatuje: "Zato dakle i mi imajući oko sebe toliku gomilu svedoka, da odbacimo svako breme i greh koji je za nas prionuo, i s trpljenjem da trčimo u bitku koja nam je određena. Gledajući na Isusa, začetnika i svršitelja naše vere, koji mesto određene sebi radosti pretrplje krst, ne mareći za sramotu, i sede s desne strane prestola Božjega."

Dvadeset deveto poglavlje – Jevrejska tragedija (Rimljanima 10:1-21)

Ako postoji neka crkva koja se suočava sa velikom opasnošću ponavljanja žalosne istorije Izrailja, to je naša. Zato što imamo puno toga zajedničkog sa njima, skloni smo da sledimo iste zablude koje su oni imali. Stoga mislim da je važno dok razmatramo tu žalosnu istoriju Izrailja u proučavanju desete glave Rimljanima da obratimo pažnju na reči velikog čoveka Santane kad je rekao "ako ne znamo istoriju osuđeni smo da je ponovimo."

Hteo bih otpočeti isticanjem tri glavna područja gde su Jevreji pogrešili. Zatim bih analizirao kako Pavle iznosi ovaj problem u Rimljanima 10. Onda ćemo to primeniti na sebe. Jevreji su pogrešili u tri glavna područja:

1. Glavni propust je bio što nisu shvatili Božju nameru u davanju tri oca. Bog je Izrailju dao tri oca, Avraama, Isaka i Jakova. Pod tim su Jevreji podrazumevali da svako ko je prirodno dete ili prirodni potomak ova tri čoveka sačinjava Božje izabrane ili Božji Izrailj. Ali u naša poslednja tri proučavanja videli smo da to nije ono što je Bog nameravao. Bog je dao Izrailju tri oca da bi predstavljali duhovnu decu Njegovog naroda. Samo oni koji imaju Avraamovu veru, i koji su rođeni odozgo kao Isak, i čija vera će istrajati do kraja poput Jakovljeve, čine pravi Izrailj, ali Jevreji to nisu uvideli.

2. Ova pogreška ih je odvela u još veću tragediju, a to je samo jevanđelje. Mislili su da kad je Bog rekao Avraamu "u tvom semenu će se blagosloviti svi narodi" da je mislio na njih, prirodne potomke Avraama, Isaka i Jakova, ali Bog to nije imao na umu.

U Galatima treća glava apostol Pavle nam kazuje šta je Bog stvarno mislio kad je dao Avraamu obećanje u Postanju 12:3. U Galatima 3:16 čitamo: "A Avramu i semenu njegovu rečena biše obećanja." Zatim on tumači taj iskaz. On ne kaže "i semenima" kao za mnoga nego jedno. "I semenu tvojemu" koje je Hristos.

Jevreji su mislili da spasenje dolazi nasleđem i delima zakona koji im je Bog dao preko Mojsija i zato su propustili da uvide da je Hristos bio ispunjenje obećanja. Stoga su odbacili jevanđelje i izopačili obećanje o spasenju delima i nasleđem.

3. Treći problem, koji je takođe vrlo ozbiljna stvar koju su Jevreji počinili, bio je što su oni, premda je Bog nekoliko puta pokušavao da ispravi problem, da popravi njihove zablude, to tvrdoglavo odbacivali tako da je na kraju svoje službe Isus morao reći reči koje su zapisane u Mateju 23. Isus je bio došao po poslednji put u Jerusalim. Bio je na samom vrhu Maslinske gore. Posmatrao je veliki grad i sa suzama u očima konstatovao u Mateju 23:37-38: "Jerusalime, Jerusalime, koji ubijaš proroke i zasipaš kamenjem poslano k tebi, koliko puta htjedoh da skupim čeda tvoja, kao što kokoš skuplja piliće svoje pod krila, i ne htjede. Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta."

Ovo je tragedija doslovnog Izrailja i njihova istorija je zabeležena u Svetom pismu da bi mi izbegli ovu tragediju. Detaljno ćemo razmotriti Rimljanima 10 jer tu se nalaze neke vrlo važne pouke za nas. Zapazite kako Pavle počinje desetu glavu Rimljanima: "Braćo, želja je mojega srca i molitva k Bogu za spasenje Izrailja." Reč "želja" u stvari znači "dobra volja" pa "moja uistinu dobra volja za moj narod, moja molitva Bogu je da se moj narod, doslovni Izrailj, spase." Dakle on jednostavno ponavlja svoju brigu koju je izrazio u Rimljanima 9:3 gde je rekao: "Jer bih želeo da sam budem odlučan od Hrista za braću svoju koja su mi rod po telu."

Možda ćemo na ovo reći: "Dobro, napokon Pavle je bio Jevrejin i bilo je prirodno za njega da oseća teret za sunarodnike." Ali kad pogledate činjenice, ovo je posve začuđujuće jer ga je njegov narod, Jevreji, mrzeo. Oni su bili ti koji su ga uhvatili, zgrabili i predali da se pogubi. Prezirali su ga, jer je tretiran kao izdajnik. Potrebno je samo da čitate Dela apostola i otkrićete da je ovo istina. Ali uprkos tome Pavle je nosio strašno breme za svoju braću Jevreje.

Moja je molitva da imamo slično breme za našu braću hrišćane. Ukoliko nemamo breme koje je Pavle imao, na kraju će ih sotona odvojiti od Hrista. Moja je molitva da imamo istu želju, istu dobru volju, isto preklinjanje i istu brigu da se narod spase.

U Rimljanima 10:2-3 on otkriva problem: "Jer im svedočim (ovo su činjenice o njima) da imaju revnost za Boga, ali ne po razumu (znanju)." Revnosti im ne manjka ali im nedostaje znanje i želim se neko vreme pozabaviti time jer danas ima mnogih koji imaju veliku revnost za Boga ali bez znanja. Ovo je jedan od razloga zašto ima tako puno novih pokreta koji izniču svuda oko nas. Ti ljudi nisu loši. Oni su iskreni. Oni zaista žele tvoriti volju Božju. Oni vide manjkavosti crkve, oni vide svakojake slabosti. Oni uviđaju opadanje standarda u crkvi i iz revnosti za Boga pokušavaju dati sve od sebe ali pitanje je: "Da li je to prema znanju?"

Pavle je znao o čemu govori jer je sam bio žrtva tog problema. U Filibljanima poslanici Pavle opisuje svoju situaciju kao fariseja pre obraćenja. Prvo ćemo razmotriti treći stih jer je to iskaz kojeg se trebamo stalno podsećati vezano za to šta znači biti hrišćanin. Filibljanima 3:3: "Mi smo obrezanje (obraća se hrišćanima) koji služimo Bogu u Duhu, radujući se u Hristu Isusu i nemamo poverenja u telo (svoju vlastitu prirodu)."

Zatim u Filibljanima 3:4-6 on im kaže: "Premda bi se i ja mogao uzdati u telo. Ako ko drugi misli da se može uzdati u telo, ja još većma." Zatim nabraja šta je bio i šta je postigao kao farisej pre obraćenja. Prvi deo 6. stiha: "Po revnosti, (tj. revnosti za Boga) progonih crkvu."

Kad je Pavle podsticao kamenovanje Stefana i dok je bio na putu za Damask da hapsi hrišćane, u svom srcu je mislio da služi Bogu. Imao je revnost za Boga ali ne po razumu (nauku). Kad ga je Bog presreo na damaštanskom putu i rekao "Pavle, ti ne progoniš moje neprijatelje. Ti goniš Mene kad diraš ovaj narod" to je došlo kao šok Pavlu, ali Pavle je bio Jevrejin koji se hteo pokajati. Hvala Bogu za to, u protivnom imali bi Novi zavet upola manji.

Jevreji su imali revnost za Boga, ali revnost bez znanja može biti opasna. Može biti površna. Upravo je to ono što se dogodilo. Revnost za Boga ih neće spasti, u protivnom prvi stih nema značaja: "Želim da se moja braća Jevreji spasu. Oni imaju revnost za Boga ali na nesreću ne prema nauci (razumu)." Zatim u trećem stihu on ukazuje gde su pogrešili u svom znanju: "Jer ne poznajući pravednosti Božje i gledajući da svoju pravdu utvrde, njihova vlastita pravednost se ne podredi pravednosti Božjoj."

Reč "pravednost" javlja se dvaput u trećem stihu. Ovde Pavle ukazuje na dva sistema spasenja. Možemo reći "pravi i pogrešan način" ali radije bih kazao "Božji metod spasenja i čovekov metod spasenja." Neka nam bude apsolutno jasno da se ova dva metoda ne mogu mešati. Oni se ne mogu spojiti. Moramo se opredeliti ili za jedan ili za drugi.

Na primer, uzmite Pavlov slučaj. Čitali smo Filibljanima 3:3, ali ako čitate stihove 7-9 Pavle nam kaže da kad je otkrio Hrista shvatio je da njegova pravednost ne samo što ga ne može spasti već je kao prljave haljine. To je bilo smeće. Bili su to otpaci i on je bio voljan sve to ostaviti samo da Hrista dobije i nađe se u Njemu, imajući Njegovu pravednost koja je kroz veru a ne kroz dela zakona.

On ovde kaže da Jevreji nisu prihvatili Božji način spasenja, i to stoga što su propustili da uvide svrhu tri oca. Posledica je bila što nisu razumeli šta ova tri oca znače. Sledeće što nisu razumeli bilo je zašto im je Bog dao zakon. Mi možemo počinuti istu grešku jer je Bog obnovio zakon u našoj crkvi. Ali da li smo shvatili značenje i svrhu zakona ili činimo istu grešku kao Jevreji?

Oni nisu prihvatili Božju pravednost jer su bili utvrdili vlastiti pravednost i zato su odbili da je ostave u zamenu za Hristovu pravednost. Dakle naglašavam ovo jer Bog nam kaže isto kroz poruku Laodikejskoj crkvi. Moraš kupiti bele haljine od Mene.

Znate li šta znači reč "kupiti" na Srednjem Istoku? Do ovog dana u mnogim udaljenim područjima ne kupujete novcem već menjate. Kupovanje znači ostavljanje onoga što imate radi onoga što želite. Ako želite kupiti par cipela i gledate u izlog i cena je 50\$ a vi imate toliko, ne možete zadržati tih 50\$ u zamenu za cipele, vi morate ostaviti svoju pravednost u zamenu za Hristovu.

U Galatima 5:4 ovo je apsolutno pojašnjeno. Želim naglasiti da Pavle ovde raspravlja o metodu spasenja. On ovde ne razmatra zakon kao standard hrišćanskog življenja. U Rimljanima 13 Pavle kaže da pravi hrišćanin ispunjava zakon zato što u njemu postoji ljubav, a ljubav je ispunjenje zakona. Ali on ovde raspravlja o zakonu kao metodu ili sistemu spasenja. A u Galatima 5:4 on kaže da kad prihvatite Hrista metod zakona otpada. Ako prihvatate metod zakona, ako se pokušavate spasti kroz zakon, onda ste otpali od milosti i Hristos je postao nedelotvoran.

U Rimljanima 10:3 treba da razmotrimo reč "ne poznajući." Na engleskom ta reč znači "ne biti svestan nečega," ali to nije ono što je Pavle mislio. Kad dođemo do kraja Rimljanima 10 otkrićemo da su Jevreji znali jevanđelje. Njihovo neznanje je bilo hotimično i istrajno. Nije bila stvar u neznanju. Oni su znali, ali su hotimice odbijali da priznaju, da se pokore pravednosti Božjoj koja nas spasava. U Rimljanima 10:4 Pavle daje vrlo težak iskaz. "Jer je Hristos svršetak zakona za pravednost svakom ko veruje." Ovaj stih je težak zbog reči "svršetak." Grčka reč "tellos" ima dva značenja. Može značiti ispunjenje ili svršetak. Da li je Pavle mislio da je Hristos ispunio zakon za pravednost onima koji veruju ili je mislio da je okončao sa zakonom za pravednost?

Biblijski naučnici su se borili sa ovim i jedni su u jednom a drugi u drugom taboru. Ima nekih vrlo relevantnih naučnika koji drže do obe mogućnosti. Verujem da je Pavle imao na umu "svršetak" jer imam utisak dok čitam Pavlove spise, da je on često koristio reči koje imaju više od jednog značenja jer je pokušao da sažme strašno mnogo misli u kratke konstatacije.

Razmotrimo oba značenja. Prvo reč "ispunjenje." Hristos nije kao ljudska bića. On je pravedan. On je savršen i zato nas Bog ne može spasti zaobilaženjem zakona. Kad me policajac zaustavi za prekoračenje brzine, uhvati me i oprosti mi, on čini nešto divno ali ne radi pravo jer nije plaćen da bi mi oprostio. On je plaćen da održi zakon, a zakon kaže da ako kršite ograničenje brzine vi podležete kazni.

Bog ne može reći: "Ljudi ja vas volim i pošto sam suveren, opraštam vam." On nije samo Bog ljubavi već i Bog pravde, Sveti Bog i pravedni Bog. Znači da bi nas spasao, Hristos se pre svega morao kvalifikovati da nam bude Spasitelj. On se kvalifikovao pridružujući nam se. On je postao jedno sa nama, a to se desilo utelovljenjem.

Zatim uradivši to, kvalifikujući se da postane drugi Adam, morao je uraditi dve stvari da nas spase kako bi zadovoljio zakon. Pokrili smo ovo kad smo proučavali Rimljanima 3:31. On je savršeno bio pokoran zakonu jer Božji zakon kaže: "Ako me savršeno slušaš, živećeš. U protivnom ne možeš živeti. A u Hristu imamo savršenu poslušnost zakonu, ali ta poslušnost ne može anulirati našu neposlušnost.

Hristos nije došao da spase pravednike. On je došao da spasi grešnike. On se nije povezao sa bezgrešnim ljudima. On se povezao sa palim čovekom da bi ga iskupio. I zatim je uzeo tu prirodu na krst i podredio je po beskonačnoj ceni po Njega, jer nam se pridružio. Podredio se krstu i platio punu cenu za greh – napuštanje od Boga. Svojim životom i smrću ispunio je zakon do savršenstva i postao naša pravednost. On je ispunio zakon za sve koji veruju. Hristos je svršetak zakona, ispunjenje zakona za pravednost svima koji veruju. To je dobra vest.

Ali šta Pavle misli kad kaže "Hristos je svršetak zakona." Pored svega moram istaći problem. On je u vašoj Bibliji ali ne i u originalu. Zapazite da u 4. i 5. stihu ispred reči "zakon" stoji određeni član (naravno ovo važi za englesku Bibliju – prim. prev.). On ne postoji u originalu. Šta dakle Pavle

podrazumeva pod zakonom? Reč legalizam na engleskom nema sličnu reč na grčkom jeziku. U Pavlovo vreme na grčkom nisu imali reč "legalizam" pa zato on koristi reč "zakon" za značenje "legalizam."

Legalista je čovek koji se pokušava spasti svojim delima. A Hristos je to savršio jer kao što smo čitali u Rimljanima 5:18: "Poslušnošću jednoga opravdanje na život dođe na sve ljude." Ako su svi ljudi iskupljeni, pomireni u Hristu sa Bogom, opravdani Njegovim životom i smrću, onda je s legalizmom svršeno. Znači Hristos je s jedne strane ispunio zakon radi pravednosti za nas i ukinuo dela zakona, što je legalizam, kao sredstvo spasenja. Znam da je ovo Pavle imao na umu jer se kontekst bavi, ne zakonom kao standardom hrišćanskog življenja, već kao metodom spasenja što na engleskom zovemo legalizam.

U Rimljanima 10:5 takođe imamo problem: "Jer Mojsije piše za pravednost koja je od zakona." Opet reč "zakon" u originalu nema određeni član. "Koji čovek to čini živeće u tom." Problem sa ovim tekstom je problem samo ako ga zloupotrebljavate. Ne smemo čitati tekst izvan konteksta. Puno ljudi mi je dolazilo sa Rimljanima 10:5 i čitalo poslednji deo stiha govoreći: "Pogledajte, čak i Pavle uči da moramo držati zakon da bi živeli." Pavle nije tako nešto izjavio.

Ono što Pavle ovde čini je suprotstavljanje pravednosti verom sa pravednošću držanja zakona. On kaže: "Ovo je razlika: ako se želite spasti zakonom ne možete se spasti zakonom kroz veru već delima." Drugim rečima, ne možete doći zakonu i reći: "Zakone, čuo sam te. Verujem u svih deset zapovesti." Zakon vam neće uzvratiti: "Pošto veruješ u svih deset zapovesti možeš ići na nebo." Zakon to neće uraditi jer to nije platforma na kojoj on deluje. Zakon kaže: "Ako mi veruješ to mi ništa ne znači. Moje pravilo je, ako me slušaš, ako radiš što ti kažem tada možeš živeti." Vi ne možete imati pravednost verom kroz zakon jer zakon zahteva dela. On ovde naravno citira 3. Mojsijevu 18:5. "Ako se vi Jevreji želite spasti kroz zakon potrebne su dve stvari:"

1. Vi morate slušati zakon.

2. Morate ga savršeno slušati dvadeset četiri sata na dan, sedam dana sedmično čitavog svog života. Ako padnete na jednoj tački on će vas osuditi. Tekst za ovo je Galatima 3:10: "Proklet je svaki koji ne čini sve što zakon zahteva." Tako se spasavate kroz zakon. On ovde raspravlja o dva metoda. On ne propoveda spasenje delima zakona. On jednostavno kaže u 5. stihu: "Ako se želite spasti pomoću zakona morate činiti šta zakon zahteva."

Ali ako se želite spasti verom ovo je način: "Da ne rečeš u srcu svojemu: ko će izići na nebo? (tj. Svesti Hrista) ili: ko će sići u bezdan? (tj. da izvede Hrista iz mrtvih). Ali šta govori Pismo? Blizu ti je reč u ustima tvojima i u srcu tvojemu, to jest reč vere koju propovedamo."

Pavle koristi tipičnu logiku Srednjeg Istoka. Ovo nije zapadnjačka logika, zato mi dopustite da vam pojednostavim šta Pavle ovde kaže. Postoje dva načina da se spasete. Ovo je čovekov način: prema čovekovom načinu Bog je tamo gore ili tamo dole, On je tamo negde i ako se želite spasti morate se popeti na Njegov nivo. Drugim rečima, Bog ne kaže: "Sažaljam te. Pokušaću da ti pomognem." Ne. Ovo je osnov svake paganske religije. Čovek mora raditi ono što Bog želi. Onda će On reći: "Nebo je tvoje."

Na primer, kakva je razlika između Hristovog krsta i paganskih žrtava? Neke od njih su bile ljudske žrtve. Kakva je razlika? Kad su pagani prinosili žrtve oni su to činili da umilostive gnjevnog Boga. Kad je Hristos umro na krstu On nije umirao da umilostivi ljutitog Boga. Bog je već bio u Njemu pomirivši svet sa sobom. Pogrešna religija je čovekov pokušaj da dosegne do Boga. Čovek pokušava tražiti Boga da bi se spasio. Rimokatolici idu u Rim da bi pronašli Boga; muslimani idu u Meku da bi našli Boga, a neki idu na skupove ne bi li pronašli Boga.

Ali Pavle kaže: "Vi ne morate ići da tražite Boga, On dolazi k vama kroz poruku jevandolja." "Ovo je način," kaže Pavle u 8. stihu, "reč vam je blizu." Drugim rečima, Bog vas najpre nije zvao da se popnete. Želim vas podsetiti na Rimljanima 5:6-10: "Jer dok bijasmo bespomoćni, dok bijasmo

bezbožni, dok bijasmo grešnici, dok bijasmo neprijatelji, Bog iskupi, pomiri. Hristos umre za nas dok smo bili grešnici."

Bog ne kaže: "Daj sve od sebe, a ja ću nadomestiti razliku." Ne. Bog je rekao svom Sinu: "Sidi dok su još bespomoćni, dok se ne mogu sami spasti i iskupi ih." Jovan 3:17: "Bog poslao Sina svojega ne da osudi svet nego da se kroza nj spasemo." Isus je rekao na krstu: "Svrši se," a kad se molio u Jovanu 17:4: "Oče savrših posao koji si mi dao da uradim."

Ali Hristos nas nije samo spasao. To je bilo divno, ali sada otišavši na nebo On tamo radi, posreduje za nas. Ali On je učinio i još nešto. Poslao je Svetog Duha ovamo. "Molim te, Sveti Duše, osvedoči ove ljude o Mojim dobrim vestima. Uveri ih da se bez Mene ne mogu spasti."

Znači sve je od Boga i sve što mogu reći je: "Hvala Ti Bože za Tvoje spasenje." To je pravednost verom. Zahvalnim srcem kazaću da mi je sada život Hristos. Ovo je razlika. Zatim se Pavle nadovezuje na ovo u Rimljanima 10:9-10: "Jer ako priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod, i veruješ u srcu svojemu da ga Bog podiže iz mrtvih (što je najveći dokaz koji je Bog dao da je greh pobeđen; da nije Hristos bi ostao u grobu), bićeš spasen." Ne "možda" ćeš biti već "bićeš" spasen. "Jer se srcem veruje za pravdu, a ustima se priznaje za spasenje."

Ovo priznanje nije ono što neki rade, podiči ruke i reći: "Hvalite Gospoda, spasen sam." On ide i govori drugima o onome što je primio kroz Isusa Hrista. To priznanje svedoči za Hrista. Ali podsetimo se da nije dovoljno verovati u Isusa. To mora izlaziti iz srca. Nije dovoljno reći: "Verujem u Isusa. Priznajem ga." Mora postojati odgovor srca; jer u 11. stihu čitam: "Koji ga god veruje neće se postideti."

Jedanput ili dvaput sam čuo nešto što me je zaprepastilo. Shvatio sam da neki veruju da kad odemo na nebo prikazaće se svi naši gresi tokom milenijuma da bi se međusobno kritikovali. Želim vam dati dva teksta i molim vas neka Biblija govori. Prvi teksta je Jakov 5:19-20. Ako ima neko ko je napustio Hrista, ko je zašao s puta, a vi ga kao vernik nalazite i vraćate u crkvu, učinili ste dve divne stvari:

1. Spasli ste jednu dušu kroz svoje svedočenje.
2. Pokrili ste mnoštvo greha.

Drugi tekst je iskaz koji je upućen nama, Otkrivenje 3:18. Ima tri stvari koje Hristos nudi Laodikejskoj crkvi. Čitamo drugu. "Kupi u Mene bele haljine" koje su Hristova pravednost za Njegovu pravednost? Pogledajte tekst: "Kupi u Mene bele haljine da se obučeš (sa Njegovom pravednošću, ne našom) da se ne otkrije sramota golotinje tvoje." Da, naši gresi će doći na istražni sud koji se sada događa, ali mi nećemo biti tamo. Jedini koji će to videti biće anđeli, i usput, oni već znaju sve naše grehe tako da im ništa nije novo. Ali hvala Bogu što nikad neće pokazati naše grehe pred univerzumom ili pred vernicima jer u Hristu oni će biti potpuno izbrisani.

Evo još jednog teksta, u Rimljanima 9:30-32 se objašnjava da su Jevreji odbacili pravednost verom, ali su je neznabošci prihvatili. Znači oni su se spasli dok su Jevreji bili izgubljeni. U Rimljanima 9:33, poslednji deo stiha, govori se o Jevrejima koji su dopustili da im Hristos bude kamen spoticanja: "I koji ga god veruje neće se postideti."

Hvala Bogu što se naši gresi neće prikazati jer sve što znamo je spoljašnje, a ne znamo ono iznutra. Mi smo svi iznutra truli; svi smo u istom loncu. Pogledajte Rimljanima 10:12: "Jer u Bogu nema razlike među Jevrejinom i Grkom." A u Galatima dodaje još da nema razlike između muškog i ženskog, između roba i slogodnog. "Jer isti Gospod nad svima je izobilan svima koji se pozivaju na Njega."

Bez obzira ko ste, Bog ima najveću želju da se svi spasu ali On vam to spasenje neće nametati jer vam je dao slobodnu volju. Ali On želi da vas spase. "Koji god priziva ime Gospodnje biće spasen." Zatim on postavlja pitanja. Odgovori su očiti: "Kako će dakle prizivati koga ne verovaše? (Ne možete se pozivati na nečije ime a ne verovati u njega). A kako će verovati koga ne čuše? I kako će čuti bez propovednika i kako će propovedati ako ne budu poslani?"

Podsetio bih vas da se danas na zapadu gaji ideja da je propovednik neko koga zapošljava denominacija da propoveda jevanđelje. To nije novozavetno učenje. Propovednički rad je zadatak svakog člana. Čitajte Dela 8 i vidite šta su radili prvi hrišćani. Članstvo se rasulo i prohodilo propovedajući Hrista. Očajnički nam je to potrebno.

Mi razmišljamo o misionom polju. Proveo sam osamnaest godina u Africi. Tamo naši mladi prolaze kroz oganj za Hrista. Dok sam bio sveštanic na Nairobi univerzitetu, koji je bio zatvoren zbog rata, ovi mladi ljudi su izlazili sami bez podsticaja, bez budžeta, bez promotivnih programa od braće. Izašli su i krstili stotinu duša za tri meseca, jer su bili revni za Hrista. To je istina. Ekonomski nisu imali budućnost, ali njihov ekonomski gubitak je maskirani blagoslov. Tragedija je da se moramo suočiti sa krizom da bi uneli život u crkvu.

Gde su Jevreji pogrešili? Pogledajte Rimljanima 10:16-17: "Ali svi ne poslušашe jevanđelja. Jer Isaija govori: Gospode, ko verova našem propovedanju? Tako dakle vera biva od propovedanja, a propovedanje rečju Božjom." Reč "od" pojavljuje se dvaput u 17. stihu, ali original ima dve različite reči. Evo tačnog prevoda: "Tako vera dolazi od slušanja, a slušanje kroz reč Božju." To je upravo ono što je Pavle rekao.

Sada još jedna ispravka. Stari manuskripti nemaju reč "Bog." Imaju je samo savremeni novi rukopisi. Stari manuskripti imaju reč "Hristos." Tako verujem da je Pavle rekao ovo: "Tako dakle vera dolazi kroz slušanje, a slušanje kroz reč Hristovu." Ali pitanje je: "Da li su Jevreji izgubljeni zato što nisu slušali jevanđelje? Da li su Jevreji stvarno neupućeni u dobru vest o spasenju? I odgovor je "Ne."

Rimljanima 10:18-19: "Nego kažem: zar ne čuše? Da zaista: njihov glas otide po svoj zemlji i njihove reči do kraja sveta." Naravno za Pavla to je značilo Rimski imperija gde su se Jevreji rasuli. "Ali kažem: zar ne znade Izrailj? Prvo Mojsije govori: ja ću vas razdražiti onima koji nisu narod." Da, jevanđelje je prošlo čitavim svetom, ali šta se dogodilo? Neznabošci su rekli "hvala Bože," ali Jevreji su kazali "ne želimo ga." Rimljanima 10:20-21: "A Isaija govori slobodno: nađoše me koji me ne traže (neznabošci); i javih se onima koji za me ne pitaju (neznabošcima). Ali Izrailju govori: vas dan pružah ruke svoje k narodu nepokornu, koji ne da da mu se kaže i odgovara nasuprot."

Nemojte reći da nismo kao Jevreji. "Može li doći veća obmana na one koji misle da su u pravu dok su sasvim u krivu." Zaključni tekst je 1. Korinćanima 10:11-12. Moja je molitva da obratimo pažnju na ovaj savet: "Ovo se pak sve događашe ugledi njima, a napisa se za nauku nama, na koje posledak sveta dođe. Zato koji misli da stoji neka se čuva da ne padne." Neka vas Bog blagoslovi.

Trideseto poglavlje – Bog drži svoje obećanje (Rimljanima 11:1-36)

Došli smo do završne studije u odseku Rimljanima poslanice koji se bavi položajem Jevreja. Deveta glava otpočela je Pavlovom saosećajnim brigom za sopstveni narod, Jevreje. Ovde nam apostol kaže da Bog nije propustio da održi svoje obećanje o spasenju Izrailja, ali problem je bio što Jevreji nisu shvatili šta Bog podrazumeva pod Izrailjom.

Bog kaže da prirodni potomci Avraamovi, Isakovi i Jakovljevi ne čine Izrailj. Čine ga duhovni potomci. Treba nam Avraamova vera, moramo imati iskustvo novorođenja, moramo se roditi odozgo kao Isak, i moramo imati istrajnost vere poput Jakova pre nego se kvalifikujemo za prave Izrailjce.

U desetoj glavi Pavle zatim nastavlja da objašnjava da ako su Jevreji izgubljeni to je u potpunosti njihova krivica jer je Bog održao svoje obećanje. On je obećao spasenje i ispunio ga u Hristu. Oni su izgubljeni jer su hotimično, uporno i konačno rekli kroz neverstvo: "Ne, ne želimo Tvoj dar. Ne želimo Tvoje spasenje." Stoga moraju biti krivi.

1. Odbacivanje doslovnog Izrailja nije potpuno kao što vidimo u Rimljanima 11:1-10.

2. Pavle ističe da odbacivanje Izrailja nije konačno. Ono nije potpuno i nije konačno. Imajući ovo na umu, razmotrimo 11. glavu. Kad je Hristos objavio Jevrejima neposredno pre svog raspeća u Mateju 23:38: "Eto će vam se ostaviti vaša kuća pusta," On nije mislio da, kad se vreme probe završilo za Jevreje kao naciju, nijedan Jevrejin nakon toga ne može biti spasen. On je mislio da od sada pa nadalje Jevreji neće više biti oni koji ga predstavljaju. Napokon neće samo oni. On im je oduzeo baklju i mnogo Jevreja, kao što ih je bilo u prošlosti, do kraja vremena će prihvatiti Isusa Hrista kao svog Spasitelja.

Najbolji primer koji može dati je on sam. Pavle se obratio nakon kamenisanja Stefana, nakon odbacivanja Jevrejske nacije. U Rimljanima 11:1 on kaže: "Govorim dakle: eda li Bog odbaci svoj narod? (Zar danas nema nade za Jevreje? I odgovor je:) Svakako ne, Bože sačuvaj, jer sam i ja Izrailjac, od semena Avraamova, plemena Venijaminova."

Pavle kaže da još ima nade za Jevreje. Zatim u Rimljanima 11:2: "Ne odbaci Bog naroda svojega kojeg unapred pozna." Danas postoji mnogo zabune oko predznanja i predodređenja. Reč koju je Pavle upotrebio dolazi od dve grčke reči, "pro" i "ginosko." "Pro" znači "pre," a "ginosko" znači "znati." Stoga Pavle kaže da Bog nije odbacio one za koje je unapred znao da će prihvatiti Njegovog Sina Isusa Hrista kao svog Spasitelja. On nikad nije odbacio nijednog Jevrejina koji je rekao: "Hvala ti Bože za tvoj dar, Isusa Hrista."

Zatim on daje jednu ilustraciju: "Ili ne znate šta govori Pismo za Iliju, kako se tuži Bogu na Izrailja govoreći?" Ovde Ilija govori Bogu o Izrailju. Znamo šta je Ilija rekao Bogu iz trećeg stiha gde Pavle citira 1. Carevima 19:10, 14. On kaže: Gospode, proroke tvoje pobiše i oltare tvoje raskopaše, i ja ostah jedan i traže dušu moju da uzmu (tj. život)." Ljudi o kojima Ilija govori su Jevrejski narod. On govori o Izrailju, Božjem zavetnom narodu. On kaže Bogu: "Bože, znaš li da te sav tvoj narod napustio? Oni su postali Vavilon i ja sam jedini veran." Bio je prorok, ali nije bio u pravu jer je sudio prema spoljašnjim pokazateljima. Neka nam ovo bude pouka. Nikad ne sudimo ljudima po onome što se vidi spolja. Naučio sam ovo u Africi, kad su komunisti pobedili, kad smo imali marksističku revoluciju u Etiopiji. Oni za koje smo mislili da bi odstupili ostali su lojalni. Oni za koje se mislilo da drže istinu su popustili. Dakle, nikad ne sudite ljudima. Ilija je napravio tu grešku. On je sudio svom narodu.

Ali šta vam četvrti stih, Božanski odgovor, kaže? Bog kaže: "Ilija, ne shvataš, ostavih sebi ne dvojicu ili trojicu ili šaku ljudi već njih sedam hiljada." Imajte na umu da se "ljudi" u to vreme nije odnosilo na pojedince već na njihove porodice. Sedam hiljada ljudi koji ne prekloniše kolena pred Vaalom. Ko je Vaal? Vi danas možete reći: "Nikad nisam klečao pred Vaalom?" Reč "Vaal" jednostavno znači "gospod." Ovde se misli da je "Vaal" kad pravite sebe gospodom i zamenjujete Božje spasenje u Isusu Hristu sa sobom, svojim umom ili svojim delima, bilo čime što je istina od vas. Tada "preklanjate kolena pred Vaalom." Na primer, danas je marksizam služenje Vaalu. Humanizam je služenje Vaalu. Liberalna teologija je služenje Vaalu, jer u liberalnoj teologiji vi činite svoj um meračkim štapićem istine. Gde god ima "ja," tu imate služenje Vaalu. Pavle određuje sedam hiljada vernih o kojima govori Bog u Rimljanima 11:5: "Tako dakle (upravo kao verni u Ilijino vreme) i u sadašnje vreme ostatak bi po izboru blagodati."

Imamo dve važne stvari ovde u Rimljanima 11:5. Potrebna nam je jasna novozavetna definicija reči "ostatak." Reč "ostatak" upotrebljena u ovom kontekstu i takođe u knjizi Otkrivenje odnosi se na one koji su verni Bogu i Njegovoj istini usred otpadništva. Izrailj je kao nacija bio otpao u Ilijino vreme, ali bilo je sedam hiljada Jevreja koji se nisu upustili u službu Vaalu. Bili su još uvek verni u smislu što su verovali da njihovo spasenje nije u njima samima nego u obećanju Božjem u Isusu Hristu. Oni su nazvani "ostatom" a takođe se zovu i "izbor blagodati."

Reč "izabran" znači biti odabran. Bog je izabrao sve ljude da se spasu u Hristu, ne samo sve Jevreje nego sve ljude. Ali Bog nama neće nametati taj izbor; Bog nije marksista. Kad sam bio u Etiopiji jedan od ruskih marksista mi je rekao: "Vi ste očajnički pokušavali pomoći ovim ljudima da

ostave pušenje kroz svoj petodnevni program." Bio je upoznat sa našim programom jer je bio u medicinskoj službi. "Ali," rekao je, "mi imamo bolji način da rešimo taj problem." Rekao je: "To je prosto. Izdate naredbu, zakon, i neće više biti pušenja i tačka, inače ode glava." Bog to ne čini. On ne kaže: "Izabrao sam vas da prestanete grešiti i pošto sam Ja suveren, i Ja sam vas izabrao, bićete spaseni." To je kalvinizam; to nije biblijski. On je odabrao sve ljude da se spasu, ali ako oni odbijaju taj izbor, Njegov izbor za njih, koji je jedini način, ne mogu se spasti. On će im dati ono što su odabrali, koje je smrt. Ako odbacujemo Hrista, odabrali smo smrt.

Znamo ovo jer Rimljanima 11:6-8 kažu: "Ako li je po blagodati (Bog je izabrao sve ljude da se spasu po milosti) onda nije više od dela (Jevreji su odbacili milost u zamenu za dela) jer blagodat već ne bi bila blagodat; ako li je od dela nije više blagodat, jer delo već ne bi bilo delo." Pavle ovde ne raspravlja o rodovima spasenja što uključuje mnoga dela. On ne govori o delima vere. On govori o delima kao sredstvu, metodu spasenja. Od 12. do 15. glave Rimljanima Pavle će razmatrati rodove spasenja koji daju puno dela, ali ona su dokaz, nikad sredstvo. Ovde Jevreji nisu bili izabrali dela jednostavno kao dokaz da su deca Božja, već kao sredstvo spasenja što je služenje Vaalu. Sve paganske religije su zasnovane na spasenju delima.

Rimljanima 11:7: "Šta dakle? Izraelj ne dobi što tražao." Šta je Izraelj tražio? Tražio je spasenje. Zašto ga nisu dobili? Rimljanima 9:30-33 nam kazuje da su tražili pogrešnim metodom, delima zakona, i pogrešili. Neznabošci su tražili verom i uspeli. Znači Pavle ovde kaže: "Šta dakle? Izraelj ne nađe što je tražio, a izbor (oni koji su prihvatili spasenje milošću) dobi." Ostali Jevreji su bili otvrdnuli.

Zatim on navodi različite pasuse iz Starog zaveta pokazujući da Bog nije bio zatečen. Ali zapazite prvi deo osmog stiha: "Kao što je pisano dade im Bog duha neosetljivoga." Dakle ovo je jedan od iskaza koji su teški. U Bibliji ima nekoliko iskaza koji su komplikovani. Ako uzmete taj iskaz zdravo za gotovo dobićete utisak da je Bog taj koji im daje duha omamljenosti. On je taj koji im je zatvorio oči i uši. Zvuči tako. Ima još jedan tekst, "Bog otvrdnu srce faraonu," a ima čak i jedan u Starom zavetu gde je Bog rekao, "Ja stvorih zlo." Naravno mi čitamo taj tekst i kažemo: "Pogledajte, Bog zaslužuje osudu."

Potrebno je da ovo razumemo u srednjeistočnom konceptu. Moramo imati na umu da je Bog suveren. To znači da se ništa ne događa bez Božjeg dopuštenja. Zamislimo da stojim na litici, na kenjskoj klisuri gde ima veliki pad od hiljadu stopa. Ta klisura počinje u Izraelju i ide pravo kroz Afriku. Jedna porodica je takođe u poseti tom području, i imaju malo dvogodišnje dete.

Dok posmatraju životinje sa svojim durbinima dete počinje da puzi ka rubu provalije. Roditelji ne vide šta se dešava, ali ja vidim. Vrlo dobro znam da ako dopuste detetu da dopuže do same ivice, ono će pasti u smrt. Jednostavno posmatram, znajući šta će se dogoditi, mogu nešto preduzeti, ali ne činim ništa. Ako beba padne sa litice i umre, a ja nisam upozorio roditelje, nisam ništa preuzeo, samo sam čekao i posmatrao šta se dešava, moram snositi deo odgovornosti.

Mnoge strašne stvari su se dogodile na ovoj zemlji. Holokaust na primer. Zar Bog to nije mogao zaustaviti? Sotona je kušao Adama. Nije li Bog mogao zaustaviti Sotonin dolazak na ovaj svet i kušanje naših praroditelja? Da. On je sve to mogao zaustaviti. Nije to uradio i tako preuzima odgovornost jer je suveren. On samo preuzima odgovornost, ali na sudu svako koleno će se saviti, uključujući i Sotonu, i priznati da je Bog pravedan jer samo tada Bog će otkriti pred univerzumom zašto se držao po strani.

Znači Bog nije taj koji je dao duha neosetljivoga u oči, umove i srca Jevreja. On to kaže jer je dopustio. Bog nikad nikoga ne primorava da prihvati spasenje. Zatim Pavle citira Davida koji kaže isto. Drugim rečima, svi Jevreji su, bez izuzetka, bili izabrani za spasenje, ali mnogi su izgubljeni zato što su otvrdnuli svoja srca. I tako im je Bog morao reći: "Eto vam se ostavi vaša kuća pusta." Ali ovo odbacivanje nije konačno.

Rimljanima 11:11: "Govorim dakle, eda li se spotakoše da padnu. Bože sačuvaj! Nego je njihova pogreška spasenje neznabošcima, da bi se i oni razdražili." Znae, iznenađen sam mojim Bogom. Znae li šta Pavle ovde govori od 11. do 14. stiha? Bog je odabrao sve Jevreje za spasenje, ali mnogi su ga odbacili. Šta On čini? On se koristi ovom greškom i obraća je na dobro na dva načina:

1. Pošto su Jevreji odbacili jevanđelje, to je divna prilika da se ono odnese neznabošcima. Bog je ovo iskorisito kao sredstvo usmeravanja službe učenika koja je bila ograničena samo na Jevreje. On kaže: "Dakle, odnesite ga neznabošcima."

2. Radeći tako On se nadao da će se Jevreji razdražiti, uvideti zabludu i reći: "Moramo ići i prihvatiti ga." Iznenađuje me kako Bog koristi sve metode ne bi li nas spasao. On nas spasava samo u Hristu, ali će pokušati da nas na sve načine privoli da prihvatimo Njegovo spasenje.

Mnogi se priključuju crkvi iz straha od suda ali otkrivaju, ponekad i posle nekoliko godina, da smo grešnici spaseni isključivo milošću, a da su dela rodovi. Onda oni ne mogu ćutati. Žele da i svet zna da ima nade za svakog od nas.

Vidimo da je Bog iskoristio ovu priliku i dao šansu neznabošcima. U Rimljanima 11:14 Bog kaže: "Želim upotrebiti čak i ljubomoru da bih spasio kojeg Jevrejina." Na sudu Bog će reći kao Isus što je rekao Jevrejima: "Sve sam učinio. Čak sam i ljubomoru koristio ne bi li ko prihvatio Moj dar. I niste hteli. Prinudili ste me da vas napustim." Zatim u Rimljanima 11:15-24 Pavle iznosi ilustraciju o maslinovom drvetu. Objasniću njeno značenje. On koristi maslinu kao simbol da objasni istinu.

1. Koren i mast, koju ćemo zvati životni sok je Hristos jer je Hristos izvor života. On je izvor moje nade, mog mira, moje pravednosti, moja karta za nebo.

2. Prirodne grane su Jevreji jer spasenje dolazi preko Jevreja. Sam Isus je uzeo ljudski rod kao Jevreje. Ali one grane koje predstavljaju Jevreje su u dva tabora, verne koji su ostatak i neverne. Šta On čini sa nevernima? Sa vernima nije imao problema. Oni su deo Izrailja koji je drvo. On uzima grane koje predstavljaju neverne i lomi ih i kalemi grane divlje masline koje predstavljaju nas neznabošce. Tako smo se pripojili Izrailju i živimo na korenu i masti koje je Hristos.

Pogledajte 20. stih. Zašto je Bog to uradio? U 18. stihu On kaže neznabošcima: "Ne hvali se granama (tj. granama koje su otkinute); ako li se pak hvališ, ne nosiš ti korena nego koren tebe. (Hristos je vaš Spasitelj, ne spasavate se sami). A reći ćeš: odlomiše se grane da se ja pricepim." Bog nije rekao: "Dakle, nema mesta za sve, i ako uzmem sve Jevreje na nebo, neće biti mesta za neznabošce pa ću morati da se oslobodim nekih Jevreja kako bi ušli neznabošci." To nije razlog, kaže Pavle, jer na nebu ima mesta za sve, Jevreje i neznabošce. Dakle zašto je On onda odlomio grane? Pogledajte Rimljanima 11:20: "Dobro! Neverstvom odlomiše se." A neverstvo je voljno, hotimično odbacivanje jevanđelja. Neverstvo je jedini greh koji Bog neće oprostiti. Svaki greh protiv zakona može oprostiti, ali greh protiv milosti Božje ne može se oprostiti, jer Njegova ljubav ne koristi prinudu. On neće terati na nebo ljude koji su rekli: "Ne, ne želim to."

"Neverstvom odlomiše se, a ti verom stojiš. Ne ponosi se, nego se boj (seti se da se ono što se desilo nevernim Jevrejima može i tebi dogoditi)." To je pouka za nas. Nemojte reći da ste prevazišli zablude Jevreja. Mi možemo ponoviti iste greške i neka nas Bog sačuva od ponosa i samopravednosti i gledanja na sebe kao na jedine prave hrišćane dok drugi to nisu. Pazimo da se ne nađemo u istoj poziciji kao Jevreji.

Rimljanima 11:21: "Jer kad Bog rođenih grana ne poštede, da i tebe kako ne nepoštedi. Gledaj dakle dobrotu i nepoštedenje Božje." Bog je milostiv, ali je i pravedan. Imajte to na umu. "Ako ostaneš u dobroti" nema problema. Ako ste do kraja verni istini u Hristu, nema problema jer kao dete Jakovljevo vi pripadate Izrailju. Stih 23: "A i oni koji ne ostanu u neverstvu, pricepiće se." Kad bi se Jevreji danas okrenuli i rekli: "Bože, pogrešili smo. Raspeli smo Mesiju," šta bi Bog učinio? Da li bi rekao, "prekasno je!?" Ne, uzeo bi Jevreje i opet ih nakalemio na maslinu.

Pavle zaključuje u 24. stihu: "Jer kad si ti odsečena od rođene divlje masline, i pricepio se na nerođenu pitomu maslinu, a kamo li ovi koji će se pricepiti na rođenu svoju maslinu!" Bog je i danas zainteresovan za Jevreje.

Sada dolazimo do Rimljanima 11:25, zaključak: "Jer vam, braćo, ne želim zatajiti tajne ove (koja je sada obznanjena) da se ne bi ponosili (ili bili sami sebi mudri), da otvrdnuće Izrailju pade u deo dokle ne uđe neznabožaca koliko treba." Pavle ovde kaže da su Jevreji kao narod odbacili Mesiju. To nas vraća u 31. i 34. g.n.e. kad je Stefan kamenovan što je bio završni potez. Zatim je Bog uzeo jevanđelje i dao ga neznabošcima. On će ga davati neznabošcima dok svaki ne dobije šansu da prihvati ili odbaci jevanđelje.

U Luki 21, kao i Mateju 24, otkrivamo koliko će to biti, gde Hristos upućuje proročanstva za poslednje vreme. Hristos pravi vrlo zanimljivu konstataciju za koju se nadam da će biti predmet vašeg razmišljanja. Nalazi se u Luki 21:20-24. Ovo je u kontekstu Hristovog obraćanja Jevrejima, "ostavi vam se vaša kuća pusta." Ovde Isus objašnjava svojim učenicima realnost toga: "A kad vidite da Jerusalim opkoli vojska onda znajte da se približilo vreme da opusti." Drugim rečima, kad vidite Jerusalim opkoljen vojskom, znate da će realnost opustošenja postati istorija. "Tada koji budu u Judeji neka beže u gore, i koji budu u gradu neka izlaze napolje; i koji su napolju neka ne ulaze u njega." Ne vraćajte se u Jerusalim je ovo je on.

Stih 22: "Jer su ovo dani osvete, (to znači da je Bog uklonio svoju zaštitu. Rimljanima 1, Bog se povlači jer su ga odbacili) da se izvrši sve što je napisano."

Sada pogledajte 23. stih: "Ali teško trudnima i dojjilicama u te dane! Jer će biti velika nevolja na zemlji, i gnjev na ovom narodu." Želeo bih da sam imao vremena objasniti šta sve ovo znači u istoriji, ali bilo je to strašno. Jevreji su uistinu bili kao gladni pacovi. Oni su stvarno jeli sopstvenu decu koja su bila umrla da bi preživeli u Jerusalimu. Bilo je to strašno. Stih 24 se nadovezuje na to: "I pašće od oštrica mača, (rimskog mača) i odvešće se u ropstvo po svim narodima (što je cela istorija), a Jerusalim će gaziti (okupirati) neznabošci dok se ne izvrše vremena neznabožaca."

Rimljani su zauzeli Jerusalim 70. g.n.e. Isterali su Jevreje. Zatim su naišli Sarakeni, Otomani, onda Britanci, Palestinci, svi neznabošci, do 1968. kad su se Jevreji vratili u Jerusalim. Oni nisu uzeli čitav Jerusalim. Četrdeset pet posto žitelja Jereusalima još uvek čine Palestinci. Ne govori li nam to da se približava ispunjenje vremena neznabožaca? Ali vezano za Pavlove spise, moramo biti poštteni sa Pavlom. Povratak Jevreja u Jerusalim nije glavno pitanje. Naglasak je da Bog neće okončati vreme probe za neznabožački svet dok se jevanđelje ne propovedi svakom narodu, plemenu i jeziku. Ono što vidimo u Izrailju je samo upozorenje da je kraj blizu. Razlog zašto Palestinci nisu isterani iz Jerusalima je što mi kao narod nismo završili posao. Još nismo propovedili jevanđelje celom svetu. U stvari čak nismo u potpunosti propovedali jevanđelje ni sopstvenom narodu. Mnogi su i dalje u legalizmu ili nekoj njegovoj suptilnoj formi, kao Galati. Oni su nesigurni u spasenje.

Kad je Bog dao neznabožačkom svetu svaku priliku da čuju jevanđelje, On se vraća korak unazad i kaže Jevrejima: "Želim vam dati još jednu šansu." Dakle, On će dati Jevrejima još jednu priliku, ne onima koji su mrtvi već onima koji žive na kraju vremena. On će reći Jevrejima: "Dugo ste mi okretali leđa, zar Me nećete prihvatiti?"

Rimljanima 11:25: "Otvrdnuće Izrailju pade u deo (ne i konačno) dok ne uđe neznabožaca koliko treba (u Izrailj verom). I tako će se spasti sav Izrailj." Drugim rečima, kad to izvršim "sav Izrailj (to znači svi verni Jevreji od Avraama do kraja vremema) biće spasen. (Zatim citira Stari Zavet). Doći će od Siona Izbavitelj da odvrati bezbožnost (koja se zbila u poslednjih dve hiljade godina) od Jakova; jer ovo im je moj zavet, kad uzmem njihove grehe."

U Rimljanima 11:28-31 Pavle kaže: "Po jevanđelju dakle neprijatelji su (oni su odbacili jevanđelje; oni su postali neprijatelji jevanđelja, ali zato ga vi primiste, vama se dade) vas radi, a po izboru ljubazni su otaca radi." Bog je obećao ocima, Avraamu, Isaku i Jakovu da će svi koji se kvalifikuju da postanu Izrailj biti spasen jer su dar i poziv Božji neopozivi.

Bog nikad ne menja mišljenje oko vašeg spasenja. Vi ste strana koja može promeniti mišljenje. On neće nikada. On nikad neće reći: "Ne želim da te spasem." On će reći na kraju vremena: "Koliko puta htjedoh da vam pokažem. Koliko vas molih da prihvatite Mog Sina, ali ne htjede, zato morate dobiti što ste izabrali, ne što sam Ja izabrao za vas." Stih 30: "Jer kao i vi što nekad bijaste neposlušni Bogu, ipak sada zadobiste milost kroz njihovu neposlušnost. Tako i oni sada ne hteše da veruju, (tj. od 31. i 34. g.n.e.) da kroz milost koja je pokazana prema vama i oni mogu steći milost. Jer Bog zavešta sve u neposlušnost, da sve pomiluje."

I Jevreji i neznabošci su grešnici. Niko od nas ne zaslužuje spasenje. Svi smo u istom taboru. Nema razlike, kaže Pavle u Rimljanima 3:23: "Svi sagrešiše i izgubili su slavu Božju." Rimljanima 3:9: "Svi, Jevreji i neznabošci, su pod grehom." Mi nemamo prava na spasenje. Svi smo neposlušni. Rimljanima 11:32: "Da sve pomiluje." Jevreji i neznabošci se spasavaju samo milošću. Zatim sledi pesma hvale od 33. do 36. stiha: "O dubino bogatstva i premudrosti i razuma Božjega! Kako su neispitljivi Njegovi sudovi i neistražljivi Njegovi putrevi! Jer ko pozna misao Gospodnju? Ili ko mu bi savetnik? Ili ko mu napred dade što, da mu se vrati? Jer je od Njega i kroz Njega i u Njemu sve. Njemu slava zauvek. Amin."

Trideset prvo poglavlje – Rođeni raspeti (Rimljanima 12:1-3)

Rimljanima 12:1-3 je uvod Pavlove završne diskusije o jevanđelju u ovoj poslanici. U stvari to je poslednja celina. Ona počinje od 12. i traje sve do 16. poglavlja. Ovaj odsek bavi se hrišćanskom etikom ili hrišćanskim življenjem. Da bi ga zaista razumeli, cenili ili čak iskusili, važno je da ovaj odsek proučavamo u kontekstu sveukupne teme Rimljanima inače ćemo pogrešiti.

Hrišćanska etika za Pavla je praktična primena, nešto što proizilazi iz pravednosti verom. Ona je rod jevanđelja. Zato dok počinjemo ovaj odeljak želim napraviti rezime čitave teme Rimljanima tako da zaista shvatimo odakle dolazimo i gde idemo.

Centralna tema poslanice je izražena u Rimljanima 1:17 u uvodu gde Pavle kaže, "Koji je pravedan verom živeće." Ova tema je uzeta iz starozavetnog iskaza u Avakumu 2:4. Da bi razumeli šta je tema Rimljanima, bilo bi mudro da razmotrimo Avakum 2:4 pošto Pavle ne navodi čitav tekst jer pretpostavlja da su ljudi kojima piše upoznati sa tim. U Pavlovo vreme nije bilo Novog zaveta. Imali su samo Stari zavet. "Gle ko se ponosi, njegova duša nije prava u njemu; ali pravednik će živeti verom."

Jedan od razloga, jer ih može biti više, zašto Pavle ovo koristi za temu svoje poslanice je što su Jevreji pogrešno interpretirali ovaj tekst. Reč "vera" u Avakumu 2:4 se mogla prevesti sa jevrejskog teksta kao "veran" i zato su Jevreji tumačili Avakuma 2:4 ovako: "Koji je pravedan svojom vernošću (drugim rečima, ljudskom vernošću) živeće." Bili su izopačili taj tekst. Obratili su ga sa pravednosti verom na pravednost delima i naravno Pavle je toga bio svestan. Na nesreću mnogi su pali u istu zamku.

Znači, Pavle daje korektno značenje ovog teksta u celoj poslanici. Ne spasava nas naša vernost; Božja vernost je ta koja spasava. Drago mi je što je tako jer niko od nas nije bio zaista veran, ali Bog je uvek veran. On drži svoje obećanje. Jedini razlog što je neko izgubljen je što voljno, hotimično odbacuje to obećanje. Ali Bog je veran i to je suština poslanice Rimljanima.

Dakle kako Pavle objašnjava ovu temu? U prve četiri glave, prvi odeljak poslanice, 1:28 do 3:20, Pavle dokazuje iz svakog mogućeg ugla da je čovek u duhovnom bankrotstvu pa se stoga ne može spasti svojom vernošću jer svi su pod grehom. Nema nijednog dobrog. Nema nijednog da tvori pravdu. Čovek stoji kriv pred Bogom pa svaki čije srce se uzvisuje i misli da je veran i da se može spasti svojom vernošću ima krivo shvatanje teksta u Avakum 2:4.

Nakon toga, pošto je potrošio znatno vremena na ovom, Pavle se okreće samom jevanđelju, pravednost ili opravdanje je kroz Božji dar, Isusa Hrista. Pavle uvodi jevanđelje u Rimljanima 3:21 kao "pravednost Božju" koja je stečena za nas u svetoj istoriji našega Gospoda Isusa Hrista, Njegovom životu i smrti. Ovo je u Rimljanima 3:21 sve do kraja Rimljanima 7:25. Ali čitav ovaj odeljak koji je srce poslanice, a koji objašnjava iz svakog ugla, može se sumirati tekstem u Rimljanima 3:28: "Dakle zaključujemo da se čovek opravdava verom nezavisno od dela zakona." Čovek se opravdava verom u Božju pripremu nezavisno od svoje vernosti ili svojih dela.

Zatim u Rimljanima 8 Pavle se bavi načinom na koji ova pravednost postaje naša kroz veru i doživljavanjem iste u životu vernika. On kaže da je ova pravednost naša verom i odražava se i manifestuje u nama kroz silu Svetog Duha koji nastava u svakom verniku. Ovo je osnova Rimljanima 12 do Rimljanima 16. U stvari, mogli smo proći od Rimljanima 8 sve do 12. glave, a ne shvatiti logiku Pavlovog izlaganja. Ali u Rimljanima 9-11 on obraća pažnju na Jevreje jer su oni bili ti koji su pogrešno interpretirali Avakum 2:4. Oni su pokušavali zadobiti pravednost delima zakona dok je Bog sve vreme pokušavao ukazati da pravednost dolazi verom u Isusa Hrista.

U Rimljanima 12-16 Pavle zaključuje sa važnom istinom o tome kako je ova slavna poruka o pravednosti verom primenjiva na naš svakodnevni hrišćanski život. Drugim rečima, Avakum 2:4 možemo podeliti u tri odseka i poslanicu Rimljanima takođe u tri odseka.

Prvi odsek je: "Gle ko se ponosi, ko je samopravedan, duša mu nije prava, nije pošten prema sebi." Pavle ovo uopšteno izlaže u Rimljanima 1:18 do 3:20 i na poseban način u Rimljanima 9-11 gde ga primenjuje na Jevreje.

Drugi odsek kaže: "Ali koji je pravedan verom." Jedini način na koji vi i ja možemo biti pravedni je verom. Nema drugog načina. Ovo je centralna tema Pavlove poruke u Rimljanima 3:21 do 7:25.

Treći odsek zaključuje sa "živeće" sa uvodom u Rimljanima 8 i glavama 12-16. Drugim rečima, ko je pravedan verom živeće. U ovom odseku koji ćemo proučavati sada moramo odgovoriti na dva vrlo važna pitanja:

1. Tema je: "Pravedni će živeti verom." Prvo pitanje je, kada hrišćanin koji odgovara verom, koji je prihvatio Hrista i krstio se u Hrista, počinje živeti?"

2. Drugo pitanje: "Kako treba da živi hrišćanin koji je opravdan verom? Kako će živeti?"

Znači pitanje broj jedan je: "Kada počinje živeti?" i pitanje broj dva je "Kako počinje živeti?"

Ostatak naše studije potrošićemo na to: "Kako hrišćanin počinje živeti," ali hteo bih otpočeti ovaj odsek sa "kada hrišćanin počinje živeti," jer postoji zabuna po ovom pitanju. Mnogi hrišćani veruju da pošto je "će" buduće vreme oni interpretiraju Avakum 2:4 i Rimljanima 1:17 da stoji da kad Hristos dođe po drugi put i ova smrtnost se obuče u besmrtnost, tada i samo tada ćemo živeti. Ali Pavle nam ne daje taj odgovor. Pavle kaže da u trenutku kad ste prihvatili Hrista, u trenutku kad ste se obratili, u trenutku kad ste kršteni u Hrista, od tada pa ubuduće pravednik će živeti verom.

U Rimljanima 6 Pavle podseća vernike da opravdanje verom počinje obraćenjem ili krštenjem. Legalno, Bog je opravdao sve ljude u Hristu. Ali svi ljudi neće ići na nebo zato što se to legalno opravdanje mora učiniti efektivnim. Razlog za to je što je Bog ljubav. On neće nikoga prisiljavati da prizna šta je On učinio za nas u Hristu. Legalno opravdanje postaje efektivno u trenutku kad verujemo, a krštenje je javno priznanje te vere.

Poslušajte šta Pavle kaže u Rimljanima 6:3-4 o iskustvu krštenja, ne tom činu jer čin ponekad nije usklađen sa iskustvom. Iskustvo je ono što nas spasava. Čin je samo spoljašnje priznanje. Pogledajte Rimljanima 6:3-4: "Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se? (Krstenje je uvek u Hrista). Tako se s Njim pogrebosmo kroz krštenje (pravo krštenje je sahrana zbog identifikacije sa Hristom i njegovim raspećem. Mi se zakopavamo s Njim u krštenju) u smrt, da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očinom, tako i mi u novom životu da hodimo." U trenutku kad

ustanemo iz vode – mi hodimo u novini života. Znači oni koji su pravedni verom počinju živeti novim životom ne čekajući da Hristos dođe. Bog želi da pređemo na taj novi život sada.

Zatim u Rimljanima 6:10-13 on uzima ovu istinu koju smo detaljno pokrili i kazuje nam kakvo je njeno značenje u hrišćanskom življenju. "Jer smrt kojom On umre, umre grehu jedanput za sve; (Hristos je dokrajčio greh na krstu, jedanput i za sve ga okončao), ali život koji živi, živi Bogu." Znači li to da On nije živeo Bogu pre nego je umro? Ne. On je živeo Bogu od momenta kad je bio na ovoj zemlji. Ali tokom Njegovog zemaljskog života bilo je nešto u Hristu što je bilo u kontradikciji Bogu, a to je ljudska priroda koju je preuzeo, naša priroda za koju Pavle kaže u Rimljanima 8:7 da je u neprijateljstvu sa Bogom. On je imao prirodu koju je preuzeo. Ona nije bila Njegova. Bila je naša. On je preuzeo na sebe ali ova priroda ga je neprekidno odvlačila od Boga. Ona ga je odvlačila od krsta. Ali Hristos nikad nije popustio toj prirodi.

Uvek je postojala ta prepreka sa kojom se borio. Celog svog života Isus je vodio borbu sa svojim ja, bitku koju vi i ja moramo voditi. On nikad nije popustio svome ja, ali se borio protiv njega. Čitavog svog života morao je govoriti: "Ne moja volja već Božja." Kako ovo znamo? Sam Isus je rekao u Luki 9:23: "Ko hoće da ide za mnom (drugim rečima, ko hoće da me sledi, neka čini šta sam je radio) neka se odreče sebe, uzme krst svoj i ide za mnom." "Krst" je napravljen od dva komada drveta i kad ih spojimo imamo krst. Jedan komad, onaj vertikalni, predstavlja Božju volju. Horizontalni predstavlja našu volju i oni su uvek suprotstavljeni. To je ono što predstavlja krst. Pravi hrišćanin koji nosi krst kaže: "Ne ja" a to je ono što je Hristos govorio čitavog života. Ali ovo telo sa svojim zakonom greha i smrti bilo je osuđeno na krstu (Rimljanima 8:3). Hristos ga je osudio zauvek tako da u vaskrsenju Hristos nije ustao sa istom ljudskom prirodom. On je ustao sa proslavljenom prirodom koja je u savršenom skladu sa Bogom.

Tu prirodu ćemo vi i ja imati prilikom drugog dolaska ali sada moramo nositi krst da bi Bog živeo u nama. "Ako me ko hoće slediti neka se odreče sebe." Doći ćemo na to kad pređemo na Rimljanima 12:1-3. Pavle kaže u Rimljanima 6:10 da je Hristova smrt okončala odvojenost između čoveka i Boga i sada nema ničega što ih više ikad može razdvojiti.

U Rimljanima 6:11 on kaže: "Tako i vi dakle (vi koji ste kršteni u Hrista) držite sebe da ste mrtvi grehu, a živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem." Reč "držati" znači da se morate tako smatrati jer niste mrtvi doslovno već u Hristu. Prvo se morate smatrati mrtvi grehu i drugo živi Bogu u Hristu Isusu, jer u Hristu Isusu ste kršteni.

Zatim imamo primenu te istine u Rimljanima 6:12-13: "Da ne caruje dakle greh u vašemu smrtnom telu, (greh još uvek nastava u vašem smrtnom telu, ali ne dozvolite mu da vlada vama) da ga slušate u njegovim slastima. Niti dajite udova svojih grehu kao oruđa nepravde (on izjednačava ovo ljudsko telo sa oruđem i kaže: "Ne koristite ga. Ne dozvolite da ga greh kontroliše"), nego dajte sebe Bogu, kao koji ste živi iz mrtvih, i ude svoje (tj. vaše ruke, noge, jezik, usta, sve) Bogu za oruđa pravde." Pavle obrazlaže ovu istinu u Rimljanima 12:16.

Dakle, kad hrišćanin počinje živeti, kad hrišćanin stoji opravdan verom, on se više ne brine oko odlaska na nebo. On je opravdan i to je postalo efektivno verom. U trenutku kad je kršten, ili kad se obratio, on počinje živeti hrišćanskim životom. Pavle ovo kaže na mnogo načina i na mnogim mestima. Rimljanima 8:9-14 postavljaju osnov za ovo i takođe prezentuju istu misao. Zatim, Rimljanima 13:14 to zaokružuju: "Nego se obucite u Gospoda našega Isusa Hrista, (što ste uradili prilikom krštenja) i telu ne ugađajte po željama."

Galatima 5:16: "Hodite u Duhu i ne ispunjavajte želje tela." Efescima 4:1: "Molim vas dakle da se vladate kao što priliči vašem zvanju u koje ste pozvani." Kološanima 2:6: "Kako dakle primiste Hrista sada, (ne sutra, ne u budućnosti) onako živite u Njemu." Još jedan dobar tekst imamo u 1. Jovanovoj 2:6: "Koji govori da u Njemu stoji, i taj treba da hodi kao On što je hodio." Dakle sve ovo je usaglašeno sa onim što je Hristos rekao u Jovanu 5:24: "Zaista, zaista vam kažem: ko moju reč sluša i

veruje onome koji je mene poslao, ima život večni, i ne dolazi pod osudu, nego je prešao iz smrti u život."

Ako opravdanje znači da ste već prešli iz smrti u život, dakle, kada počinjete život opravdanja verom? Sada! To je Pavlovo izlaganje. Ima nekih koji kažu: "Ne, mi moramo čekati do drugog Hristovog dolaska kad će se ova propadljivost obući u neraspadljivost i onda ćemo moći živeti." Ne, Bog želi da živite sada, jer najveći dokaz koji možemo dati svetu da smo opravdani verom je naš život, kao što Pavle kaže u 1. Korinćanima 4:20: "Carstvo Božje nije u reči nego u sili."

Svet želi videti opravdanje verom. Da ponovim nešto vrlo važno. Zašto je Pavle sačuvao ovu divnu istinu za kraj? I zašto je ovo njegov uzor? U svim svojim poslanicama on se bavi hrišćanskom etikom na kraju. Razlog zato je oponiranje legalizmu u svim njegovim spisima. Legalizam kaže: "Prvo morate živeti dobrim životom, onda ću vas opravdati." Jevanđelje kaže: "Prvo vas opravdam, potom želim da živite hrišćanskim životom." To je suprotnost.

Kao što kaže jedan teolog: "Bog nam je dao zakon da bi se usmerili na Hrista, a kad dođemo Hristu, On nas preusmerava i vraća zakonu kao standardu hrišćanskog življenja." Ovo je napisao jedan evanđelistički naučnik i njegove oči su se sigurno otvorile za istinu. Sledeći tekst je u 1. Jovanova 5:11-13: "I ovo je svedočanstvo, da nam je Bog dao život večni (zapazite da to nije buduće vreme, nego nam je Bog sada dao večni život) i ovaj život je u Njegovom Sinu. Ko ima Sina Božjega ima život (ne buduće vreme već sadašnje vreme. On već ima život ako je u Sinu), ko nema Sina Božjega nema života. Ovo pisah vama koji verujete u ime Sina Božjega (vernici imaju život sada!), da znate da imate (ne imaćete već imate) večni život, i da verujete u ime Sina Božjega." Sve dok verujemo, imamo život. Nevolja je što svet mora videti taj život. Svetu ne treba da vidi kako smo dobri. Svet treba da vidi Hrista u nama. Ili kao što to Pavle postavlja u Kološanima 1:27: "Hristos u vama nad slave."

Sada idemo na Rimljanima 12:1: "Molim vas (pozivam, preklinjem, opominjem, ima raznih prevoda ove reči) dakle, braćo, milosti Božje radi, (u pogledu pravednosti verom, zapamtite nismo spaseni zbog svoje pravednosti nego se spasavamo Njegovom milošću, Titu 3:5) da date telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu; to da bude vaše razumsko bogoslužjenje."

Imamo ovde tri reči koje ćemo detaljnije razmotriti. Prva reč je "dati." "Molim vas dakle, braćo, da milosti Božje radi date." Rečenica je u aoristu. Radi ispravne interpretacije te reči trebamo reći "doneti odlučnu odluku." Braćo, donesite odlučnu odluku volje. Odluka koju morate doneti je da prinesete svoje telo ne da se žrtvuje na krstu ili pogubi mučeničkom smrću, što se može desiti u budućnosti, već da ga date kao živu žrtvu.

Zašto on to naziva živom žrtvom? Kad ste prihvatili Hrista jedina promena koja se dogodila u vama bila je promena u vašem umu, volji. Reč "pokajanje" dolazi od dve grčka reči "meta noieo." "Noieo" dolazi od reči "noseo." Reč "znanje" (nauk) dolazi od toga. "Metanoieo" znači promena uma, ali naša priroda nije se promenila ni jednu jotu. Drugim rečima, imate um koji želi slediti Boga i prirodu koja je protiv Boga, i ne pokorava se Njegovom zakonu. Kad dajete ovo telo, kojim vlada zakon greha – greh ga ne mora kontrolisati ali njime vlada – vi ga prinoste kao živu žrtvu.

U Jevrejima 2:18 Pavle kaže: "Jer u čemu postrada i iskušan bi u onome može pomoći i onima koji se iskušavaju." "On postrada budući iskušan." Koliko često je Hristos bio kušan? Jevrejima 4:15 nam kažu da je iskušan u svetu kao i mi. Koliko često ste kušani? Ne znam za vas, ali ja se kušam i danju i noću. Ponekad i dok spavam. Đavo ne misli da nam treba priuštiti odmor. Jevrejima 2:18 kažu da je On postradao. Zašto je postradao budući iskušan i šta stradanje znači? Petar odgovara na to pitanje u 1. Petrovoj 4:1: "Kad dakle Hristos postrada za nas telom, (u svojoj ljudskoj prirodi) i vi se tom misli naoružajte, jer On koji postrada u telu, prestade od greha." Petar nam govori da je um koji je Hristos imao bio potpuno podređen volji Božjoj. Setite se da je u Getsimaniji Njegovo telo reklo: "Zašto bi išao na krst?" To je uzrokovalo krvav znoj, ali Isus je odgovorio: "Oče, ne moja volja nego Tvoja neka bude."

On je davao svoje telo. Čitavog svog života davao je svoje telo kao živu žrtvu. Zatim je na krstu predao svoje telo kao konačnu žrtvu. Učinio je to da nas spase. Predavanjem tela u živu žrtvu Bog je proizveo pravednost u Njemu a konačnim žrtvovanjem Bog je udovoljio zakonskoj pravdi za nas. Na taj način Njegovim životom i smrću imamo savršenog Spasitelja.

Ali Bog ne traži da date svoja tela kao živu žrtvu da bi se spasli. Dakle, zašto bi to radili? Po blagodati Božjoj. Kad je Bog predao sebe za nas onda i mi zauzvrat trebamo biti voljni da damo sebe za Njegovo delo. Okrenite 2. Korinćanima 5:14-15: "Jer ljubav Božja nagoni nas." Ona nas prisiljava. Jednom kad shvatimo da kad je Jedan umro, svi umreše, na šta nas nagoni, prisiljava, vuče Božja ljubav otkrivena na krstu? Čitajmo iz same Biblije, 15. stih: "I On umre za sve da oni koji žive."

On je umro za sve, ne prvom već drugom smrću. Zato Otkrivenje 20:6 kaže da vernici nikad ne moraju iskusiti drugu smrt. On je umro za sve ne samo da nas spase već: "Da oni koji žive (mi počinjemo živeti sada) ne žive više sebi, nego Onome koji za njih umre i vaskrse." Da li smo voljni dati svoja tela u živu žrtvu, svetu, ugodnu Bogu što je naša razumska služba (Rimljanima 12:1)? Reč "razumska" nije baš najprikladnija, ali teško je naći bolju. Ova reč se mnogo koristi u grčkom Starom zavetu zvanom Septuaginta, i tu se uvek prevodi kao "bogoslужenje." Znači ima duhovnu konotaciju. Ono što Pavle kaže ovde je "dajte telesa svoja u žrtvu živu, svetu, ugodnu Bogu, koje je vaša duhovna služba." Od sada pa ubuduće ne živim za sebe već za Hrista.

Toga radi Pavle kaže u Rimljanima 12:2: "Ne vladajte se prema ovom svetu." Ili "ne stavljajte se u svetovne kalupe." A ovo je jedan od najvećih problema s kojim se suočavamo. Kad se jevanđelje propoveda paganima u Africi, animistima i oni postanu hrišćani, svesni su da kažu zbogom neznaboštvu u zamenu za hrišćanstvo. Opšta je praksa među Afrikancima da kad se krste stvarno promene svoje ime. Oni stvarno menjaju imena baš kao što je Pavle uradio kad se obratio iz judaizma. On je promenio ime se Savle na Pavle. Šta je to značilo? Značilo je da više ne pripada svetu.

Ali problem je što godinama u školama, javnim i privatnim, moramo govoriti, "Ovo je jedan narod pod Bogom." To je stvorilo problem jer ne pravimo razliku između naše kulture i hrišćanstva jer pod Bogom je jedan narod. Međutim, da li je u praksi zaista jedan narod pod Bogom? Zato što nismo napravili razliku između kulturnih obrazaca svoje zemlje i hrišćanskog stila života, kakav god da je kulturni trend, crkva ga prati. Pogledajte kulturu u zemlji i pogledajte upute crkve. Ne treba dugo da se crkva promeni. Bilo da se radi o razvodu, životnom stilu ili nečem drugom, crkva ide tim pravcem, i to je uzrokovalo glavni problem. Želim ponoviti dve stvari kojih morate biti svesni kao hrišćani:

1. Vi ste umrli svetu.

2. Vi više ne pripadate svetovnom sistemu. Živite u svetu ali niste od sveta. Kad se Isus molio u Jovanu 17, On je rekao: "Oče, ne molim te da ih ukloniš iz sveta već da ih sačuvaš od zla na svetu."

Razlika nije samo u spoljašnjem činu. U 1. Jovanovoj vidimo razliku između sveta i crkve. Osnov ovoga je da svaki pravi hrišćanin mora shvatiti da kad se rađa u carstvu Božjem, rađa se raspet. To je naslov ovog poglavlja preuzet od jednog francuskog teologa koji je rekao: "Svaki hrišćanin se rađa raspet." 1. Jovanova 2:15-16: "Ne ljubite svet."

Jovan nije mislio da ne volite svetske ljude. Mi moramo voleti ljude ovoga sveta jer su deca Božja, napokon krsta radi, iako ga ne priznaju. "Ne ljubite svet ni što je na svetu. Ako neko ljubi svet, ljubavi Očine nema u njemu." Vi ne možete istovremeno pripadati svetovnom i nebeskom carstvu. To su suprotstavljena carstva. Šta on podrazumeva pod "svet"? Stih 16 kaže: "Jer sve što je na svetu, telesna želja, i želja očiju, i ponos života."

Ovo su tri upravljačke sile koje kontrolišu svetovnu osobu:

1. Želja tela znači šta oseća ono želi. Ono želi sve.

2. Šta vidi, ono želi.

3. Uvek se želi uspinjati sve više. Ne želi se spuštati. Ako mi ne verujete pitajte nekog karijeristu: "Kakvi su vaši planovi za narednu godinu?" Još nisam video mladog pastora velike crkve koji bi dobrovoljno želeo ići u malu crkvu. Čak i u crkvi mi želimo da napredujemo. Radio sam

osamnaest godina u Africi i zapazio tri vrste misionara. Jedna je "turističko misionarstvo." Oni uvek nose svoje fotoaparate. Afrika im nudi puno zabave. Druge zovem politički misionari, jer se ne možete uspeti do Generalne konferencije, ukoliko nemate misionarsko iskustvo. Neki idu tamo radi promocije. Ali postoji i treće grupa, iskreni misionari koji tamo dolaze da svedoče za Hrista i zaboravljaju svoje ja. Problem ovoga sveta je što nastoji za sebe.

Nasuprot tome okrenimo Galatima 5:24: "A oni koji su u Hristu raspeše telo sa njegovim strastima i željama." To je mentalitet hrišćanina. U Galatima 6:12 Pavle kaže: "Koji hoće da se hvale po telu (legalisti), oni vas nagone da se obrezujete, samo da ne budu gonjeni za krst Hristov."

Pavle ovde kaže da legalisti slede pravila jer se žele proslaviti. Jevanđelje, krst, daje slavu Bogu i zato to znači gutanje našeg ponosa. Dvanaesti stih se bavi legalistom, ali četrnaesti raspravlja o pravom hrišćaninu: "A ja, Bože sačuvaj, da se čim drugim hvalim osim krstom Gospoda našega Isusa Hrista, kojega radi razape se meni svet, i ja svetu." Hrišćanin se rađa raspet.

U Rimljanima 12:2 (poslednji deo) i 3 Pavle kaže: "Ne prilagođavajte se svetu nego se promenite obnovljenjem uma." Filibljanima 2:5: "Jer ovo da se misli među vama što je u Hristu Isusu:" Ali, takođe čitamo u Filibljanima 2:1-4 da kad imate Hristov um, Bog će vam otkriti koje je dobra i prihvatljiva služba koju On očekuje od vas. On ne očekuje od svakoga isto. Razni ljudi imaju različitu meru vere.

Stoga on zaključuje u Rimljanima 12:3: "Jer se kroz blagodat, koja je meni data kažem svakome koji je među vama da ne mislite za sebe više nego što valja misliti; nego da mislite u smernosti kao što je kome Bog udelio meru vere." Osnov hrišćanskog življenja je vraćanje na formulu "ne ja, već Hristos." To je ono čega se svakodnevno moramo podsećati. Hrišćanin je opravdan. On stoji savršen pred Bogom ali počinje živeti kao opravdan hrišćanin sada! Svaki dan! Obnovite svoje umove i molite se Bogu: "Oče, dao si mi svog Sina. Raspeh se s Njim i sada želim da On živi u meni, a život koji sada živim živim verom u Sina Božjega koji me ljubi i daje sebe za mene." Molim se u Isusovo ime da ovo bude vaša molitva.

Trideset drugo poglavlje – Telo Hristovo (Rimljanima 12:4-8)

"Kada hrišćanin koji je opravdan verom počinje živeti?" Postoje mnogi hrišćani koji kažu da počinjemo živeti prilikom drugog Hristovog dolaska, ali to nije Pavlovo učenje. Mi počinjemo živeti život opravdanja verom u trenutku kad se obratimo; od momenta kad smo kršteni verom u Isusa Hrista. U trenutku kad prihvatimo Hrista kao svoju pravednost, kad podredimo ovaj "adamski," grešni život krstu gde i pripada i zauzvrat prihvatimo Hristov život, tada počinjemo hoditi u novini života.

Od Rimljanima 12:3-4 nadalje sve do kraja Rimljanima 16, Pavle nam daje seriju propovedi. Kako treba živeti neko ko je već opravdan verom? Drugim rečima, hrišćansko življenje je plod opravdanja verom. A u Rimljanima 12:4-8, Pavle otpočinje sa crkvom jer hrišćansko življenje počinje prvo u crkvi. Zatim prelazi na naš odnos prema svetu, prema vlastima, prema raznim ljudima i raznim situacijama.

Rimljanima 12:3 je prelazni tekst. U prvom i drugom stihu Pavle nas podseća da ako hrišćani ne zauzimamo kurs ovoga sveta. Moramo se transformisati podsećajući se da nismo više od sveta. Mi hodimo u novini života. Zatim u trećem stihu on nastavlja i kaže: "Jer kroz blagodat koja je meni data kažem svakome koji je među vama da ne mislite za sebe više nego što valja misliti; nego da mislite u smernosti kao što je kome Bog udelio meru vere."

Potrebno je objasniti reč "vera," jer ona ima više od jednog značenja u Novom zavetu. Ovde nam je potrebna ispravna definicija vere jer u ovom stihu Pavle ne govori o vernikovoj veri u Hrista. To je primarno značenje vere, ali ta reč se koristi na mnogo načina u Novom zavetu. Na primer, u Rimljanima 3:31 reč "vera" se odnosi na doktrinu o opravdanju verom.

Ako bi išli u Galatima 3:24-25, tu se reč "vera" odnosi na samog Hrista. Kad je rekao "pre nego dođe vera" mislio je "pre nego je Hristos došao." Prema kontekstu reč "vera" u Rimljanima 12:3 se odnosi na duhovni dar koji svaki vernik prima prilikom obraćenja, a koji nas osposobljava da funkcionišemo unutar crkve koja je telo Hristovo. Na primer pogledajte Rimljanima 12:6: "Pošto imamo različite darove prema blagodati koja nam je data, koristimo ih: ako proroštvo neka bude srazmerno našoj veri."

Ovde je vera dar, dar Svetog Duha. Sada dolazimo na vrlo važan odsek, jer jevanđelje nije teorija. Ono nije ideja. To je istina koju treba iskusiti. Provodimo vreme raspravljajući i dokazujući opravdanje verom ali u Novom zavetu doktrina o opravdanju verom nije nešto o čemu se treba sporiti ili dokazivati već se mora iskusiti. Pavle nam daje neke vrlo dobre savete kako ovo možemo iskusiti.

Prvo ćemo razmotriti šta kaže u Rimljanima 12:4-5, jer to je ključni iskaz u našem pasusu: "Jer kao u jednom telu što imamo mnoge ude, a udi svi nemaju jedan posao, tako smo mnogi jedno telo u Hristu, a ponaosob smo udi jedan drugome." Proučićemo ovo korak po korak, pre svega krštenje u Novom zavetu kao subjektivno iskustvo. Ne govorim o iskustvu u kojem vas pastor potapa u vodu, nego o duhovnom iskustvu koje je uvek u Hristu. Videli smo ovo kad smo proučavali Rimljanima 6. Krštenje je uvek u Hrista.

Još jedan pasus koji se bavi istim područjem nalazi se u 1. Korinćanima 12:13. Pavle konstatuje: "Jer jednim Duhom mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji ili Grci, ili robovi ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo." Drugim rečima, hrišćanstvo je ulaženje u Hrista. Kad se krstimo u Hrista mi se identifikujemo sa Isusom Hristom i Njegovim raspećem, što znači da je Njegova smrt naša smrt, Njegovo ukopanje naše ukopanje i Njegovo vaskrsenje naše vaskrsenje.

Znači kad se hrišćanin subjektivno krsti u Hrista, događaju se dve stvari u njegovom umu. Zato Pavle kaže da nam je potrebna obnova uma, da se podsećemo ko smo. Svojom verom i krštenjem mi smo rekli zbogom svom adamskom životu s kojim smo rođeni, koji stoji osuđen i koji je umro na krstu. Zauzvrat smo prihvatili Hristov život koji postaje naš kroz iskustvo novorođenja. Sada smo prihvatili ovaj Hristov život kao svoj život. Ova razmena donosi veliku i dinamičnu promenu u nama, menja naš status, naš položaj, i način na koji posmatramo stvari i činimo ih. Kad smo bili neobraćeni, dok smo još živeli starim životom, pripadali smo svetlu. Ne govorim o fizičkom ili političkom već duhovnom svetlu. Pripadali smo svetlu koji je pod Sotonom, pod zlim. Kad smo postali hrišćani kazali smo zbogom tom građanstvu i postali članovi tela Hristovog koje Novi zavet definiše kao crkvu. U stvari reč "crkva" potiče od dve grčke reči "ek klesia" što znači pozvani narod. Mi smo poseban narod Božji. To znači da sada moramo imati drugačije stanovište.

Dok sam bio od sveta pripadao sam naciji, društvu, plemenu ili grupi. Bogati imaju kliku, obrazovani imaju neku svoju kliku. U svetlu imamo svakojake razlike, razne frakcije, ali kad postanete hrišćanin sve razlike moraju nestati. Da bi otkrili zašto, pogledajmo 1. Korinćanima 12:13: "Jer jednim Duhom svi se krstismo u jedno telo, bili Jevreji ili Grci, ili robovi ili sami svoji, i svi se jednim Duhom napojismo. Jer telo nije jedan ud nego mnogi."

Pavle zatim objašnjava da kao što ljudsko telo ima mnoge ude, crkva ima mnoge članove ali smo jedno telo. Ne sme biti razlika u crkvi. Pavle kaže u Galatima 3:27-28 da se oblačite u Hrista kad se u Njega krstite. Nema muškog roda ni ženskog. Nema roba i nema gospodara. Svi smo jedno u Hristu. Ovo je radikalno, ali je jedna od glavnih razlika. Kad se krstimo u Hrista ne pripadamo svi istom delu Hristovog tela. Neko je možda ruka, neko uvo, neko oko. Da bi nas osposobio da funkcionišemo u telu Hristovom, Bog je svakom članu dao dar.

Razlog zašto je Bog svakome od nas dao taj dar nalazimo u 1. Korinćanima 12:7: "A u svakome se pojavljuje Duh na korist." Drugim rečima, Bog je svakom verniku dao dar tako da može delovati unutar crkve kako bi cela crkva imala koristi. Ruka nije samo bitna za samu ruku već za celo telo, i oči su bitne za čitavo telo. Ovo Pavle obrazlaže u 1. Korinćanima 12:15 nadalje: "Ako reče noga: ja nisam ruka, nisam od tela, eda li zato nije od tela?"

Zatim prelazi na uvo i slušanje. Zamislite da negde u daljini vidim nešto vrlo važno. Ne mogu dobro uočiti i prilazim bliže. Oko ne može ići samo, potrebno su mu noge. Ima nešto što morate znati što je vrlo važno. Bio je jednom jedan politički naučnik koji je da bi dokazao evoluciju koristio argument kako su to oni zvali nepotrebni organi, "organi ljudskog tela koji više nisu bitni." Verujem da je u 19. veku bilo oko stotinu nepotrebni organa. To su bili organi koji su prema njihovim rečima privremeno služili dok smo bili životinje, ali sada su nepotrebni i predstavljaju balast. Postojao je čitav spisak tih organa. Međutim, problem nije bio u tome, oni nisu beskorisni samo zato što naučnici tog vremena nisu bili otkrili njihovu svrhu. Danas je taj broj sveden gotovo na nulu.

Ono što kažem je da nema člana crkve koji je nepotreban organ. Svako bez obzira na godine, kvalifikacije, ili obrazovanje, ima svoju ulogu i moramo to obnoviti. Ne smemo gajiti ideju da je funkcionisanje crkve zadatak pastora, a mi smo samo posmatrači. U crkvi svaki deo ima svoju ulogu, i mora funkcionisati.

Šta bi se desilo kad jedan od vaših ljudskih organa ne bi funkcionisao? Recimo da vaše noge ne mogu više hodati. Nisu samo noge što stradaju nego celo telo. Pavle kaže da svaki član ima svoj udeo. U savetu koji daje u Rimljanima 12:6-8 rečeno nam je: "A imamo različite darove." Svi mi imamo različite darove, prema milosti, ne prema našoj prirodnoj sposobnosti, već "po blagodati koja nam je data da ih koristimo."

Zatim on daje spisak darova. Ako imate dar proroštva, upotrebite ga. Ako imate dar službe, iskoristite ga. Ako dar učenja koristite ga. Ako imate dar savetovanja, koristite ga. Bog je čak dao i neke darove davanja. On je pojedinim članovima dao veliko bogatstvo kako bi se koristilo za slavu Božju.

Zatim Bog ima dar milosti. To je poseban dar. Potreban nam je u crkvi. Setimo se Pavlove i Varnavine rasprave oko Marka. Pavle je bio osoba snažne volje, jakog uma. Nije verovao u neuspeh. Kad je Marko prvi put pogrešio, on mu nije dao drugu priliku, ali Varnava je imao dar milosti. On je rekao: "Ovo je samo mladić, pruži mu još jednu priliku." Pavle je kazao: "Ne," i tako su se razdvojili, a Varnava je uzeo Marka i dao mu drugu priliku. Marko se pokazao kao veran sluga i iskoristio datu mogućnost. Godinama kasije Pavle je rekao: "Marko, molim te, dođi do mene. Potreban si mi." Šta bi Pavle rekao da Varnava nije bio tu? Hvala Bogu za one koji sklanjaju ljude pod svoja krila i imaju strpljenja s njima.

Pavle nam u ovom pasusu kaže da je crkva telo Hristovo. On takođe kaže: "Ovo telo ima mnoge ude i da bi funkcionisalo kao celina mora imati sve svoje članove, svaki svoj deo u radnom stanju." Danas je ovo očajnička potreba crkve, ne samo lokalne već cele hrišćanske crkve.

U Božjoj reči imamo praktičan savet kako da primenimo ovu istinu na sebe. Prvo da budemo sasvim načisto da kad prihvatimo Hrista mi prihvatamo spasenje. Spasenje nije samo od smrti na život. Nije samo od osude na opravdanje. Prvo subjektivno iskustvo spasenja je iz sveta u crkvu, a crkva je telo Hristovo. U Jovanu 15:19 Isus se obraća svojim učenicima govoreći: "Ja vas izabrah iz sveta. Više ne pripadate svetlu. Vi pripadate meni." U 1. Jovanovoj 5:19 Jovan nam kaže: "Mi hrišćani pripadamo Bogu dok je svet pod zlim." U Galatima 6:14 Pavle kaže: "Ne pripadam svetlu jer zbog krsta Hristovog razapeh se svetlu i svet se razape meni."

Prvo, mi smo poseban narod, osobit narod. Drugo, mi pripadamo telu Hristovom. Dakle, svakom telu je potrebna glava. Ako okrenete na Efescima 5:23 i Kološanima 1:18, Pavle nam kaže da je glava ovog tela Isus Hristos. Važno je da smo odani Isusu Hristu. Svaka druga lojalnost će se ispravno odvijati ako smo korektni prema Hristu jer će nas On usmeravati. Mi moramo biti lojalni Hristu, jer crkva kao organizacija će se dezintegrisati u vreme nevolje, ali Hristos je naš Gospod. Moramo biti odani Njemu i ako je ta lojalnost ispravna, sigurno će i naša lojalnost prema braći, organizaciji, biti korektna, jer će nas On voditi.

Pre svog obraćenja mogli smo činiti šta hoćemo jer pod svetom, načelo svoga ja je načelo Sotoninog carstva. Svako živi za sebe. U crkvi načelo je "ne ja, već Hristos." On je glava. Ja sam

sluga. On je moj Gospodar i zato nemam slobodu da radim što hoću. On me mora voditi. Ako mi kaže: "Želim da ideš u Ugandu," ja ne odgovaram, "ali tamo ima zmijsa." On brine o zmijsama. On se pobrinuo za to kad je jedna ujela Pavla. Ako On želi da umrem od ujeda zmijsa to je Njegov problem, ne moj, ali jedno znam, On je pobedio smrt pa zašto bih brinuo? Sve što moram činiti je slušati ga.

Ali da bi ga slušali moramo doći na sledeću tačku. Nije dovoljno imati Hrista kao glavu; mi moramo imati živu vezu sa Hristom. Baš kako što moji udi imaju živu vezu sa glavom. Šta bi se desilo ako bi nerv koji povezuje moju ruku sa glavom oboleo? Imao bih još uvek ruku, ali ona bi bila mrtva i beskorisna. Bila bi samo višak, smetnja telu. Bila bi paralizovana. Ima mnogo paralizovanih udova i zato crkva ne funkcioniše kako bi trebalo.

Isus je rekao u Jovanu 15: "Budite u Meni i Ja ću u vama." On je čokot, a mi smo loze i ovo dvoje se mora spojiti – životno vezati kroz molitvu, kroz komunikaciju. Vi ne morate sve vreme provesti na kolenima. Divno je što nam Bog može čitati misli. On je Jedin koji vam može čitati misli. Hvala Bogu za to. Ne možete ništa sakriti. Vi možete razgovarati sa Bogom svojim mislima. Možete održavati vezu s Njim mislima. Možete živeti za Hrista i umreti za Njega i povezati se sa Njime. To ne radi svet, to je običaj crkve.

Kad smo išli u Etiopiju tamo je vladala strašna glad. Švedska vlada je bila poslala neke mlade pilote, jer se nije mogla dopremiti hrana na područja gde su ljudi umirali od gladi. Putevi su bili užasni. Čak ni najbolji kamioni nisu mogli saobraćati u te krajeve. Tako su poslali ove male letelice sa smelim pilotima; te letelice su imale male kuke ispod krila gde bi kačili vreće sa pšenicom i leteli bi baš kao poljoprivredni avioni ovde, vrlo nisko i ispuštali vreće i uzletali. Jedina nevolja bila je što je Etiopija veoma brdovita. Vazдушna strujanja su strašna. Zato je to vrlo opasan posao, baš kao što je opasno zaprašivanje useva. Ti mladi švedski piloti su ovo radili.

Razgovarao sam s jednim od njih i rekao: "Ovo je vrlo rizičan posao, zašto to radite? Mora da postoji razlog. Činite li to da pomognete ovim ljudima?" "Da," rekao je, "ali to nije glavni razlog." Pitao sam: "Šta je vaš osnovni razlog?" Dakle, švedska vlada je ponudila svakom od ovih pilota putovanje oko sveta, naravno besplatno, s tim što su mogli birati koju hoće kompaniju. Takođe, su im dali punu školarinu za bilo koji univerzitet u Švedskoj. Rekao sam ovom mladiću: "Ako bi vam vlada napisala pismo i rekla: naš budžet se mora smanjiti i ne možemo vam priuštiti sve ove privilegije, da li biste i dalje služili ovom narodu koji umire od gladi?" Odgovorio je: "Nisam lud." Ali hrišćani su budale, oni služe nizašta. To je divna privilegija u hrišćanstvu.

I konačno, nešto vrlo važno. Baš kao što čovečje telo mora rasti tako i crkva. Kad kažem "rast" ne mislim brojčano. Mi se možemo uvećati sa jednog miliona ili manje, što je bilo članstvo crkve godinama ranije, na šest miliona a da duhovno ne uzrastemo. Tu mora postojati duhovni rast. To je povezano. Ako svi radimo svoje deo, ako smo životno povezani sa Hristom, duhovno ćemo rasti i to je jedan od glavnih razloga zašto nam je Bog dao darove.

Vratimo se Efescima 4:11-13 vezano za darove koje proučavamo. Bog mi je dao dar za blagoslov crkve, ne za moj lični blagoslov. Znači kad vam Bog daje dar jezika, to nije zato da bi se osvedočili da ste spaseni. To je zloupotreba dara. Bog vam je dao dar da bi crkva imala koristi. Evo te misli u Efescima 4:11: "I On je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevanđeliste, a jedne pastire i učitelje, da se sveti pripreme za delo službe, na sazidanje tela Hristova; dokle dostignemo svi u jedinstvo vere i poznanje Sina Božjega, u čoveka savršena, u meru rasta visine Hristove." To je Božji cilj za ovu crkvu, duhovno rasti da u međusobnoj slozi održavamo Hristov karakter. To je Božji cilj za ovu crkvu.

Evo jednog suprotnog primera. Kad ne koristimo svoje darove, mi ostajemo inertni. Majke, mogu li vas nešto upitati? Divno je imati decu i za neke je velika privilegija čak i pelene menjati, ali kažite mi kako biste se osećale da to radite deset, petnaest godina ili dvadeset? Naravno ne mislim fizički, nego duhovno i kažem Gospodu: "Kad će moja crkva uzrasti. Zašto se još uvek ponašaju poput dece?" Mi nismo jedini. Korintska crkva se suočila sa istim problemom. Pavle je bio taj ko je

evangelizirao crkvu u Korintu, ali deset godina kasnije pisao im je ovo tvrdo pismo. U 1. Korinćanima 3:1 on kaže: "I ja, braćo, ne mogah (prošlo vreme) s vama govoriti kao sa duhovnima nego kao s telesnima, kao s malom decom u Hristu." Kad ste ispočetka prihvatili Hrista, bili ste mala deca u Njemu. Prihvatio sam to, hranio vas mlekom, drugi stih, nisam vam mogao dati čvrstu hranu, i to je bilo u redu. "Ali ni do sada je ne možete primiti."

Ali tragično je što on kaže da "čak i sada posle deset godina još ne možete uzimati tvrdnu hranu. Moram vas hraniti mlekom." U to vreme nisu imali smese ni samousluge gde bi kupovali meku hranu za bebe. Morali su je praviti. Jedno je to činiti za jednogodišnje dete, ali kad to isto radite za desetogodišnjaka nešto je sasvim drugo.

U 1. Korinćanima 3:3 Pavle kaže: "Jer ste još telesni (mislio je da se još uvek ponašaju kao mala deca u Hristu). Jer gde su među vama zavisti i svađe i nesloge, niste li telesni?" Za očekivati je od male dece da se svađaju poput mački i pasa, guraju i povlače za kosu, ali kad vidim odrasle da to čine, verbalno, to me uznemirava. Kad ćemo odrasti? Ako ne rastemo onda smo još telesni, a ako smo telesni ponašamo se kao obični ljudi (1. Korinćanima 3:3). Pod "obični ljudi" on je mislio da se naše ponašanje, naše navike ne razlikuju od manira svetovnih ljudi. Svet ne može videti razliku između crkve i sebe. Ovo je najveći kamen spoticanja evangelizmu.

Ljudi se ne obraćaju prvenstveno porukom. Oni se obraćaju onim što vide danas. Mi živimo u naučnom dobu, a nauka zahteva demonstraciju. Pavle nam kaže u 1. Korinćanima 4:20: "Carstvo Božje nije u reči nego u sili." U prošlom veku bila su dva velika Nemca. Jedan je bio Dietrich Bonhoeffer. Bio je odgajan kao luteran, ali je uočio gde je crkva pogrešila i nije gledao na crkvu. Gledao je na reč Božju i preobrazio se. Bio je divan hrišćanin i dok je u ovoj zemlji (Americi – prim. prev.) predavao na Prinstonu i Harvardu, buknuo je Drugi svetski rat. Kolege su mu rekle: "Molimo vas, ne vraćajte se u Nemačku."

Rekao je: "Ako se ne vratim u Nemačku, kako da kažem svom narodu da istraje za Hrista čak iako nas to može stajati života. Kako to mogu učiniti ako sam ostanem u ovoj divnoj slobodnoj zemlji." Tako je napustio privilegije ove zemlje i vratio se u Nemačku. Uhapsili su ga Hitlerovi ljudi i dva meseca pre kraja rata bio je pogubljen kao mučenik u tridesetčetvrtoj godini starosti.

Bio je još jedan Nemač po imenu Frederick Nietzsche koji je takođe bio odgajan kao luteran, u stvari otac i deda su mu bili pastori u Luteranskoj crkvi. Posmatrao je crkvu i sve što je video bilo je licemerstvo. Uvideo je pokvarenost, napustio hrišćansku crkvu i napisao knjigu Antihrist. U toj knjizi osudio je hrišćansku crkvu i Boga kao mit. Zatim je uputio ove reči Hrišćanskoj crkvi: "Ako vi hrišćani očekujete da verujem u vašeg Iskupitelja, morate izgledati mnogo više iskupljeni!" To je tragedija. Sve dok smo površni hrišćani, svet neće videti Boga u telu. Oni neće videti Hrista. Videće samo ljudska bića koja se spolja pokušavaju ponašati kao dobri ljudi, ali iznutra se ne razlikuju od njih. Moja je molitva da se podsećamo ove dve stvari:

1. Ja sam mrtav i moj život je sakriven u Hristu.
2. Od sada pa ubuduće nisam ja taj koga svet mora videti, već Hrista u meni.

Kad Hristos živi u nama, Njegova ljubav će nas prožimati i volećemo se međusobno, jer je Isus rekao u Jovanu 13:35: "Po tom će svi poznati da ste Moji učenici, ako imate ljubav (agape) među sobom."

Možda se nećemo usaglasiti u mnogim stvarima u potpunosti, ali ljubav ne gleda na razlike. Ona voli uprkos onome što smo. Na univerzitetu su imali naviku da se okupljaju o zalasku sunca na nekoj vrsti večernje sedeljke. Mladi bi se okupili, svirali gitaru i pevali. Moja supruga i ja smo im se priključili i dok smo posmatrali gomilu uočili smo jednog mladića. Imao je dugu kosu, koja verovatno mesecima nije videla češlja. Izgledao je kao, kako mi to kažemo, hipik. Ličio je na skitnicu, ali lice mu je bilo vrlo prijateljsko. Rekao sam ženi: "Znaš, taj momak liči na jednog mog bivšeg cimera." Bio mi je cimer na koledžu, a njegov otac je bio predsednik jedne od misionarskih stanica.

Rekla je: "Znaš i liči na njega." Posmatrao nas je, pa smo se uputili pravo do njega i predstavili se. Povelili smo ga kući i zajedno večerali, a onda nam je ispričao vrlo tužnu priču. Rekao je: "Došao sam u ovu zemlju i video mnogo licemerstva. Očekivao sam nešto bolje, ali video sam licemerje. Tako sam sve ostavio." Bio je na univerzitetu, napustio studije i pomešao se sa gomilom mladih koji su se drogirali, priključio im se i postao jedan od njih.

Nakon šest meseci, postao je vrlo usamljen. Otkrio je da u tome nema mira i radosti i želeo se vratiti u crkvu. Jedne subote došao je i seo pored jednog mladog para. Dama je otvorila svoju tašnu, izvadila češalj i rekla mu: "Možda bi ti ovo trebalo pre nego uđeš." Izašao je rekao: "Ne želim ići u ovu crkvu. Gde da idem?" Tri meseca kasnije vratio se i rekao "da pokušam" i tada smo ga sreli. Ne gledajte na ljude po onome što se vidi spolja. Oni su deca Božja i zapamtimo da Bog radi iznutra, a spoljašnjost će očistiti kad odrastemo.

Moja je molitva da svako od nas funkcioniše u delu koje nam je Bog dao da obavimo. Ne znam koji ste dar dobili. Bog će vam reći. Prepoznati dar nije problem. Problem je koristiti ga. Taj dar nema ništa s vašom prirodnom sposobnošću. Ja sam prirodno povučen. Užasavao sam se od pomisli da stanem za propovedaonicom, ali milošću Božjom jesam što jesam. I molim se da i vi budete isto. To je moja molitva za crkvu koja će rasti, ne brojčano samo, jer to nije najvažniji deo, već duhovno. Kad duhovni rastemo brojke će stići. One su prirodna posledica toga.

Neka Bog blagoslovi ovu crkvu, da se setimo ko smo. Mi smo udi tela Hristovog i stoga udi jedan drugome. Potrebni smo jedni drugima. Pavle kaže u 1. Korinćanima 12:25-27: "Da ne bude raspre u telu, nego da se udi jednako brinu jedan za drugoga. I ako strada jedan ud, s njim stradaju svi udi; a ako li se jedan ud slavi, s njim se raduju svi udi. A vi ste telo Hristovo i udi među sobom." Mi moramo imati istu brigu jedan za drugoga. Ne sme biti rascepa u crkvi. Ako jedan pati, svi patimo, ako se jedan raduje, niko da ne zavidi. Svi se s njime radujemo. Neka vas Bog blagoslovi.

Trideset treće poglavlje – U Njegovo obličje (Rimljanima 12:9-21)

Da li ste ikad dovoljno ozbiljno razmatrali Rimljanima 12:9-21? Dok posmatrate ovaj pasus pitaćete se kako je nekome moguće da uradi ono što Pavle sugerise da hrišćanin čini. Da bi razumeli odakle Pavle polazi trebamo se podsetiti da je Rimljanima 12 u stvari nastavak Rimljanima 8. Rimljanima 9-11 su neki dodatak usred poslanice. Mogli bi direktno preći sa osme na dvanaestu glavu. Ono što Pavle čini ovde u Rimljanima 12:9-21 je obrazlaganje dva stiha koja je napisao u osmoj glavi.

Radi osnove s koje polazimo, ta dva odnosna teksta su Rimljanima 8.29-30: "Jer koje napred pozna, one i odredi da budu jednaki obličju Sina Njegova, da bi On bio prvoređeni među mnogom braćom. A koje odredi one i dozva; a koje dozva one i opravda; a koje opravda one i proslavi." Već smo se bavili sa dve reči koje se nalaze u 29. stihu, reči koje su donele mnoge sukobe, puno problema, puno pitanja u hrišćanskoj crkvi. Ovo je jedan od ključnih tekstova koji koriste kalvinisti. Calvinisti veruju da je Bog izabrao samo neke segmente, određeni deo ljudskog roda za spasenje, a ovo je jedan od stihova kojim to dokazuju.

Hteo bih vas podsetiti šta smo razmatrali vezano za ove dve reči. Reč "unapred poznati" ne znači odabrati. Neki od naših modernih prevoda koriste reč "odabrati" ali to nije ono što označava ta grčka reč. Ona znači znati unapred. Reč "predodredi" ne znači izabra. Znači ono što Pavle kaže u 29. stihu je: "Koje znade unapred vezano za Isusov dolazak na ovaj svet, On dođe da spase sve ljude."

Novi zavet je apsolutno jasan. Božja namera je da se svi ljudi spasu, i na krstu Isus je umro za sve ljude. Ovo smo jasno ustanovili, ali svi ljudi neće ići na nebo jer ovo spasenje koje se ispunilo u Hristu za sve ljude je Božji dar grešnom čovečanstvu i poput svakog drugog dara ne može se uživati ako ga ne primite. Pošto je Bog stvorio čoveka sa slobodnom voljom i pošto je Bog ljubav, On ne vrši prinudu, On nam neće nametati prihvatanje tog dara. To ne znači da nije spasio druge. To ne znači da

se ne pre sa drugima. Zato što je Bog, On unapred zna ko će prihvatiti taj dar. A 29. stih se bavi tim ljudima, tj. vernicima. Znači Pavle kaže u 29. stihu: "Bog unapred zna ko će prihvatiti dar, On ima nešto na umu za njih. On je predodredio, On ih je odabrao, da se poistovete sa obličjem Njegovog Sina."

Bog je odabrao sve ljude da se spasu stoga onde nije pitanje Božjeg izbora u odnosu na spasenje već se on ovde bavi Božjim izborom za one koji će prihvatiti jevanđelje koje napred pozna. Drugim rečima, Božji plan za svet je spasenje. Božji plan za vernike nije samo uzimanje na nebo, On ima više od toga na umu.

Božji plan za one koji prihvataju Njegovo spasenje u Hristu je preobraženje njihovih karaktera dok ne budu odražavali obličje Njegovog Sina Isusa Hrista. On Hrista naziva Prvorođeni među braćom. Na našem jeziku reč "prvorođeni" jednostavno znači prvo dete među mnogom decom. Ali u Bibliji reč "prvorođeni" ima dublje značenje od prosto prvi. U ovom kontekstu znači prototip. Kad vojska SAD proizvodi novi avion, oni prvo prave prototip i testiraju ga. Ako dobro funkcioniše i ako je finansijski isplativo onda prave mnoge. Isus se ovde ne predstavlja kao Spasitelj. On je Spasitelj svih ljudi, ali za vernika On nije samo Spasitelj nego i prototip. On je naš primer. Međutim, podsetimo se da nikad, nikad ne smemo koristiti Hrista kao primer u odnosu na spasenje. On nije naš primer vezano za spasenje. Spasenje je dar za grešnike, ali On je primer za hrišćansko življenje. To je ono čime se bavi Rimljanima 12 do 16. Hrišćansko življenje ima obrazac, a obrazac je Hristos, i stoga Pavle kaže u Rimljanima 12:30: "Svrh toga koje odredi, (odabra da se poistovete sa obličjem Njegovog Sina) one i dozva; koje dozva, one i opravda; a koje opravda one i proslavi."

Kad prihvatate Njegov dar prvo što Bog želi da znate je da stojite savršeni u Njegovim očima u Isusu Hristu. On je legalno opravdao sve ljude, ali to opravdanje postaje efektivno u trenutku kad prihvatate Hrista. Ali On tu ne staje: "Koje opravda one i proslavi." Pitanje je kad On proslavlja vernika? Najveći broj hrišćana kaže da On to čini prilikom drugog dolaska. A Pavle kaže: "Ne, ono što On čini kad dođe drugi put je samo proslavljanje naših tela, kad se ova propadljivost obuče u neraspadljivost." On počinje da nas proslavlja u odnosu na naš karakter, vezano za naša dela u momentu kad verujemo. Što se ovoga tiče, utvrdili smo činjenicu da će pravednik verom živeti, a to življenje počinje obraćenjem. Sada prešavši na Rimljanima 12:9-21, Pavle objašnjava kako se hrišćanin treba ponašati.

Ovaj tekst je otkrivenje onoga što treba karakterisati pravog hrišćanina. Za nas je nemoguće oponašati Hrista. Telo ne može imitirati Hrista. Ono se može kamuflirati da izgleda kao Hristos. Jedini način na koji možemo ispuniti u svojim životima ono što nam Pavle sugeriše ovde je kad hodimo u Duhu, kad dopuštamo Hristu koji sada nastava u nama, da hodi u nama. Prvo, čitajući iz NKJV, gde stoji kao u grčkom originalu, Pavle kaže: "Neka ljubav bude bez licemerstva."

Postoje dve vrste ljubavi. Ljudska ljubav je licemerna, čak i kad daje sve od sebe jer je uvek ukaljana svojim ja, premda je ponekad svoje ja skriveno u našoj podsvesti i možda ni sami toga nismo svesni. Pavle ne traži da volimo kao ljudska bića. On kaže "neka se agape, Božja ljubav manifestuje kroz vas." Kad se Božja ljubav manifestuje kroz nas ona je istinska. Neka se ljubav Božja pokaže kroz nas. Neka se istinska ljubav vidi među vama. Podsetimo se šta je Isus rekao u Jovanu 13:35: "Po tome će svi ljudi poznati da ste Moji učenici kad imate agape jedan za drugoga."

Drugo je što će osoba koju kontroliše ova ljubav mrzeti zlo. Bog mrzi greh. On ljubi grešnika, ali mrzi greh zato što voli grešnika. Greh uništava grešnika. On ga povređuje. Bog ne može voleti grešnike, a ne mrzeti greh. Mi ne trebamo mrzeti greh zato što nas kažnjava već što volimo Hrista. Naši gresi raspeli su Hrista. Ako Njega ljubimo moramo mrzeti greh. Legalista ne mrzi greh. Ono što on mrzi je kazna greha.

Pravi hrišćanin treba mrzeti zlo i "hvatati se za ono što je dobro." Reč hvatati je ista reč kao za lepiti. Zalepite se za dobro ili za pravdu. Jednog dana na radnom sastanku polomio sam okvir naočara. Jedan od prisutnih je imao malu tubicu lepila, dao mi je i rekeo: "Ovo će delovati." Ali ono što mi nije

rekao je da je to bio super lepak. Tako sam stavio malo na mali prsti, a onda greškom pritisnuo palcem i trebalo mi je puno dok ih nisam razdvojio. Dakle, siguran sam da Pavle nije znao šta je super lepilo. On nije živeo u tehnološkom dobu. Ali je rekao: "Prilepimo se za ono što je dobro."

Zatim u Rimljanima 12:10 on koristi vrlo zanimljivu reč kad kaže: "Bratskom ljubavi budite jedan k drugome ljubazni. Čašću jedan drugoga većeg činite." On uzima dve grčke reči i spaja ih. Postoje četiri reči u grčkom za "ljubav." On uzima dve od njih, "fileo" što je odana ljubav između dvoje ljudi, i druga je "storgay" i spaja ih. Tako dobijamo reč koju je dosta teško prevesti na naš jezik. On kaže da ljubav među hrišćanima bude mešavina, spoj ovo dvoje. Reč "storgay" je ljubav između članova porodice, braće, sestara, rođaka. Mi kažemo "krv nije voda."

Ono što on ovde kaže je da Korinćani nisu jednostavno članovi crkve – oni pripadaju istoj porodici. U ovoj zemlji ljudi se mogu međusobno svađati i govoriti rdavo o svojoj vladi. Mogu spaliti zastavu i štošta drugo, ali u inostranstvu gde živite u drugačijim okolnostima, oni su savršeno jedinstveni. Oni se bore za svoju zemlju; oni su jedno. Potrebno je da budemo jedno. Mi smo jedna porodica jer delimo isti život – život Hristov. Kad ogovaramo drugog člana mi ogovaramo vlastitu porodicu.

U Rimljanima 12:11 Pavle kaže: "Ne budite u poslu lenji." To nije baš najbolji prevod. On je rekao: "Ne budite lenji (prestanite s tim). Zarađujte za život." Naravno mi u našoj zemlji imamo neke divne programe. Imamo blagostanje i socijalnu sigurnost. Ne shvatamo probleme s kojim se suočavamo na drugim mestima. Ali u Pavlovo vreme, kao što je to u zemljama trećeg sveta, ljudi uče od hrišćana. Kad dođete u neki deo trećeg sveta, ljudi prepoznaju da ste novi. Prvo što rade je otkrivanje kakvog ste kova. Normalno, misionari su meka srca. Oni su naučeni i uvereni da hrišćani trebaju biti ljubazni i saosećajni. Ta draga stada to znaju, pa dolaze da vide kakvog ste kova. Kad vide da imate saosećajno srce, počinju da stežu. Počinju da razgovaraju o svemu. Odeći koju imate, hrani koju jedete. Igraju se vašom ljubaznošću.

Imali smo jednu damu koja je po prirodi bila vrlo ljubazna i nakon šest meseci bila je iscrpljena. Gotovo je imala nervni slom. Morali smo je otpremiti nazad. Hrišćani u Pavlovo vreme su imali isti problem. Neki od njih nisu radili pa bi išli kod drugih hrišćana i govorili: "Molim te, nisam jeo dva dana, daj mi nešto hrane, nemam posla." Ljudska priroda se nije izmenila za ovih dve hiljade godina. Oni rade isto u trećem svetu.

Tako sam imao odgovor pošto nam Bog daje upute. Oni bi došli k meni i rekli: "Vi ste pastor, zar ne?" "Da." "Dakle, treba da ste dobri i pomažete." Odmah sam znao da nešto žele. "Šta vam je potrebno?" pitao bih. "Nismo jeli dva dana. Da li biste nam dali hrane?" Rekao sam: "Svakako, ali kao pastor moram se držati Biblije." Oni kažu: "Da, i Biblija kaže ako su ljudi gladni, nahranite ih." "Dozvolite da vidim šta moja Bilija kaže," i izvadio bih "živu Bibliju" (moderan prevod) koja je dramatičnija i malo ubedljivija od KJV, i čitao 2. Solunjanima 3:6-12: "Zapovedamo vam pak, braćo, u ime Gospoda našega Isusa Hrista, da se odvojite od svakog brata koji živi neuredno, (svakog koji živi na tuđi račun), a ne po uredbi koju primiše od nas. Jer znate kako treba da se ugledate na nas, jer ne živimo neuredno među vama, niti zabadava hleb jedosmo u koga, nego u trudu i u poslu, dan i noć radeći, da ne budemo na dosadu nikome od vas (zapazite hrišćansko srce: vi ne želite biti breme). Ne kao da nemamo vlasti, nego da sebe damo vama za ugled, da budete kao i mi. Jer kad bismo u vas, ovo vam zapovedamo da ako ko neće da radi da i ne jede."

Ovi ljudi bi posmatrali taj tekst. Nikad ga ranije nisu čitali i niko ih tome nije učio. Čitamo dalje: "Jer čujemo da neki neuredno žive među vama (koji idu od kuće do kuće i žive na račun vernika), ništa ne radeći, nego okrajče i mešaju se u tuđe poslove (idući od kuće do kuće). Takvima zapovedamo i molimo ih u Gospodu našem Isusu Hristu da mirno radeći svoj hleb jedu (prestanu živeti na tuđi račun)."

Rekao sam: "Dakle u svetlosti ovog pasusa, moram vam prvo dati posao pa onda hranu. Pozadi imam baštu punu korova." "Oh," rekli su, "bole me leđa." "U redu, imam još jedan posao gde se ne

treba savijati." Žito se u Trećem svetu uglavnom ne suši mašinski. Razastire se na tlo i izlaže suncu i kad ga kupite, pokupe se i kamenčići s njima. Zato ne smete kuvati svoju leću ili prinač, a da ga prvo ne otrebite inače biće krckanja. Ali to zahteva vremena. Tako kažem: "Možete li povaditi kamenčiće?" "Setio sam se jedne obaveze." "Dobro, sve najbolje, brate."

To je način na koji sam odvajao iskrene od pretvoraca. Pavle kaže ovde u Rimljanima 12: "Ne budite u poslu lenji, nemojte da živite na tuđi račun." To nije nalik Hristu. Drugim rečima: "Trudite se. Budite ognjeni u duhu, ne spolja nego iz srca, u službi Gospodu." Zatim u Rimljanima 12:12: "Nadanjem veselite se, u nevolji trpite."

Hrišćani ponekad dolaze pod nevolje. Reč nevolja znači da su pogrešno tretirani, a to je ponekad jer su hrišćani. Mi živimo u grešnom svetu. Ima eksploatacije, zloupotreba i mnogo čega drugog. Nema načina da to izbegnemo. Mi živimo u grešnom svetu i to je ono što je Karl Marx pokušao rešiti. Njegovo veliko pitanje je bilo: "Zašto ima tako malo onih koji žive na račun drugih kojih je mnogo?" To je eksploatacija, kad se koristite tuđim radom. Kako rešavate taj problem? Karl Marx je rekao: "Uzvratite udarac." Pavle kaže: "Ne, budi strpljiv." U molitvi budi jednako. Traži snagu od Boga.

U međuvremenu, Rimljanima 12:13: "Delite potrebe sa svetima; primajte rado putnike." Dve stvari: deliti potrebe sa svetima znači da ima članova crkve kojima je zaista potrebna pomoć. Trebamo im pomoći. Dajmo u crkveni fond koji je predviđen za tu svrhu. Zadatak hrišćana nije samo davanje u fondove namenjene za druge već povremeno moramo pomoći i vlastitom narodu.

Rimljanima 12:14, 17, 19. Ovo je teži deo. To sve ide zajedno. "Blagosiljajte one koji vas gone." Da li ste ikad pokušali blagosiljati one koji vas progone? "Blagosiljajte, a ne kunite." Ima hrišćana koji blagosiljaju, jer tako Biblija kaže, ali u sebi kunu. Blagosiljajte i spolja i iznutra. "A nikome ne vraćajte zla za zlo. Promišljajte o tom šta je dobro pred svim ljudima." Da li ste ikad to pokušali? "Ne osvećujte se za sebe, nego podajte mesto gnjevu, jer stoji napisano: moja je osveta, ja ću vratiti, govori Gospod." Reći ćemo: "Ali kad?" Bog je strpljiv i želi da i mi budemo strpljivi.

Priče 25:21-22: "Ako je dakle tvoj neprijatelj gladan, nahrani ga (nahrani ga najboljim što imaš), ako je žedan, daj mu da pije: jer čineći tako sipaš mu živo ugljevlje na glavu." Priče Solomonove su pune dobrih saveta. Zapamtite da su dobri saveti za vernike. Da li ste ikad pokušali da sve ovo sprovedete u praksi? Da li ste nekad pokušali blagosiljati one koji vas progone? Dobro, reći ću vam, dočekaće vas samo neuspeh. Kako ćemo onda slediti ovaj savet? Podsetimo se kome se Pavle obraća. On se ne obraća ljudima uopšte. On govori vernicima koji su već opravdani verom. Kako je onda ovo moguće za hrišćanina? Kazavši "ne ja, već Hristos."

Otkrićete u Jevrejima 10:8 da je Božja želja ne samo da nastava u nama kroz Svetog Duha, nego i da hodi u nama. Ono što svet treba da vidi nije kako smo mi dobri, već kako je dobar Hristos. Želeo bih povezati ovaj savet sa Propovedi na gori. Okrenite Matej 5:14 koje je osnov saveta koji će On kasnije dati u ovom poglavlju. Isus govori učenicima, vernicima, onima koji su opravdani verom, koji već imaju mir, koji se više ne brinu o odlasku na nebo: "Vi ste svetlost svetu. (A zatim u 16. stihu kaže:) Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave Oca vašega koji je na nebesima."

Da bi ovo razumeli treba da razmotrite iskaz koji je Isus dao u Mateju 5:14. Engleski tekst nije jasan, jer nije jasna gramatika. Reč "vi" u 14. stihu je u množini. Ona je u množini, ali "svetlost" je u jednini. Znači mi smo mnogi, ali nismo mnoga videla. Mi smo jedno videlo. Ko je to videlo? U Jovanu 1 naćićete odgovor. Otkrićete da videlo nije Jovan Krstitelj, već Isus Hristos. Okrenite Jovan 1:4: "U njoj (Hristu) beše život, i život beše videlo ljudima. I videlo se svetli u tami i tama ga ne obuze." Ovo se naravno odnosi na Hrista. Jovan 1:9: "Beše videlo istinito koje obasjava svakoga čoveka koji dolazi na svet. Na svetu beše, i svet kroza nj posta, i svet ga ne pozna." Ali pogledajte Jovan 1:4: "U njemu beše život, i život beše videlo ljudima." Kad prihvatite Hrista, On vam daje život. Vernik koji je opravdan prima novi život, a taj život dolazi od Hrista. Ovaj život mora se otkriti svetu.

Kao što to Pavle postavlja u 2. Korinćanima 4:7: "Ali ovo blago (ovu svetlost) imamo u zemljanima sudovima." Kako ova svetlost svetli? Isus daje mnogo primera ali glavni primer se nalazi u Mateju 5. On kaže: "Ona ne sme svetliti kao što svetli od fariseja." Fariseji su bili legalisti. Oni su odbacili Hrista. Kakvu ljubav su oni imali? Matej 5:43 opisuje književnike i fariseje. "Čuli ste da je kazano: ljubi bližnjega svojega i mrzi na neprijatelja svojega." To je ljudska ljubav; ne moramo biti hrišćani da bi ovo izvršavali.

Ali Isus kaže u Mateju 5:44: "A Ja vam kažem: (vi hrišćani) ljubite neprijatelje svoje," upravo ono što Pavle govori, "blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji mrze na vas, i molite se za one koji vas iskorištavaju i progone." Ali ne zato da bi išli na nebo. Nebo je dar, već činite to "da biste bili sinovi Oca svojega koji je na nebesima." Kad je Hristos bio na ovoj zemlji On je otkrio Oca. On je rekao Filipu i učenicima: "Koji vide Mene, vide Oca." Dakle, On govori vernicima: "Svet treba da vidi Mene u vama." Hristos je otkrio Oca i Hristos želi da mi otkrijemo Njega, a time i Oca, da bi bili sinovi Oca našega na nebesima.

Zatim Hristos opisuje Očevu ljubav. "On zapoveda svom suncu, te obasjava i zle i dobre." Zapazite, Bog nikad ne pravi razliku u svojoj ljubavi. On ne kaže: "Blagosloviću hrišćane zato što su Moja deca, a neću blagosloviti svet." Božja ljubav je agape. Ona je bazuslovna. "On daje dažd pravednima i nepravednima." Zatim u Mateju 5:46 Isus kaže: "Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakvu platu imate? Ne čini li tako i carinici?" Drugim rečima, ne morate biti hrišćanin da bi voleli svoje prijatelje. Ali pogledajte Matej 5:48, stih koji mnogi krivo shvataju, jer ga izvlače iz konteksta: "Budite dakle vi savršeni, kao što je savršen Otac vaš nebeski." Šta je Hristos podrazumevao pod rečju "savršen"? U kojem kontekstu je Isus upotrebio tu reč? On je upotrebio tu reč u odnosu na ljubav. Isus je voleo bez razlike, stoga i mi trebamo voleti bez diskriminisanja, baš kao Otac.

Mi to ne možemo činiti od sebe, ali kad hodimo u Duhu, kad svakodnevno obnavljamo svoj um, koje nam uputstvo Pavle daje na početku 12. glave, kad dopuštamo da hodi Hristos u nama nad slave, tada ćemo živeti kao što Pavle sugeriše ovde u Rimljanima 12:9-21. Nećemo biti nemarni. Zarađivaćemo za život. Pomagaćemo drugima. Bićemo strpljivi u svom podnošenju. Pomagaćemo siromašnima u crkvi. Pomagaćemo siromašnima u svetu. Blagosiljaćemo one koji nas progone. Blagosiljaćemo one koji nas kunu. To je jednostavno otkrivanje Hrista. Drugim rečima, Božja želja je da se hrišćani poistovete sa obličjem Njegovog Sina, Isusa Hrista. U Rimljanima 3:23 Pavle nam kaže da greh ne samo što nas je lišio neba i života, nego i Božje slave. Greh je vas i mene uskratilo za slavu Božju. Svi su sagrešili i ostali bez slave Božje. Šta je slava Božja? Jovan nam kaže u Jovanu 1:4 da "Reč postade telo i useli se među nas i videsmo Njegovu slavu, slavu jedinorodnog Sina." Slava Božja je Njegova ljubav oslobođena svoga ja.

Zadatak jevanđelja nije samo da nas spase, da nas odvede na nebo, ili da nas oslobodi od smrtne osude, već jevanđelje takođe obnavlja u verniku slavu Božju. Sinoć sam morao zvati jednog studenta. Njegov broj telefona sam našao u studentskom imeniku. Ti dečaci imaju male natpise. Neki su besmisleni, neki luckasti, ima ih svakojakih. Ovaj je imao "Hristos u vama, nad slave." To je navod iz Kološanima 1:27. Moja je molitva da svako od vas ima to kao moto: "Hristos u meni, nad slave."

Kad smo pokrili 5. glavu Rimljanima, data su nam tri blagoslova opravdanja verom:

1. Mir sa Bogom.

2. Mi stojimo u milosti.

3. Zato što stojimo u milosti sada imamo nadu, a ta nada je dostizanje slave Božje. Drugim rečima, proslavljanje ne počinje prilikom drugog Hristovog dolaska. Ono počinje obraćenjem. Šta Bog pokušava uraditi u životu vernika? On proslavlja vaš karakter da bi se poistovetio sa obličjem Njegovog Sina, Isusa Hrista. Moja je molitva da se ovo iskustvo dogodi sada. Prilikom drugog Hristovog dolaska On će proslaviti vaša tela koja su grešna i zameniti ih svojim proslavljenim telom.

Iz knjige "Najčistije jevanđelje od svih, Rimljanima," str. 44, u odseku "Karakteristike pravog hrišćanina," zapazite kako se parafrazira ono što Pavle kaže. "kažem da se ta bezuslovna, oslobođena

od sebe agape ljubav Božja, koja se pokazala u Hristovoj svetoj istoriji, sada izliva u nas kroz Svetog Duha, a to se mora posvedočiti kroz vaše hrišćansko ponašanje."

Ovo je Božja namera za svakog od nas. Svetu je očajnički potrebno da vidi Hrista. Oni ga ne mogu videti lično zato što je na nebu, ali Njegovo telo nije na nebu. Njegovo telo, crkva, je na zemlji, i Hristos kaže crkvi: "Vi ste svetlost svetu:" Vi niste mnoga videla. Pesma "Ova moja mala svetiljka" je suprotnost jevanđelju. Hristos nije mali niti smo mi svi mala videla. Svi mi imamo samo jedno videlo u sebi, a to je Hristos.

Kad to videlo svetli, proročanstvo će se ispuniti. Otkrivenje 18:1: "Zemlja se zasvetli od Njegove slave." I kad svet vidi slavu jevanđelja u vama, kad vide Hrista u vama, onda će reći: "Ovo je sada dokaz da je jevanđelje sila Božja na spasenje." Karl Marx je bio iskren kad je pokušao iskupiti svet od sebičnosti. On se pojavio sa filozofijom marksizma. Napisao je knjigu zvanu "komunistički manifest." Ne znam koliko vas je čitalo tu knjigu, ali ja sam je vrlo pažljivo proučio u Etiopiji. Shvatio sam jedno. Njegova zapažanja su bila dobra. Evo jednog od njegovih iskaza: "Svako prema svojoj sposobnosti; svakome prema njegovoj potrebi." Ili da pojednostavimo, "oni koji imaju, moraju deliti sa onima koji nemaju." Šta u tome ne valja? On je pogrešio u svome metodi. Mislio je da ima naučni metod i da stoga to mora funkcionisati. Danas Rusija, Poljska i Istočna Nemačka priznaju da to ne deluje.

Nekada su sve te zemlje bile hrišćanske. One su se okrenule marksizmu jer je crkva bila izgubila slanoću. Crkva je propustila da otkrije slavu Božju, koje je Njegova ljubav. U 19. veku u Evropi je bila eksploatacija. Crkva nije ispunila svoj zadatak pa su rekli: "Hajde da isprobamo ovaj naučni metod." Moje pitanje danas je: "Gde će se okrenuti sada?" Oni sada pokušavaju napraviti kompromis između marksizma, socijalizma i kapitalizma. Siguran sam da će i to propasti. Jedini način da to uspe je ako prihvate Hrista. Ali oni neće prihvatiti Hrista ukoliko crkva ne dokaže da je jevanđelje sila Božja.

Da li ste voljni biti oruđe u Hristovim rukama? Ne brinite za spasenje. Ono je vaše kao dar. Da li ste voljni da vas Hristos sada iskoristi da obasja ovu zemlju svojom slavom? Hoćete li dopustiti Hristu da živi u vama i pokazati svetu da kad On živi u vama, samo tada imamo otkup od sebičnosti. I to je moja molitva za vas, i za crkvu jer svetu očajnički treba da vidi silu jevanđelja. Ako se to ne desi, nemaju se gde okrenuti. Oni pipaju u tami. Potrebna im je svetlost. Hoćete li biti zemljani sud kroz koji će ovo videlo sjati? Nadam se da hoćete.

Trideset četvrto poglavlje – Lojalni građani (Rimljanima 13:1-7)

U Etiopiji, pod komunizmom brinuli smo se oko toga kako da obnovimo naše mlade nakon progonstva, torture i indoktrinacije od strane komunističke uprave. Osećao sam da je jedini način za to čitati šta je zagovarao Karl Marx, jer sve što sam čuo o komunizmu bilo je od ljudi koji su ga pobijali, pa sam seo i pročitao "Komunistički manifest," koji su zajedno izdali Karl Marx i Frederick Engels i vrlo se iznenadio time što su rekli neke jako dobre stvari.

1. Tražili su da svi ljudi budu jednaki. Mislio sam da je to vrlo dobro i mogao sam zapaziti šta naši pastori misle o tome, jer u to vreme smo imali različite smernice, za nacionalne radnike i za misionare, i bilo je oprečnosti među njima. A tu je bio komunizam koji je govorio: "Svi smo mi jednaki."

2. Drugo što je impresioniralo mnoge naše mlade bilo je što se marksizam izdavao za naučno rešenje u naučnom dobu i to je ostavilo utisak na mnoge.

3. Treće za šta se govorilo da je vrlo privlačno je to da bogatstvo treba jednako raspodeljivati, da oni koji imaju moraju deliti sa onima koji nemaju. I rekao sam da je i to u skladu sa onim što Biblija uči.

Međutim, kad sam počeo da ispitujem njihovo učenje shvatio sam da postoje neke slabosti. Prvo sam shvatio da ovo nije bila naučna solucija za naučni svet. Shvatio sam da ima mnogo ideja koje su teorije, ali nisu bile dokazane. Na primer, Karl Marx je verovao da je čovek jednostavno pokretna materija i da je u osnovi dobar. Mislio sam da je to bila jedna od njegovih primarnih zablude. On je rekao: "Čovek je dobar. Razlog što je sebičan je u njegovom okruženju, tj. kapitalizmu." Njegovo jevanđelje je bilo, promenite političko i ekonomsko okruženje i iskupićete čoveka.

Nakon što sam razmotrio ove slabosti, otpočeo sam seriju proučavanja sa ovim mladima i postepeno su to čule druge crkve, pa sam pozivan u mnoga mesta. Jednog dana pozvala me je jedna od misija da dođem i govorim u njihovom području. Iznajmili su veliku salu, spremili je, i kad sam ušao, obratio mi se misionar. Pokazao mi je jednog čoveka usred sale i pitao: "Znate li ko je on?" Rekao sam: "Ne." Rekao je: "On je okoreli marksista, zato dobro pazite šta ćete govoriti." U marksističkoj zemlji nemate slobodu da kažete šta želite. Rekao sam mu: "Daću sve do sebe." Držao sam im govor i kad sam završio dao sam im vremena za pitanja. Zapazio sam da je onaj čovek zapisao nešto na komadiću papira i pružio jednom mladiću ispred sebe koji je mogao imati trinaest ili četrnaest godina. Dečak je pročitao, stavio ceduljicu, a zatim ustao i rekao: "Imam jedno pitanje." "Koje pitanje?" Odgovorio je: "Molim objasnite Rimljanima 13:1."

Nije mi bilo drago videti kako ovaj marksista koristi dečaka da obavi svoj prljavi posao. Zato sam mislio, daću ovom mladiću lekciju. Premda sam imao Bibliju sa sobom rekao sam mu: "Šta kaže Rimljanima 13:1?" On to nije znao, jer sve što je na ceduljici upravo pročitao bilo je: "Pitaj ovog pastora da objasni Rimljanima 13:1." Zastao je zbunjeno i konačno rekao: "Ne mogu se setiti." Rekao sam: "Ako se ne možeš setiti šta kaže kako me možeš pitati da objasnim? To nema smisla." Na to su se svi nasmejali i još se više zbunio. Tako sam rekao: "Dozvoli da ti pomognem. Da li neko ima Bibliju da mu pozajmi?" Tako je jedan mladić uzeo svoju englesku Bibliju i dao mu je. Rekao sam: "Hoćeš li mi molim te pročitati Rimljanima 13:1."

Očito sam dobro pretpostavio, ovaj dečak nikad ranije nije video Bibliju. Zato je otvorio na početak knjige i gledao u sadržaj gde se nalazi Rimljanima poslanica. Mnoge Biblije imaju na početku sadržaj Starog zaveta, a sadržaj Novog zaveta na početku Novog zaveta. On je Rimljanima tražio u sadržaju Starog zaveta i nije je mogao naći. Gledao je i gledao. Rekao sam mu: "Imaš li poteškoća u nalaženju Rimljanima?" Rekao je: "Da, nije ovde." Kazao sam: "Svakako je tu, ali ti ne znaš gde da je tražiš, zar ne?" Odgovorio je: "Ne." Rekao sam: "Žao mi je što sam te zbunio, mladiću, ali sledeći put ako neko želi da te iskoristi da obaviš prljav posao za njega, reci mu da to uradi sam. Zašto ne dodaš taj papir onome što ti ga je dao?" Naravno dao ga je čoveku iza sebe, a ovaj je bio besan što su se otkrili njegovi tajni putevi.

Zatim sam čitao Rimljanima: 13:1: "Svako da se pokorava vlastima koje vladaju." Rekao sam: "Očito verujete u ovaj iskaz." Odgovorio je: "Da, u svakom slučaju." Kazao sam: "Onda, u tom slučaju takođe verujete i u drugu polovinu stiha." "Jer nema vlasti da nije od Boga, a što su vlasti, od Boga su postavljene." Dakle, znate, za komunistu koji je ateista, to je neprihvatljivo. Rekao je: "Ni u kom slučaju ne mogu prihvatiti drugu polovinu stiha." Kazao sam: "To ne može tako. Ako prihvatate prvi deo stiha onda morate i drugi."

On je uzimao deo Pisma i koristio ga da pridobije hrišćane da se pokoravaju jednoj ateističkoj vlasti i čine što su sami rekli da treba raditi. U to vreme su nam govorili da ne treba ići u crkvu i da ne treba imati Bibliju i da treba odbaciti Hrista. Ovo nije nešto novo. Kroz čitavu istoriju hrišćanske crkve suočavali smo se sa ovim problemom. U reformaciji je bilo mnogih koji su mislili da su sada oslobođeni od autoriteta vlasti i da mogu raditi šta hoće. Luter je imao velike poteškoće da ih vrati na put.

U poslednjem svetskom ratu postojao je pokret u Nemačkoj u vreme Hitlera koji je sebe nazivao "Nemački hrišćani." Oni su učili i insistirali da svaki hrišćanin mora biti apsolutno poslušan vlastima. Naravno bilo je drugih hrišćana koji su se borili protiv te ideje. Ali ovi "Nemački hrišćani"

su čak citirali Martina Lutera. Evo šta je Luter izjavio kad se pokušavao suprotstaviti drugom taboru: "Hrišćani ne trebaju odbijati pod verskim izgovorom pokornost ljudima, posebno zlima."

Pitanje je: "Uči li Pavle u Rimljanima 13 da hrišćanin mora biti apsolutno pokoran vlastima?" Ovo je važno pitanje jer će jednog dana ova zemlja doneti nedeljni zakon i nametnuti ga i imam osećaj da će se poslužiti Rimljanima 13:1 da vas lupe u glavu. Zato je važno da razumemo šta Pavle govori.

Pre svega razmotrimo kontekst ovog pasusa. Podsetimo se da kad je Pavle napisao taj iskaz rimskim hrišćanima, on je pisao hrišćanima čija je vlast bila antihrišćanska. U stvari, progonstvo još stvarno nije bilo počelo, ali kasnije ta ista vlast je mučila hrišćane. Ali zašto je onda Pavle dao takvu konstataciju? Zašto je rekao: "Vi hrišćani morate se pokoravati aktuelnoj vlasti?"

Dakle, Pavle je dao jedan iskaz u Rimljanima 12:2 za koji je znao da može biti krivo shvaćen. Konstatacija je sledeća: "Ne smemo se poistovećivati sa svetom." Znao je da hrišćani u Rimu mogu reći: "Pošto ne pripadamo svetu i ne smemo se poistovećivati sa svetom, ne moramo se pokoravati vlastima ovoga sveta i ne moramo plaćati porez."

Ne bi li to bilo divno? Tako Pavle pokušava da to razjasni. Ali želim da znate u kojem kontekstu on daje taj iskaz, jer treba čitati taj savet u kontekstu u kojem se govori. Pavle ne razmatra odnos hrišćanina prema upraviteljima i vlastima u svakom aspektu, u ovom pasusu, već u posebnom području, području zakona i poretka. Ono što Pavle ovde govori je zbog grešnog sveta u kojem živimo što iziskuje postavljanje ograničenja i suzbijanje zla, jer da Bog nije postavljao restrikcije bili bismo davno zbrisani.

Dozvolite da vam dam jedan primer. U skorijoj prošlosti smo se suočili sa velikim nesrećama, uraganima i zemljotresima. Zapazite da je u oba slučaja vlada poslala vojnike i povećala policijske snage zbog onoga što ljudi mogu uraditi. Oni bi koristili nastalu situaciju i pljačkali. To je grešna priroda u čoveku. Ono što Pavle ovde govori je da je Bog postavio civilne vlasti da čuvaju ovaj svet u zakonu i redu, drugim rečima da obuzdaju kriminal. Možete li zamisliti šta bi se dogodilo u zemlji bez građanske vlasti? Suočili smo se s tim u Ugandi za izvesno vreme i bila je to anarhija. Čak i najgora vlada je bolja od nikakve vlade.

Pavle govori u Rimljanima 13:2 nadalje: "Tako koji se suproti vlasti suproti se Božjem određenju; a koji se suproti primiće sud na sebe. (Zatim objašnjava šta je mislio). Jer vladari nisu strah dobrim delima nego zlim. Hoćeš li pak da se bojiš vlasti, čini dobro, i imaćeš hvalu od nje. Jer je sluga Božji tebi za dobro. Ako li zlo činiš, boj se; jer uzalud ne nosi mača, jer je Božji sluga osvetnik na gnjev onome koji zlo čini."

Čim je ovaj svet postao grešan Bog je postavio vlasti. On je postavio građanske vlasti da ograniče zle navike grešnog čoveka. Znamo da je komunizam ateistički sistem, ali znate li da danas u Kini nema krađe, nema prostitucije jer je vlada stala tome na put. Metod koji su koristili bio je brutalan ali su postigli cilj. Ono što Bog kaže ovde kroz Pavla je da On ne samo što je postavio građanske vlasti već im je i dao pravo da vrše sud kad se ljudi ne pokoravaju zemaljskim zakonima. Jedanput mesečno posećujem zatvore na području gde su većina zatvorenika okoreli kriminalci. Najviše ih je tu radi ubistva. Trojica od njih su mi rekli da ih čak ni uslovno ne puštaju. Tragedija je što su svi oni mladi ljudi. Oni će provesti ostatak svog života u KPD-u. Došao mi je jedan od njih i pitao: "Verujete li u smrtnu kaznu?" Naravno nisam znao kakav je zločin počinio i da li je osuđen na električnu stolicu ili slično, ali postavio mi je to pitanje. Bio je vrlo iskren. Pitao sam ga: "Šta kaže Biblija?"

Rekao je: "Biblija kaže, ne ubij." Rekao sam: "U pravu ste, ali zapamtite da je Bog dao vlast, građansku vlast, silu da izvršava smrtnu kaznu." A on je rekao: "Pokažite mi to." "Svakako." Otvorio sam mu 3. Mojsijevu 24, kad je Izrailj bio teokratska država i čitao počevši od 17. stiha: "Ko god bi ubio čoveka da se preda na smrt." Rekao sam: "Ja to nisam napisao. Mojsije je to uradio a dato mu je od Boga."

"Koji ubije životinju da to nadoknadi. Životinja za životinju. Ako neko nakazi svojeg bližnjeg, kako je učinio tako njemu da se uradi. Prelom za prelom, oko za oko, zub za zub, kao što je

on nekom učinio tako i njemu da se uradi." To je bio Božji uput građanskim vlastima. To i Pavle kaže: "Jer je Božji sluga osvetnik na gnjev onome koji zlo čini." Znači kad vlast upražnjava smrtnu kaznu, Bog im je dao taj autoritet. Ovom zatvoreniku se to nije svidelo. Rekao je: "Ne." Ja sam kazao: "Onda, vi idete protiv reči Božje." I rekao sam mu: "Da ova zemlja upražnjava više kazni kao što Biblija kaže, možda bi bilo manje zločina."

Rekao sam: "Ne mogu razumeti ovo mesto. Možete gledati TV. Imate knjige za čitanje. Plaćaju vas za posao koji obavljate i daju vam odličnu hranu. Ovo, za mene, nije kazna. Ovo je uživanje u životu na račun mog poreza." Kazao sam: "Želeo bih biti u Africi, oni bi vas naučili pameti. Ne bi vam trebale sve ove godine." Pavle ovde kaže da hrišćani trebaju biti dobri, lojalni građani i objašnjava zašto u Rimljanima 13:5: "Zato se morate pokoravati, ne gnjeva radi, kako to čine svetovni ljudi, nego i po savesti."

Hrišćanin mora raditi što je pravo jer želi činiti što je pravo, ne zato što se plaši policije. On mora plaćati porez zato što veruje da su ovi ljudi, čak iako neki od njih rade loše stvari, Božji agenti. Ali sada dolazi stvarno pitanje. "Trebamo li se pokoravati vlasti u svakom pogledu?" Pavle ne raspravlja o tome. Pavle ni sam nije slušao vlasti u svakom pogledu. Prvi hrišćani takođe to nisu radili. Dopišite dva teksta pored Rimljanima 13:1, jer treba da shvatite da postoji fundamentalno načelo koje uči Novi zavet.

Prvo poslušajte reči Isusa Hrista u Marku. Imamo grupu fariseja koji dolaze Isusu. Oni nisu iskreni, ali zapazite kako je Isus odgovorio. Marko 12:13-17: "I poslaše k Njemu neke od fariseja i Irodovaca da bi ga uhvatili u reči. (Pokušavali su ga uhvatiti u zamku). Učitelju, znamo da si istinit, i da ne mariš ni za koga, (stojiš za istinu bez obzira ko je protiv tebe), jer ne gledaš ko je ko, nego zaista putu Božjem učiš. Treba li cezaru plaćati porez ili ne?" (Pitanje je bilo, trebamo li plaćati porez). Naravno Isus je to prozreo i shvatio da ga pokušavaju navući u klopku.

Stih 15: "Hoćemo li dati ili da ne damo? A On znajući njihovo licemerje reče im: što me kušate? Donesite mi novac da vidim (bila je to obična kovanica koja se koristila u to vreme). Čiji je lik ovaj i natpis? A oni rekoše: cezarov. I odgovarajući Isus reči im: podajte cezarevo cezaru, i Božje Bogu."

Postoje dva carstva na ovom svetu, carstvo Božje i carstvo ovoga sveta i mi se moramo pokoravati oboma. Ali problem je koje je superiornije, Božje ili čovečje? To je pitanje broj jedan koje moramo imati na umu. Očito Novi zavet je jasan. Drugo pitanje je šta se dešava kad su carstvo Božje i carstvo ovoga sveta oprečni u svojim zahtevima? Dela 5:28 i dalje. Sinedrion je bio vladajuće telo jevrejske nacije. Oni su rekli učenicima: "Ne zapovedismo li vam oštro da ne govorite u ovo ime? Gle, napuniste Jerusalim svojom naukom i nameravate da navučete na nas krv ovoga čoveka." Zapovedili smo vam da ne propovedate Hrista. To je zapovest koja je došla od najvećeg autoriteta.

Da li su ih učenici poslušali? Dela 5:29: "A Petar i apostoli odgovarajući rekoše: većma se treba Bogu pokoravati nego li ljudima:" Kad postoji jaz između Božjih i ljudskih puteva, onda moramo staviti Boga na prvo mesto. Oni su imali sednicu odbora, a zatim im je govorio Gamaliilo u Delima 5:40: "Onda se (odbor) složiše s njim, i dozvavši apostole izbiše ih, i zapretiše im da ne govore u ime Isusovo, i otpustiše ih." Učenici nisu rekli: "Da, poslušaćemo odbor i nikad više nećemo propovedati Isusa." Stih 41: "A oni otidoše od sabora, radujući se što se udostojiše primiti sramotu za Gospoda Isusa." Ne samo da trebamo staviti Boga na prvo mesto već ako to uključuje kaznu i zatočeništvo trebamo biti srećni što stradamo Njega radi. Sam Pavle je bio bičevan. Bio je u zatvoru zato što je propovedao Hrista i što nije slušao vlasti na tom području. Oni se nisu samo radovali, stih 42: "A svaki dan u crkvi i po kućama (nisu se skrivali) ne prestajahu učiti i propovedati jevanđelje Isusa Hrista."

Pavle ovde kaže da je Bog odredio građanske vlasti da čuvaju zakon i poredak u svakoj zemlji. Hrišćani se trebaju pokoravati tim pravilima i regulativama koje čuvaju zakon i red, ne samo iz straha već što veruju u dobro, a ne u zlo.

Ali kad dođe vreme kad će se vlast uzdići iznad tog autoriteta i doneti zakone koji se suprote Bogu nebeskome, onda moramo raditi ono što je Danilo, apostoli i sam Pavle radio. Moramo se pokoravati većma Bogu nego ljudima, bez obzira koliko nas to stajalo. S jedne strane hrišćani trebaju biti lojalni građani, ali trebaju biti lojalni sve dok njihova lojalnost ne narušava odanost Bogu. To je ono što Pavle govori u Rimljanima 13. S jedne strane, neka nas gledaju kao lojalne građane svoje zemlje, a s druge, kad dođu oprečni zakoni i vlada nam kaže da moramo raditi subotom, onda trebamo kazati: "Većma se moramo pokoravati Bogu nego ljudima."

Pavle onde ne kaže da smo obavezni na implicitnu, bespogovornu poslušnost, već samo pokornost u odnosu na ispravno i pogrešno. Zato neka nas Bog blagoslovi da se prepoznamo u svojoj zemlji ne samo kao lojalni građani nego i istinski hrišćani. To je moja molitva u Isusovo ime.

Trideset peto poglavlje – Ljubav je ispunjenje zakona (Rimljanima 13:8-14)

Dok čitate Rimljanima 13:8-14 zvuči li kao da je Pavle protiv zakona? Jedna od glavnih optužbi upućenih na Pavlov račun bila je da podriva zakon, da je rasčistio sa zakonom. Ali on ovde u drugoj polovini Rimljanima 13 daje pravu primenu zakona za hrišćanski život. Verujem da ovaj pasus koji sada pokrivamo ima osobit značaj za nas jer smo propovedali zakon, ali treba da razumemo mesto zakona u hrišćanskom životu.

Vidimo da je Pavle bio optužen za potkopavanje zakona u Delima 21:28. Pavla je uhvatila gomila ljutih Jevreja. Kad su ga se dočepali, vikali su: "Ljudi Izrailjci, pomagajte! Ovo je čovek koji je protiv naroda i zakona i protiv ovoga mesta uči sve svuda," što znači, naravno, protiv hrama Božjeg. Tako je jedna od optužbi upućenih Pavlu bila da je protiv zakona. Ista optužba je upućena Hristu. U Mateju 5:17 Isus je rekao: "Ne mislite da sam ja došao da pokvarim zakon i proroke."

On je rekao: "Ne mislite da sam došao da pokvarim," jer književnici i fariseji su učili da je ovaj čovek došao da ukloni zakon. Svako ko propoveda jevanđelje biva ovako optužen. To se ne može izbeći.

Da li je Pavle protiv zakona? Da li je Hristos bio protiv zakona? Odgovor je: "Ne." Ovo su bile lažne optužbe. Da, i Hristos i Pavle su bili protiv svakog ko je koristio zakon kao metod odlaska na nebo. U stvari treba da pročitate šta je Hristos imao da kaže o književnicima i farisejima. Oni su bili ti koji su koristili zakon kao metod spasenja. Podsetimo se šta je Isus u Mateju 19:19 rekao mladiću koji mu je došao. Taj mladić je pitao: "Kakvo dobro moram učiniti da odem na nebo?" Isus ga je morao ispraviti rekavši da niko nije dobar osim Boga.

Ali Isus je nastavio i rekao: "Ako želiš ići na nebo pomoću dobrote onda je definicija dobrote zakon. Ako ga možeš držati, nebo je tvoje." A mladić je rekao: "Gospode, držao sam zakon od svog detinjstva. Šta mi nedostaje?" Isus je rekao: "Zaista, mogu li te okušati?" Uradio je to i znate šta se dogodilo. Mladić nije položio ispit. Ali u 26. stihu Isus je rekao učenicima: "Ljudima je ovo nemoguće, ali Bogu je sve moguće."

Pavle čini isto u Rimljanima 3:20. On nam kaže da se delima zakona ni jedno telo neće opravdati. On čini isto u Galatima 2:16. Istina je da i Pavle i Hristos propovedaju protiv svakog koji koristi zakon kao metod spasenja, ali i jedan i drugi su bili u savršenom skladu, oni su uzdizali zakon kao standard hrišćanskog življenja. Isus je rekao u Jovanu 14:15: "Ako me ljubite zapovesti moje držite." On nije rekao: "Ako želite ići na nebo držite moje zapovesti," nego "ako me volite držite moje zapovesti."

U 2. Jovanovoj 6 čitamo: "Ova se ljubav pokazuje kad držimo zapovesti," Pavle kaže isto u Galatima 5:13-14. On je rekao: "Vi hrišćani ste slobodni od legalizma, slobodni od kletve zakonske, slobodni od osude, ali ne koristite svoju slobodu da ugađate telu. Iz ljubavi služite jedan drugome. Jer

se sav zakon izvršuje u jednoj reči, to jest: ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe." Rimljanima 13:8-14 kažu isto. Pavle predstavlja zakon kao standard hrišćanskog življenja.

Kao što to postavlja jedan teolog: "Bog je dao zakon da bi nas privukao Hristu, da bi se opravdali verom." Jednom kad se opravdamo verom, Hristos nas vraća zakonu i kaže: "Ovako želim da živiš." Postoji ogromna razlika između korišćenja zakona kao metoda spasenja i korišćenja zakona kao standarda hrišćanskog življenja. Pre nego razmotrimo ovaj pasus potrebno je da znamo tu razliku. Verujem da ima mnogih koji su se uhvatili u ovaj problem korišćenja zakona kao metoda spasenja i hteo bih vam dati najmanje četiri razlike između ta dva sistema.

Prvo, osoba koja drži zakon kao metod spasenja, drži samo slovo zakona. Reč "slovo" je biblijski termin. Ta osoba koristi zakon kao pravila, čini i ne čini. Ovo smem ovo ne smem, ako hoću ići na nebo. Jevreji su imali 248 pravila i 365 zabrana da bi zadobili nebo, i naravno književnici i fariseji su bili eksperti.

U čitavom 23. poglavlju Jevandelja po Mateju Isus osuđuje književnike i fariseje. On ima dva imena za njih. Jedno je slepe vođe, a drugo licemeri. Matej 23:23: "Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što dajete desetak od metvice i od kopra i od kima." Vrlo ste temeljni kod pravila, ali zanemarili ste "što je najpretežnije u zakonu: pravdu i milost i veru; ovo je trebalo činiti." Hristos ne kaže da ne trebamo davati desetak. Činite ovo, ali ne ostavljajte drugo neurađeno. Drugim rečima, za Jevreje, za legaliste, za ljude koji koriste zakon kao metod, on predstavlja samo pravila činiti ili ne činiti.

Danas su naši mladi umorni od pravila. Šta ne valja s pravilima kao metodom? Šta je pogrešno u držanju zakona po slovu? Takva poslušnost samo proizvodi spoljašnju pravednost dok Božji zakon stvarno zahteva unutrašnju pravednost plus spoljašnju. Tako je sve što možemo uraditi kad držimo zakon po slovu, kao sredstvo, metod spasenja, držanje pravila, varanje samoga sebe da ispunjavamo zakon.

Fariseji i književnici su držali tih 248 pravila. Ponosili su se što ne sudeluju u 365 zabrana i mislili da zasigurno idu na nebo. Isus je imao nešto drugo da im kaže koje je zapisano u Mateju 15:8-9. Poslušajte svog Spasitelja i šta On ima da kaže. Da je danas ovde rekao bi isto. Počevši od 7. stiha On kaže: "Licemeri!" Tako Hristos opisuje osobu koja ima spoljašnju pravednost, ali iznutra je daleko od zakona. "Dobro je za vas prorokovao Isaija govoreći: ovi ljudi približavaju se k meni ustima svojim, i usnama poštuju me, a srce njihovo daleko stoji od mene. No zaludu me poštuju učeći naukama i zapovestima ljudskim."

Jevreji su bili uzeli sveti zakon Božji, koji je svet kao sam Bog, i prekrojili ga na pravila i uredbe, učini ili ne čini. Držali su ta pravila misleći da drže zakon. Da, činili su to, ali samo spolja.

Treći problem sa zakonom kao metodom spasenja je što to može izgledati dobro, ali samo pred ljudima. Sve što čovek može videti su spoljašnja dela. Neka nam Hristos da odgovor kako spoljašnja pravednost izgleda u Božjim očima. U Luki 16:15 nalazimo Hristovu ocenu spoljašnje pravednosti. Da, ona može biti veoma hvaljena od ljudi, ali naša briga nije njihova procena. Interesuje nas Božja ocena. Pogledajte 14. stih i videćete da se On obraća farisejima koji su ga ismejivali, rugali se, ne slažući se sa Njim. Luka 16:15: "I reče im: vi ste oni koji se gradite pravedni pred ljudima; ali Bog zna srca vaša; jer što je u ljudi visoko ono je mrzost pred Bogom." To je bolno, ali eto kako to Hristos ceni, a u Isaiji 64:4 stoji: "Sva vaša samopravednost je kao nečiste haljine." I Zaharija kaže da su prljave haljine jednake bezakonju.

Postoji i četvrti razlog zašto je zakonska pravednost, tj. korišćenje zakona kao metoda spasenja, neprihvatljiva Bogu. Ona proslavlja čoveka, a ne Boga. Okrenite Luka 18:11-12: "Farisej (ekspert u spoljašnjoj pravednosti) stade i moljaše se u sebi ovako." Zapazite koga on proslavlja. On nije proslavljao Boga. On se molio sebi i govorio sebi. Želeo je da Bog zna. "Bože, u slučaju da ne znaš, moram nešto da ti kažem." I Bog kaže: "Šta imaš da mi saopštiš?" "Bože, hvalim te što nisam grešnik kao onaj lopov pozadi." Naravno on je bio kao taj poreznik koji je bio iza. "Ali hvala ti, ja nisam kao

on. Nisam ucenjivač. Nisam nepravedan. Nisam preljubočinac ili čak kao ovaj carinik. Nisam kao oni ljudi koji kažu: jednom spasen zauvek spasen, koji zagovaraju jeftinu milost. Nisam kao oni. Ja sam dobar čovek. Pogledaj me. Postim dva puta sedmično."

Bog je tražio od svog naroda da posti jedanput godišnje. On je postio dvaput sedmično. Pomnožite to sa 52 sedmice u godini dobićete preko sto postova godišnje. Možete li to zamisliti? Nije čudo što je bio ponosan. "Bože, ti si tražio od nas da postimo jednom godišnje, ali ja postim 104 puta u godini. Nisam li dobar? Dajem desetak od svega što imam. Bog kaže daj desetak od svog prihoda, ali ja kažem: ne Bože, ja ću dati više od toga. Dajem ga od svega što posedujem."

Jadni poreznik je rekao: "Gospode, ja sam grešnik. Molim te, oprosti mi. Nemam prava da budem u ovoj crkvi. Ne mogu te čak ni pogledati." Ali poslušajte kako je Isus odgovorio. "Ovaj čovek, ovaj carinik otide kući opravdan jer nije zavisio od svoje pravednosti, već o milosti Božjoj. Jer svaki koji se sam podiže poniziće se; a koji se sam ponizuje, podignuće se." Nije čudo što je Pavle osudio zakonsku pravednost u Rimljanima, 4. i 9. glavi, tj. samopravednost koja koristi zakon kao metod spasenja.

Koliko se ovo razlikuje od zakona kao standarda hrišćanskog življenja, o čemu Pavle raspravlja u Rimljanima 13? Kad koristite zakon kao standard hrišćanskog življenja, vi ste motivisani verom koja radi kroz ljubav (Galatima 5:6). Pavle kaže da nema veze da li ste obrezani ili neobrezani. Ali šta znači vera koja radi kroz ljubav? Podsetimo se šta je Isus rekao: "Ako me ljubite, zapovesti moje držite." Takvoj osobi zakon nisu pravila. Nisu zabrane. To je uživanje. Psalam 40:8 kaže: "Hoću (uživam u tome) činiti volju tvoju Gospode, i zakon je tvoj meni u srcu." I to je istina. Jevrejima 10 uzima taj navod iz Psalma 40:8 i primenjuje ga na Hrista. Zapamtite da moramo imati um Hristov. Isus je uživao u držanju zakona zato što je uživao u spasavanju ljudskog roda. Mi moramo uživati u držanju zakona jer ljubimo Boga.

Pre otprilike tri godine uzeo sam sedmicu molitve na jednom vrlo posebnom koledžu. Kad sam se vratio svojoj službi, primio sam pismo od vođe odeljenja za Zdravstveni program koji je pisao: "Uživali smo u vašim studijama o pravednosti verom, ali možete li odgovoriti na jedno pitanje? Kako da upražnjavamo ovu pravednost verom u instituciji poput naše? Želimo ovo sprovesti u praksi."

Odgovorio sam mu pismom i rekao:

1. Ne možete ozakoniti pravednost. U trenutku kad to učinite vi ste u legalizmu.
2. Dok sam tamo boravio, zapazio sam dva tabora unutar koledža. Osamdeset do devedeset posto studenata su bili tu jer su to želeli. Oni su visoko cenili tamošnja načela i učenja. Tim mladima nisu bila potrebna nikakva pravila, jer su uživali u sleđenju standarda tog koledža.

Ali bila je grupa studenata koji nisu bili tu zato što su to želeli. Bili su tu zato što su ih roditelji poslali da se reformišu. Jedna od devojaka je znala da poznajem njenu majku. Rekla mi je: "Molim vas, nemojte nikad reći mojoj majci da je ovo odlično mesto." Pitao sam: "Zašto?" I ovo je bio njen odgovor: "Ne želim još tri godine pakla." Bila je greška poslati je tamo. Ovaj koledž nije škola reforme. On je zastudente koji uživaju da tvore volju Božju i koji žele da mu služe. Pogrešno je bilo koristiti ga za tu svrhu.

Svaka ustanova mora imati pravila. Idem u KPD da govorim gde su pravila kruta. Jedno od pravila je da ne smem imati ništa metalno, čak moram skidati i cipele kad prolazim kroz detektor. Ne mogu uzeti ništa što bi zatvorenik mogao iskoristiti. Nije mi dozvoljeno da iznosim pisma koja šalju svojim voljenima.

Robijaš mi može reći: "Nemam novaca za poštarinu. Možete li mi poneti ovo pismo?" Nije nam to dopušteno. Svaka ustanova ima pravila, u protivnom imaćete anarhiju. Ali mi ne smemo ravnati ta pravila sa hrišćanstvom jer hrišćanstvo nema pravila, ono ima smernice. Ono ima upute. Jer hrišćanin ne čini nešto zato što to mora, već što želi da tako radi.

Ovo nas dovodi do moje sledeće tačke. Kad hrišćanin drži zakon iz uživanja, ono što on stvarno čini u poslušnosti je jednostavno ispunjenje novog zaveta. "Uzeću svoje zakone i ispisati ih u

vašim srcima." Okrenite Jevrejima 8 i čitajte kako pisac opisuje novi zavet. Novi zavet ne odbacuje zakon. U Jevrejima 8:7 on kaže: "Prvi zavet (tj. zakon koji se koristio kao metod spasenja) je bio manjkav zbog vas." Ali u Jevrejima 8:8-9 on kaže: "Jer kudeći ih (ne novi zavet već njih) govori: evo dani idu, govori Gospod, kad ću načiniti s domom Izrailjevim i domom Judinim novi zavet – ne po zavetu koji načinih sa ocevima njihovim."

Šta je ovaj novi zavet? Jevrejima 8:10: "Jer je ovo zavet koji ću načiniti sa domom Izrailjevim, posle onih dana, govori Gospod." To jest nakon što vas zakon privuče Hristu i u Njemu nađete opravdanje. "Staviću zakone svoje u misli njihove, i na srcima njihovima napisaću ih, i biću im Bog, i oni će biti meni narod. I ni jedan neće učiti svojega bližnjega, i ni jedan brata svojega, govoreći: poznaj Gospoda; jer će me svi poznati od maloga do velikoga među njima. Jer ću biti milostiv nepravdama njihovima, i greha njihovih i bezakonja njihovih neću više spominjati." Nije li to divan zavet? "A kad veli; novi zavet, prvi načini vethijem." Jevanđelje je taj novi zavet.

Sada okrenite Rimljanima 13. Kakvo je Pavlovo učenje ovde? Šta on savetuje hrišćanima koji su već opravdani verom, čija sigurnost neba je zagarantovana, ne zato što su dobri već što su u Hristu. Šta im on govori?

On kaže: "Ne budite nikome ništa dužni." Da li on misli da hrišćani ne trebaju pozajmljivati? Ne, on to ne kaže. On kaže da hrišćani ne trebaju biti krivi za nevraćanje dugova ili stvari koje su pozajmili. Ali ima jedan dug koji će uvek dugovati, a to je da vole svoju braću.

Nikad neće doći vreme kad možete reći: "Uradio sam dovoljno." Ima nekih koji su bili vrlo aktivni u drugim crkvama i sagoreli, izmestili svoje članstvo i rekli: "Potrebna mi je promena." Pazite! Nikad neće doći vreme kad se možete opustiti i prestati da volite jer "koji ljubi bližnjeg ispuni zakon." Zatim Pavle objašnjava taj zakon i zapazićete da citira šestu zapovest koja se bavi našim međusobnim odnosima. On sumira šestu zapovest u jednu rečenicu u poslednjem delu 9. stiha: "Ljubi bližnjega svojega kao samoga sebe."

Da li ste ikad pokušali analizirati taj iskaz? Prvo ga je izrekao Hristos kad je citirao Stari zavet i to nije bilo ništa novo. Dopustite mi da ukratko objasnim šta Isus kaže. Postoji samo jedna vrsta istinske ljubavi koju vi i ja po prirodi posedujemo, a to je sebična ljubav. Kad je Bog stvorio Adama i Evu, On ih je stvorio po svom obličju što znači da su Adam i Eva imali kakvoću ljubavi Božje koju On poseduje jer je Bog ljubav.

Ali kad je Adam sagrešio ta ljubav oslobođena svoga ja s kojom je stvoren je napravila zaokret ka sebi i vi i ja se rađamo tako. Mi se rađamo sa sebičnom ljubavlju. Vi možete uzeti sve osobine Božje ljubavi i usmeriti ih ka sebi i dobili ste ljudsku ljubav.

Bog nas voli spontano i mi sebe volimo spontano. Bog nas voli bezuslovno, bilo da smo dobri ili loši, mi volimo sebe. Čak i čovek koji vrši samoubistvo voli sebe, jer se suočava sa problemima s kojima se ne želi i ne može suočiti, pa nalazi kraći put za rešenje svojih poteškoća. On neće da zna da to povređuje njegove roditelje, voljene osobe, prijatelje. On ne brine o tome. On samo brine o sebi pa je čak i samoubistvo oblik sebične ljubavi.

U 1. Korinćanima 13:5 Pavle nam kaže da Božja ljubav ne traži svoje. U njoj nema sebičnosti. Ovo se jasno pokazalo na krstu. Tri puta je đavo rekao Isusu: "Siđi i spasi se." Isus nije mogao to učiniti i spasiti svet u isto vreme. Morao je načiniti izbor. Izabrao je da umre, ne na tri dana već zauvek, da bismo mi živeli umesto Njega jer nas je voleo više od sebe. To je bila demonstracija Božje ljubavi.

Dakle Isus kaže: "Morate voleti svoga bližnjeg upravo na isti način na koji volite sebe." Nije nam neophodno pokušavati da volimo sami sebe. To dolazi spontano. Nije nam potrebno da se molimo: "Dragi Isuse, pomози mi da danas volim sebe." Niti možemo preokrenuti tu sebičnu ljubav. Mladić kojega je Isus testirao nije uspeo, tako i mi.

Kako dakle mogu sprovesti u praksi ono što Pavle ovde govori? Stih 14 je odgovor, ali 13. stih kaže: "Ljubav ne čini zla bližnjemu, dakle je ljubav izvršenje zakona." Zapazite kad Pavle kaže "Ljubav

je izvršenje zakon," on ne govori o slovu, već duhu. Ljubav dolazi iznutra. Stih 11: "I čineći ovo, znajući vreme, da je sada krajnje vreme da ustanemo od sna; jer nam je sad bliže spasenje nego kad prvo verovasmo."

Pavle nam je prethodno rekao u trećoj glavi da smo već spaseni. Sada kaže da je naše spasenje bliže. Pavle nije u oprečnosti sa samim sobom. Reč upotrebljena na grčkom, soteria, vezana je za konačno, krajnje spasenje. Novi zavet govori o spasenju u tri vremena. Hrišćanin kaže "spasen sam," prošlo vreme, ali spasen je samo od krivice i kazne za greh. Nema osude za one koji su u Hristu. Jovan 5:24, Isusove reči: "Koji veruje u Mene već je prešao iz smrti u život." Znači on je spasen u izvesnom smislu od krivice i kazne za greh. Ali on se takođe "spasava," sadašnje trajno vreme, od sile i ropstva greha.

Jednog dana kad Hristos dođe, on će biti spasen od prirode i prisutnosti greha. Spasen od greha je prošla, sadašnja i buduća realnost, ili možemo reći: "Opravdanje je prošlo spasenje, posvećenje je sadašnje trajno spasenje, a proslavljanje je konačno." U Rimljanima 13:11 Pavle govori o proslavljanju. "Od vremena kad verovaste do sada konačno spasenje je mnogo bliže, da odbacimo dakle sva dela tamna, i da se obučemo u videlo." Svetlost u Jovanu 1 je život Hristov.

Ovo nas dovodi do Rimljanima 13:14. potrebno je da znamo kako tretirati zakon kao standard. Novi zavet ispisuje zakon u našim srcima što znači da Bog stavlja u naša srca želju, radost u činjenju tih stvari. Ali želiti nešto i uraditi to su dve različite stvari. Stih 14 nam kaže kako to radimo: "Nego se obucite u Gospoda našega Isusa Hrista, i telu ne ugađajte po željama."

Kad prihvatimo Hrista događa se promena, ali se nikakva promena ne događa u našoj prirodi. Naša priroda je sto posto grešna do smrtnog časa. Zapamtimo ovo. Program "Anonimnih alkoholičara" postiže dobre rezultate, a postoji i razlog. Alkoholičar ne voli da kaže nealkoholičaru da ima problem. On se stidi svog problema, ali kad je među svojim ne plaši se da kaže: "Imam problem. Potrebna mi je pomoć."

Legalista ne voli otkriti drugima da je grešnik i sve dok gajimo ideju "ja nisam grešnik" ili "nisam loš kao neki" nikad nećemo proizvesti crkvu koja brine. Takvu crkvu možemo proizvesti samo kad prepoznamo da smo u i od sebe stoprocentni grešnici. Svi mi smo u istom čamcu kao alkoholičar. Svi smo u istom taboru. Nema problema u deljenju naših teškoća i borbi. Samo kad imamo visoko mišljenje o sebi to pokušavamo sakriti. Hrišćanin koji drži zakon kao standard ne gleda druge sa visine, jer prepoznaje da "ne ja, već Hristos" živi u njemu. On se obukao u Hrista i samo pomoću Hrista ne ugađa telu. Ili kako kažu Filibljanima 2:3, misli o drugima više nego o sebi.

Uzmite Pavle, najvećeg novozavetnog teologa koji je napisao pola Novog zaveta. On kaže u 1. Timotiju 1:15: "Istinita je reč i svakoga primanja dostojna, da Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike, od kojih sam prvi ja (ne "bio sam" već "jesam" – sadašnje trajno vreme)." Oh, kad bi svako od nas ovo rekao. Ne bi imali poteškoća u deljenju svojih problema.

Pavle u ovom pasusu ne spominje ništa o prve četiri zapovesti. U stvari ako čitate čitavi Novi zavet gotovo ništa se ne pominje o prve četiri zapovesti. On ne mari, ali prvo ćemo videti kako sve ovo praktično radi. Da bi držali zakon kao naviku potreban nam je dodatak, baš kao što je za pravljenje hleba potrebno brašno.

Da bi držali zapovesti iznutra, iz srca, potrebna nam je primesa. Ta primesa je ljubav, ne ljudska već Božja ljubav. Biblija je naziva agape. Vi i ja ne možemo proizvesti tu agape. Pokušavamo ali ne možemo, to je nemoguće. Podsetimo se da agape ne traži svoje, pa kako onda sve to deluje?

Prvo, Bog dolazi nama, mi ne idemo Njemu. On nam dolazi i On nam kaže: "Dok bijaste bespomoćni, dok bijaste grešnici, moji neprijatelji, bezbožni, ja vas iskupih." On nam prvo dolazi sa jevandjeljem i kaže: "Ja sam vas spasio, volim vas bezuslovno i nudim vam ovo kao dar. Svako ko odbija taj dar neka se preispita, posebno kad shvati da je grešnik, stopostotni grešnik.

Možete uraditi dve stvari sa tim darom. Možete reći "da" ili "ne." Kad kažete "da" Biblija to zove verom. Vera kaže "da" Bogu. Avraam je rekao "da" Bogu. Bog je rekao: "Daću ti sina i

blagosloviću te." "Hvala ti, Bože. Prihvatam taj dar." Znači Bog vam dolazi sa dobrim vestima. Vi odgovarate u veri, a vera je cenjenje dara Božjega u srcu.

Dalje, Sveti Duh je poslat da nastava u vama. On vas osvedočava, Rimljanima 8:17, da ste dete Božje. On vas ubeđuje da stojite savršeni pred Bogom i Njegovim svetim zakonom. On vas osvedočava da nema osude za one koji su u Hristu. On vam daje mir. Ali s Njime dolazi i najveći dar Božji. Pavle ga zove najdivniji dar a to je agape, Božja bezuslovna ljubav. Ovde nastaje problem. Agape nema ja u sebi. Vi je ne možete reprodukovati. Ako vam je Bog dao agape da bi mu je opet vratili, vi gradite Boga sebičnim. Znači, On vam daje agape da bi je horizontalno usmerili prema bližnjima. Dakle, kako držimo prve četiri zapovesti i ako je Božja ljubav samo za bližnje, kako držim Deset zapovesti?

Jedna reč, "vera." Vera je držanje prve četiri zapovesti. Ako imate veru u Boga, nećete imati drugih bogova pred sobom; tražićete prvo Njegovog carstva znajući da će vam se sve drugo dodati. Ako imate veru u Boga počivaćete u Njegov subotni dan, a ne vaš.

Jevrejima 4:2-3 kaže da koji veruje u jevanđelje, ušao je u Božji počinak. I On se obraća Jevrejima koji su držali pravi dan, ali nisu bili ušli u Božji odmor, "dakle je još ostavljeno počivanje (šabat) za Jevreje, za narod Božji" (Jevrejima 4:9). Prve četiri zapovesti se drže verom. To je počivanje u Bogu, Njegovoj ljubavi, Njegovoj pripravi, Njegovom spasenju. Drugim rečima, prve četiri zapovesti se drže kad verom kažem: "Ne ja, već Hristos." On mi daje ljubav kao ishod i ta ljubav teče prema mojim bližnjima.

Kad svet vidi ovu agape iskazanu u životu hrišćana, tada će znati da smo učenici Hristovi. Pavle kaže u Rimljanima 13: "Neka ta ljubav koju ste primili zablista spolja prema vašim bližnjima da vas svako znade po vašem životu, po vašim dobrim delima." Tu nema samohvalisanja. Proslavljaće se Otac naš koji je na nebesima.

Trideset šesto poglavlje – Postupanje sa slabima (Rimljanima 14:1-23)

Na krstu Isus je ukinuo sva neprijateljstva, sve zidove podele, sve razlike, svako odvajanje između svetog Boga i grešnog čoveka i između čoveka i čoveka. I gde god imamo podvajanja u crkvi, mi propuštamo otkriti svetu silu jevanđelja.

Na nesreću problem odnosa je uvek bio glavni problem u istoriji hrišćanske crkve. Trebate samo pročitati 1. Korinćanima 3:4 i otkrićete da je crkva bila podeljena oko vođstva. Jedni su bili za Apola, drugi za Pavla, i Pavle ih ukorava za ovo. Postoji samo jedan Gospod u crkvi, Isus Hristos.

U Galatima 5:15 Pavle kaže: "Vi se koljete i jedete među sobom." U Efescima i Kološanima, Pavle podseća hrišćane da mora postojati jedinstvo u hrišćanskoj crkvi. U Filibljanima 4:1-3 naći ćete da su bile dve žene koje su se međusobno svađale, Evodija i Sintihija, i Pavle kaže: "Ne. Ovako ne treba da bude."

Isto tako otkrivamo u Rimljanima 14 da smo imali podele u rimskoj crkvi. Neki u crkvi su mislili da je greh jesti meso i zato su jeli samo biljnu hranu. Drugi su mislili da je greh ne pratiti starozavetne svetkovine i insistirali su da ih svako sledi. Dakle, da se svaki vernik držao vlastitih ubeđenja za sebe ne bi bilo problema, ali nevolja je što su insistirali da nametnu sopstvene ideje drugima. Tada dobijate podele.

Moramo biti apsolutno načisto da su izvesne aktivnosti pogrešne. Biblija tako kaže. I znamo da moramo vršiti određene aktivnosti zato što su ispravne i zato što Biblija kaže da ih moramo činiti. Ali ono o čemu Pavle raspravlja u Rimljanima 14:1, poslednji deo, su pitanja, kako to stoji u NKJV, "dvojbene prirode." Da on danas piše, upotrebio bi frazu koju mi obično koristimo, "siva područja."

U osnovnim istinama moramo biti jedinstveni, ali u sporednim stvarima, sivim područjima, moramo imati fleksibilnost. Nemoguće je za nas grešna ljudska bića da potpuno usaglasimo mišljenja

u svemu. Čak i u najboljim domovima, čak i u najboljim brakovima, uvek postoji neko neslaganje. Ako ga nema, onda jedan partner postupa kao rob. U trenutku kad neko postupa kao ljudsko biće uvek će biti stvari za neslaganje. Pavle diskutuje o tome kako postaviti relacije o ovim problemima vezanim za siva područja. Na nesreću danas imamo slične probleme u crkvi, probleme oko teologije, oko reformi, oko ishrane ili odeće. Zato nam je ova glava krajnje važna.

Rimljanima 14 se može podeliti u dva odseka. U prvih dvanaest stihova Pavle savetuje vernike u Rimu. Savet koji dolazi preko njega je: "Primajte jedan drugog." Detaljno ćemo to razmotriti. Drugi savet koji Pavle daje nalazi se od 13-15. stiha, a to je da se trebamo međusobno poučavati, primati jedan drugoga i poučavati se. Prvi odsek je o međusobnom primanju i on tu koristi jedan primer. Hteo bih odmah na početku istaći da Pavle ovde ne raspravlja o zdravstvenoj poruci. Zdravstvena vest nikad nije bila pitanje u novozavetnim vremenima. On deli članove crkve u dva tabora, one koji su slabi u veri i one koji su jaki u veri, i veoma je zanimljivo videti kako on brani slabe u veri, jer mi bi nastojali da mu oponiramo. On kaže da su oni koji su vrlo temeljni u detaljima hrišćanskog življenja slabi u veri. Oni koji su našli svoju slobodu u Hristu nisu ti koji uvek traže krivicu i osuđuju sebe i druge.

Rimljanima 14:2: "Jer jedan veruje da sme svašta jesti, a koji je slab jede samo zelje (povrće, biljnu hranu)." Grčka reč koju je Pavle upotrebio odnosi se na ono što raste iz zemlje koje bi bilo biljna hrana za razliku od onih koji su ubijali da bi jeli, koje su životinje i meso.

Šta je bilo stvarno pitanje? U Rimskoj crkvi postojale su dve grupe hrišćana. Jedna, oni koji su bili žrtve judaizma, tj. koji su bili obraćeni iz judaizma i došli iz jedne vrlo snažne legalističke sredine. Drugu grupu su sačinjavali uglavnom neznabošci koji su došli sa pravim grčkim mentalitetom. A Grci, helenisti, su verovali da je telo, čitava tvar, zla. Kad su ovi ljudi postali hrišćani, rekli su: "Ne smemo nikad ugađati telu. Moramo ga lišiti dobre hrane. Moramo živeti o biljnoj hrani." Ta hrana je, posebno u ono vreme, značila hranu koja je bez ukusa. Danas ima mnogo ljudi koji razmišljaju na taj način. Oni misle da je vegetarijanska hrana bez ukusa i zato im moramo dokazati da ona može biti vrlo ukusna.

Ali pitanje nije bilo zdravstvena reforma, stvar je bila u tome što su oni koji su bili vrlo precizni oko toga šta će jesti, bili slabi u veri, a oni koji su uživali u hrani ne pitajući se da li je ponuđena idolima ili da li je dobra ili loša, smatrani su jakim. Ovde je stvar u tome da se ne smemo međusobno osuđivati u ovim sivim područjima.

Rimljanima 14:3: "Koji jede neka ne ukorava onoga koji ne jede, i koji ne jede neka ne osuđuje onoga koji jede." Mi kao hrišćani nemamo prava da sudimo "jer ga Bog primi ili prihvati." Vraćajući se na spor vidimo da su postojale dve grupe hrišćana u crkvi, slabi u veri i jaki u veri. Sve dok Bog brine, obe su prihvaćene. A pošto je Bog Glava i prihvatio je obe tako trebamo i mi. Pogledajte Pavlov dokaz u Rimljanima 14:4: "Ko si ti koji sudiš tuđemu sluzi?"

Kad smo išli u misionarsko polje bili smo šokirani otkrićem da smo u Africi imali dva kriterijuma: jedan za domoroce, a drugi za misionare. Postojali su različiti osnovi za platu, naknade za premeštaj, itd. To je uvek bio predmet sporova. Ne kudim domoroce, jer u početku smo dali argument da smo mi misionari obrazovani. Vi ste urođenici pa vam ne treba tako puno novca. Ali kad su ovi Afrikanci primili obrazovanje i vratili se sa najvećim zvanjima, morali smo tražiti drugi izgovor. Borba se nastavila i na kraju smo bili prinuđeni da uklonimo razlike. Tragedija je što smo to morali uraditi pod prinudom.

Jednog dana je u tom vrućem sporu ustao predsednik naše unije koji je bio domorodac iz Ugande, i rekao: "Ne znam oko čega se sporite." Sporili su se oko platnih osnova. Predsednik koji je bio jedan fini, pobožni hrišćanin je nešto konstatovao i hvala mu za taj iskaz. Rekao je: "Ako bi neko ko nije odavde poslao svog "šamba" momka, što znači baštovan, da dođe, kopa mi baštu i sadi povrće za mene, neću pitati tog čoveka: 'Koliko plaćaš svog slugu?' Ne bi me bilo briga koliko ga plaća čak iako možda zarađuje više od mene. Ali činjenica da je poslao svog slugu da radi u mojoj bašti nagoni me samo da zahvalim na tom ljubaznom činu. To je ono što činim za misionare. Ja ih ne plaćam.

Plaća ih Generalna konferencija. Oni donose sa sobom svoje osnove, ali jedno znam, rade u mojoj zemlji i sve što im mogu reći je: 'Hvala što ste došli ovde.'

Dakle, ovaj čovek je razumeo jevanđelje. To ne znači da je to bilo u redu, ali se nije borio za svoja prava. Shvatio je da Bog mora rešiti ovaj problem. Mi se nikad nećemo slagati u svemu. Neki veruju da čak ne bi trebali ni okusiti jaja. Drugi da ne trebamo jesti sir. Dobro, ali molim vas nemojte nametati svoje poglede drugima i reći: "Ako to ne radiš, nisi dobar hrišćanin." Bog je koji sudi. Pogledajte Rimljanima 14:5: "Tako jedan ceni neki dan izviše drugih." Ako razmotrite istorijski kontekst videćete da se ovo prvenstveno odnosi na praznike. Neki hrišćani bi voleli da kažu kako to uključuje subotu, ali činjenica je da čak i novozavetni naučnici veruju kroz reč Božju da su neznabošci u ranoj hrišćanskoj crkvi držali subotu. Oni daju i razlog, jer da neznabošci nisu držali subotu, judaisti bi napravili uzbunu oko toga. Ali nema ni najmanjeg nagoveštaja bilo kakve opozicije protiv neznabožaca za nedržanje subote. Postojalo je pitanje oko praznika za celo vreme rane crkve. Znači ono što Pavle kaže je: "Neki hrišćani veruju da se moramo držati svetkovina." Mi imamo izvesne ljude koji kažu da moramo napraviti svetkovinu i kad im se ne ispune očekivanje isčeznu u daljini bez ijedne reči izvinjenja za svoju grešku. "Jedan razlikuje dan od dana, a drugi drži sve dane da su jednaki. Neka svaki bude potpuno uveren za svoju misao."

Setite se konteksta. On se bavi sivim područjima kao što Pavle ističe na početku poglavlja. "Koji razlikuje dane, Gospodu razlikuje; i koji ne razlikuje dana, Gospodu ne razlikuje." Dakle ovde je osnovna istina. Svaki hrišćanin je kupljen ili otkupljen od Gospoda. Crkva je definisana u Novom zavetu kao telo Hristovo. Svako ljudsko telo ima glavu. Glava crkve nije vaš pastor ili predsednik oblasti, to je Isus Hristos. Pavle kaže da svako od nas mora živeti prema načinu na koji nas Gospod usmerava. On ne usmerava svakog od nas na isti način; On zna našu prošlost; On zna odakle dolazimo. On svakog od nas različito vodi ali mi, kao ljudska bića, nemamo prava suditi jedan drugome.

Rimljanima 14:7: "Jer nijedan od vas ne živi sebi, i nijedan ne umire sebi." Drugim rečima, ono što Pavle kaže je:

1. I jaki i slabi u veri su primljeni i prihvaćeni od Boga, stoga ih i mi trebamo prihvatiti. To je rečeno u prva tri stiha.

2. Od 4-9. stiha Pavle kaže: Isus je jedini Gospod u crkvi nad svim vernicima i mi moramo živeti pod Njegovim vođstvom, pod Njegovom upravom. Stih 8: "Jer ako živimo, Gospodu živimo, a ako umiremo Gospodu umiremo. Ako dakle živimo, ako umiremo, Gospodnji smo." Bog vas je kupio, ne srebrom i zlatom već svojom dragocenom krvlju. Želim vas podsetiti na ono što smo pokrili u drugoj polovini šeste glave Rimljanima, da kome se pokoravate kao robovi, onome i pripadate, ili grehu (što nam je prirodno) ili Bogu koji je začetnik pravednosti.

Rimljanima 14:9: "Jer za to Hristos i umre i ustade i oživlje, (da bi nas iskupio, reč "iskupiti" je kupiti natrag) da bi bio Gospod i mrtvih i živih." Tj. On je Gospod svakome ko ga prihvata, bilo da je mrtav ili živ, jer će ga podignuti. Stih 10: "A ti zašto osuđuješ brata svojega? Ili ti zašto prezireš brata svojega? Jer ćemo svi stati pred Hristovu sudsku stolicu."

Ako je ikad bilo vreme da je crkvi potreban ovaj savet to je sada. Zato kad se vi i ja ne slažemo oko nefundamentalnih stvari poštovaću vaš stav. Molim i vas da poštujete moj. Ako me pitate za razlog zašto zauzimam svoj stav, biću više nego srećan da vam ga dam. Ali osuditi me zato što ne verujem da postoje dve prostorije u nebeskoj svetinji je nefundamentalno područje. Verujem da postoji svetinja na nebu. Verujem da postoji svetinja na nebu. Verujem da se Hristova služba na nebu sastoji do dve faze. To je funadamentalno učenje ove crkve. Ova denominacija ne uči kao fundamentalnu isitnu da tamo imaju dve prostorije jer postoje stvarni problemi oko tog stava. Biću srećan da vam to obrazložim ovih dana.

Ali verujem da dve prostorije u zemaljskoj svetinji imaju duhovno značenje koje se ispunjava u Hristovoj nebeskoj službi. Možda se ne slažete, ali poštovaću vaš stav i vi moj. Nećemo se sporiti oko toga. Nećemo se osuđivati jer to donosi podele u crkvi. Neka svako za sebe bude uveren šta je istina.

Moram odgovor dati Bogu. Verujem da ima sud. Stajaću tamo. Pogledajte Rimljanima 14:10-12. Ali svako od nas će morati stati pred Hristovu sudsku stolicu. Pogledajte 11. stih gde Pavle citira Stari zavet: "Tako mi života, govori Gospod, pokloniće mi se svako koleno, i svaki jezik slaviće Boga." Neću morati dati odgovor vama već Bogu. Vama moram odgovoriti u smislu davanja biblijskog razloga zašto verujem to što verujem. Tako će dakle svako od nas položiti račun Bogu o sebi. Savršeno sam svestan toga i zato se ne usuđujem reći da u nešto ne verujem iz srca jer znam da ću jednog dana morati stati pred Bogom. A On će mi reći: "Šta si učinio sa ovim tekstom koji sam ti dao. Šta si uradio sa tim tekstom?" Ja ću reći: "Bože, kad sam proučavao taj tekst išao sam na kolena i tražio tvoje vođstvo, upotrebio sam sva pravila interpretacije, uzeo sam svoju grčku Bibliju i proučavao ga, razmatrao kontekst i učinio sve što želiš da činim i došao do ovog zaključka. Ako sam pogrešio zašto me nisi ispravio kad znaš moje srce."

Vi ne znate moje srce i je ne znam vaše, ali moramo biti poštteni s onim što verujemo. Nikad ne smemo zauzimati stav zato što želimo da dobijemo debatu. To nije svrha biblijskog proučavanja. Mi moramo verovati iz reči Božje, pošteno sledeći pravila tumačenja, to što verujemo i moramo biti sposobni dati odgovor. Tako će dakle svako od nas položiti račun o sebi Bogu.

Rimljanima 14:13: "Zato da ne osuđujemo više jedan drugoga, nego mesto toga ovo gledajte da ne postavljate bratu spoticanja ili sablazni." Ovo vas dovodi do drugog područja ove glave, a to je međusobno podučavanje. Rimljanima 14:14: "Znam i uveren sam od Gospoda Isusa (ne od ljudskih bića, već od Gospoda) da ništa nije nečisto po sebi." Dakle ovo je jedan tvrd iskaz jer kad razmatram reč "nečisto" otkrivam da je to ista grčka reč koja se nalazi u Delima 10:14 gde se Petar morao suočiti sa nečistim životinjama; "osim kad ko smatra da je što nečisto, onome je nečisto."

Dakle ako uzmemo ovaj iskaz kao pokrivalo otići ćemo na pogrešan put. Trebamo imati na umu šta je kontekst u kojem čitamo ovaj tekst. Bilo je puno hrišćana u Pavlovo vreme koji su govorili da je hrana koja se nudila idolima nečista, tako da ovde nije pitanje čisto i nečisto meso. Stvar je u tome što su neki ljudi govorili da je određena hrana čista, a drugi da je nečista. Pojavila su se neslaganja. Rimljanima 14:15: "Ako je pak brat tvoj jela radi žalostan (zbog tvog jela), ne hodiš više u ljubavi. Ne uništavaj sa svojom hranom onoga za kojega Hristos umre."

Šta god mi kao hrišćani ponaosob činili to se uvek tiče naše braće. Šta god jeli ili pili, činite to u odnosu na Boga. Šta god činili, šta god rekli, kakvo god da je vaše ponašanje, to se tiče vaše braće vernika. Pavle nas ovde savetuje da ne činimo ništa što bi bilo na spoticanje našem bratu, ništa što će ožalostiti našeg brata, i ništa što će uzrokovati da on ostavi svoju veru. Jednog dana imao sam seminar na etiopskim uzvisinama. Bilo je hladno. To je bio grad na devet hiljada stopa nadmorske visine. Čak i uz vatru neophodna je toplija odeća na tim visinama ekvatora. Stigao sam u petak upravo pred zalazak sunca i za to vreme postavio svoj šator među grmljem. Sastanak se trebao održati sat kasnije. Duvao je hladan vetar, a crkva je bila napravila krov od kolja i trave i u njoj nije bilo grejanja. Vetar je šibao i svi prisutni su drhtali. Zbijali su se u grupe pokušavajući da se utople.

Dakle, pre nego je počela služba rekao sam pastoru: "Zašto ne bi napravili neki topli napitak i dali ljudima nešto pre službe. To bi pomoglo da se zagrejemo." Bio je zaprepašćen. "Pastore, shvatate li šta ste rekli?" Kazao sam: "Da, shvatam. U čemu je problem?" Rekao je: "Ako podložim vatru i spremim topli napitak to je greh."

Smesta sam shvatio da ovi ljudi nisu verovali u paljenje vatre u subotni dan, čak ni za topli napitak. U stvari pastor mi je ispričao da sve što rade obave petkom i jedu hladnu hranu. Ako znate afričku hranu, nema ni govora da se može jesti hladna. Mora se pojesti dok je topla, inače je tvrda. Ali oni su je jeli hladnu subotom i nisu to činili sa radošću. Silom su je trpali samo da bi se održali u životu.

Imao sam u torbi malu plinaricu. Sve što sam imao učiniti bilo je da okrenem ručicu i zapalim vatru i imao bih topli napitak – ne za celu crkvu već za sebe. Ali odmah sam shvatio da bi s time bilo problema.

Kad postavite šator vi nemate privatnost. To nije Amerika. Oni vam dolaze na prozor da gledaju kako se svlačite. Kakav je ovaj stranac? U čemu spava? Oni nikad nisu videli vreću za spavanje. Nikad nisu videli vazdušni dušek. Oni posmatraju i komentarišu: "Kakve divne stvari ovi ljudi imaju." Znao sam da ako napravim neki topli napitak za sebe ne bih imao problema između mene i Boga. Ali znam sam da bi bilo problema između mene i njih. I njih radi sam rekao: "Ne." Drhtaću sa njima. Proveli smo čitavu sedmicu na jevandjelju i našli su slobodu u Hristu i tako smo sledećeg petka imali topli napitak pre službe. Subota više nije bila breme.

Imamo problema jer se međusobno osuđujemo. Svaka zemlja ima svoja pravila o tome kako treba držati subotu. U Italiji subotom igraju fudbal. U Skandinaviji idu na plivanje. Naravno ako pođete u Englesku, oni piju čaj subotom, pored ostalih dana. U Americi organizuju duga putovanja, jahanje ili slično, zadovoljstva radi, subotom. Svaka zemlja ima svoja pravila i drži do njih. Problem nastaje kad se pošalju misionari iz tih zemalja u Afriku. Kao što mi je jedan Etiopljanin rekao: "Nikad nisam naučio kako plivati dok me to nije naučio jedan misionar." Odmah sam znao da je taj misionar došao iz Skandinavije.

Ono što Pavle ovde kaže je: "Ne smemo činiti ništa što bi spotaklo, ožalostilo, uvredilo ili zavelo nekoga." Setimo se kad je jednog dana Pavle poveo Timotija u sinagogu i ljudi rekli: "Nećemo vas slušati." On je rekao: "Zašto?" Dovodiš Timotija koji je polujevrein i nije obrezan." Rekao je: "Nema problema. Donesite mi nož." Obrezao ga je i zatim rekao: "Da li me sada želite slušati?" Rekli su: "Da." Pavle je bio protiv obrezanja kao sredstva spasenja, ali kad se to postavilo kao prepreka rekao je: "Obrezaću te." Timotije je kazao: "U redu. Ako moram proći kroz ovu agoniju njih radi, učiniću to." To je ono što Pavle govori.

Sledeće što on kaže u Rimljanima 14:16-18 je: hrišćani moraju imati prioritet. "Stoga ne dopustite da se o vašem dobru govori kao zlu; jer carstvo Božje nije jelo i piće, već pravednost i mir i radost u Svetome Duhu." Mi smo stručnjaci u uveličavanju sitnica. Na radnom sastanku, crna braća su imali vruću diskusiju. Teško mi je bilo da propovedam tamo. Samo dvojica smo govorili. Jedan je bio crni propovednik iz Generalne konferencije, a drugi ja. Da li ste ikad propovedali u crnačkoj crkvi? To vas zaista otvara ili oteževa stvar. Oni ne ćute. "Nastavi propovedati brate. Daj nam to."

Ti sastanci su bili dugi. Ponekad sam propovedao dva sata i oni su me ohrabivali, ali to mi nije bilo potrebno. Zatim su imali jutrenje. Imali su alternative, beli pastor jedno jutro, crni sledeće, i tu se zapažala velika razlika. Crni pastor bi govorio tako glasno da je to bilo poput gromova u mojim ušima, a beli je rekao: "Bole me uši od buke." Kazao sam: "Da, svi dolazimo iz različitih kultura." Crnci vole ove dimanične propovedi. Oni odgovaraju u crkvi. Belci su vrlo konzervativni. Imao sam poteškoća u nalažanju ljudi koji će se moliti na molitvenom sastanku. Toga nije bilo u crnačkim crkvama. Oni bi se svi molili, ponekad svi istovremeno. Oni su vrlo otvoreni. Mi imamo razlike, ali nikom nije dopušteno da osuđuje druge. Belci nemaju prava da kažu: "Vi crnci ne govorite pravilno, jer ste suviše bučni." Crnci nemaju prava da kažu belcima: "Vi uspavljujete crkvu." Neka svako bude savršen. Trebamo se podsećati šta je prioritetno, šta dolazi na prvom mestu. Moramo se uzdržavati od uveličavanja sitnica.

Neki crnci su međusobno raspravljali, i konačno su me pozvali da rešim njihov problem. Pitali su: "Hoćeli se na Novoj Zemlji radati deca?" Možete li ih zamisliti kako diskutuju o tom minornom pitanju? Rekao sam im: "Mislite li da mi kažete da ste proveli čitav sat oko ovog pitanja, dok ima tako divnih istina o Hristu u Svetom Pismu koje prvo treba znati? Zašto ne sačekate dok odete na Novu Zemlju i tamo postavite taj problem? Sada nije važno da li će se deca radati na Novoj Zemlji ili ne." Ali neki se raspravljaju i spore oko beznačajnih stvari kad trebamo uzdići Hrista.

U 1. Korinćanima 8:8: imamo isto pitanje. Činjenica da revno sledimo zdravstvenu reformu ne čina nas boljim hrišćanima. Sledimo je jer želimo živeti za Hrista, a ne radi nekoliko zvezdica u svojoj kruni. "Ali jelo nas ne preporučuje Bogu: jer niti ćemo biti bolji ako jedemo niti gori ako ne jedemo." Naš položaj pred Bogom je uslovljen našom pozicijom u Hristu, ne našim ponašanjem. Naše

ponašanje se tiče življenja za Njega i ako mi On kaže: "Želim da ti ovo bude hrana," ja ću reći: "Da Gospode. Učiniću to jer Te volim. Otkupio si me i Tebi pripadam."

Jedno leto radio sam u Švedskoj. Bio sam student na koledžu i prodavao knjige sto pedest milja severno od Arktičkog kruga. Stanovnici tog područja se zovu Lapi. Ubeđen sam da su izvesno povezani sa Eskimima na Aljasci jer imaju iste crte sa isturenim jagodicama, istu kulturu i životne obrasce, ali ima tu jedan problem. Suviše je hladno za gajenje useva čak i leti. Imali smo snežnu oluju kad sam bio tamo 23. juna. Tlo je donekle stalno smrznuto. Čak ne možete gajiti ni voćke. Hrana je riba, meso i mleko severnog jelena. Ako biste pošli kao misionar i rekli im: "Nipošto neću jesti vašu hranu," to ne bi doprinelo zdravstvenoj reformi. Cilj zdravstvene reforme nije da umrete.

Sećem se jednog misionara koji je rekao: "Neću je okusiti pa i da me ubije." Rekao sam: "Ubiće te jer ti je potrebna hrana." Ne biste išli na nebo ako vas ubije jer se ne spasavamo onim što činimo. To Pavle govori. Dakle vratimo se Rimljanima 14:19-20 i dalje: "Dakle starajmo se za ono što gradi mir i za ono čim podučavamo jedan drugoga. (Ne smemo unositi podvajanja u crkvi jer imamo neslaganja na ovom sivom području). Ne raskopajte dela Božjega jela radi. Sve je odista čisto, ali je zlo za čoveka koji jede sa spoticanjem. Dobro je ne jesti mesa, i vina ne piti, i ono ne činiti na što se vaš brat spotiče, ili oda šta gori postaje ili slabi (to je savet). Ti imaš veru? Imaj je sam u sebi pred Bogom. Blago onome koji ne osuđuje sebe za ono što nađe za dobro. A koji se sumnja osuđen je ako jede, jer ne čini po veri (pitanje nije da li je to ispravno ili pogrešno. Pitanje je sledite li savet Božji između vas i Njega); jer što god nije po veri greh je."

Brine me i opterećuje rešavanje ovog problema. Jednog dana imali smo radni sastanak u Etiopiji. Bilo je oko pedeset pastora i tri govornika. Bio je jedan čovek iz Generalne konferencije, čovek iz divizije, i ja, tri govornika. Etiopljani nemaju mnogo novca. Prosečna porodica u Africi ima meso oko pet put godišnje. Kokoška se sprema za desetočlanu ili petnaestočlanu porodicu. Svakome dopadne po mali komadić. Ovaj sastanak smo imali u jednom malom gradu gde smo imali jednog vrlo bogatog poslovnog čoveka. Iz ljubavi prema nama priredio je gozbu usred radnog sastanka. Zaklao je najdeblje tele. To je bio učtiv način da se kaže: "Dobro došli u Etiopiju." Skoro da je neetički imati gozbu, a da se ne zakolje debelo tele. Pastori su zaista uživali.

Moj šef, čovek iz divizije, bio je ljutit. U stvari bio je tako besan da je teško mogao uživati u svom pasulju i krompiru. Rekao sam: "Šta vas muči?" Kazao je: "Zar ne vidite šta jedu?" Rekao sam: "Brate, kad ste došli ovde Generalna konferencija vam je dala naknadu. Kupili ste vegetarijansku hranu tako da se možete raznovrsno hraniti. Koliko ste od toga podelili s njima? Vrlo dobro znate šta oni jedu iz dana u dan. U stvari jedan od najvećih problema u Africi je nedostatak proteina. Zašto im zamerati zbog malo mesa? Zašto od toga pravite veliko pitanje?" Dakle, on nije slušao ovog neznatnog propovednika pa je na popodnevnom sastanku ustao i rekao: "Nijedan od vas neće zadobiti nebo." Čak je i čovek iz Generalne konferencije bio užasnut tim iskazom.

Dakle, Etiopljani su vrlo učtiv narod, ali bio je jedan afrički pastor koji to nije mogao oćutati. Ustao je i rekao: "Brate, kako je Isus otišao na nebo? On je jeo meso, znate." I što je još pogoršalo situaciju, ostali pastori su aplaudirali. A ja sam rekao: "Snašli su vas. Slažem se da je to bio pogrešan stav, ali snašli su vas." Ovaj čovek međutim, nije sišao. Bilo je to poput dodavanja ulja na vatru. Tako se bio zajapurio da sam morao ustati i reći: "Slušajte, ne marim šta vas dvojica govorite, ali jedno je izvesno, ja sam zadužen za ovaj deo vinograda." Tako sam rekao svom šefu: "Vi ćutite i pustite me da govorim."

Kazao sam pastoru koji je govoro: "Budimo sasvim poštenu. Vi niste jeli to meso zato što ga je Hristos jeo. Jeli ste ga jer je bilo vrlo ukusno." I on je rekao: "Da." Obratio sam se svom šefu i rekao: "Vi niste ostavili meso zato što ste želeli služiti Bogu. Ostavili ste meso da bi mogli oćići na nebo. Tako se ponašate. U čemu je razlika? Vi služite sebi i on služi sebi. Obojica ste u istom taboru. Samo što radite različite stvari."

Ovaj čovek nije imao prava osuđivati afričkog pastora. Koliko misionara iz ove zemlje je voljno ići u Afriku, živeti u njihovim domovima kao oni što žive i jesti njihovu hranu? Dakle, imamo li prava da ih osuđujemo? Pokušajte se hraniti kao oni. Oni se bore za opstanak. Zašto bi im zamerali? Šta Pavle ovde govori? Postoje dva načela koja želim pomenuti:

1. Kakav god da vam je životni stil i šta god radili, morate to činiti zbog odnosa vere sa svojim Bogom. Ako upražnjavam zdravstvenu poruku to nije zato što želim živeti sedam godina duže. Možda ću sutra morati umreti kao mučenik. Ako upražnjavam poruku o zdravlju to je zato što je ovo telo mašina i želim da ga Bog iskoristi sebi na slavu. To će mi umanjiti izdatke za zdravstvo u ovoj zemlji ali to nije razlog što to činim. Šta god radimo to mora biti zasnovano na odnosu vere sa Bogom a naša vera je utemeljena na znanju, ne na onome što mi kažete ili što činite ili ne činite.

2. Ne smemo činiti ništa, čak iako je to za nas u redu, što bi bilo na spoticanje drugom bratu, ožalostilo ga ili pogrešno usmerilo i uništilo.

Ovo su ta dva načela. Tekstovi koji ih spajaju su 1. Korinćanima 10:31-33 i početak 11. glave: "Ako dakle jedete, ako li pijete, ako li šta drugo činite, sve na slavu Božju činite. (Mi pripadamo Bogu; moramo živeti za Njega). Ne budite na sablazan ni Jevrejima, ni Grcima, ni crkvi Božjoj." Ne činite ništa zbog svojih prava. Zapamtite da su vaša braća vernici, crkva Božja, važni. Mi moramo živeti u ljubavi.

"Kao što i ja u svačemu svima ugađam, ne tražeći svoje koristi nego mnogih, da se spasu." Ne smemo činiti ništa što bi na bilo koji način sprečilo duhovni rast naše braće vernika. Zatim on završava ovim rečima: "Ugledajte se na mene, kao i ja na Hrista."

Kad bi se svi mi ugledali na Hrista koji je prohodio čineći dobro i nikad nije osuđivao carinike i grešnike već ih prihvatio i rekao: "Dođite k meni svi koji ste umorni i natovareni i ja ću vas odmoriti." Postepeno počeo je da ih menja spolja. Neka Bog pomogne ovoj crkvi da se ujedini u ljubavi. Možda se nećemo potpuno slagati u ovim sivim područjima ali ćemo se sjediniti u ljubavi jer svi pripadamo Hristu i u Njemu smo prihvaćeni i zato smo svi u istom čamcu. Mi smo stoprocentni grešnici spaseni milošću. Neka vas Bog blagoslovi.

Trideset sedmo poglavlje - Međusobno ispomaganje (Rimljanima 15)

Privodimo kraju poslanicu Rimljanima koju je Luter nazvao "najčistije jevanđelje od svih." Dok otpočinjemo sa našim proučavanjem 15. glave zapažamo da prvih sedam stihova pripadaju 14. glavi jer se bave odnosima obrađenim u tom poglavlju. U prvih trinaest stihova 14. glave Pavle savetuje vernike da primaju jedan drugoga bez pitanja jer je i nas Hristos primio bez pitanja. U drugoj polovini 14. glave Pavle se bavi našom potrebom za međusobnim podučavanjem.

U Rimljanima 15:1 Pavle kaže: "Dužni smo dakle mi jaki slabosti slabih nositi i ne sebi ugađati." U Rimljanima 14:1 on je govorio o dve grupe ljudi, slabima u veri nasuprot jakim u veri. Ovde u 15-oj glavi se ne radi o tim istim grupama već se on bavi zrelim hrišćanima nasuprot maloj deci u Hristu. Kad neko prihvata Hrista nije važno koliko je star, ali u trenutku kad prihvatimo Hrista mi smo, duhovno, mala deca u Hristu. Poput doslovnih beba moramo učiti da hodamo. Nevolja je što neki zreli hrišćani izgledaju kao mala deca u Hristu. "Ne vidim zašto imaju toliko poteškoća. Ja to mogu." Setite se da dok smo bili mala deca nismo učili da hodamo pravo. Mnogo smo puta padali. Ali malo dete u Hristu će mnogo padati.

Kakav treba biti odnos zrelog hrišćanina prema malom detetu u Hristu nalazimo u Rimljanima 15:2: "I svaki od vas da ugađa bližnjemu na dobro i na podučavanje." Kad beba pada roditelji je ne čušu ili viču: ustani. Oni je podižu i pomažu joj. To je upravo ono što Pavle govori. Da bi to činili potrebna nam je jedna primesa koju prirodno nemamo. Biblija je naziva agape. Kad imamo ovaj dar koji dolazi od Boga moći ćemo sprovesti u praksi Pavlovo učenje. Pre nego je Isus napustio ovaj svet

obratio se svojim učenicima. Naći ćete to u Jovanu 13:34-35. Rekao je: "Želim da se i vi međusobno volite kao što ja vas volih."

Od vremena kad je Isus izgovorio ove reči nije bilo međusobne ljubavi; borili su se jedni protiv drugih koji bi bio najveći. Isus je rekao: "To nije carstvo Božje. Vi se morate međusobno voleti baš kao ja što vas ljubih." Ali ta vrsta ljubavi ne dolazi automatski. U 1. Korinćanima 13, Pavle opisuje tu ljubav kao najveći dar. Moramo se držati konteksta jer on govori u odnosu na duhovne darove. Svi znamo da je najveći dar Isus Hristos, ali u kontekstu duhovnih darova najveći dar je agape.

1. Korinćanima 13:4-6 nam kazuje šta se dešava kad se taj dar pokaže u crkvi: "Ljubav dugo trpi, milokrvna je; ljubav ne zavidi; ljubav se ne veliča, ne nadima se, ne čini što ne valja, ne traži svoje, ne srdi se, ne misli o zlu, ne raduje se nepravdi, a raduje se istini." Ako imamo ljubav nećemo se radovati u bezakonju, koje je greh, ne zato što nas greh osuđuje već što se nešto dogodilo na krstu. Želim vas podsetiti šta se desilo na krstu. Čitajte Isaija 53 koje je poglavlje o krstu. Tamo stoji u 6. stihu: "Svi mi kao ovce zađosmo, svako od nas se okrenu svojim putem; i Gospod položi na Njega bezakonja sviju nas."

Mi moramo mrzeti bezakonje zbog onoga što je ono uradilo našem Gospodu Isusu Hristu. Svaki put kad grešimo to je kao da zabadamo nož u Njega. Tako je Stari Zavet učio šta je greh u hrišćanskom iskustvu. Ne radujemo se nepravdi a radujemo se istini. Pilat je postavio pitanje: "Šta je istina?" a Isus je rekao: "Ja sam istina." Tako će hrišćanin koji se raduje u Hristu mrzeti greh. Hrišćanin koji ima ljubav u srcu će "dugo podnositi i biti milokrvan, neće zavideti, nadimati se, činiti što ne valja, tražiti svoje." To je upravo ono što Pavle savetuje.

Veoma je važno što Pavle ovde koristi Hrista ne kao Spasitelja već kao primer. Novi Zavet predstavlja Hrista na dva načina, kao Spasitelja i kao primer. Šta dolazi prvo? Da li je Hristos prvenstveno došao na ovaj svet da bi nam bio primer ili je primarni cilj Njegovog dolaska bio da nam bude Spasitelj? Ovo je porebno naglasiti jer ima mnogih koji nastoje da naglase Hrista kao primer. Da, On je naš primer ali prvo je naš Spasitelj. On nas prvo iskupljuje, daje nam mir, prvo nas opravdava. Time se Pavle bavio u prvom delu Rimljanima. Sada on kaže: "Pošto ste prihvatili Hrista kao svog Spasitelja, pošto ste ga prihvatili kao svoj život, želim vam ga predstaviti kao primer."

Rimljanima 15:3: "Jer i Hristos ne ugoditi sebi, nego kao što je pisano: (Pavle citira Psalam 69:9 koji proriče o Mesiji) ruženja onih koji tebe ruže padoše name." Ovaj tekst kaže da je Isus preuzeo, ne samo grehe, već sva ruženja koja su se svalila na Boga i sva ruženja koja su pala na ljudski rod.

Ovde Pavle koristi Hrista kao primer. Kako je moguće da je Hristos preuzeo naše sramote i hule na Boga? Danas se suočavamo sa istim problemom. Danas ima mnogo ljudi koji proklinju Boga, optužujući ga za sve strahote koje se dešavaju na ovom svetu. Naravno i mi smo grešnici, i neki od nas hule na Boga. "Bespomoćan sam, Bog me je dao takvog." Ali to na šta vam želim skrenuti pažnju je da je Isus bio voljan preuzeti krivicu za nešto što nije uradio. Jedno je preuzeti krivicu za nešto što ste učinili, a drugo prihvatiti krivicu za nešto što niste uradili.

Pavle kaže: "Želim da preuzmete krivicu za pogreške koje su počinila mala deca u Hristu. Želim da preuzmete krivicu za one koji su uradili nešto rđavo." Mi smo eksperti u isticanju stvari koje drugi pogrešno rade. Ali mi ne možemo prirodno preuzeti krivicu za nekog drugog. Potrebna je Božja blagodat. Hteo bih postaviti neka vrlo važna pravila. Pre svega moramo zapamtiti da ako hoćemo preuzimati krivicu jedan za drugoga moramo prestati da gledamo na sebe kao na pojedince. To je humanistički pristup. Mi moramo gledati na sebe u kontekstu opšteg identiteta.

Daću vam jednu ilustraciju da pokažem šta pod tim podrazumevam. Došli smo u Etiopiju 1973. godine. Kad smo stigli, iskrasao je stvaran problem. Nije to bilo među članstvom nego nešto mnogo gore. Problem je bio između radnika. Nacionalni radnici u Etiopiji i misionari su se gložili. Pošto je to bila stvarna kriza, morala se umešati divizija i predsednik unije me je pozvao u svoj ured. Rekao je: "Vi imate prednost. "Pitao sam: "šta je moja prednost?" Rekao je: "Rođeni ste u Africi. Možete se smatrati

u izvesnoj meri kao domorodac, ali ste i misionar a ovde imamo dve grupe koje se svađaju kao psi i mačke. Vi ste takođe novi u Etiopiji, zato pokušajte rešiti ovaj problem. Očajnički smo pokušavali."

Rekao sam: "Dobro, daću sve od sebe ali želim da znate da sve tri prednosti koje ste mi istakli ne vrede ništa bez Božje milosti u rešavanju ovog problema." Kazao je: "Pokušajte s kojim hoćete metodom samo da rešimo ovaj problem, jer razara naše delo u Etiopiji." Komunisti tamo još nisu bili stigli a marksistička revolucija se dogodila godinu dana kasnije i uticala na naš rad.

Prvo što sam uradio bilo je da okupim te dve grupe. Dakle, postojao je problem. Dve kulture su različito mislile. Afrikanci imaju solidarni koncept društva. Istupili su sa trideset pritužbi. Neke od njih su bile vrlo beznačajne s naše tačke gledišta. Jedan misionar je nazvao jednog Afrikanca magarcem. To je bila uvreda. Imali smo jednu misionarku koja bi svaki put kad je dolazila da nas poseti govorila našem sinu dok je bio beba: "Šta radiš magarče mali." Afrikanci su mislili da je to bila uvreda, ali Amerikanci to tako ne posmatraju. To je bio samo termin koji koristimo za malu decu jer su ponekad nestašna. Neke od tih trideset pritužbi su bile teške, neke iskrene, a neke plod nerazumevanja.

Razmatrao sam pritužbe i zapazio deo problema. Sve su bile potaknute od prethodnih misionara koji su uglavnom dolazili iz Evrope, a američki misionari su govorili: "Zašto nas optužujete za nešto što nikad nismo uradili?" Afrikanci su rekli: "Da, uradili ste to;" na šta bi Amerikanci uzvratili: "Nismo bili ovde kada se to događalo." "Ali zar niste misionari?" Oni su sve misionare trpali u isti koš jer su razmišljali u terminima solidarnosti.

Američki misionari su rekli: "Ne, zašto bi se kajali za nešto što nikad nismo uradili?" i naravno počeli su međusobni prigovori i upiranja prstom. Rekao sam: "Dakle, stvar nije u tome ko je u pravu a ko u krivu." Pitao sam obe grupe: "Kažite mi, koliko vas je videlo ljudsko biće čije noge su američke a ruke etiopske?" Odgovorili su: "Nemoguće." Pitao sam: "Zašto nemoguće?" Rekli su: "Jer je nemoguće imati noge koje su američke i ruke koje su etiopske. Ili ste sasvim Amerikanac ili sasvim Etiopljanin."

Rekao sam: "Pogledaćemo Bibliju." Predočio sam im 1. Korinćanima 12, Efescima, Galatima i zatim rekao: "Biblija je jasna da kad postanete hrišćanin krstite se u telo Hristovo. Nema Eiopljanina, nema Amerikanca, nema Jevrejina, nema Grka, ni muškog roda, ni ženskog. Svi smo jedno u Hristu, zato je vaše ponašanje suprotno jevandeljju, a smatrate se radnicima. šta propovedate svojim crkvama?"

Dao sam im drugu ilustraciju. Etiopija sledi biblijske metode. Hrišćanstvo je došlo u Etiopiju u trećem veku tako da oni prate mnoge starozavetne zakone. Jedan od zakona koje praktikuju u Etiopiji je kazna od četrdeset udaraca ako vas uhvate u krađi. Tu ima jedan problem. Krađa se vrši rukom. Tih četrdeset udaraca zadaje se po vašem stražnjem delu. Rekao sam im: "Zašto bi stradala stražnjica za grešku ruke?" Odgovorili su: "Jer je jedno telo."

Rekao sam: "Vrlo dobro. Dakle, misionari, greške vaših prethodnika su vaše greške. Greške domorodaca su vaše greške jer ste jedno telo." Obratio sam se domorocima: "Ako ste zapazili greške kod misionara, trebate se identifikovati sa tim zabludama." U Danilovoj molitvi (Danilo 9) prorok Božji ne kaže: "Crkva je zastranila." On je rekao: "Mi smo zastranili. Mi smo sagrešili." On se identifikuje sa crkvom. Hoćete li se i vi identifikovati sa pogreškama vaše braće vernika? Ako uzimate Hrista kao primer odgovor je da. Ako se ponašate kao ljudska bića odgovor je ne. Ali pitanje koje sebi moramo postaviti je: šta ste, prvo hrišćanin ili prvo Amerikanac?"

Jedno znam, a to je da ako je Hristos preuzeo naše ukore, onda On želi da i mi činimo isto. On želi da se identifikujemo sa pogreškama naše braće vernika. To Pavle kaže. Zatim u 4. stihu, citiravši Psalam 69:9 on kaže: "Jer što se naprijed napisa za našu se nauku napisa." On nas ne uči ničemu novom. Reči "napisa napred" znače Stari Zavet. Sve što se napisalo u Bibliji napisano je za našu nauku "da trpljenjem i utehom Pisma nad imamo."

Biblija i samo Biblija mora biti naša smernica, standard, upustvo za nas. Okrenimo 2.Timotiju 3:16-17. Za nas reč "pismo" znače Strari i Novi Zavet. Novi Zavet tada još nije bio kanonizovan.

"Sve je dato Božjim nadahnućem, i korisno je u podučavanju, karanju, popravljanje u pravednosti, da čovek Božji bude kompletan, pripravan za svako dobro delo."

Ovo nas dovodi do drugog problema. U biblijsko vreme većina vernika nije znala čitati i pisati i zato je jedini način objašnjavanja i tumačenja Pisma za ljude bio kroz propovedanje Reči. Crkva se umnožavala kroz propovedanje apostola. Ona se povećavala i onda su došli problemi. Apostoli su se počinjali uključivati u probleme jer su imali breme za te ljude. Uvalili su se u crkvenu administraciju a služba Reči je podnosila. Apostoli su to shvatili i odmah odlučili da nešto urade po tom pitanju. Tako nam je u Delima 6 rečeno da su sabrali crkvu i rekli: "Nije pravo da služimo oko trpeza i ostavimo službu Reči." Dakle evo rešenja. Želim da izaberete sedam poštenih i časnih ljudi i neka se oni bave tim potrebama, a mi ćemo se starati o službi Reči i molitvi." I crkva se snažno zauzela za taj pravac.

Jednog jutra došao mi je nadzornik subotne škole i rekao: "Potrebno je da nešto učinimo za decu. Ovde imamo punu crkvu. Ima li nekog ko će da kaže: "Želim se žrtvovati radi naših mladih." Očajnički su nam potrebni takvi ljudi. Današnji problem je isti problem s kojim su se apostoli suočili. Pozvao me je čovek iz Generalne Konferencije i predao mi predmet koji su odabrali. Rekli su: "Želimo da naše pastore naučite biblijskom propovednju jer nam članstvo umire."

Naravno današnja situacija se razlikuje od one u vreme rane crkve. Danas većina, velika većina ljudi zna čitati i pisati. Nevolja je što ne odvajaju vremena za proučavanje Biblije a i kad to čine čine površno. Propovedanje je još uvek najvažniji deo hranjenja stada.

Nisu nam potrebne liste "čini ovo" i "ne čini ovo." Objašnjavanje Pisma je naša najveća potreba. Reč Božja je ta koja je sila u životu hrišćanina. Moramo je uzimati i primati. Moramo je primenjivati, ne na nekog drugog već na sebe. Potrebno je da provodimo vreme sa Rečju Božjom. Pavle ovde kaže da u njoj dobijamo utehu. Tu dobijamo silu. Dobijamo smernice.

U Rimljanima 15:5-6 on nastavlja: "A Bog trpljenja i utehe da vam da da složno mislite među sobom, po Hristu Isusu, (jednom kad nas je reč Božja zahvatila, potrebno je da naučimo prihvatati jedan drugoga baš kao što je Hristos nas prihvatio), da jednodušno jednim ustima slavite Boga i Oca Gospoda našega Isusa Hrista."

Ovaj odsek se završava u Rimljanima 15:7: "Zato primajte jedan drugoga kao što i Hristos primi vas na slavu Božju (Hristos kao primer). "U Luki 15:1 vidimo kako je Hristos primio nas: "I približavahu se k Njemu svi carinici (ljudi koje niko nije voleo) i grešnici (koje je svako prezirao) da ga čuju." Evo poreznika i grešnika - odbačenih, koji dolaze da ga slušaju. Sada poslušajte verske vođe Hristovog vremena. "A fariseji i književnici gundahu, govoreći: ovaj čovek prima grešnike i jede sa njima." "Strašno," kažu oni, ali Pavle nam kaže da moramo biti "jednodušni po Hristu Isusu."

Jednog dana primio sam pismo od čoveka u KPD-u koji je bio počinio ubistvo. Proučavao sam s njime Rimljanima i on je rekao: "Pastore, hvala vam što ste mi otvorili oči. Ima nade za mene. Uživaću ovog Božića i nadam se da će Bog nadvladati i da ću izaći i doći u vašu crkvu." Moje pitanje je: "Hoće li on biti prihvaćen, bivši krivac, osuđenik za nečije ubistvo?"

Sledeći slučaj se zbilo kad sam bio zamoljen da podučavam razred na temu "Propoved na gori" na koledžu. Kad sam prvi put bio tamo, imali su jednog mladića koji bi kad bih mu ja sudio po spoljašnjem izgledu pripadao ne čistilištu već paklu. Nosio je minduše u "pank" stilu, ali na kraju ispita napisao mi je ovo: "Hvala vam pastore što ste me vratili Hristu."

Šta bi se dogodilo da sam mu rekao: "Znaš li da pravila ovog koledža nalažu da se minduše ne smeju nositi?" Gde bi ga to odvelo? Primio sam ga jer smo obojica grešnici, spašeni milošću. Zahvaljujem Bogu što je pronašao Hrista. "Zato primajte jedan drugoga kao što i Hristos primi vas." Kad imamo taj odnos mnogi će se vratiti u crkvu.

Jednog dana došao mi je dečak u kancelariju kad sam bio sekretar u Etiopskoj Uniji i rekao mi: "Napolju je jedan mladić koji bi vas hteo videti." "Da. Uvedi ga." Rekao je: "Neće da uđe." "Zašto ne?" "Nije mi rekao." Kazao sam: "Molim te ubedi ga." Tako je otišao i vratio se sa ceduljicom, "Ne mogu ući. Objasniću zašto. Molim vas izađite napolje."

Tako sam izašao i otkrio da je to bio računovođa u našoj bolnici. Bio je očajan. Ukrao je neki novac, bio uhvaćen i pastor te crkve mu je rekao: "Ne želim da te više vidim ovde." Želeo se vratiti Hristu. Napustio je crkvu i otišao u svet i shvatio poput sina rasipnika da ga svet odbija i da tamo nema pomoći. Želeo se vratiti ali nije mogao ući jer mu je pastor tako kazao. Tako sam ga zagrlio i rekao: "Hajde sa mnom, ako te pastor bude dirao moraće i mene a ja sam mu šef." Taj čovek je želio ući, ali nije bilo nikoga da mu poželi dobrodošlicu, baš kao književnici i fariseji.

Pavle kaže: "Primajmo jedan drugoga kao što i Hristos primi nas." Ali podsetimo se da Isus nije zaboravio greh. On je rekao Mariji: "Ne osuđujem te. Idi i više ne greši." Ne znamo da li ga je od tada sledila. Željela je to, ali rečeno mi je da je morao izgoniti đavola šest puta. Ali potrebno je da naše ljude dočekujemo natrag sa dobrodošlicom.

U Rimljanima 15:8 nastupa novi odsek: "Ali kažem da je Isus Hristos bio sluga obrezanja istine radi Božje, da potvrdi obećanje dato ocevima, a da neznabošci po milosti proslave Boga, kao što stoji napisano." Možda ne shvatate šta Pavle ovde kaže jer se bavi rasepom koji je postojao u njegovo vreme a ne u naše. To je bio razdor između Jevreja i neznabožaca.

Bog je bio dao obećanje ocevima, Avraamu, Isaku i Jakovu. Oni su očevi ne samo Jevreja, kako su Jevreji učili, već svih koji veruju, svih koji su nanovo rođeni i koji će izdržati do kraja. Bog im je dao obećanja, a jedno obećanje je bilo o Mesiji. Jevreji su mislili da spasenje pripada samo njima jer je Mesija morao biti Jevrejin. To se podrazumevalo pod obrezanjem. Hristos je došao da bude ljudsko biće kao Jevrejin, ne samo da spase Jevreje, već čitav ljudski rod. Zato su ga neznabošci imali proslaviti za Njegovu milost. Zatim nam on daje neke navode iz Starog Zaveta u kojima zapažamo progresiju obećanja koju trebamo primeniti.

1. Rimljanima 15:9, drugi deo koje je navod: "Zašto ću te (Bože) priznati među neznabošcima, i pevaću ime tvoje." Jevandjelje je imalo doći ljudskom rodu preko Jevreja. Spasenje je od Jevreja jer je Hristos bio Jevrejin. Jevreji su trebali odneti jevandjelje neznabošcima. Oni su trebali objaviti Jahvino ime neznabošcima u Isusu Hristu. Pavle je to uradio ali mnogi Jevreji nisu. Petar to u početku nije želeo činiti ali je shvatio da mora, jer ga je Bog osvedočio da su i neznabošci spašeni.

2. Rimljanima 15:10: "Neznabošci se trebaju radovati sa Jevrejima u ovom obećanju koje su primili od njih." "Veselite se neznabošci sa narodom Njegovim." A "Njegov narod" se odnosi na Jevreje. Neznabošci trebaju odgovoriti na ove dobre vesti radujući se sa Jevrejima. Nisu se trebali sukobljavati s njima već se radovati.

3. Rimljanima 15:11: "I opet: hvalite Gospoda svi neznabošci, i slavite ga svi narodi!" Jevreji i neznabošci trebaju zajedno uputiti hvalu svom Spasitelju. Nema više ujedanja, ni zajedljivih primedbi, nema međusobnih optužbi, nema uzajamnog prezira. Zajedno hvalimo Boga.

4. Rimljanima 15:12: "I opet, Isaija govori: biće koren Jesejev, (to jest izaći će od Jevreja pošto je Jesej bio Davidov otac) i koji ustane da vlada neznabošcima u onoga će se uzdati neznabošci." Bog koristi Jevreje da iskupi neznabošce, a neznabošci zauzvrat raduju se sa Jevrejima i svi moraju prihvatiti Hrista kao svog Gospoda i Spasitelja.

Rimljanima 15:13: "A Bog nada da ispuni vas svake radosti i mira u veri, da imate izobilje u nadu silom Svetog Duha." On je došao da donese nadu, On je došao da donese radost. On je došao da donese mir. Imate li to? Radujete li se u Hristu ili se još borite među sobom?

U Rimljanima 15:14 do kraja Pavle govori o svom planu i svojoj službi. Imaju neke vrlo važne pouke u ovom odseku. Stihovi 14 i 15 kažu da Pavle služi neznabošcima. Njegova služba nije bila nešto što je sam sebi odredio već je blagodaću bio pozvan da bude apostol neznabožaca. Poslednji deo 15-og stiha kaže: "Radi blagodati koja mi je dana od Boga." Došao sam vam jer me je Bog poslao k vama.

Rimljanima 15:16-17, Pavle kaže da ga je Bog poslao k njima "da bude sluga Isusa Hrista neznabošcima, da služi jevandjelju Božjemu." U stihovima 20-24 on kaže kako je Božji plan da se svi ljudi spasu a ne samo izabrani. Zatim u stihovima 25-28 neznabošci zauzvrat služe Jevrejima.

Rimljanima 15:25-26: "A sad idem u Jerusalem (pre dolaska u Rim) da služim svetima. Jer Makedonija i Ahaja učiniše dragovoljno neki doprinos za siromahe svete koji žive u Jerusalemu." Ti neznaoši su toliko cenili jevanđelje da su rekli: "Nećemo više gledati na Jevreje kao na svoje neprijatelje. Hoćemo da im pomognemo. Oni pate u Jerusalemu. Evo nešto novaca da im se odnese."

Pavle je rekao u Rimljanima 15:29: "A znam da kad dođem k vama, (kad završim svoj posao; kad ponese ovu pomoć Jevrejima u Jerusalem), doći ću sa obilnim blagoslovom jevanđelja Hristova." Rim je bio vrlo privlačan grad i mnogi ljudi, čak i danas, idu u Rim kao turisti ali Pavle nije želeo ići u Rim kao turista. On nije došao ranije jer je radio u Maloj Aziji.

On zaključuje u 30. stihu: "Ali vas molim, braćo, kroz Gospoda Isusa Hrista, i kroz ljubav Duha, pomozite mi u molitvama za me k Bogu." Molim vas da se ne sporite. Ne stvarajmo podele. Molimo se jedan za drugoga. Stih 31: "Da se izbacim od onih u Judeji koji ne veruju." Pavle je tražio izbacivanje od judaista koji su bili samopravedan narod i mislili da su u pravu a da Pavle greši. Na nesreću Bog nije pozitivno odgovorio na ovu molitvu. Judaisti su ga uhvatili u Jerusalemu. Išao je u Rim, ne više kao misionar niti kao apostol već kao zatvorenik.

On se molio: "Da se izbavi od onih koji su u Judeji koji ne veruju i da njegova služba bude prihvatljiva svetima u Jerusalemu." Postojala je opasnost da ponosni Jevreji kažu: "Uopšte ne želimo tu pomoć od neznaožaca." I on zaključuje u Rimljanima 15:32-33: "Da s radošću dođem k vama voljom Božjom, i da se razveselim s vama. A Bog mira sa svima vama. Amin." Neka nas Bog blagoslovi.

Tridest osmo poglavlje - Jedno u Hristu (Rimljanima 16)

Završavajući svoje pismo Rimskoj crkvi Pavlova namera je bila da im da koji duhovni dar ili istinu kako bi se utvrdili u Hristu. Pavle daje blagoslov na kraju ovog pisma u Rimljanima 16:25 gde ponavlja istu brigu. On kaže: "Onome koji vas može utvrditi po mojem jevanđelju i propovedanju Isusa Hrista."

Čuveni propovednik, Martin Lloyd Jones, potrošio je pet godina propovedajući poslanicu Rimljanima svake nedelje. Postoje razlozi za duboko proučavanje ove knjige. Prvo, trebamo se utvrditi u Hristu. Naša vera mora postati tako jaka da je ništa ne može uzdrmati a nema ničeg u ostvarenju tog cilja kao što je poslanica Rimljanima, ako je zaista razumemo. Drugi razlog za proučavanje ove knjige je što će nas jasnije razumevanje jevanđelja, jasnije razumevanje Hrista naše Pravednosti tako podstaći da ćemo želeti deliti ovu divnu istinu, ovo večno jevanđelje sa drugima. Moja je molitva da se ovi ciljevi prošire i da se s jedne radujemo u Hristu a da svedočimo o Njemu s druge.

Naša studija u ovoj glavi je Rimljanima 16, poslednje poglavlje ove knjige. Možda smo se pitali ima li išta što se može naučiti iz ove glave koja je napokon puna pozdrava. Ništa u Svetom Pismu nije zapisano da prosto ispuni prostor nego postoji namera. Razmotrićemo čitavo poglavlje kao celinu a zatim se vratiti jednom specifičnom području koje je važno.

Možemo podeliti ovu glavu u četiri dela. Prvi deo je od 1-16 stiha gde Pavle poimenice pozdravlja 26 ljudi a zatim još dvoje gde ne pominje imena već ih pozdravlja. Ovo nam govori nešto što me zaista raduje. Ovo nam kaže da gde god je Pavle propovedao jevanđelje bilo je odanih podržavaoca. Bilo je muškaraca i žena koji su kazali zbogom Pavlu i neki su bili voljni umreti s Pavlom. Zahvaljujem Bogu za ljude koji stoje za istinu. Ali na nesreću nisu svi stajali za Pavla jer u sledećem odseku, od 17-20 stiha, Pavle upozorava vernike u Rimu da budu pažljivi.

Rimljanima 16:17: "Zato se radujem za vas; ali hoću da ste vi mudri na dobro a prosti na zlo. A Bog mira da satre Sotonu pod vaše noge skoro. Blagodat Gospoda našega Isusa Hrista s vama. Amin." Na nesreću taj problem nije prestao sa Pavlom. Mi i danas imamo ljude koji žele podeliti crkvu, koji bi

hteli podeliti crkvu oko teoloških pitanja. Pavle kaže da je to suprotno jevanđelju i da su ti ljudi suprotstavljeni Hristu jer je Hristova najveća briga za crkvu da smo jedinstveni.

Jedna od poslednjih molitava koje je Isus javno uputio je u Jovanu 17. Sada je došao do kraja svoje zemaljske misije i olakšavao je dušu pred svojim Ocem. Od 20-22 stiha nalaze se zabeležene reči nama na korist. Hristos se moli Ocu vezano za sve vernike. Jovan 17:20: "Ne molim pak samo za njih, (tj. za učenike) nego i za one koji me uzveruju njihove reči radi; da svi jedno budu, da i svet veruje da si me Ti poslao." Sve dok imamo podele ne svedočimo za istinu. Bog želi da budemo jedno. To je jedan od najvećih dokaza jevanđelja. Jovan 17:22: "I slavu koji si mi dao ja dadoh njima, (reč "slava" odnosi se na Božju agape ljubav lišenu svoga ja), da budu jedno kao mi što smo jedno." Ljubav Božja nas mora ujediniti, a to jedinstvo mora svedočiti o jevanđelju.

Nakon upozorenja na ove lažne učitelje koji su u Pavlovo vreme bili Judaisti, on prelazi na pozdrave Rimskim hrišćanima od svojih saradnika od 21-24 stiha. On govori o Timotiju, "svom pomoćniku," i drugima. Tertije u 22. stihu je bio sekretar koji je pisao ovu poslanicu. Pavle je diktirao svoja pisma. Jedini deo poslanice koji je on zaista napisao svojom rukom bio je blagoslov. S jedne strane, imamo ovih devet vernih Pavlovih saradnika, a s druge smo imali ljude koji su ga podupirali. Ovo delo se neće završiti dok se laici ne sjedine sa propovednicima u objavi jevanđelja. Moja je molitva da više ne grejemo klupe već izađemo i objavimo jevanđelje bližnjima i onima oko nas. Spojićemo se u propovedanju večnog jevanđelja.

Rimljanima 14:25-27 je najduži blagoslov koji je Pavle ikad napisao u Novom Zavetu. On počinje sa svojom velikom brigom da se vernici u Rimu utvrde u jevanđelju i u Isusu Hristu. Zatim svu slavu daje Bogu. Pavle dalje govori o ovom divnom jevanđelju, "po tajni koja je bila sakrivena od početka sveta ali sada se javila." Sledeća rečenica nam kaže: "Kroz pisma proročka obznanila se po zapovesti večnog Boga, za poslušanje vere."

Tajna je da je plan spasenja bio rezervisan ne samo za Jevreje već za sve narode. Jevanđelje mora ići svim ljudima od svakog plemena i svake nacije. Svi moraju čuti jevanđelje i taj zadatak nam je dao Bog. Bog nas je podigao da svetu predstavimo nenadmašnu lepotu Isusa Hrista našeg Gospoda. Razlog što nije došao nije to što okleva sa svojim dolaskom ili što je propustio održati obećanje već što smo mi propustili da pošaljemo ovu poruku svetu. Pavle kaže da ovo jevanđelje nije ograničeno na Jevreje. Ono je za sve narode, za sve ljude i Bog želi da ga svi prihvate kroz poslušanje srca istini kao što je u Hristu.

Dok čitamo ovo poglavlje zapazićemo dve fraze koje se s vremena na vreme ponavljaju u ovoj glavi a koje su imale isto značenje. Te fraze su "u Gospodu" i "u Hristu." Počecemo sa Rimljanima 16:1-2. Prva soba koju pozdravlja je Fiva koja je sluškinja crkve. On kaže crkvi u Rimu: "Da je primite u Gospodu." U 3. stihu imate one "koji pre mene bijahu u Hristu." U 8. stihu imate "u Gospodu." U 9. "radnici u Hristu." U 10. "u Hristu." On ponavlja fraze "u Gospodu," "u Hristu." Koristeći ih uz svaku osobu koju pominje.

Prva nam daje ključ da odgonetnemo šta je mislio u svim ostalim. On kaže crkvi u Rimu: "Molim da primite Fivu u Gospodu." Svako od nas ima dvojni identitet, po onome što smo u sebi; mi možemo biti bogati, možemo biti neobrazovani ili obrazovani, siromašni. Svi ponaosob možemo imati različite identite ali Pavle ne traži od crkve u Rimu da je prihvati kao što je u njoj samoj. On traži od njih da je prihvate kao što je u Hristu. Drugim rečima, "želim da prihvatite Fivu kao da je ona Hristos."

Ovo je jasno učenje Novog Zaveta. Evo dva primera. U Mateju 25:32 Isus deli ljudski rod u dva tabora, ovce i jarce. On kaže ovcama: "Hodite i nasledite carstvo Oca mojega koje vam je bilo pripremljeno od postanja sveta. Bijah gladan i nahraniste me. Go bijah i odenuste me. Bijah u zatvoru i obidoste me." On nije rekao: "Moji sledbenici su bili gladni i nahraniste ih." Rekao je: "Bijah gladan i nahraniste me." "Go bijah i odenuste me." Hristos se izjednačio sa svakim ljudskim bićem. Kad su vernici rekli Isusu: "Ali kad ti sve to učinismo?" On je uzvratio: "Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste."

Hristos je postao jedno s nama kad je došao na ovaj svet. Jedno od Njegovih imena bilo je Emanuel koje je "Bog sa nama." U Jevrejima 2:11 rečeno nam je da "se zaradi toga ne stidi nazvati ih braćom jer dele isti život." On se izjedačio sa ljudskim rodом i kad pogrešno tretiramo neko ljudsko biće mi to činimo Hristu. I ako odbacujemo nekog vernika u crkvi mi odbacujemo Hrista. Ovo smo pokrili u 14. i 15. glavi. Ako vas je Bog primio ko sam ja da vas odbacujem?

Sledeći primer je kad je Pavle progonio crkvu. To je bilo pre nego se obratio. On je bio čovek koga se hrišćanska crkva plašila. Dakle, sa svim autoritetom jevrejskih vođa išao je u Damask da goni hrišćane i Hristos ga je sreo na putu. "Savle, Savle zašto me goniš (ne crkvu već Mene)." Svaki put kad kažemo nešto negativno o svom bratu ili sestri mi govorimo protiv Hrista. Ovo Pavle stalno naglašava. On kaže: "Želim da pozdravite ove ljude; želim da ih prihvatite," jer smo svi jedno u Hristu. Ovo je ključni naglasak 16. glave. Danas mnogi biblijski naučnici priznaju da je slogan "u Hristu" centralna tema Pavlove teologije. Želim ovo naglasiti u ovom završnom poglavlju jer je potrebno da shvatimo da iako smo mnogi pojedinci u crkvi mi smo samo jedno telo.

Pavle sumira sve što je učio u Rimljanima, ali ćemo pregledati šta smo proučili. Prvo što svaki vernik mora prepoznati je da kad je kršten, nije kršten u denominaciju nego u Hrista. Rimljanima 6:3: "Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se." Ovo je Pavlovo učenje. Ako pogledate Galatima 3:27 on kaže isto: "Koji se god u Hrista krstiste u Hrista se obukoste." Ako smo svi kršteni u Hrista sledeće što dolazi je da smo svi jedno telo a ako smo jedno telo onda smo udi jedan drugome. Rimljanima 12:5; evo šta Pavle ističe u etičkom odseku Rimljanima: "Tako smo mnogi jedno telo u Hristu."

Možda nismo jedno telo u svom okruženju ili svojoj naciji, ali u Hristu smo jedno telo. Zato što smo jedno telo u Hristu ponaosob smo udi jedan drugome. U 1. Korinćanima 12:12-13 Pavle kaže isto vrlo jasnim rečima: "Jer kao što je telo jedno i ima mnoge ude a svi udi su od tog jednog tela premda su mnogi, tako i Hristos. Jer jednim Duhom mi se svi krstismo u jedno telo, bili Jevreji, ili Grci, ili robovi, ili sami svoji; i svi se jednim Duhom napojismo." Ova divna istina je obuhvatila ranu Hrišćansku crkvu.

Klasna podela postoji i danas ali u Pavlovo i Hristovo vreme jaz između onih koji imaju i koji nemaju, jaz između društvenih klasa, bio je daleko veći. Mi živimo u kapitalističkom društvu. Rani hrišćani su živeli u robovlasničkom društvu. Pedeset do šezdeset posto stanovništva Rimske imperije bili su robovi. Ostalo su bili gospodari. Između njih je bio ogromni jaz. Nikad se nisu sastajali u društvu. Zatim je postojala još jedna podela, vrlo velika, između Jevreja i neznabožaca. Ovi vernici, Jevreji i neznabošci, robovi i gospodari, sastajali su se po kućama. Imali su zajedničko bogoslužnje, jeli zajedno nazvavši to "agape svetkovina," praznik ljubavi koji spaja sve klase i razlike zajedno. Obrazovani i robovi su jeli za istim stolom tako da su čak i neprijatelji jevanđelja, istoričari poput Cicera i Celsusa, morali priznati: "Ovi hrišćani znaju kako se uzajamno voli." To znači biti jedno u Hristu.

Želeli bi praktično sprovesti kako telo Hristovo može biti jedno i sjedinjeno. Otkrićete da se ovo u Novom Zavetu ističe u Rimljanima 12, Efescima 4 i 5 i 1. Korinćanima 12. Pavle koristi ljudsko telo kao metaforu kako crkva treba da funkcioniše. Imamo divno ljudsko telo u smislu njegove savršene sjedinjenosti. Nikad nemamo problem sukobljavanja ruku i nogu ili slično. Postoje dva razloga zašto je ljudsko telo savršeno i ujedinjeno i koordinirano.

1. U našem telu postoji samo jedan nalagodavac, um. Ostatak tela, ruke, uši, oči, noge, želudac su robovi uma. Šta um kaže telo izvršava bez pogovora. Ako um kaže rukama "perite noge" ruke ne kažu "zašto bismo prale te prljave noge?" Tu nema pitanja.

Da bi crkva iskusila isto jedinstvo vi i ja moramo postati robovi Isusa Hrista jer je crkva telo a Hristos je glava. Kad bi svi bili robovi Hristovi rešili bi mnoge probleme. Jedan od ključnih termina koji se u Novom Zavetu koriste za Hrista je "Kurios" što je grčka reč za Gospod. Ona je mnogo jača od naše reči "Gospod." To znači da Hristos nije samo Spasitelj crkve već i njen Gospod. On je naš

Gospod i Gospodar. On želi da mu je svaki vernik potpuno podređen. Zato se u mnogim svojim poslanicama Pavle predstavlja kao rob Isusa Hrista. I Isus se molio za to: "Oče, kao što smo Mi jedno, kao što Ja potpuno zavisim o Tebi, živeći u potpunoj podređenosti Tebi, želim da i moji vernici žive u potpunoj potčinjenosti Meni."

Ima perioda kad se nećete slagati sa voljom Božjom. Šta tada činiti? Šta čini rob kad mu gospodar kaže da nešto ne radi? Možda gunda sebi u bradu ali je bolje da poslušati. Hristova ljudska priroda nije želela ići na krst. Tri puta se molio: "Oče, ako je moguće, ukloni ovu čašu." Ali Isus je bio rob Božji pa je rekao: "Ali ne moja volja nego Tvoja da bude." U Efescima 4:1-6 je Božja želja za ovu crkvu i molim se da to postane stvarnost: "Molim vas dakle ja sužanj u Gospodu (Pavle se smatrao zatočenikom Isusa Hrista) da se vladate kao što priliči vašem zvanju u koje ste pozvani. Sa svakom poniznošću i krotošću, s trpljenjem, trpeći jedan drugoga u ljubavi, starajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira; jedno telo, jedna vera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac sviju, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima nama."

Pavle ovde kaže da ima samo jedan Spasitelj i samo jedan Gospod u crkvi i umesto da se delimo, jedan za ovog a drugi za onog kao što su Korinćani činili, ako se svi potčinimo tom jednom Bogu moći ćemo otkriti silu jevanđelja.

2. Ali postoji i drugo načelo ljudskog tela. Ljudsko telo je u savršenom jedinstvu, savršenoj koordinaciji jer postoji živa veza između tela i uma. Moje ruke, moje noge, oči, uši, imaju živu vezu sa umom preko nerava, tako da postoji stalna komunikacija među njima. Kad povredim prst, on šalje poruku glavi: "Povređen sam, udario sam o kamen." Glava šalje poruku ruci: "Prstu je potrebna pomoć, pomoz mu." Crkva bi tada radila u jedinstvu i ljubavi.

Ima i jedna razlika. Moje ruke, noge, oči, nemaju moć izbora. Oni su jednostavno automatski robovi mojoj glavi, ali vernici, telo Hristovo je sačinjeno od vernika koji imaju vlastite umove, imaju moć izbora i moguće im je da se ne slažu sa Gospodom. Za hrišćane je moguće i da se ne slažu međusobno i to je problem. Shvatam da je to bila istina u Novom Zavetu i da je to bila istina kroz istoriju hrišćanske crkve i da je to istina sada. Za nas je nemoguće da se svi u potpunosti slažemo u svemu.

Biće nesuglasica ali nemojmo jedan drugoga time obarati. "Snaga Božjeg naroda leži u njihovom jedinstvu" (*VI Bible Commentary*, str.1083). Ovo je fundamentalna istina Novoga Zaveta, jedna od velikih istina slogana "u Hristu." Mi smo svi jedno u Hristu, stoga smo svi udi jedan drugome. "Nema ni dva lista od tri koji su potpuno isti niti se svi umovi kreću istim pravcem ali iako je tako može postojati jedinstvo u raznolikosti" (*Isto*).

Zato kad ljudi pokušavaju podeliti crkvu oko teologije, možemo znati da ne uče Isusa Hrista. Možemo se neslagati, ali Matej 18:15 nam daje jedan savet. "Ako li ti sagrađi brat tvoj, idi i pokaraj ga među sobom sa njim samim, ako te poslušati, dobio si brata svojega."

Da, mi moramo biti ujedinjeni u osnovnim istinama, a pod tim podrazumevam 27 verovanja koja su u našem crkvenom priručniku. Kad se radi o nefundamentalnima, moramo naučiti da se međusobno poštujemo. Nije da neki veruju u Bibliju a neki ne veruju. Stvar je u tome što se možda ne slažemo u tumačenju Svetog Pisma i to je zato što svi ne tumačimo na isti način ali se ne možemo optuživati za neverovanje. To nije pravo, to je suđenje. Potrebno je da shvatimo da se moramo u svemu saglasiti ali moramo naučiti poštovati jedan drugoga. Nikad nećemo uzrasti u Hristu dok se sukobljavamo. Danas se crkva polarizuje oko teologije, a taj problem nećemo rešiti raspravljajući jedni o drugima.

Sve dok ljudi vide podelu u crkvi nikad nećemo moći svedočiti jevanđelje. Moja molitva je da budemo jedno u Hristu; premda se možda u potpunosti ne slažemo u svemu ipak imaćemo jedinstvo u raznolikosti; da naša uzajamna ljubav bude tako velika, tako jaka, da razlike postanu nebitne. Da vidimo crkvu koja zna kako voleti i starati se. Bog nam je dao poruku da uzdižemo Hrista kao Spasitelja sveta ali ta poruka takođe treba da donese jedinstvo i ljubav u crkvi.

Svako ljudsko biće, bilo da je na dnu ili na vrhu, je duša koja je otkupljena, koju je iskupio Isus Hristos. Nije važno kako jedan drugom izgledamo; možda nam osećanja nisu ista, možda se ne slažemo jedni s drugima, ali jedno je istina, svi pripadamo Isusu Hristu i zato pripadamo jedan drugom.

Stoga nema nečeg takvog kao Jevrejin i neznabožac u hrišćanskoj crkvi. Svi smo jedno u Hristu. Ali nije dovoljno to propovedati. Svet to mora videti i još jednom završavam rečima Isusa Hrista. Ponavljam šta je Isus rekao u svojoj molitvi Ocu u Jovanu 17:20-21: "Ne molim pak samo za njih, nego i za one koji me uzveruju njihove reči radi. Da svi jedno budu, kao Ti, Oče, što si u meni, i ja u tebi; da i oni u nama jedno budu, da i svet veruje da si me ti poslao." Isus je rekao svojim učenicima u Jovanu 13:35: "Po tom će svi poznati da ste moji učenici, ako uzimate ljubav među sobom."

"I poznacete istinu i istina će vas izbaviti" (Jovan 8:32).